Elizabeth Noble

Scrisori pentru fiicele mele

Traducere din limba engleză Raluca Matiș

LIRA 201

Lira

Things I Want My Daughters to Know
Elizabeth Noble Copyright © 2008 Elizabeth Noble
Lira, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777 e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Scrisori pentru fiicele mele
Elizabeth Noble
Copyright © 2012 Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andreti Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
ISBN ePUB: 978-606-741-051-8 ISBN PDF: 978-606-741-052-5 ISBN Print: 978-606-93318-5-9

Lectura digitală

protejează mediul

Versiune digitală

realizată de elefant.ro

O

elefant

Fiicelor mele, Tallulah
Ellen Young şi Ottilie
Florence Young
Cu toată dragoste
a12 iunie

„Dragele mele,

Deşi mereu am vrut să controlez totul, în ceea ce priveşte înmormântarea, nu am prea multe pretenţii. Faceţi-o cât de repede puteţi, în felul ăsta

scăpaţi de-o grijă. Lisa
ştie ce muzică am ales,
sper s-o puteţi suporta.
Am vorbit deja despre
înmormântare - ştiţi că
nu vreau să fiţi
prezente decât voi, şi v-

am arătat sicriul şi
ţinuta pe care mi le
doresc. Mi-ar plăcea
poezia asta - pe care o
ador, de fapt. Slavă
Domnului pentru
insomnie şi internet -

altfel nu aş fi găsit-o, şi ar fi trebuit să citiţi o prostie lacrimogenă. Să fie citită de oricare din voi crede că-şi poate stăpâni plânsul, pentru că asta e regula cea

mai importantă. Nu plângeţi, vă rog. Dacă reuşiţi. A, şi să nu purtaţi negru. Purtaţi hainele cu cele mai vii culori pe care le găsiţi prin dulapuri. E deja un

clişeu, dar mai bine să fiţi viu colorate decât sumbre. Şi, vă rog, faceţi soarele să strălucească (deşi asta s-ar putea să nu vă iasă). Nu vă spun nimic

siropos în scrisoarea
asta, strict chestiuni
practice, dar vor mai fi
şi alte scrisori - mai am
şi alte lucruri să vă
spun, zise ea pe un ton
prevestitor de rele -

dacă voi trăi destul ca
să apuc să le scriu...
(nu-i aşa că e splendid
umorul celor aflaţi pe
patul de moarte?)
    îmi pare aşa de rău
că trebuie să treceţi

prin asta. Sincer îmi
pare.
Deci, cu dragoste
nesfârşită, ca
totdeauna... Mama.
Nu staţi la mormântu-
mi plângând Eu nu sunt

acolo dormind Sunt mii
de adieri de vânt Sunt
fulgi de nea diamantini
Sunt soarele pe spic
sclipind Sunt picuri de
ploaie căzând, în
liniştea din zori de zi

Sunt foşnet viu de zbor
rapid Păsări zburând în
înălţimi Sunt stea
lucind pe cer senin
Nu staţi la
mormântu-mi plângând
Eu nu sunt acolo
dormind.

(Nu vi se pare perfect pentru o înmormântare pe un câmp?!)"

Lisa

Lisa se întinse cu grijă în cada plină cu

spumă parfumată şi se uită la fotografia de 20x25 cm pe care o luase de pe pianul de la parter şi o adusese cu ea. O rezemase de perete în spatele

robinetului ca s-o poată
vedea clar, şi acum
încerca să n-o
stropească. Era o
fotografie alb-negru a
mamei ei, Barbara.
Fusese făcută la nunta

surorii ei Jennifer, cu
opt ani înainte. Mama
arătase fabulos, cu
părul coafat proaspăt la
salon, cu rochia aleasă
cu foarte mare grijă ca
să pară o alegere

spontană. Nu era
pentru ea ţinuta
obişnuită a soacrei mici
- taior de culoarea
piersicii, cu pălărie
asortată. Lisa îşi
amintea pălăria -

ciocolatie, din pai, de aproape un metru în diametru, cu borul lat şi moale. Invitaţii care stătuseră în spatele ei nu văzuseră nimic din ceremonie. Nu-şi mai

amintea de ce, dar
mama râdea în
fotografie, hohotind din
toată inima. Avea capul
lăsat pe spate, pălăria
imensă fiind
abandonată de mult,

iar briza de vară îi sufla
peste faţă valurile
castanii ale părului.
Gura ei mare şi
expresivă era deschisă
larg, lăsând să i se
vadă o măsea

plombată, iar ochii
căprui aproape îi
dispăruseră în ridurile
râsului. Era o imagine
deosebit de frumoasă a
mamei ei, deşi Barbara
fusese întotdeauna

fotogenică. Lisa avu impresia că, privind fotografia, îi putea auzi râsul profund şi răguşit, atât de viu. De asta avea să-i fie cel mai dor, de râsul

zgomotos al mamei ei.
Asta şi mirosul de
Fracas.
Se gândi la ultima oară
când râseseră
împreună din toată
inima. Fusese în ziua în

care Lisa o ajutase pe mama ei să plănuiască propria înmormântare. Nu suporta ideea să facă asta cu Mark, îi spusese. Mark nu s-ar fi oprit din plâns, iar

Barbara voia cu
străşnicie să nu plângă.
Era aproape obsedată
să nu plângă, către
sfârşit. Hannah era
prea mică, evident.
Amanda nu era acolo.

Era plecată în... mă rog, pe unde o fi fost Amanda în momentul acela. Iar Jennifer... ei bine, Jenny Wren nu era exact persoana pe care s-o ai în vedere

pentru o asemenea misiune, zisese ea, făcând o strâmbătură caraghioasă şi dându-şi ochii peste cap. Avea dreptate, şi Lisa ştia asta. O parte din ea era

oripilată. O altă parte era flatată, bineînţeles.

Nu se aşteptase să fie atât de amuzant, deşi experienţa ar fi trebuit să-i dea unele indicii. Amândouă

râseseră foarte mult
împreună, de-a lungul
întregii vieţi a Lisei.
Mama se simţise bine
în săptămâna aceea.
Slăbise mult şi avea o
culoare stranie - un fel

de paloare violacee translucidă -, dar se putea încă mişca şi nu-şi pierduse complet energia. Masa din sufragerie era încărcată de broşuri şi

pagini de internet trase
la imprimantă. Sicrie,
dricuri, coroane.
întotdeauna spusese că
viaţa era o oportunitate
de a face cumpărături,
dar acum, evident, tot

aşa era şi moartea.
„Ultima mare petrecere
la care participi, dacă
ţi-o plănuieşti cum
trebuie", zisese ea.
Fusese macabru şi
straniu în prima

jumătate de oră, însă
apoi amândouă
începuseră să
glumească, pentru că
era mult mai uşor de
suportat. Mama se
uitase chiar şi la

preţurile acelor dricuri
elegante trase de cai -
dar până la urmă se
hotărâseră că oamenii
nu erau pregătiţi
pentru o paradă de
catifea violet în East

End. Alesese însă atent hainele. Voia să poarte rochia de gală pe care şi-o comandase pentru revelionul trecerii în noul mileniu, deşi îi era cam mare acum. Ceea

ce nu era până la urmă
atât de rău, ba chiar
justifica o ceremonie cu
sicriul deschis,
deoarece ca să poată
intra în ea în seara de
31 decembrie 1999

trebuise să mănânce
timp de o săptămână
supă de varză în fiecare
zi şi să se înfăşoare în
chestia aceea ridicolă
pentru drenaj limfatic,
iar din 1 ianuarie 2000

nu se mai atinsese de
rochie, întrucât
bandajul se uzase, iar
celulita redevenise
vizibilă. Lisa îşi
amintea rochia aceea,
era verde smarald,

mătăsoasă şi
mlădioasă, iar mama
arătase superb în ea. îi
stătea atât de bine,
încât stârnise o uşoară
invidie în sufletul fiicei
sale. Avuseseră o

problemă cu lenjeria
intimă - îşi convinsese
mama să poarte primul
şi ultimul chilot şnur
din viaţa ei, explicându-
i că era singura opţiune
acceptabilă pe sub

rochia aceea, în afară
de varianta de a merge
complet fără lenjerie.
Mama o sunase în ziua
de Anul Nou să-i spună
că era cumplit de
inconfortabil, că şi-l

dăduse jos după
aproximativ o oră şi că
întâmpinase Anul Nou
fără chiloţi. Cu un
judecător, un magistrat
şi un director de şcoală
la masă, nu altceva.

Izbucniseră amândouă în râs.

— Nu ţi se pare că e o risipă să dai pe apa sâmbetei o rochie Ben de Lisi în stare perfectă? Speram să

mi-o laşi mie, glumise ea.

Efectiv glumise. Jennifer ar fi suflat flăcări pe nări de indignare.

— Ghinionul tău, zisese mama, făcându-i cu ochiul. O să fie ceva bănuţi. Poţi să-i foloseşti să-ţi cumperi una nouă.

Ceea ce le făcuse să se prăpădească de râs cu adevărat fusese însă muzica. Mama spusese că nu suporta ideea să aibă o muzică tristă - nu *Abide with Me*[1]

(„nimeni nu poate să
cânte ca lumea notele
de sus, întotdeauna
auzi cum li se sparge
vocea"), nu *Nearer My
God to Thee*[2] („prea ca
în *Titanic"). Lord of the*

Dance[3] fusese refuzat
pentru că-i amintea de
Michael Flatley, şi cine
naiba voia să se
gândească la fraierul
acela ţopăitor în timp
ce-şi lua adio de la

viaţă? Iar *He's Got the Whole World*[4] avea prea multe tamburine. îi plăcea *Jerusalem,* care era mai mult pentru nunţi decât pentru înmormântări,

dar ce conta? Şi
absolut sigur *Be Thou*
My Vision[5], deşi
preferabil versiunea lui
Van Morrison,
înregistrată, chiar dacă
suna aiurea sub tavanul

înalt al bisericii. Mai căutase şi pe internet până găsise un site ce enumera melodiile cel mai frecvent alese pentru ceremoniile funerare, iar această

listă le făcuse în cele din urmă să râdă cu lacrimi. *My Way*[6], de Frank Sinatra. „De parcă să mor la şaizeci de ani ar fi cu adevărat calea mea!" *Never Can*

Say Goodbye[7], de Gloria Gaynor („Mă rog, poate că e mai potrivită decât *I Will Survive*[8], comentase ea între două hohote de râs, „dar cine naiba sunt

oamenii ăştia, şi de ce
n-am fost invitată la
înmormântarea lor?")
Imaginea sicriului cărat
pe acordurile zaharisite
ale lui *Que Sera*

Sera[9]*,* de Doris Day, le făcuse să râdă până le duru stomacul, iar ideea de a asculta în tăcere *We'll Meet Again*[10], de Vera Lynn, li se păruse

amândurora cel mai
amuzant lucru auzit
vreodată. Când îşi
recăpătaseră suflarea
şi-şi şterseseră feţele
ude de lacrimi, se
hotărâseră asupra lui

Wonderful World[11], de Louis Armstrong. Dar în momentul când mama ei dăduse hotărâtă din cap şi se pusese să noteze titlul cu scrisul ei rotund, ca

de fetiţă, Lisa auzise
cântecul în cap şi-şi
imaginase scena,
trebuind să-şi întoarcă
faţa pentru ca mama ei
să nu observe eforturile

pe care le făcea ca să nu plângă.

Iar acum ziua aceea - ziua pe care o plănuiseră atât de meticulos şi care totuşi o găsise atât de

nepregătită - sosise.
Van Morrison şi Louis
Armstrong aşteptau pe
CD player-ul portabil şi
organistul avea
partitura de la
Jerusalem în faţă. Atâta

că acum nu mai era
amuzant. Lisa se
afundă în apa fierbinte,
până îi ajunse aproape
de nări, şi strânse
pleoapele. Măcar,

măcar să fi fost şi Andy acolo.

Jennifer

Stephen spuse că parca maşina, dar făcuse asta deja. Aleea din faţa casei era plină. Maşina

lui Mark şi Polo-ul
mamei. Era şi
Volkswagenul broscuţă
al Lisei - îi spusese,
când vorbiseră în
dimineaţa precedentă,
că avea să rămână

peste noapte. Aşa că Stephen se dusese puţin mai departe şi făcuse o parcare laterală demnă de un expert. îl vedea foarte bine, ce Dumnezeu!

Oprise motorul şi coborâse geamul. Acum se uita atent la ecranul BlackBerry-ului. Ziua de azi era teribil de neconvenabilă pentru

el. Jennifer înţelesese deja. Avea nişte clienţi care treceau prin Londra în drum spre altă destinaţie şi nu se puteau întâlni cu el decât atunci. Erau

importanţi, insistase Stephen. Nu mai importanţi decât ea, bineînţeles, din moment ce era aici, nu acolo, dar pe aproape. Şi nu fusese deloc

agreabil în timp ce-i
explica asta. La urma
urmei, Jennifer nu
avusese nevoie să ştie
nimic despre vreun
client sau despre
întâlniri ori prânzurile

de afaceri. în acea zi îşi
înmormânta mama. N-
ar fi trebuit să conteze.
El era soţul ei. Tot
comportamentul lui, pe
tot drumul până acolo,
fusese iritat. Recepţia

nu mai era clară la
radio. îl oprise cu un
gest brutal. Rândul la
cafea la staţia de
benzină era prea lung.
Oftase teatral şi-şi
cumpărase o Coca-

Cola. Iar acum era prea
cald. îşi atârnase
sacoul costumului
negru pe cârligul uşii
din spate şi îşi
descheiase gulerul
cămăşii şi-şi desfăcuse

cravata neagră.
Jennifer rămase în
capul aleii câteva
minute. îşi dădu seama
că-i era jenă să intre în
casă fără el. Trebuiau
să fie împreună.

Stephen ar fi trebuit să vrea să fie cu ea, măcar atunci.

Stephen ura înmormântările. îi mărturisise odată, cu mult timp în urmă, că

se temea îngrozitor de
sicrie. Că nu se putea
abţine să nu se
gândească la cadavrul
dinăuntru. Că se
întreba cum arăta, cum
mirosea, ce-ar fi simţit

dacă l- ar fi atins. îşi amintea că-şi pierduse controlul la înmormântarea bunicului său - când, în vârstă de vreo opt ani,

trebuise să fie scos din sală urlând.

Cel puţin avea dreptate în legătură cu vremea. Era prea cald şi senin. Asta şi-ar fi dorit mama, dar lui

Jennifer i se părea
nepotrivit. Era ca ziua
aceea când cele două
avioane se izbiseră de
Turnurile Gemene.
Cerul din spatele lor pe
când se prăbuşeau în

infern era de un
albastru imposibil,
perfect. Nu era
fundalul adecvat. Ea
voia un cer cenuşiu şi
burniţă. Voia să
tremure de frig. Ziua

aceea nu trebuia să fie frumoasă.

Se deschise uşa şi în prag apăru Mark.

— Jen?

Jennifer se foi de pe un picior pe celălalt,

simţindu-se de parcă fusese prinsă făcând ceva greşit. îl salută cu un gest din mână apoi arătă înspre Stephen.

— Venim imediat. Stephen e...

Dar Mark venea spre ea. Nu era îmbrăcat pentru înmormântare. Avea nişte pantaloni scurţi de pânză şi un tricou roz ponosit, şi era cu

picioarele goale. Nu-i vorbi când se apropie de ea, îşi desfăcu doar braţele şi o apucă într-o îmbrăţişare strânsă. Jennifer simţi pentru o clipă că înţepeneşte,

apoi se relaxă şi-l
îmbrăţişă şi ea pe
bărbatul care fusese
tatăl ei vitreg în ultimii
şaisprezece ani.
Dumnezeu ştia că avea

nevoie de o îmbrăţişare.

Când Mark se trase înapoi, îşi puse mâinile pe obrajii ei şi o privi cu atenţie. Mirosea a săpun şi cafea.

— Cum te simţi?

— Sunt bine. Tu?

— încerc. Ridică din umeri. A primit vremea pe care a comandat-o, nu? Jennifer încuviinţă

zâmbind, iar Mark se uită în spatele ei, la Stephen. El nu intră?

— Are de verificat nişte lucruri... se întâmplă nişte chestii

importante la serviciu,
ştii, şi...

Mark o luă de mână
şi i-o strânse uşor, în
semn de „nu te justifica
în locul lui, nu-i găsi

scuze". Cu voce tare, nu spuse decât:

— Nu-ţi face griji. Nu-i nici o grabă. Amanda nu a sosit nici ea. Nu începe spectacolul decât peste

câteva ore. Hai
înăuntru, am făcut o
cafea şi sunt nişte
cornuri şi turte...
Jennifer se mai uită
o dată la ceafa lui
Stephen cu o privire

tristă şi plină de reproşuri şi intră în casă cu Mark.

Hannah

Hannah îşi studie faţa în oglindă şi se întrebă dacă era bine

să se dea cu rimei. Nu
avea voie să folosească
rimei la şcoală, dar
putea în weekend şi în
vacanţe. La biserică?
Nu fusese niciodată o
regulă în privinţa asta,

după câte ştia ea. Poate
că dacă-şi punea rimei
nu avea să mai plângă,
ştiind că i s-ar fi scurs
pe faţă. Ar fi fost deci o
soluţie împotriva
lacrimilor.

„Nimeni nu era cu ea când a murit." Era o frază din *Pânza lui Charlotte,* una dintre cărţile ei favorite în copilărie. O impresionase enorm

scena în care
Charlotte, păianjenul,
îşi terminase misiunea
de a face pânza, îşi
depusese ouăle şi se
strecurase lin şi pe
nesimţite în nefiinţă.

„Nimeni nu era cu ea
când a murit." O
imagine delicios de
tristă. Ghemul care se
făcea simţit în fundul
gâtului şi usturimea
uşoară din coaste

deveneau aproape agreabile. Când Hannah era mică, îi plăcea să se simtă tristă, atâta vreme cât era tristă în mod „artificial"; aşa spunea

ea când sentimentul
avea o sursă imaginară.
Ca atunci când
Leonardo di Caprio se
scufundase în apele
îngheţate la sfârşitul
Titanicului, în timp ce

Kate Winslet îi promitea cu o şoaptă răguşită că nu-l va uita niciodată. Sau când murise Charlotte. Ei bine, acum era diferit. Tristeţea asta era

reală. Durerea asta nu era plăcută. încercarea de a nu plânge era un efort imens, un efort pe care-l făcea tot timpul, toată ziua, până se ducea seara la culcare.

Mai ales în acea zi. Toţi promiseseră că aveau să se abţină. îi promiseseră mamei, deşi Hannah se gândea că nu fusese cinstit din partea ei să le pretindă

asta. însă nimic din
toate astea nu era
cinstit, nu? încercă să
nu se mai gândească la
Charlotte. Un păianjen
nenorocit care nu ajuta
la nimic. Şi oricum

fuseseră o sumedenie
de oameni primprejur
când murise mama.
Murise cu întreaga
distribuţie pe scenă.
Toţi adunaţi acolo, în
jurul patului aceluia

înalt şi oribil de spital
pe care-l aduseseră,
atât de nepotrivit cu
restul camerei
frumoase. Surorile ei,
Jen şi Lisa. Tata.
Preotul şi doctorul -

Hannah se hotărî să
nu-şi pună rimei şi îşi
luă peria de pe măsuţa
de toaletă, trecându-şi-
o prin părul castaniu.
Părul mamei. Părul
tatei era argintiu la

tâmple, şi în rest încă
destul de negru. Şi asta
ar fi fost bine - negru,
nu cărunt. Dar Hannah
avea părul ca mama.
Când termină, se aşează
pe marginea patului, cu

mâinile împreunate în
poală, încleştate strâns.
Şi aşteptă.

Jennifer nu voia
cafea, dar luă o ceaşcă,
să aibă ceva în mâini, şi

se duse în camera de zi.

Casa era imaculată. Era o casă grozavă pe timpul verii. Mark o construise. Nu cu mâinile lui - era

arhitect, şi o proiectase pentru el şi mama în anul în care se căsătoriseră, exact înainte să se nască Hannah. Cumpăraseră un bungalow hidos cu

pereţii galbeni de pe
care se cojea vopseaua,
pe un hectar de teren
situat într-o zonă
splendidă, şi-l
dărâmaseră imediat, în
timp ce vecinii priveau

cu gura căscată,
şoptindu-şi unii altora
cum bătrânii care li-l
vânduseră se
chinuiseră să scoată
fiecare cui în care
fuseseră agăţate

tablouri şi să umple
fiecare gaură cu grijă.
Le luase şase luni să
construiască noua casă,
iar în vara aceea
locuiseră într-o rulotă
pe şantier. Jennifer şi-o

amintea pe mama sa
stând pe treptele
rulotei, gravidă cu
Hannah, oferind ceşti
de ceai făcute pe o
sobiţă de picnic. îşi
amintea cât de obscen i

se păruse atunci. Ea avea douăzeci şi doi de ani. Nu mai locuise acasă de la optsprezece, şi simţea că abia îl cunoştea pe Mark. Era complet

greşit - mama ei de
patruzeci şi cinci de
ani, cu burta mare şi
fertilă, aşteptând un
nou copil. Locuind într-
o stare temporară de
mizerie împreună cu un

bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea. Jennifer se simţise ruşinată pentru ei atunci. Sau pentru ea însăşi.

Acum stătea uitându-se la grădină

prin uşile înalte de
sticlă care se întindeau
pe întreaga lăţime a
parterului şi se întrebă
dacă nu fusese pur şi
simplu invidioasă. Ea
nu locuise niciodată

acolo. Ea nu fusese
niciodată cu adevărat o
parte a familiei care
trăise acolo, a vieţii
fericite şi pline de
veselie pe care o
avuseseră înainte ca

mama să se
îmbolnăvească. Fiecare
colţ îi arăta o amintire
diferită. Hannah ca
bebeluş, dând fericită
din braţele şi picioarele
ei rotunjoare şi netede

pe un pled moale întins
sub măr. Mama ei,
îngenuncheată în iubita
ei grădină, îngrijind
plantele aromatice.
Mark întorcând
hamburgeri pe grătarul

în aer liber. Mama, radiind de fericire. Dar ea fusese întotdeauna doar o vizitatoare.

Stephen iubea casa aceea. îşi petrecuse ore întregi, prima dată

când venise acolo,
umblând prin ea cu
Mark, uitându-se la
detalii pe care Jennifer
nu le băgase niciodată
cu adevărat în seamă.
întrebările şi

examinarea lui
depăşiseră cu mult
stadiul interesului
politicos, deşi Mark era
mereu bucuros să se
laude cu propria operă.
Jennifer ştia că

Stephen îşi dorea şi el o asemenea casă, într-o zi. Nu-şi puteau permite acum aşa ceva, bineînţeles. Apartamentul lor era un început bun. într-o

zonă civilizată, cu tavan înalt, cu lumină grozavă. Era foarte modern, cu mobilier din wenge şi oţel inoxidabil. Dar nu se putea compara cu

locuinţa lui Mark şi a Barbarei, şi asta nu avea nimic de-a face cu banii. Pur şi simplu nu avea suflet.

Mark intră şi se opri lângă ea, uitându-se în grădină.

— Trebuie udată ca lumea. Totul moare.

Nu părea să-şi dea seama ce spusese. Jennifer zâmbi.

— Ai fost ocupat. Nu te mai învinovăţi aşa.

— Ar fi supărată pe mine.

— Nu, n-ar fi. La grimasa lui Mark, admise: Bine, poate s-ar fi supărat puţin. Dar unde e Hannah?

— Sus. Lisa tocmai face baie. Cred că Hannah este în camera ei.

— Andy nu e?

— Nu. N-am întrebat-o nimic despre

asta. A venit aseară. Am mâncat un curry udat cu prea mult vin roşu. Dar n-a zis nimic despre el.

Jennifer dădu din cap. Se întrebă dacă

trebuia să se ofere să stea de vorbă cu Hannah. Nu avea nici un chef.

— Şi Hannah cum e?

— E tăcută. De zile întregi e tăcută. Nu mai pune muzica aia îngrozitoare să urle la maximum în camera ei. N-a mai stat la telefon cu prietenele, şi nimeni

n-a trecut pe-aici s-o vadă. Măcar unele dintre ele ar vrea, fără îndoială, să vină, dar nu cred că Hannah a vorbit cu cineva. Nici nu sunt sigur că le-a

spus, deşi ar trebui
deja să ştie. Nici măcar
nu s-a uitat la
Coronation Street, ceea
ce chiar că mă
îngrijorează.

încerca să pară într-o dispoziţie bună, dar nu reuşea absolut deloc.

— E prea devreme, Mark. Şi-a pierdut

mama. Nu are decât cincisprezece ani.

— Ştiu. E... e greu. Eu încerc, dar nu mai am mult combustibil în rezervor. Ştiu că are nevoie de mine. Dar eu

am nevoie... am nevoie de Barbara. Am nevoie de ea să mă ajute. Şi ea nu e aici.

La etaj, cineva bătu încet la uşa lui Hannah.

— Intră.

Era Lisa, cu părul ud după baie, înfăşurată într-un prosop mare.

— Ai nişte farduri, Hannah? Eu mi-am uitat trusa. îţi vine să crezi? Pot să intru?

Hannah încuviinţă şi-i arătă masa de toaletă.

— Nu prea multe. Am câteva. Rimei şi luciu de buze şi încă

vreo două chestii. Poţi să foloseşti orice vrei.

— Mersi.

Lisa închise uşa în urma ei şi lăsă prosopul să cadă la pământ. Purta sutien şi

bikini. Erau bej, cu
danteluţă, şi păreau
scumpe şi frumoase.
Hannah se simţi
intimidată şi Lisa o
văzu întorcându-şi
privirea la o parte.

— Scuză-mi seminuditatea ostentativă, dar mi-e îngrozitor de cald. Am crezut că fierb în baie şi cred că sunt deja treizeci şi două de

grade aici. Ar fi trebuit
să fac un duş rece. Era
destul de roşie la faţă,
şi avea picioarele
umflate. Am uitat că nu
eşti, de fapt, obişnuită
cu surori care să se

învârtă primprejur în pielea goală. Eu şi Jen făceam asta mereu când eram mai mici.

— Nu-i nici o problemă, serios, murmură fata,

gândindu-se că nu părea să fie stilul lui Jennifer.

Lisa îi prinse privirea.

— Bine... nu Jennifer. Numai eu.

Fugeam peste tot în
pielea goală când eram
mică. Jen mă tolera
doar.
Se aşeză în faţa
măsuţei de toaletă şi
începu să-şi aplice

machiajul, deşi Hannah nu credea că avea cu adevărat nevoie. Era splendidă. Părul Lisei era mai deschis decât al ei - un şaten cu câteva şuviţe blonde. Şi

avea nişte pistrui foarte
mici pe nas şi obraji.
Dar genele şi
sprâncenele îi erau
surprinzător de
întunecate (oare le
vopsea?) deasupra

ochilor migdalaţi, de
obicei mai mult verzi
decât căprui. Hannah
nu credea că Lisa
avusese coşuri când
fusese adolescentă -
dacă avusese, nu exista

nici o dovadă
fotografică în albumele
pe care le păstrase
mama ei. Era înaltă şi
subţire, cu pielea
minunată şi păr care
arăta bine chiar dacă

nu-ţi petreceai o
eternitate îngrijindu-l,
tipul de păr pe care
poţi să-l prinzi într-o
coadă la spate şi nu te
face să arăţi de parcă
n-ai avut timp să-l speli

- arăta frumos şi
natural, stârnindu-i lui
Hannah un junghi de
invidie şi nefericire.
Nici ea nu era grasă,
sau plină de coşuri, sau
urâtă, sau ceva de

genul ăsta. O ştia prea bine. Atâta doar că nu se simţea confortabil în propria ei piele, aşa cum părea să se simtă Lisa. Ea nu era la fel de dezinvoltă ca sora ei.

Simţea că mai degrabă ar fi murit decât să lase pe cineva s-o vadă doar în sutien şi chiloţi.

— Cu ce te-mbraci? se interesă ea.

— Păi... mama m-a prins în capcană cu indicaţia privind culorile vii. Eu prefer în general hainele negre şi bej. Numai tonuri neutre. Am găsit ceva

la soldurile de vară. Nu
te enervează când
soldurile de vară sunt
în iulie? Parcă s-a
terminat deja vara
înainte să înceapă, asta
e senzaţia mea. în tot

cazul, mi-am luat o rochie de un galben aprins. Seamănă un pic cu a lui Jackie Onassis, aşa mi s-a părut. Sunt sigură că o să arăt ca o banană imensă în ea,

însă măcar se
potriveşte cerinţelor.
Dar tu?

— Am o rochie roz
de vara trecută. Am
purtat-o la o nuntă,
sora prietenei mele

Amy s-a măritat şi Amy a avut voie să invite o prietenă, şi m-a luat pe mine. Mama mi-a cumpărat-o, prin urmare cred că i-a plăcut. Atâta că are

nişte sclipici pe ea, ştii... Vocea lui Hannah se pierdu.

Lisa se uită la ea în oglindă, mijind ochii.

— I-ar plăcea şi mai mult atunci, zise ea

pe un ton cât mai blând cu putinţă.

— Nu fi drăguţă cu mine, Lisa, îi ceru fata ridicându- se în picioare. O să mă faci să plâng. Te rog, nu mă

face, bine? Hai să
terminăm doar. Vreau
să se termine odată. Nu
contează ce purtăm,
nu? E o regulă complet
stupidă.

Lisa încuviinţă şi, când vorbi din nou, îşi forţă tonul glumeţ.

— Ei bine, măcar tu şi Jennifer aveţi aceeaşi părere despre asta. Mi s-a plâns

aseară la telefon. A zis
că Stephen o să refuze
să poarte altă culoare
decât negru, iar ea încă
se gândeşte. I-am spus
c-ar trebui să facă un
compromis de genul

rochie neagră, pantofi roşii. Numai Dumnezeu ştie în ce ţinută o să-şi facă apariţia.

— Dar Amanda?

— Numai Dumnezeu ştie dacă o să-şi facă apariţia...

Amândouă zâmbiră cu un sentiment de speranţă. Aşa

era Amanda - nu puteai
cu adevărat să contezi
pe ea în momentele de
criză, deşi nici una din
ele nu-şi imagina de
fapt că nu avea să vină.

— Pe tine te însoţeşte cineva?

— Nu. Hannah ridică din umeri la privirea întrebătoare a Lisei. N-am întrebat pe nimeni. De fapt, nu

vreau să vină nimeni.
Dar tu? Andy nu vine?

— Nu.

— Cum aşa?

Asta era o întrebare bună...

Sunetul unei maşini oprite în faţa casei o salvă pe Lisa de la alte întrebări. Motorul continuă să zumzăie, uşile se deschiseră şi se închiseră din nou.

Hannah alergă la fereastră.

— E Amanda.

Până în clipa când auzi cuvintele astea, Lisa nu-şi dăduse seama cât de mult avea

nevoie să audă că sora ei sosise.

Amanda

Amanda îl plăti pe taximetrist şi-i mulţumi, în timp ce acesta îi trăgea

rucsacul din
portbagajul maşinii.

— Doamne, fetiţo,
vrei să spui că tragi
după tine mastodontul
ăsta în toată lumea?

— Cineva trebuie s-o facă!

— Ce naiba ai în el? Cărămizi?

— Nu cărămizi. Toată viaţa mea.

— Atunci se explică! îşi ridică o pălărie imaginară în faţa ei, ca Dick van Dyke în *Mary Poppins,* şi deschise portiera. Mult noroc, atunci,

fetiţo. Şi bine ai venit acasă.

— Mulţumesc.

Acasă.

Avea opt ani când se mutaseră în casa pe care o construise Mark.

Locuise acolo
unsprezece ani. Şi apoi
plecase. Nu pentru
totdeauna, bineînţeles.
Se întorsese. Uneori
pentru câteva luni,
alteori numai pentru o

noapte. Altfel, stătuse în apartamente la comun, cămine studenţeşti, camere închiriate. Dar tot acesta era locul pe care-l numea „acasă".

Tot aceasta era adresa pe care o trecea pe formulare. Ultima vizită o făcuse în urmă cu aproape trei luni. Nu o văzuse pe mama ei când boala i se

agravase şi nu fusese
de faţă când murise. O
făcuse intenţionat şi în
momentele acelea
crezuse, sau cel puţin
se convinsese singură,
că mama ei o înţelegea,

şi că era în regulă.
Acum însă nu mai ştia
dacă trebuia să se
bucure că nu fusese
prezentă. Se uită înapoi
pe stradă, unde taxiul
se îndepărta, şi simţi

impulsul familiar să
fugă. în clipa
următoare se opinti să-
şi ridice rucsacul pe
umăr şi o luă spre casă.
Mark veni s-o
întâmpine la uşă. în

spatele lui le văzu pe
cele trei surori ale ei.
Când ajunse la tatăl ei
vitreg, Amanda îşi lăsă
rucsacul pe jos şi i se
aruncă la piept.
Amândoi rămaseră aşa

multă vreme, fără să vorbească, strângându-se în braţe.

După un minut, Hannah trecu de Jennifer şi Lisa până în pragul casei şi-şi

aruncă braţele în jurul tatălui şi surorii ei.

— Ai venit acasă!

Stephen, care se părea că-şi terminase afacerile cruciale pe care le tratase din

maşină, se apropia şi el pe alee, aranjându-şi cravata la gât. Trecu pe lângă scena emoţionantă şi intră în răcoarea primitoare a holului.

— Văd că fiica risipitoare s-a întors, comentă el ironic trecând pe lângă soţia lui.

Jennifer îi aruncă o privire furioasă.

— Ssst!

începeau să sosească şi alţi oameni. Fratele lui Mark, Vince, şi soţia lui, Sophie, parcau în spatele lui Stephen. în urma lor

mai erau şi alte maşini.
Acestea erau locurile
cele mai bune - de aici
puteai merge pe jos
până la biserică. Mark
îşi aminti cum veniseră
în pas de plimbare,

înconjuraţi de rude şi prieteni, într-o dimineaţă frumoasă de mai, după botezul lui Hannah, în timp ce ea îi dormea în braţe. Şi acum aveau să fie cam

aceiaşi invitaţi.
Uitându- se la ei, Mark scoase un mic geamăt.
— La naiba. Ar fi trebuit să-mi pun mai repede pantalonii!

îi dădu drumul
Amandei şi se duse în
faţa casei să-i salute,
să-i îmbrăţişeze şi să
răspundă la întrebări
cretine despre parcare.

Hannah şi Lisa cărară împreună rucsacul şi-l aşezară lângă scări.

— Fir-ar să fie, nu puteai să vii decât în ultimul moment, nu?

Jennifer nu avusese intenţia să se exprime atât de dur.

— O, nu începe, o mustră Lisa. Nu acum.

— îmi pare rău.

— Nu, mie-mi pare rău. N-am vrut să vă îngrijorez.

— Niciodată nu vrei.

Jennifer spuse asta în şoaptă, astfel încât o auzi doar Lisa.

— Du-te şi fă-i o ceaşcă de ceai, sau o cafea, sau ceva!

Măsurând-o pe Amanda
din cap până-n
picioare, o întrebă:
Presupun că vii direct
de undeva, nu?

— De la Stansted. Da, te rog. Sunt moartă de sete.

Jennifer pufni şi se duse în bucătărie.

— Hai sus. Trebuie să ne schimbăm din

capoatele astea. De ce naiba vin oamenii mai repede? Doar nu au nevoie să ocupe locuri cât mai bune. E într-un afurisit de sicriu. Aşa o

să fii îmbrăcată? Te rog spune-mi că nu. Hannah, te descurci cu rucsacul...?

— Unde naiba ai fost?

Erau în camera lui Hannah acum, doar ele

trei, cu uşa închisă. Lisa se îmbrăca în rochia ei surprinzător de galbenă, fără să se uite direct la ea.

— Vorbeşti ca Jennifer. Şi eu care

credeam că vrei să mă salvezi de furia ei la parter.

— Aşa am şi vrut, dar numai ca să te supun furiei mele aici. Iar furia mea, chiar

dacă nu se manifestă la
fel de frecvent, nu e
mai puţin
înspăimântătoare.
Unde naiba ai fost,
Mand? Mark a
înnebunit de grijă.

— A înnebunit Mark, Hannah?

Amanda se uită la sora ei mai mică, implorându-i sprijinul. Hannah ridică din umeri.

— A zis doar că ai fi aici dacă ai putea.

Amanda îşi mută privirea spre Lisa, care gesticulă exasperată.

— Nu asta e important, Mand. Eu

am înnebunit, bine? *Eu* am înnebunit.

— Ţi-am scris în e-mailul acela că o să vin.

— Acum aproape o săptămână.

— Şi sunt aici.

— Exact cu o secundă înainte.

— Dar sunt aici.

Lisa îşi aruncă braţele în sus de exasperare, apoi se întoarse spre oglindă.

Văzându-se toată galbenă, icni mânioasă.

Amanda îşi scotocea prin rucsac. Bineînţeles că îşi luase piesele de îmbrăcăminte care, în opinia ei, s-ar fi potrivit

pentru biserică. Dar nu voia să recunoască.

— Culori vii, nu? o întrebă acum pe Hannah.

— Da, ridică aceasta din umeri. Asta a fost dorinţa mamei.

— Da... culori vii. Deschise încă un buzunar şi începu să scoată haine şifonate

din adâncurile
întunecate ale
rucsacului. O să aibă
noroc dacă găsesc ceva
curat, darămite viu
colorat. Chiar şi
chestiile care şi-au

început viaţa viu
colorate nu mai sunt
aşa acum... I se frânse
vocea.

Lisa se înmuie. îşi
puse o mână pe spatele
surorii ei, care era

aplecată peste
grămada de haine
scoase din rucsac.

— Eşti bine?

Ochii Amandei se
umpluseră de lacrimi.

— Sunt bine.

Nu era bine. Bineînţeles că nu era bine. Trecuse o săptămână? Ar fi putut fi o lună sau două minute. Timpul se oprise în cafeneaua

aceea conectată la
internet. Lumea
devenise stranie.
Rămăsese încremenită,
zece minute, uitându-se
la monitor. Adresa lui
Mark. Un semn al

exclamării roşu ca să-i arate că era urgent. E-mailul fusese trimis în ziua precedentă. Nu avea titlu. Nu avea nevoie de titlu. Ştiuse, înainte să deschidă

textul care avea să-i
spulbere orice iluzie.
Mama murise.

De data aceasta nu
se dusese departe.
Fusese în Spania.
Lucrase într-un bar de

pe plajă la Costa Calida, lângă Murcia. Stătea la nişte prieteni ai unor prieteni, ai căror părinţi aveau o mică vilă pe malul mării. Nu era un loc

unde în mod normal ar fi stat prea mult, însă nu voia să se mute de colo, colo. Aştepta. Aştepta acest e-mail.

Când sosi în sfârşit, trimise un răspuns de

un singur rând, în care
spunea că va veni
acasă. Şi acum era
acasă, în cele cinci zile
care trecuseră băuse
prea multă tequila,
făcuse plimbări lungi

pe plajă şi rezistase
impulsului de a- şi
schimba biletele spre
casă cu bilete către
altă destinaţie. S-ar fi
dus oriunde altundeva.

Nu era din cauza certurilor inevitabile cu surorile ei, ci pentru că durerea altor oameni i se părea înspăimântătoare, mult mai greu de suportat

decât a ei. Venise acasă să se scufunde în ea, şi se temea că avea să se înece. Nu avea să fie ca într-un film - ca în *Magnolii de oţel* sau *Cuvinte de alint*, unde

înmormântarea marca
sfârşitul unei perioade
cumplite şi începutul
perioadei în care toată
lumea începea să se
simtă mai bine. Nu
avea să fie nicidecum

aşa. Acesta era doar începutul.

Hannah o luă de mână.

— Mă bucur că eşti aici. Nu-mi pasă cu adevărat unde

ai fost.

— Mulţumesc, Hannah.

Amanda îşi permise să se lase îmbrăţişată. Nu se întâmpla deseori. Mama zisese mereu că

se fâţâia prea mult
când o îmbrăţişa
cineva, că nu voia să
stea nemişcată şi să
accepte manifestările
de afecţiune. îi
povestise odată cum

aproape că-i plăcuse
când Amanda fusese
bolnavă în copilărie -
fusese singura dată
când îi permisese să o
strângă în braţe şi să-i
mângâie părul.

Jennifer intră fără să bată la uşă, iar Amanda se pregăti pentru runda a doua.

— Ascultă, Jen. Ştiu că eşti supărată pe mine, şi probabil ai

perfectă dreptate. îmi
pare rău că am plecat
şi v-am lăsat pe voi să
vă ocupaţi de tot
singure. Ştiu că am fost
egoistă şi laşă. Şi-mi
pare rău dacă te-ai

gândit că voi veni acasă
mai repede. însă am
avut nevoie de nişte
timp, asta-i tot, ca să
mă pot obişnui cu
ideea. Ştiu, şi asta e tot
o dovadă de egoism.

Aşa sunt eu, hei? Dar chiar că-mi pare rău. Şi acum sunt aici. Putem lăsa baltă flagelările pentru ziua de azi, măcar? Ce zici?

— Ce înseamnă flagelări? întrebă Hannah.

— Bătaie. Provocată de vinovăţie.

— Nimeni nu vrea să te bată, Amanda, o

asigură Jennifer
încercând să nu sune
ca o profesoară. Dar m-
am gândit că ar trebui
să fim împreună pentru
asta. Pentru toate
astea.

Se înfrâna. Amanda avea dreptate. *Era* furioasă. Nu era cinstit - ea o tulise la capătul lumii şi lăsase totul în cârca surorilor sale. Iar acum plângea, naiba s-

o ia, lucru care sub nici o formă nu trebuia să se întâmple.

Hannah făcu un pas şi se aşeză între ele.

— Te rog, Jennifer. Nu fi supărată pe ea.

Nu azi. O privi fix în ochi şi Jennifer fu şocată, aşa cum fusese deseori în ultimii ani, să constate cât era de matură. Astăzi e vorba

de mama. Mama noastră.

Şi avea dreptate.

Amanda şi Jennifer îşi uniră mâinile de cele două părţi ale lui Hannah şi o strânseră

între ele. Li se alătură şi Lisa, desfăcându-şi braţele să le cuprindă pe toate trei şi strângând cu putere.

Asemenea tuturor surorilor din lume,

indiferent de certurile
dintre ele, nu exista să
nu se unească toate
patru în clipe de
restrişte. Ieşiră din
camera lui Hannah
câteva minute mai

târziu, ţinându-se de mâini. Amanda, îmbrăcată cu nişte haine găsite de Hannah în garderoba ei, se pieptănase cât de cât şi îşi ştersese lacrimile.

La biserică nu fu prea rău. Amanda spuse că arătau ca nişte figurante dintr-un musical caraghios sau ca o trupă de fete cu scorul zero la

Eurovision, toate
îmbrăcate în culori vii -
Lisa în galben, Hannah
în roz, Amanda în
portocaliu şi roşu, iar
Jennifer într-o rochie
azurie. Stăteau ţepene

pe rândul întâi,
flancate de Mark -
purtând acum o
cămaşă de in violet - şi
de Stephen, care
rămăsese hotărât şi
ostentativ în negru, dar

cel puţin îşi lăsase
telefonul BlackBerry în
maşină. Ajunseseră
acolo mai devreme,
pentru a nu fi obligate
să-i vadă pe ceilalţi.
Ştiau că biserica urma

să fie plină, întrucât
mama avusese o
mulţime de prieteni.
Prieteni cu care în cele
din urmă trebuiau să
vorbească la praznic,

ştiau foarte bine. Dar nu în acel moment.

înmormântarea în sine le făcu să încalce „marea regulă". Barbara alesese un cimitir laic la

aproximativ cinci kilometri de biserica unde se ţinea slujba. Le spusese că nu suporta să fie incinerată, cu efectul acela de bandă rulantă ca la

supermarket şi cortina
ce se deschidea şi se
închidea în mod comic,
şi că nu voia să fie
îngropată în curtea
bisericii. Voia să se
descompună pe

îndelete într-un sicriu
biodegradabil şi să se
reîntoarcă în pământ.
Iar deasupra să crească
un copac frumos care
să le facă vizitele mai
agreabile. Pe o

întindere verde cu
iarbă şi fluturi, le
zisese ea, în loc de un
câmp cenuşiu,
deprimant, din
marmură şi granit. în
felul ăsta aveau să

economisească o avere
în privinţa florilor.
Jennifer îşi amintea
seara în care le
spusese asta. Atunci
fusese geloasă că
aranjase totul cu Lisa.

De ce nu cu ea? Mark strânsese mâna Barbarei, cu chipul serios şi sumbru. Apoi îi şoptise:

— Dumnezeule, mai vrei şi flori! Oare nu se mai termină cu pretenţiile?

Şi de aceea se găseau acum ele patru, împreună cu Mark şi

Stephen, plus preotul,
într-o după-amiază
fierbinte de august, cu
arşiţa făcând să
freamăte aerul în jurul
lor, pe un câmp, în faţa
unui sicriu ciudat şi

frumos din nuiele
împletite de salcie în
care era închisă mama
lor, îmbrăcată splendid
într-o rochie verde
smarald Ben de Lisi, în
timp ce dintr-un

casetofon mic răsuna
vocea lui Van Morrison
cântând *În the Garden.*
Şi toate plânseră exact
atât de tare şi de mult
pe cât le-o cereau
inimile lor răvăşite.

— Doamne, Mark, o să mănânci pui de la pomană tot restul lunii!

Câteva prietene de-ale Barbarei aduseseră mâncare la praznic şi apoi făcuseră

curăţenie, strângând ce
mai rămăsese în cutii
etanşe de plastic.
Făcuseră o treabă
foarte bună. Totul
păruse a fi mai degrabă
o petrecere - o nuntă,

poate, sau o reuniune
de familie. Pe peluză
erau mese pe rotile,
acoperite cu hârtie
creponată galbenă, pe
care se aflau vaze şi
urcioare de sticlă pline

cu trandafiri răspândite
ici, colo printre boluri
mari cu salate de orez
şi cartofi, pâine
franţuzească şi roşii de
soi. Erau tăvi cu
biscuiţi de ovăz şi

boluri mici de căpşune
având alături castroane
cu smântână groasă, în
vase aburite de la
căldură. Invitaţii
băuseră Pimms şi
limonadă de casă, într-

o atmosferă amicală. în
loc de murmurul scăzut
şi respectuos specific
unei asemenea ocazii
se auziseră povestiri şi
râsete pe fundal de
Simon and Garfunkel şi

The Mamas and the Papas. Bărbaţii nu se foiau stingher de pe un picior pe altul, cu mâinile în buzunare; femeile nu aveau ochii înroşiţi de lacrimi. Era

exact aşa cum şi-ar fi dorit ea să fie - prieteni buni, mâncare bună, vreme bună. Doar motivul nu era bun.

Prietenele Barbarei strânseseră masa,

afişând mai multă
veselie şi voie bună
decât simţeau, şi
plecaseră pe la casele
lor, iar membrii familiei
rămăseseră în camera
de zi, uitându-se la

colecţia vastă de cutii cu alimente.

— Aşa se pare.

Opriseră muzica. Lisa îşi dăduse jos pantofii şi se cuibărise într-un colţ al canapelei, cu

picioarele sub ea. Hannah, aproape adormită, îşi culcuşise capul în poala surorii ei. Amanda stătea turceşte pe podea, rezemată de un scaun.

La uşa de la intrare, Stephen îşi lua rămas-bun de la Jennifer. Foarte sec. O atinse cu buzele uscate pe obraz, fără a o strânge în braţe. încercase să o ia

de mână când veniseră
de la mormânt la
maşină, şi Jennifer îl
lăsase pentru un minut
sau două. Era iraţional
de furioasă pe el
pentru ţinuta de doliu

şi pentru BlackBerry. Principala cauză a supărării se afla însă complet în afara controlului său, lucru pe care ea îl ştia perfect. Ştia că

Stephen avea o perioadă aglomerată la serviciu. Ştia că pierduse prea mult timp în săptămânile care precedaseră moartea Barbarei. Cu

toate astea, era furioasă pe el. Când o îmbrăţişă, rămase ţeapănă şi nu se relaxă deloc.

— Eşti sigură că vrei să stai?

— Da. N-am mai văzut-o pe Amanda de multă vreme, Hannah este distrusă şi nu vreau ca Mark să rămână singur...

— Nu crezi că Amanda, Hannah şi Lisa sunt aici ca să aibă grijă de el? Avea un ton aproape sarcastic, aproape amuzat. Pari epuizată.

— Tocmai am îngropat-o pe mama, Stephen... cum te aşteptai să fiu?

Nu voia să meargă acasă cu el, ăsta era

adevărul. Voia să stea acolo.

— Nu asta am vrut să spun.

O ştia şi el prea bine. Ştia că Jennifer prefera să rămână cu ei

în noaptea aceea.
Stephen încerca să nu
pară prea afectat.
— Ştiu. îmi pare
rău.
— îmi pare rău.

„Doamne, politeţea asta!" îşi zise ea.

— O să mă întorc mâine, cam pe când apari şi tu de la slujbă. Lisa o să mă aducă

precis cu maşina. Sau poate o să iau un tren...

Stephen îşi ridică mâinile într-un gest de predare inutilă.

— Bine, bine... Ca să fiu sincer, nu cred că

azi ai avut nevoie de mine.

— Asta vrei să simt? Să am nevoie de tine?

Stephen îşi frecă ochii nerăbdător cu o mână.

— Ştii ceva, Jen? Nu e nici o problemă să rămâi. E în regulă. O sărută din nou, aceleaşi

buze uscate atingându-i uşor pielea. Ne vedem mâine.

Jennifer se rezemă de tocul uşii şi îl urmări mergând până la maşină, urcându-se în

ea şi plecând. Stephen
îşi întoarse capul să se
uite la ea şi-i strigă
tare că o iubeşte, fără
să aştepte vreun
răspuns. încă o dată,
păreau să fie de părţile

opuse ale unei
prăpăstii adânci, un
abis peste care
amândoi încercau să
treacă, dar niciodată în
acelaşi moment.

Când se întoarse în casă la ceilalţi, Mark tocmai terminase de făcut ceaiul. Ocupaţia naţională obişnuită. Jennifer luă laptele din frigider şi turnă puţin

în fiecare ceaşcă. După aceea, Mark le aşează pe toate pe o tavă şi le duse la canapea.

— Cât de dărâmate vă simţiţi?

Lisa râse slab.

— Pe o scară de la unu la zece? Un nouă zdravăn.

Hannah ridică o mână moale din poziţia ei culcată.

— Aici unsprezece.

— De ce? întrebă Jennifer.

— Pentru că mai este ceva, răspunse Mark. Nu chestii oficiale - alea o să le rezolvăm cu avocaţii.

Astea sunt de la mama
voastră. A mai reuşit să
vă scrie câteva scrisori,
cum a zis. Sunt la mine.
Mi-a spus să vi le dau
după ce se termină
întreaga tevatură. Aş fi

aşteptat până mâine, dar cum Jen n-o să fie aici...

— Ba o să fiu.

Stephen tocmai a plecat. Lisa îşi ridică o sprânceană în semn de

întrebare către sora ei, care explică: Mâine trebuie să înceapă munca devreme. M-am gândit că...

Mark îi puse mâna pe umăr.

— Mă bucur că poţi rămâne. Şi mama voastră ar fi foarte bucuroasă de asta - să ştie că toate fetele ei sunt aici împreună.

Nu le deschiseră imediat. Nu era dimineaţa de Crăciun, la urma urmei. Fiecare îşi ţinu scrisoarea în poală. Amanda încercă să-şi amintească

mâinile mamei ei, să şi le imagineze ţinând plicul.

Mai vorbiră până când le birui oboseala. Hannah adormi, şi trebuiră să o scuture ca

s-o trezească. Se
duseră apoi la culcare
una câte una, într-un
cor somnoros de
noapte bună, şi se
vârâră în aşternuturi

uşurate că ziua aceea ajunsese la capăt.

Lisa

Scrisoarea era ataşată unei cutii dreptunghiulare legate cu o panglică lată

verde. Chiar şi asta îi trezea amintiri - Barbara făcea mereu nişte pachete foarte frumoase. O panglică de organzin, un sigiliu de ceară, o hârtie

simplă maro cu
crenguţe de lavandă
legate cu sfoară. Era
semnătura ei. Lisa lăsă
pachetul să aştepte cât
timp se dezbrăcă şi se
strecură goală sub

cuvertură. Se uită la el
pentru un moment,
străbătută de un fior,
după care scoase
scrisoarea din plic,
despăturind-o cu mâini
tremurânde. Scrisul

mamei, familiar ca al ei
înseşi, ordonat şi
rotund pe pagină.

„Scumpa mea Lisa,

Noi două am fost
cele mai apropiate, în
atâtea feluri. Cred că

suntem foarte
asemănătoare. Tu eşti
prima mea născută şi
persoana care mi-a
arătat prima dată
miracolul iubirii pe
care o simte o mamă

pentru copilul ei. Tu
mi-ai transformat
fiecare dimineaţă în
dimineaţa de Crăciun.
îţi mulţumesc pentru
asta. Sunt o mulţime de
lucruri pe care nici nu

cred că trebuie să ţi le spun, deoarece cred că le ştii deja. Te iubesc atât de mult! Tu eşti cea mai puternică, îmi pare. Poate prea puternică pentru binele

tău. întreabă-l pe Andy despre asta. Apropo, îl iubesc - ţi-am spus asta vreodată? Aşa că ţie, iubita mea fiică, o rugăminte, în loc de o moştenire. Ai grijă de

surorile tale pentru
mine. Ai grijă de Mark.
Şi lasă pe cineva să
aibă grijă de tine.
Mama
P.S. în legătură cu
conţinutul cutiei: ai

dreptate - ar fi fost o
irosire. Poart-o când
dansezi ca şi cum nu
te-ar privi nimeni."

în cutie, împăturită
cu grijă şi învelită în
hârtie albă mătăsoasă,

era rochia verde smarald Ben de Lisi.

Andy răspunse la telefon la a doua sonerie. Vocea Lisei se auzi înăbuşită şi răguşită.

— Ce rapid ai fost, remarcă ea.

— M-am gândit că s-ar putea să fii tu.

— Sunt eu.

— Salut, eu.

— Ce faci?

— Mă uit la fotbal.
Tu?
— Te sun pe tine.
— Cum a fost?
— îmi pare rău că
te-am rugat să nu vii.
— E în regulă.

— Nu este în regulă, Andy. A fost o prostie. Nu ştiu ce- am gândit.

— Nu cred că ai gândit cu adevărat, şi nu o spun cu răutate.

Pur şi simplu nu e
vorba de gândire, ci
mai degrabă de emoţii.
Ai vrut să faci asta fără
mine, de una singură.
— Nu-mi mai ţine
atâtea teorii!

— Scuze.

— Şi nu-ţi cere naibii scuze. După o clipă de tăcere, Lisa reluă: Eu ar trebui să-mi cer scuze. Aş vrea să fi fost aici.

— Şi eu.

Pentru încă puţin timp rămase cu telefonul la ureche, ascultându-l pe Andy respirând, ceea ce era aproape la fel de

alinător ca o
îmbrăţişare. Apoi oftă.

— Atunci o să ne
vedem mâine.

— O să fiu aici.

Andy era atât de
grijuliu cu ea.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Lisa.

Auzise o ezitare în vocea ei la final, şi asta era tot ce avea nevoie. Nu se uita la fotbal.

Stătea pe canapea în
faţa televizorului pe
care se derula un meci,
dar nu era acelaşi
lucru. Acum se ridică,
îşi luă cheile de la
maşină de pe măsuţa

de lângă uşa de la intrare şi porni spre locul unde îi stătuseră inima şi mintea pe tot parcursul acelei zile.

O luă pe M25. în timp ce conducea,

puţin cam prea repede,
ascultă radioul, puţin
cam prea tare, şi se
întrebă, nu pentru
prima oară în ultimii
doi ani, ce naiba îi
trecea prin minte Lisei.

Nu semăna cu nici o altă femeie din câte întâlnise în viaţa lui. Părţile bune erau mai bune şi cele rele, mai rele. La început fuseseră prieteni,

înainte de a deveni amanţi. Erau colegi de serviciu şi aveau alţi parteneri pe atunci. Asta însemna că nu puteau să aibă o relaţie amoroasă în toată

puterea cuvântului, şi astfel ajunseseră să se cunoască destul de bine înainte să se aprindă scânteia între ei. Andy ştia că era inteligentă, aprigă şi

iute, că nu suferea
prostia şi că uneori îşi
punea trei cuburi de
zahăr în cafea când era
mahmură, ceea ce nu
se întâmpla rar. Era
amuzantă şi sarcastică,

dar niciodată crudă.
Era o plăcere să fii cu
ea - nu, era o încântare.
    într-o zi, un prieten
de-al lor a fost
concediat din senin,
motiv pentru care,

împreună cu mai mulţi colegi, s- au dus la un bar din apropiere să-şi înece tristeţea colectivă şi să cârcotească împotriva conducerii. Unul câte

unul, ceilalţi au părăsit
scena mai demn sau
mai împleticit, până
când n-au mai rămas
decât ei doi,
pregătindu-se să prindă
autobuzul de noapte.

Lisa oferea o cu totul
altă imagine când era
beată. La birou era
imaculată şi stilată -
până la punctul de a
părea inabordabilă.
Acum părea cu zece ani

mai tânără, şi toate
acele bariere se
prăbuşiseră în mod
foarte evident. îşi
scoase pantofii cu
tocuri exagerat de
înalte şi se căţără pe o

fântână publică, apoi se
împiedică şi se aşează
direct în apă, ca un
copilaş, râzând şi
plângând, abia
respirând. Andy se
duse s-o scoată afară

din apă, însă Lisa îl
trase şi pe el înăuntru,
alături de ea, şi
amândoi erau prea uzi
şi râdeau prea tare ca
să se poată urca în
autobuz, aşa că se

duseră să scoată bani de la un bancomat ca să ia un taxi. Lisa îi dădu taximetristului adresa ei.

De cum ajunseră îl trase cu ea sub duş,

aşa cum îl trăsese şi în fântâna rece, şi se dezbrăcară unul pe celălalt, sărutându-se cu o pasiune potenţată de alcool.

Andy nu ar fi dus lucrurile mai departe. Ştia că Lisa era complet pilită şi, cum mai trecuse prin sceneta asta jenantă şi cu alte fete înainte, era

hotărât să nu profite de
ea, însă tânăra femeie,
fixându-l cu pleoapele
pe jumătate coborâte,
cu o privire doar pe
jumătate sticloasă, îi
spuse exact ce voia de

la el. Şi apoi îi arătă,
împingându-l pe patul
moale şi urcându-se
călare pe el. în timp ce
era îngropat adânc în
trupul ei, savurând
senzaţia fantastică,

fierbinte şi umedă, Lisa
se aplecă în faţă şi-i
şopti numele în gura
deschisă, ca şi cum l-ar
fi eliberat de
responsabilitate, apoi
se trase înapoi, cu sânii

tari şi rotunzi arcuindu-
se superb în sus, după
care se prăvăli într-un
orgasm puternic şi
rapid. Lui Andy nu-i
venea să creadă ce
norocos era.

Nu-i veni să creadă nici a doua zi, când Lisa îi aduse cafeaua la pat. într-a ei cu trei cuburi de zahăr, bineînţeles.

— Cum de eşti aşa de vioaie? gemu el, ridicându-se greoi dintr-un loc foarte, foarte îndepărtat, în care ar fi putut rămâne bucuros toată ziua.

— Sexul ca lumea îmi provoacă mereu reacţia asta.

— A fost sex ca lumea?

Lisa îl plesni în joacă pe coapsă.

— Nu vâna complimente. A fost sex ca lumea. Cel puţin pentru mine. Cred că tu ai rămas un pic în urmă. Andy ridică din umeri vag ruşinat.

Sincer să fie, nu-şi amintea prea multe amănunte din seara precedentă. Dar o să mă revanşez, dacă vrei, promise ea. în seara asta? Se uită la ceas.

Nu prea cred c-avem destul timp acum, dimineaţa...

Andy îşi puse ceaşca pe noptieră şi i-o luă şi pe a ei din mână. Apoi o trase lângă el pe pat

şi îi coborî de pe umeri
cămaşa de noapte.
— Propun să ne
facem timp...
Amândoi
întârziaseră foarte mult

la şedinţa din
dimineaţa aceea.
Şi aşa fusese la început
- primele şase luni
zburaseră într-o ceaţă
de vin, sex şi râs. în
următoarele şase luni

se mai calmară. După cum afirma Lisa, ştiuse că lucrurile deveniseră serioase între ei când începuseră să zăbovească în restaurante - să

mănânce desert şi să
bea cafea, în loc să se
repeadă acasă după
primul fel, disperaţi să-
şi sfâşie hainele unul
de pe celălalt.
Exerciţiile susţinute de

„gimnastică" o
ajutaseră să slăbească
în prima jumătate a
acelui an cinci
kilograme, pe care le
pusese la loc în a doua

jumătate, mâncând budincă.

După un an, Andy voise mai mult. în vara aceea îşi petrecură vacanţa în insulele greceşti. întins pe un

prosop de plajă, o privi
cum cobora către mare
să se bălăcească, zveltă
şi frumoasă, şi-şi dădu
seama că se simţea mai
fericit ca niciodată. Pe
seară, îmbărbătat de

retsina, o luă de mână,
îi spuse c-o iubea -
declaraţie pe care o
făcuse rar până atunci -
şi o rugă să se mute
împreună cu el. Voia s-
o vadă în fiecare zi şi în

fiecare noapte. Poate pentru totdeauna. Lisei îi mai trebuiră câteva luni, şi câteva rugăminţi repetate, până să accepte. După Crăciun renunţă la

apartamentul ei şi se mută la el.

Deci pe hârtie avea tot ce-şi dorise. O vedea în fiecare zi şi-n fiecare noapte. Dar nu era a lui, o ştiau

amândoi. Se considera mai îndrăgostit de ea decât ea de el şi asta-l făcea să fie vulnerabil. Voia ca lucrurile să avanseze, dar Lisa punea mereu frână. Nu

putea să o tot bată la
cap. De cele câteva ori
când încercase să
discute cu ea despre ce
urma pentru cuplul lor,
Lisa se retrăsese puţin,
aşa încât cei doi paşi

înainte ai lui ajunseseră să pară mai degrabă trei paşi înapoi.

Atâta timp cât nu forţa lucrurile, mergea bine. Mergea chiar

foarte bine. Era
îngrijorat că se păcălea
singur. Că, în realitate,
se afla pe marginea
prăpastiei. Ceea ce nu
reuşea să priceapă -
întrebarea de 64 de

milioane de dolari care-
l ţinea treaz în miez de
noapte - era dacă Lisa
nu voia să se apropie
de el din cauza lui, sau
din cauza ei.

Şi chiar dacă ar fi
ştiut răspunsul, tot ar fi
continuat să se supună
torturii, căci o iubea.
N-ar fi putut să-i
întoarcă spatele nici
dacă ar fi vrut.

Prin urmare, atunci când Lisa îi spusese că voia să înfrunte singură toată povestea cu înmormântarea, Andy acceptase, rămânând acasă. Acum însă, când

vocea ei se frânse la
telefon, lăsă totul baltă
şi se duse la ea. Când
parcă maşina şi coborî -
portiera răsunând
incredibil de tare în
tăcerea nemişcată a

nopţii - văzu fluturarea
uşoară a perdelelor la
dormitorul unde era
încă lumina aprinsă. O
aşteptă să deschidă
uşa, o ridică în braţe,
strângând-o cu putere,

fără o vorbă, şi ştiu că făcuse bine. Pentru amândoi.

Hannah

În seara aceea, Hannah era prea somnoroasă ca să

citească scrisoarea.
Era încă un copil, astfel
încât nici măcar
înmormântarea mamei
nu putea să-i întrerupă
ritmul fiziologic. Se
simţea încă flămândă şi

obosită, chiar dacă toţi cei din jurul ei îşi pierduseră pofta de mâncare şi umblau prin casă cu ochii mari şi sticloşi ai insomniacilor epuizaţi. A doua zi

dimineaţa, când se trezi, percepu o prezenţă caldă şi nefamiliară lângă ea în pat şi se frecă la ochi buimăcită. Pentru o clipă crezu că era

mama ei. Mai de mult,
când era bolnavă,
Barbara dormea uneori
cu ea. îşi amintea
nopţile în care tuşise şi
se smiorcăise la pieptul
ei, fericită să fie

strânsă în braţe şi să audă cuvintele pline de blândeţe.

— Gata, gata. Mama e cu tine.

Nu era mama, bineînţeles. Nu mai

făcuse asta de ani de zile, şi nu avea s-o mai facă. Era Amanda, cuibărită pe pat cu spinarea bronzată către ea, cu părul răspândit pe toată perna. Nu se

supără. Dimpotrivă, îi făcu plăcere. Avea impresia că, involuntar, îndeplinea o misiune importantă. Amanda se simţise probabil singură sau tristă.

Hannah se culcă la loc
şi încercă să adoarmă,
însă nu reuşi. Primul
lucru pe care-l văzu
când îşi deschise iar
ochii era scrisoarea,

rezemată de ceasul ei
deşteptător.
„Draga mea
Hannah,
Pentru tine este
probabil cel mai greu.
M-am dus mult prea

devreme pentru tine,
nu-i aşa? Mai ai încă
atât de mult de crescut
- oricât ai încerca să
negi asta - şi eu n-o să-
ţi pot fi alături. Ştii, în
tot ce se întâmplă, ăsta

e singurul lucru care
mă înfurie. La naiba...
Mă înfurie atât de mult
că, uite, îmi vine să
înjur într-o scrisoare
către fiica mea, care n-
are voie s-o facă. Nu te

supăra pe mine, scumpa mea. Nu este alegerea mea.

Tu ai fost darul meu magic. Faptul că am putut să rămân însărcinată, să port

sarcina şi să te nasc la vârsta de 45 de ani, când credeam că partea aceasta a vieţii mele se sfârşise, a fost un miracol pentru mine. Partea cea mai

amuzantă e că nici
măcar nu mi-am dat
seama cât de mult îmi
lipseai până mi te-au
pus în braţe şi m-am
uitat la chipul tău
pentru prima oară. Erai

roşie şi mânioasă şi
aveai părul caraghios,
ca nişte ţepi în jurul
căpşorului tău scump,
şi am ştiut din clipa
aceea că trebuia
dintotdeauna să vii pe

lume. Eşti un dar de la tatăl tău, un om minunat, şi dovada dragostei dintre noi. (Cu siguranţă e un gând scârbos în clipa asta, dar dacă o să

păstrezi scrisoarea şi o
s-o citeşti din nou peste
câţiva ani, o să fii de
altă părere...)

Hannah, devii o
tânără femeie
încrezătoare în

propriile forţe,
frumoasă şi inteligentă.
Sper din tot sufletul că
am reuşit să
îngrămădim cât mai
multe în cei 15 ani pe
care i-am petrecut

împreună şi nu am nici
o îndoială că vei avea
puterea de a depăşi
momentul acesta, că o
să înfloreşti şi o să fii
fericită, chiar şi fără
mine. Nu că aş

dispărea cu totul, iubita
mea. întotdeauna voi fi
cu tine. Ai grijă de tatăl
tău, scumpa mea. El e
curajos şi puternic pe
dinafară, dar noi două
ştim ce are pe

dinăuntru, nu-i aşa? Şi
poţi vorbi oricând cu el.
O să te asculte orice ai
avea să-i spui, ştiu asta.
Te iubesc, scumpa
mea mică.
Mama"

Când termină de citit, Hannah puse scrisoarea sub pernă. Ceva o făcea să se simtă panicată - dintr-odată nu mai putea trage aer adânc în

piept şi simţea că i se contractă plămânii. Cu lacrimile scurgându-i-se pe faţă, îşi strânse cu putere braţele încrucişate la piept.

Amanda se trezi auzindu-i suspinele. Se simţea golită pe dinăuntru. în ajun se întinsese în pat şi plânsese până simţise că-i bubuia capul.

Cifrele roşii pe de
ceasul deşteptător
proiectau ora pe tavan.
2:30. 2:45. 3:00. Se
ridicase împleticindu-se
din pat şi se dusese la
baie, unde găsise nişte

paracetamol şi
înghiţise două pastile
cu apă de la robinet. Se
aşezase apoi pe scări,
rezemându-şi ceafa de
perete, până i se
deblocaseră nările şi

putuse să respire
regulat. Nu voia să fie
singură. Ceea ce era
ciudat, nou şi destul de
înspăimântător,
deoarece solitudinea îi
priise întotdeauna.

Şovăise în faţa uşii lui Hannah şi apoi o deschisese, foarte încet. Cum fata nu se mişcase, se urcase în pat lângă ea, stând la început încordată şi

rigidă sub plapumă, de
teamă să n-o trezească.
Acolo nu erau cifre pe
tavan, astfel că după o
vreme - nu era sigură
cât trecuse - pastilele
îşi făcură efectul şi

Amanda izbuti să adoarmă ascultând respiraţia regulată şi uşoară a surorii sale.

Acum Hannah plângea. Nu era nevoie s-o întrebe de ce, şi nu

ştia ce să-i spună ca s-o aline. O trase în braţele ei şi-i mângâie părul, simţind cum tricoul i se uda de lacrimi şi secreţii nazale.

Atâta durere. Atâta plâns. Nu era deloc cum se aşteptase. Avea impresia că fuseseră acoperite cu o pătură neagră şi grea. Nu ştiuse că-i va fi aşa de

greu să respire. Nu intuise că întunericul avea s-o oprime cu atâta forţă, fără a lăsa să se întrevadă nici o licărire de lumină.

Jennifer

Peste câteva ore, aflată în tren, Jennifer nu-şi putea reprima senzaţia că evadase dintr-o închisoare. Luaseră micul dejun cu toţii, inclusiv Andy,

care apăruse pe nepusă
masă. Nimeni nu avea
de fapt energia să
întrebe de ce sau cum.
Când coborâse ea din
dormitor, Andy stătea
pe canapea, ţinând

capul Lisei în poală. Le
rămăseseră brioşe şi
cornuri din ziua
precedentă şi Mark
făcuse cafea pentru
toţi. Toată săptămâna
avuseseră de stabilit

detaliile înmormântării. Acum nu mai era nimic de discutat. Avusese loc o mică scenă când Lisa insistase s-o ducă acasă cu maşina. Andy venise cu maşina lui,

aşa că aveau două - şi Lisa spusese că era mai bine să nu plece singură, însă ea refuzase. Spre deosebire de ceilalţi, nu era de părere că

împărtăşirea durerii ar fi ajutat la ceva.

Era probabil un loc bizar pentru lectura unei scrisori de felul acela, însă mediul îi conferea o anume

siguranţă. O făcea să
se simtă stăpână pe
sine. La urma urmei,
nu putea să
izbucnească în hohote
de plâns într-un tren
aglomerat. Pur şi

simplu nu se face aşa
ceva. Orice pasager
care s-ar fi uitat la ea
şi-ar fi imaginat că
parcurgea o
corespondenţă de
afaceri sau o scrisoare

neimportantă de la o prietenă veche. îşi compuse o expresie plăcută şi inofensivă şi citi.

„Draga mea Jennifer,

Voi patru nu m-aţi cunoscut decât în a doua parte a vieţii mele. Copiii nu par niciodată să-şi dea seama de lucrul ăsta. Am avut o viaţă înainte

de voi, să ştii. Habar nu
aveţi cum arătam
înainte să am vergeturi
de la naşteri, ce naiba!
Din câte cred eu,
problema cea mai mare
a unei mame de fete e

faptul că suntem toate
femei. Şi ştiu lucruri -
am învăţat lucruri -, am
trecut prin aceleaşi
lucruri prin care trec
fiicele mele. Şmecheria
este să le ajut fără să

mă amestec. Să le
ghidez fără să le forţez.
Şi nu ştiu dacă am fost
mereu foarte bună la
asta. Uneori v-am
forţat prea mult, şi altă
dată am stat prea mult

la o parte. în ultima
vreme am senzaţia că
am greşit cel mai mult
cu tine. Te-am privit în
aceşti ultimi câţiva ani
cum devii din ce în ce
mai nefericită, scumpa

mea. Eşti fragilă, te enervezi repede şi eşti greu de abordat. Din cauza asta n-am fost atât de apropiate pe cât aş fi vrut să fim. îmi pare teribil de rău.

Oricum, dacă citeşti
asta, e mult prea
târziu. Dar vreau să
ştii, fiica mea
extraordinară, adorată
şi complicată, că te- am
iubit şi că te voi iubi

întotdeauna. Ai putea fi
interesată de acest
caiet. Este un fel de
jurnal care, într-o
anumită măsură,
conţine lucrurile pe
care aş vrea să ţi le fi

spus - aş vrea să te
scutesc de câteva
dintre experienţele prin
care am trecut eu.
Poate e o idee stupidă.
Oricum, citeşte-l,
gândeşte-te la mine, şi

să ştii că te iubesc,
draga mea. Am marcat
partea pe care cred c-
ar trebui s-o parcurgi
prima. Lasă-le şi pe
surorile tale să-l

citească, după ce termini.

Cu toată dragostea mea, pentru totdeauna,

Mama"

Când termină de citit, Jennifer împături ordonat scrisoarea, o

vârî înapoi în dosarul
neatins împreună cu
care o primise, le puse
pe amândouă în poşetă
şi luă exemplarul din
Times pe care-l lăsase

pe scaun călătorul de dinaintea ei.

Lisa

Până la urmă, Lisa îşi lăsă propria maşină şi plecă împreună cu Andy, anunţând că avea

s-o recupereze în weekend. Acum însă nu voia să meargă singură acasă.

Dormise adânc, în sfârşit, după ce sosise Andy. Dimineaţa

devreme, se întoarse
către el şi începuse să-l
sărute fără să deschidă
ochii, iar el îi răspunse
atingerii înainte să se
trezească de tot.
Făcură dragoste în

linişte, cu tristeţe.
Afirmarea vieţii,
probabil.
Acum stătea pe locul
pasagerului, cu
picioarele goale pe
bordul maşinii lui.

— Mulţumesc c-ai venit.

— Cu plăcere.

— îmi pare rău c-am zis că mă descurc pe cont propriu. Andy ridică din umeri. N-am

putut. Nu cu adevărat.
Mi-a fost dor de tine
toată ziua.

— Nu contează.

— Ba da. A fost o
răutate din partea mea.
îmi pare foarte rău.

— Termină cu prostiile. Andy întinse mâna şi o strânse uşor de genunchi.

Lisa zâmbi şi-şi puse mâna peste a lui, strângându-l şi

ea.

— Mama ne-a lăsat la fiecare scrisori, ştii?

— Serios?

— Mmm. Andy nu o întrebă nimic, iar Lisa

continuă: A zis că te iubeşte.

— Foarte drăguţ din partea ei.

— A zis că sunt prea puternică pentru binele meu şi c- ar

trebui să te întreb
despre asta odată.
— A fost o femeie
foarte înţeleaptă,
mama ta.
— Deci?
— Deci ce?

— Te întreb despre asta acum. Sunt prea puternică pentru binele meu?

— Nu cred că se poate să fii prea puternic, răspunse el

după o clipă de
gândire. Să fii puternic
e bine, nu? Prea
independentă?
Probabil. Sigur.
    îi zâmbi din colţul
gurii.

— Dar te-am rugat să vii la mine.

— Şi am venit.

— Ai venit. Lisa se uită afară, îngustându-şi ochii de la strălucirea soarelui, şi

vorbi ca pentru sine. Ai venit. Norocul meu.

— Ce-o să facem azi?

— Nu trebuie să mergi la lucru?

— Am sunat dimineaţă şi am anunţat că nu mă duc astăzi. Chestiuni familiale. Familia *mea*. Deci - ce-o să facem?

Lisei i se părea că păşise pe un tărâm suprarealist. Nu mai avea absolut nimic de făcut urgent. Toată nebunia încetase. Lumea i se părea acum,

uitându-se de pe geamul maşinii, ca după o furtună aprigă. Aerul era de o limpezime desăvârşită.

— Hai să găsim un parc, sau un câmp, sau

un râu. Undeva unde să
nu fie nimeni altcineva.
Hai să ne întindem pe o
pătură şi să ne uităm la
cer, să ne ţinem de
mână şi să nu vorbim.
Putem face asta?

— Putem face asta.

Jurnalul Barbarei

Gândurile mamei

Am citit toată dimineaţa, aşa că acum o să scriu un pic. Nu o să-i spun jurnal N-o să

fac însemnări cu
regularitate, după cum
mă cunosc pe mine
însămi. în tot cazul
dacă ar fi să scriu în
fiecare zi, pentru o
lungă perioadă n-ar fi

decât rând după rând de înjurături. Toate cuvintele grosolane şi furioase la care mă pot gândi. Scrise în mod repetat. Am senzaţia că luciditatea s-ar

manifesta foarte rar. Hai totuşi să mă apuc de treabă. Mark a luat-o pe Hannah la cinema şi apoi la o pizza. Nu l-am rugat eu, dar are nevoie să facă ceva.

Bărbaţii au nevoie să rezolve problemele, şi pe asta n-o poate rezolva, în schimb o poate lua pe Hannah ca să-mi dea răgaz de odihnă. Nu vreau să

mă odihnesc. Nu pot să
mă odihnesc, de fapt.
Mintea îmi duruie în
continuare. Uneori
sunt aşa de speriată,
chinuită de o spaimă
aşa de înfiorătoare, că

mi se strânge stomacul
şi mă furnică pielea de
nu pot să stau locului.
Trebuie să mă plimb
înainte şi înapoi prin
casă. Ori să citesc. Am
un teanc de cărţi atât

de înalt că stă să cadă,
dintr-o parte a librăriei
în care nu m-am
aventurat încă
niciodată înainte. De
fapt, la librărie am
simţit pentru prima

dată cum o să mă privească lumea de acum înainte. O frecventam de ani de zile, dornică să sprijin comerţul local, cum se spune. Am pierdut

măcelăria şi aprozarul,
dar ne-am păstrat
librăria, cel puţin
deocamdată. Nu m-aş
supăra dacă ar începe
să semene puţin cu
Waterstone, ca să spun

drept. Ar fi grozav să
pună o canapea acolo,
să aibă un fel de
cafenea. Ori să invite
sâmbăta copiii care
învaţă să citească. Dar
sunt o clientă loială,

chiar dacă ocazional
îmi cumpăr de la Tesco
o carte de citit pe plajă
de 3,97 lire -
întotdeauna mă simt
vinovată când fac asta.
De acolo v-am

cumpărat cărţile de Enid Blyton, fetelor. Şi clasicii de la Penguin, pentru testele de nivelul „O", şi ghidurile Letts. Mi-am cumpărat de acolo casetele de

învăţare a limbilor
străine fără profesor
(bani bine cheltuiţi -
puteţi să mă auziţi
comandând prânzul în
zece limbi diferite şi să
vă minunaţi), şi Codul

Rutier bineînţeles, în
timpul a ceea ce
numesc acum Anii
Terorii, când aţi învăţat
toate să conduceţi.
Doamne, Hannah, ai tăi
încă n-au venit... poate

o să-mi smulg pârul din
cap înainte să pice el
singur, ha, ha! Aşa că
librarii mă ştiu bine, şi
eu îi ştiu pe ei. Au aflat
când mi-am cumpărat o
sobă Aga, pentru

numele lui Dumnezeu,
şi a trebuit să intru să-
mi cumpăr o carte de
bucate Mary Berry,
pentru că nu reuşeam
să fac decât cârnaţi
prăjiţi pe cărbuni. Nu

mă văzuseră niciodată
la secţiunea cu titluri
de dezvoltare
personală. Şi iată-mă
acum, dintr-odată
studiind cu atenţie
rafturile şi cumpărând

cărţile astea. Cu coperte tari, foarte scumpe. Controlează cancerul, Cartea de bucate pentru bolnavii de cancer, Luptă-te cu cancerul şi învinge-l!,

Ghidul consumatorului independent pentru tratamentul netoxic şi prevenirea cancerului.
Şi asta nu era decât suprafaţa. Sunt munţi întregi de asemenea

cărţi. Nu cred că mă aşteptam neapărat să le citesc, sau să capăt din ele informaţii care să mă ajute cu adevărat. E cam ca atunci când te înscrii la

o sală de sport. Te convingi singură că pur şi simplu prin faptul că semnezi primul cec şi faci turul sălii de aparate cumva o să capeţi o formă mai

bună. Ei bine, nu e aşa.
Lectura n-o să mă
vindece sau, cel puţin,
dacă o să fiu vindecată,
nu de la astea o să fie.
Oricum, aş vrea să nu
le fi cumpărat. Pentru

că librarii au făcut
mutra aceea. Mutra de
„O, Doamne, ai cancer,
biata de tine!" Urăsc
mutra aia deja. Şi încă
nici nu sunt cheală.

Hannah e obsedată cum o să arăt fără sprâncene şi gene. Eu sunt bucuroasă, pentru prima dată în viaţa mea, că am şi genele şi sprâncenele destul de

subţiri şi rare. Mi-ar fi cu siguranţă mult mai greu să mă despart de unele groase, puternice şi elegante. Cineva mi-a spus că părul poate creşte diferit - dar îmi

place pârul meu. îl
vreau înapoi exact aşa
cum era. Mă întreb
cefei de craniu am.
Sunt cranii frumoase şi
cranii urâte când vine
vorba să fii chel. Nu

ştiu. Am avut pârul lung toată viaţa. Un păr lung şi frumos. Fir-ar. Uite - acum încep înjurăturile. V-am spus eu. De ce oare chestia

asta - chestia cu părul - contează aşa de mult? Oricum, m-am luat cu vorba. Deci, am cumpărat cărţile, dar nu mă aştept să le citesc. De parcă n-am

deja un turn instabil de
cărţi necitite lângă pat.
Sunt singura persoană
din lume care n-a
terminat Mandolina
Căpitanului Corelli[12].
Bine, poate sunt

singura persoană din
lume care recunoaşte
asta. îmi închipui că
am o atitudine mentală
bună în momentul
acesta. Am un lexicon
întreg de cuvinte

războinice, şi nu mi-e
frică să le folosesc.
Luptă. Bătălie.
Biruinţă. Hotărâre.
Curaj. Victorie. Vreau
să fac toate aceste
lucruri. Sunt gata să

fac toate aceste lucruri. Vreau să trăiesc. Asta-i tot. Toţi vrem asta, nu-i aşa? E instinctiv. Pe deasupra, suntem în 2006. în zilele astea, lumea se

vindecă de cancer. îl depistează devreme, îl tratează „agresiv" (expresia asta mă face să-mi imaginez că toţi oncologii se reped de colo până colo prin

salon arătând ca Mei Gibson în Braveheart*, dar presupun că nu la asta se referă. M-aş mulţumi şi cu nişte oncologi care numai să semene cu Mei Gibson.*

Mă descurc foarte bine
fără obstetricieni
chipeşi, dar oncologii
nu-mi excavează pe-
acolo jos, cum zicea
mama: ei tratează
cancerul). Ratele de

succes sunt mai mari
ca niciodată. Boala are
o reputaţie foarte
proastă, asta e clar.
Când aud de ea,
oamenii fac inevitabil
mutra aia. Dar medicii

o vindecă deja. Şi mă vor vindeca şi pe mine.

Dacă aş scrie o carte (ha, ha), ştiu ce imagine aş pune pe copertă. Am un magnet de frigider - tu mi l-ai

cumpărat, Lisa, acum
mulţi ani. Nu-mi
amintesc exact ce scrie
pe el şi nu am chef să
cobor scările să mă duc
să mă uit, dar are o
fotografie alb-negru cu

nişte femei din epoca eduardiană care stau la o masă. Legenda vorbeşte despre doamnele de pe Titanic care i-au făcut semn chelnerului să plece cu

deserturile. Mă
pufneşte râsul de câte
ori îl observ. Mi-aş
intitula cartea cam aşa:
Viaţa e scurtă:
mănâncă mai întâi
budinca. *Ar putea fi un*

bestseller de Crăciun, sunt sigură.

Nu e vorba să faceţi asta numai când vă îmbolnăviţi, fetelor. (Alertă: Lecţie maternă!) Trebuie s-o

faceţi totdeauna. Cu orice ocazie. Viaţa e scurtă. Chiar şi dacă nu aveţi cancer. Chiar şi dacă muriţi de bătrâneţe în patul vostru. E atât de scurtă

încât dacă clipeşti o dată o ratezi, e o goană nebună în care te agăţi cu degetele albe de încordare să nu cazi.

Mie mi-a ieşit destul de bine. Nu mereu. Nu

sunt perfectă. Dar n-a
fost prea rău. Am trăit
o viaţă în toată puterea
cuvântului. Am avut
chiar şi un moment
Shirley Valentine, dar
să nu vă închipuiţi că

dacă citiţi mai departe
o să vă dezvălui toate
secretele astea - nu e
nevoie să ştiţi chiar
totul! (Asta se cheamă
aţâţarea interesului.)
Dacă o să fie aşa cum

vreau eu, o să mor de
bătrâneţe în patul meu.
Acum nu fac decât să
analizez toate
posibilităţile. în caz de
nevoie.

Dar dacă vă gândiţi
că o să încep să beau
fiertură de ovăz, faceţi
o greşeală foarte mare.
Mie să-mi daţi un gin
cu
apă tonică, cu gheaţă
şi cu o felie de lămâie..

1 Stai alături de mine (n.tr.)
2 Alături de Tine, Doamne (n.tr.)
3 Stăpânul Dansului (n.tr.)

4 Are întreaga lume (n.tr.)
5 Fii viziunea mea (n.tr.)
6 Calea mea (n.tr.)
7 Nu pot să spun adio (n.tr.)

8 O să supravieţuiesc (n.tr.)
9 Ce va fi va fi (n.tr.)
10 Ne vom întâlni din nou (n.tr.) 1 1 0 lume minunată (n.tr.)
12 Bestseller de Arturo Perez-Reverte (n.red.

)octombrie

— La Mulţi Ani, Hannah!

îi sărbătoreau ziua de naştere la restaurant. Toată lumea era acolo, în

afară de Stephen, care lucra, întotdeauna sărbătoriseră zilele de naştere din familie acasă, dar anul acesta bistroul local părea mai sigur. Aceasta era

prima zi de naştere. în
mintea ei, Hannah le
împărţea în î.m. şi d.m.
înaintea morţii şi după.
Aceasta era prima ei zi
de naştere d.m. Până
acum totul mergea

bine. Se trezise, se
dusese la şcoală, venise
acasă şi se schimbase
să vină aici, şi încă nu
plânsese deloc toată
ziua.

— Şaisprezece ani şi n-ai fost sărutată niciodată.

— Ce ştii tu?

— Ştiu cum arată expresia aceea. Şi tu nu o ai.

Hannah îşi ţuguie
buzele ca Marilyn
Monroe, îi suflă
un sărut Lisei şi îşi luă
ultimul cadou
nedeschis. Ştia că era
de la Amanda nu atât

prin deducţie, cât prin faptul că nu era împachetat frumos, ci doar vârât într-o pungă. O pungă de la un magazin etnic ce mirosea a santal şi

conţinea încă bonul de casă. Nu avea felicitare. Ocazional, în timpul călătoriilor ei, Amanda îi trimitea o felicitare în loc de cadou - întotdeauna

într-o limbă străină,
întotdeauna conţinând
o glumă pe care n-o
înţelegea nimeni,
pentru că era în croată
sau malaysiană. Fiind
prezentă anul acesta,

nu i se mai păruse
necesar să cumpere o
felicitare ca să scrie
ceea ce putea foarte
bine să-i spună în
persoană. Mama ar fi
fost extrem de

dezaprobatoare.
Cadoul de la Jennifer
fusese o sticluţă mare
de Stella MacCartney,
înfăşurată în hârtie
groasă liliachie ce se
potrivea cu sticluţa de

parfum, legată cu o panglică argintie de sifon. Lisa îi dăruise un bon valoric pentru Whistles, felicitarea ataşată specificând condiţia ca ea să fie

prezentă când era folosit. Mark îi oferise un înlocuitor pentru walkmanul ei din copilărie, anume un iPod pe care putea vedea filme şi

videoclipuri muzicale. îl gravase pe spate cu numele ei şi-i încărcase chiar şi nişte concerte pe el. Cadourile o făceau să se simtă foarte matură.

— Acum am ceva pentru toată lumea. Chelnerii aduseseră un tort de ciocolată cu lumânări şi toţi clienţii din restaurant, spre marea jenă a lui

Hannah, îi cântaseră
„Mulţi ani trăiască".
Acum beau cafea. Sper
că nu te superi,
Hannah, că fac asta
aici, continuă Jennifer,
dar nu ne reunim atât

de des, şi voiam să fim toţi prezenţi pentru asta...

„E gravidă", se gândi Mark.

„L-a părăsit pe Stephen", se gândi Lisa.

Jennifer scoase un teanc gros de hârtii din geanta pe care o ţinuse lângă ea la masă.

Paginile erau legate ordonat în dosare de plastic. Amanda se gândi, nu pentru prima oară, ce bună profesoară ar fi fost

sora lor, deşi una
înspăimântătoare.
„Nu e gravidă."
„Nu l-a părăsit pe
Stephen."
Mark şi Lisa se
întrebară în mod

independent dacă li se putea citi pe faţă dezamăgirea.

— Mama ne-a lăsat... mi-a lăsat ceva, când a murit. Mi-a lăsat asta. Ridică un dosar

colorat. E un jurnal, de fapt. Nişte lucruri pe care le-a scris. Lucruri pe care a vrut să le ştie fiicele ei. Când s-a îmbolnăvit şi a ştiut... când a ştiut că va muri.

Mi l-a lăsat mie prima pentru că... Făcu o pauză. Nu voia să spună de ce... Pentru că sunt cea mai mare, presupun. Dar evident a vrut ca şi voi să-l

citiţi. Nu vi-l pot da la toate deodată, aşa că am făcut nişte copii... Le înmânã fiecăreia ca şi cum ar fi fost la un seminar. Ştiu că nu e la fel de personal ca

originalul. Puteţi toate
să-l aveţi pe rând - nu-l
ţin numai pentru mine.
Dar m-am gândit... m-
am gândit că ar trebui
să avem toate o copie
pe care s-o putem

păstra... Vocea i se pierdu puţin.

Imaginea lui Jennifer stând la copiatorul din birou şi vârând una câte una paginile din jurnalul mamei o făcu

pe Amanda să râdă. Era aşa de eficient şi... aşa de tipic pentru Jennifer. Mamei i-ar fi plăcut asta!

Hannah îşi deschise exemplarul ei, văzu

scrisul mamei şi-l închise la loc. Nu în acea seară.

Lisa şi Andy o duseră pe Jennifer acasă cu maşina lor. Amanda rămânea peste

noapte. înfăţară
amândouă patul din
camera de oaspeţi,
chicotind în timp ce se
luau la întrecere care
era cea mai rapidă să
tragă cearşaful cu

elastic peste colţurile
saltelei. La final,
Amanda se aruncă
peste el şi Hannah se
culcă şi ea din cealaltă
parte, aşa că li se
întâlniră capetele la

mijlocul patului. Amândouă se uitară la tavan.

— Am băut prea mult.

— Dezgustător.

— Ştiu. Sunt o beţivă. Te-ai distrat bine, puiule?

— Ar trebui să nu-mi mai spui puiule de-acum. Am şaisprezece ani deja. Şi parcă sunt

Baby din *Dirty Dancing.*

— Foarte bine. Gata cu puiul. Te-ai distrat bine, *Hannah?*

Amanda îşi întoarse capul prea rapid ca să-şi privească sora.

— Da. Amanda o fixa în continuare. Sau mai degrabă se uita cu ochii mijiţi şi destul de

nefocalizaţi. Chiar m-am distrat, insistă fata. Vreau să spun, m-am temut un pic că voi fi foarte tristă. Dar a fost bine.

— Ai fost grozavă. Şi acum o să adorm, zise Amanda închizând ochii.

— Eşti încă îmbrăcată. Şi nu te-ai spălat pe dinţi.

Amanda râse, dar nu-şi deschise ochii.

— Ce eşti tu, poliţia igienei personale?

La parter o aştepta Mark.

— Am ceva pentru tine...

— încă un cadou? Chiar şi eu cred că sunt răsfăţată acum... Mark îi întinse o felicitare şi o cutie mică,

împachetată foarte frumos. Hannah ştiu imediat. Este de la mama.

Mark încuviinţă.

— Mi-a spus să ţi-l dau azi.

— O!

Hannah deschise cutiuţa. Era o pereche de cercei foarte mici, însă foarte sclipitori, de diamant. Puse cutia pe masă cu grijă, lăsând

capacul deschis.
Felicitarea nu conţinea
imaginile vesele
obişnuite pentru o
aniversare, ci o singură
inscripţie cu litere
negre pe fond alb:

ÎNDREAPTĂ-TE CU ÎNCREDERE ÎN DIRECŢIA VISURILOR TALE. Şi acum făcea acelaşi lucru - îi dădea instrucţiuni chiar şi de

dincolo de mormânt.
Hannah zâmbi.
înăuntru, Barbara
scrisese: „Nu fi tristă azi,
de ziua ta, fetiţa mea
dragă. Nişte bijuterii de
la mine. Poartă-le şi fii
sclipitoare. Sunt primele

tale diamante şi, sper, cele mai mici! Te iubesc, mama." O semnase cu x-uri şi inimioare, cum o făcea întotdeauna

.mijlocul lui decembrie

Hannah

Hannah voise *Now ThaVs What I Call Christmas.* Mark prefera Corul de la Royal College. Aşa că se hotărârâră asupra albumului de Crăciun

al trupei The Jackson Five. Aleseră bradul, îl plătiră, îl aduseră acasă cu maşina şi îl târâră în hol, lăsând în urmă o dâră de ace pe care aveau să le mai

aspire din covoare şi în martie. Era imens.

— Ce naiba! zisese Mark. Hai să cumpărăm unul uriaş.

Aproape ajungea la tavan.

Se hotărâseră amândoi, cu o seară înainte, în timp ce mâncau pizza, să cumpere ornamente noi. Nici unul din ei nu era pregătit să ia cutia

cea mare din pivniţă.
Plină de ornamente
făcute de mână şi alte
suvenire preţuite, era
pur şi simplu prea
mult. Amândoi
învăţaseră, de-a lungul

ultimelor câteva luni,
să nu se complacă în
jale. Dacă deschideau
cutia aceea, ar fi
deschis o poartă şi,
pentru moment, se
hotărâseră să o lase

închisă. Se duseseră în schimb în oraş şi cumpăraseră o altă instalaţie de lumini, globuri şi beteală pentru noul lor Crăciun.

Luaseră multe alte decizii împreună de la... mă rog, în ultima vreme. Hannah simţea că-i plăcea asta. înainte jucase un rol oarecum secundar. Fusese

importantă, desigur,
dar nu în centrul
lucrurilor. Lua cina
împreună cu părinţii ei,
bineînţeles, dar nimeni
n-o întreba vreodată:
„Ce-ai vrea să mănânci

diseară, Hannah?"
Stătea şi se uita la
televizor cu ei, dar
nimeni n-o întreba
vreodată ce voia să
vadă. Dacă avea alte
preferinţe, putea să

meargă în birou, sau în dormitorul lor de la etaj, unde în dulapul mare de stejar de la picioarele patului mai era un televizor. Acum însă tatăl ei o consulta

în legătură cu totul,
dându-i sentimentul că
era tratată ca o adultă.
Aşa se făcea că acum
mâncau pizza şi aveau
un pom de Crăciun
împodobit fabulos şi îi

ascultau pe Jackson Five.

Tatăl ei părea să-i acorde mult mai multă atenţie. Discuta cu ea despre ştiri. Se uita cu ea la programele care-

i plăceau ei şi o ruga
să-l pună în temă cu
personajele şi acţiunea.
înainte nu făcuse
niciodată asta. Adusese
de la şcoală toate
documentele despre

alegerea carierei, iar
Mark le citise împreună
cu ea şi-i pusese o tonă
de întrebări - despre
examenele finale,
despre formularele de
înscriere şi despre

universităţi. în plus, o lăsa să stea în maşină pe scaunul din faţă.

Tata fusese mereu cel care gătea. Mama zicea că dacă ar fi existat o pastilă care să

ofere toate caloriile şi nutrienţii necesari, ea nu s-ar mai fi obosit să mănânce. Dar mânca orice gătea Mark. Hannah nu credea că mâncatul efectiv o

obosea, ci cumpăratul
alimentelor, prepararea
lor şi curăţenia de după
aceea. Tata era diferit.
El adora asta. Mama
obişnuia să stea seara
în bucătărie, cu un

pahar rotund de vin
roşu în faţă, privindu-l
cum tăia, frăgezea şi
amesteca. Spunea
mereu că trăsese lozul
cel mare când îl găsise.

De când ea murise - de fapt dinainte, de când era foarte grav bolnavă -, Hannah îl ajutase. Tata îi arătase cum să taie legumele mai repede, sprijinind

vârful cuţitului de
tocător, cum să
zdrobească usturoiul
cu marginea lamei,
adăugând puţină sare
pe parcurs, şi cum să
facă un rântaş omogen.

Niciodată nu vorbiseră
despre această
schimbare a obiceiului.
Pur şi simplu, într-o
seară, Hannah venise
în bucătărie şi începuse
să taie nişte ceapă, iar

tatăl ei îi legase la gât
şi în talie unul din
şorţurile prea mari ce
atârnau de uşa
bucătăriei şi apoi îi
explicase încet ce avea
de făcut.

De atunci găteau împreună aproape în fiecare seară, începuseră să facă deserturi. Şi sosuri. Acum, când Hannah se contempla goală în

oglinda din baie,
abdomenul ei era mai
rotund. Nu mai puteai
vedea muşchii
puternici, iar şoldurile
se curbaseră. îi plăcea
de fapt asta.

Voia să-şi pună un cercel în buric. Tata n-ar fi lăsat-o. Ar fi avut mai multe şanse dacă mama ar fi fost încă în viaţă. Ea ar fi acceptat probabil. Ar fi zis că

trebuia să se bucure de
abdomenul ei plat câtă
vreme îl mai avea. Ar fi
zis că un cercel e mai
bun decât un tatuaj,
pentru că cel puţin
poate fi scos. Ar fi

insistat, pe de altă
parte, să nu se atingă
de faţă. Ura mai ales
acele tije mici de metal
pe care unii şi le vâră
în bărbie sau la
sprânceană. Dar nu ar

fi deranjat-o prea tare
cercelul din buric.
Hannah ar fi putut să
şi-l monteze fără
probleme dacă voia. Nu
era obligată să-i zică
tatei şi, cum venise

frigul, nu i l-ar fi observat decât vara următoare. Şi atunci ar fi fost prea târziu să mai facă scandal. Nu era o idee chiar atât de proastă...

Viaţa e prea scurtă, la urma urmei, nu? Să te abţii de la lucrurile pe care ţi le doreşti - lucrurile care te fac fericit. Hannah se

gândise mult la asta în ultima vreme.

Mama slăbise foarte mult la sfârşit. Prin comparaţie, burtica pe care o făcuse ea i se părea un semn de

sănătate şi viaţă. Şi gătitul juca un rol terapeutic.

Tata o lăsa chiar şi să bea puţin vin din când în când. îi spusese odată că se simţea mai

bine când erau două
pahare pe masă.
    în seara aceea
făceau plăcinţele cu
carne. Tocaseră carnea
şi o amestecaseră cu
mirodeniile cu câteva

săptămâni înainte,
când făcuseră şi
prăjitura şi budinca de
Crăciun. Aceea fusese
o zi cu adevărat demnă
de Martha Stewart, şi
bucătăria fusese plină

de mirosuri ciudate de
coajă de portocală
caramelizată şi stafide
macerate în alcool.
Acum, în sclipirile
pomului de Crăciun,
ascultându-i pe cei de

la Jackson Five cu
Rocking Robin,
frământau aluatul pe
masa de marmură gri şi
pregăteau ornamente
în formă de steluţe şi
frunze de iederă.

Toată lumea urma să vină. Hannah insistase. Când se reuniseră de ziua ei, la începutul lui octombrie, îi făcuse să promită şi să-şi însemne data în

agendele lor. îi spusese
Amandei că nu avea
voie în nici un caz să
părăsească ţara până
în ianuarie.
Lisa venea cu Andy.
Jennifer fusese de

acord să meargă la
părinţii lui Stephen în
weekendul de dinainte
ca să poată fi şi ea
prezentă. în zilele
obişnuite, nu era nici o
problemă să fie doar ei

doi, însă nu toate zilele
erau la fel. Nu toate
erau bune. Când unul
din ei avea o zi rea, era
în regulă. Când
amândoi aveau o zi
rea... ei bine, acelea

erau zile de plapumă.
Şi nu voia să se
ascundă sub plapumă
în ziua de Crăciun.
Aveau să fie muzică şi
plăcinte cu carne şi

Pictionary[13]. Mamei i-ar fi plăcut asta.

Lisa

Era petrecerea perfectă. în fine, era petrecerea oficială de Crăciun a firmei lui

Andy, care avusese un an foarte bun şi închiriase un restaurant şic. A ei, cu o zi înainte, se desfăşurase la un local mexican înfiorător de

pe aceeaşi stradă şi
reunise cele mai urâte
stereotipuri ale
festivităţilor între
colegi. Genul de
petrecere la care
părţile intime sunt

copiate la xerox
noaptea târziu, iar
contabila se trezeşte
alături de tipul de la
curierat, căruia nici
măcar nu-i dă bună
ziua în restul de 364 de

zile ale anului, decât
dacă vrea să-i trimită
surorii un cadou de
aniversare prin FedEx
pe banii firmei. Lisa
plecase devreme,
înainte ca baia femeilor

să înceapă să
duhnească a vomă cu
tequila.

Aici era mult mai
bine. DJ-ul alesese o
muzică perfectă. Erau
alături de nişte prieteni

perfecţi (şi aceştia ai lui Andy, îşi dădu ea seama, dar erau nişte tovarăşi buni de petrecere. Nici prea beţi, nici prea treji.

Fericiţi. Festivi). Iar ea purta rochia perfectă.

Cu o atitudine solemnă, doar puţin nesigură pe tocurile înalte, Lisa stătea în capătul scării, precum

Cenuşăreasa, în rochia verde de mătase a Barbarei, rochia Ben de Lisi, şi privea scena din faţa ei. Aceasta nu era marea ei intrare - pur şi simplu se întorcea de

la baie. Şi nici nu era
începutul serii - cina se
terminase de mult, iar
Lisa băuse suficientă
şampanie ca să se
simtă uşor ameţită şi
sentimentală. Sub

efectul designului şi al aranjamentelor florale, sala de bal căpătase un aer de basm, fiind împodobită cu luminiţe albe de Crăciun, lumânări aurii ce

licăreau vesel şi cam
un milion de poinsettia
albe. Crăciun de tip
elitist. Nici măcar un
singur Moş burduhănos
sau o crenguţă de vâsc
din plastic.

De obicei, Lisa nu se omora după petrecerile somptuoase de genul acesta, preferând reuniunile mai mici, unde cunoştea pe toată lumea. Aparţinea

categoriei timizilor
gălăgioşi. Categoria
cea mai defavorabilă,
deoarece nimeni nu
ştie că o persoană
foarte zgomotoasă
poate fi timidă. îi era

întotdeauna mai uşor
dacă îi cunoştea pe toţi
cei prezenţi. în plus,
era clar tipul de om
pentru care „pregătirea
e cea mai bună parte a
serii" când venea vorba

de chefuri mari. Să
savureze o baie caldă şi
parfumată, să stea pe
îndelete să-şi machieze
faţa într-o versiune mai
netedă, mai frumoasă,
mai plină de culoare;

primul pahar de vin
decent, băut singură -
asta era mult mai
plăcut decât să
răguşeşti urlând ca să
te faci auzită peste
hărmălaia făcută de o

grămadă de
necunoscuţi, să bei
alcool ieftin şi să simţi
că-ţi pulsează de
durere tălpile la fiecare
pas în tocurile înalte pe
care rochia le necesită,

dar picioarele tale le reneagă vehement.

Noaptea aceasta era diferită. Când se îmbrăcase, înainte să plece de acasă, Lisa parfumase aerul din

faţa ei cu un spray
scump şi apoi trecuse
prin ceaţa formată. Aşa
o învăţase mama.
Străbătuse porţiunea
aceea înmiresmată de
aer, în rochia Barbarei,

şi avusese impresia că
intrase printr-un portal
SF - păşise într-o stare
de spirit complet
diferită. Parfumul era
ca o armură, un scut
împotriva factorului

straniu care o împingea
să deteste petrecerile
de genul acesta. Sau
poate că nu era deloc
parfumul, ci rochia.
    Rochia mamei.
Mama adora

petrecerile grandioase.
Adora să se îmbrace
elegant, să simtă bulele
de şampanie gâdilându-
i cerul gurii, să danseze
cu braţele înălţate
deasupra capului, cu

pantofii aruncaţi la
marginea ringului, să
strige aiureli fericite
către ceilalţi invitaţi.
Lisa îşi amintea mirosul
de Fracas din sărutul
primit seara, înainte de

culcare, atunci când
era foarte mică. Deşi
curăţătoria chimică
înlăturase micile pete
de transpiraţie de la
subsuoară şi picăturile
de noroi de pe tiv, după

ultima petrecere la
care o purtase, nu
reuşise să elimine
complet esenţa
Barbarei. Era un gând
reconfortant pentru
fiica ei.

Confuzia în care plutea o făcu să se întrebe dacă nu-i pusese cineva vreun drog în băutură. Sau poate era doar spiritul - de Crăciun sau altceva.

în tot cazul, petrecerea era grozavă, absolut grozavă. De cealaltă parte a sălii îl văzu pe Andy. Privirea i se duse direct la el, ca şi cum Andy ar fi stat sub raza

unui reflector. Arăta realmente fericit. Purta un sacou elegant de seară, dar cu o cravată normală de mătase neagră, nu papion - mereu spunea că

papionul îl făcea să se
simtă ridicol. în opinia
lui, singurii oameni
care trebuiau să le
poarte erau aceia cu
aptitudini înnăscute -
cei ai căror taţi

purtaseră papioane.
Andy nu se număra
printre aceştia. El arăta
ca un personaj din
Reservoir Dogs. Vorbea
însufleţit cu un prieten,
gesticulând expansiv

cu o mână şi făcându-şi
interlocutorul să râdă.
Toată seara fusese aşa.
Proverbialul suflet al
petrecerii. Amuzant,
îndrăgit şi... special. De
ce e necesar uneori să-i

vezi pe cei de lângă
tine aşa cum îi văd alţi
oameni ca să-ţi
aminteşti cât de
fantastici sunt de fapt?
De ce nu poţi să-ţi
aminteşti asta

întotdeauna? Când sunteţi doar voi doi...

în spatele lui se dansa. Muzica era un amestec interesant de piese care le aminteau de tinereţe, cu toată

libertatea aceea
extraordinară, fără
limite, amăgindu-i că
încă se mai bucurau de
ea. Volumul nu era atât
de tare cât să
împiedice conversaţia,

sau atât de încet cât să
îndemne la abstinenţă.
Ca tot restul, era
perfect.

Lisa se simţi
copleşită de un val de

recunoştinţă. Era atât de norocoasă!

Andy îşi ridică privirea şi, văzând-o în rochia ei de smarald, simţi cum îl năpădea un val de emoţii. Voise

s-o ceară de... numai
Dumnezeu ştia de cât
timp. Uneori se gândea
că ştiuse că va ajunge
aici încă din prima
seară, când o văzuse
şezând în fântână.

Ştiuse, sau sperase.
într- adevăr, lucrurile
erau mai complicate
pentru ea. Lisa avea
mult mai puţine
certitudini, în viziunea
ei viaţa era un spectru

continuu de nuanţe.
Acum însă emana o
încredere aparte. Cum
era în cântecul acela?
Primise fata şi muzica
şi lumina lunii? Şi

restul era lăsat pe seama lui?

Li se întâlniră privirile şi îşi zâmbiră unul altuia. Unul din acele zâmbete impregnate de un

trecut comun, de
amintiri şi cunoaştere.
Andy ridică o mână să
o oprească din
coborârea treptelor şi
indică palierul,
arătându-i că avea să

urce el. Apucă două
pahare de şampanie de
pe tava de argint a unui
ospătar şi-şi făcu drum
prin mulţime spre ea.
Şi, de parcă ar fi
organizat el totul,

cântecul se schimbă
dintr-odată cu unul lent
şi romantic. Inima îi
bătea în piept. Nu mai
făcuse asta - o cerere
în căsătorie - decât o
singură dată, şi totul

fusese diferit atunci. El era diferit. Se gândise întotdeauna că nu va mai face asta niciodată, decât dacă va fi 100% sigur - atât în legătură cu femeia, cât şi cu

răspunsul. Altfel n-ar fi avut sens. Dar acum nu-şi dădea şanse mai mari de 60/40. Şi totuşi trebuia s-o întrebe.

Când ajunse lângă ea, Lisa luă un pahar şi

sorbi din el, fără să-şi
desprindă ochii de ai
lui. Arăta de vreo
douăzeci de ani. Câteva
şuviţe subţiri de păr îi
scăpaseră din coafură
şi îi cădeau în cârlionţi

peste ureche şi pe
gâtul zvelt. îşi puse
braţele în jurul gâtului
lui şi-l trase către ea,
atingându-i urechea cu
buzele când îi şopti:

— Ţi-am spus în ultima vreme că te iubesc?

Andy îi auzi emoţia din voce, şi asta îi dădu curajul de care avea nevoie. Trase adânc aer

în piept şi-i şopti la rândul lui:

— Mărită-te cu mine. O instrucţiune, nu o întrebare. Când Lisa se trase înapoi şi-i studie chipul, el

încuviinţă zâmbind şi
răspunse cerinţei
nerostite de a repeta
ceea ce zisese: Mărită-
te cu mine, Lisa. Mai
exact, vrei să te măriţi
cu mine? Te rog?!

Poate era din cauza lui Smokey Robinson[14]. Sau a şampaniei Moet et Chandon. Poate era spiritul mamei ei, întreţesut în fibrele rochiei. Oricum ar fi

fost, pentru o clipă,
norii îndoielii se
destrămară din faţa ei
şi văzu un viitor în care
nu-şi putea închipui
cum ar fi putut trăi fără

el. Izbucni într-un râs fericit:

— Da! Da! Da!

Se trezi a doua zi dimineaţa cu începutul unei dureri monstruoase de cap

ţiuindu-i în urechi. Ştia
că pe la amiază avea să
i se mute în tâmple, că
urma să bubuie acolo
până seara şi că nu
avea s-o părăsească
decât următoarea

dimineaţă. Situaţia nu mai era atât de grozavă. Inima îi bătea rapid, ceea ce se datora şampaniei şi nu romantismului. în primele două minute,

stând aşa cu capul pe
pernă, strânse
pleoapele, incapabilă
să se gândească la
altceva. Apoi îl auzi pe
Andy fluierând în
bucătărie. Fluiera

cântecul din ajun. Lisa îşi aminti. O, Dumnezeule! O, nu!

Ascultă fluieratul trecând prin hol până în dormitor. Venea cu o tavă încărcată cu pâine

prăjită şi ceai. Şi un Andy ce zâmbea radios.

— Bună dimineaţa, frumoaso.

— Cât e ora?

— Cam opt jumate.

— E prea devreme, gemu ea. Nu-i de mirare că mă simt ca moartea. Ce te-a făcut să te trezeşti?

Andy ridică din umeri, aşează tava pe

comodă şi scoase
câteva perne din
grămada caldă din
spatele ei, rezemând-o
de ele ca şi cum ar fi
fost o pacientă.

— Stai frumos, ca o fetiţă cuminte, şi bea nişte ceai. O să te simţi mai bine, îţi promit.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi îndeplini.

— Dacă ceaiul nu dă rezultate, pâinea prăjită e soluţia infailibilă. Am pus mai multă dulceaţă decât de obicei.

Lisa îi zâmbi fără să vrea.

— Mulţumesc. Nu te merit.

— Ai dreptate. Cred c-ai fost o

persoană grozavă într-o viaţă anterioară.

Lisa încuviinţă şi sorbi din ceaiul fierbinte, care o făcu puţin să se simtă mai bine.

— Cred c-am fost Maica Tereza.

— Nu merge. Ar fi trebuit să moară înainte să te naşti tu.

— Foarte bine, pedantule. Am fost Florence Nightingale. Sau Mărie Curie.

Andy râse.

— OK, Fio. Mănâncă-ţi pâinea

prăjită. Mă duc să iau ziarele.
Rochia verde era pe spătarul scaunului. îşi amintea vag cum o pusese acolo, înainte ca ea şi Andy să facă

dragoste. în mod
normal nu s-ar fi obosit
- când sosiseră acasă
erau amândoi destul de
aţâţaţi, pe câte-şi
amintea ea. Dar era
acea rochie. îşi aminti

dintr-odată de un tip,
un tip la care nu se mai
gândise de ani de zile,
care-şi împăturise cu
mare grijă pantalonii
de la costum pe dungă
şi-i aşezase cu

reverenţă pe un scaun
înainte să se urce în
pat cu ea. Pentru prima
şi ultima oară, având în
vedere cât de mult îi
stricase cheful
imaginea aceea. Lisa

aruncă rochiei o privire
înciudată. Era numai
vina ei. Andy o ceruse
şi ea spusese da, iar
acum tot ceea ce fusese
atât de limpede cu o
noapte înainte era

iarăşi înceţoşat. Ţinând cont şi de durerea de cap, se simţea absolut mizerabil. împinse tava la o parte şi se întinse la loc, trăgându-şi o pernă peste faţă. De

parcă asta ar fi putut-o ajuta.

Abia ce adormise din nou când îl simţi pe Andy strecurându-se în pat lângă ea. Deşi mintea îi dicta altfel, se

rezemă de trupul lui solid şi cald lăsându-l s-o cuprindă în braţe.

— Te-a ajutat ceaiul puţin, iubita mea?

— Un pic.

Andy o strânse cu putere.

— Brr. E teribil de frig azi, iar tu eşti aşa de caldă... Mmm.

îşi puse un picior între ale ei, forţând-o

să se întoarcă spre el,
şi începu s-o sărute.
Lisa se trase înapoi,
destul de iritată.
— La naiba. Nici
măcar nu m-am spălat
pe dinţi încă. Nu-mi pot

imagina de ce-ai vrea
să mă săruţi.

— Nu-mi pot
imagina de ce n-aş
face-o. îi trase uşor
capul spre pieptul lui,
mângâindu-i părul. Nu

eşti tu femeia care a
acceptat să se mărite
cu mine azi-noapte?
Apoi m-a adus aici şi
mi-a făcut nişte lucruri
de nedescris? Pentru că
dacă nu eşti tu, am fost

mai beat decât mi-am
închipuit! îşi trecu
mâinile pe trupul ei,
până la fese. Nu... nu...
Sunt sigur că tu ai fost.
    Acum. Acum era
momentul. Dacă i-ar fi

explicat pur şi simplu...
că se lăsase dusă de
val. Că nu era sigură,
că nu era pregătită, că
nu era momentul
potrivit... că băuse prea
multă şampanie, că

fusese din cauza
luminiţelor, a
cântecului şi a
afurisitei de rochii...
Acum era momentul.
Dacă îi spunea acum,
existau şanse să

salveze situaţia. Poate că Andy avea să reacţioneze râzând şi totul avea să fie şters cu buretele.
Prin urmare, de ce nu zicea nimic? De ce-l

lăsa s-o sărute? îl lăsa
să se lipească de ea, s-o
mângâie atât de blând,
atât de insistent pe
spate, îngăduind ca
atmosfera să fie
invadată iarăşi de

senzualitate. Se simţea bine, desigur - întotdeauna era bine. în plus, era soluţia mai uşoară.

în consecinţă, păstră tăcerea. Iar când Andy

se mişcă deasupra ei,
cu respiraţia fierbinte,
mirosind a cafea, Lisa
se uită cu ochii mari
deschişi la tavan,
luptându-se cu un val
de panică, sau de

greaţă, şi momentul
pentru sinceritate
trecu.

îl împinse de pe ea,
la început în joacă, apoi
cu o anume vehemenţă.

— Nu glumesc, Andy. Dă-te jos de pe mine.

Andy se retrase şi Lisa alergă în pielea goală în baie, simţind cum i se ridica în gât

un amestec de ceai,
fiere şi şampanie.
Vomită cu violenţă în
toaletă, apoi se lăsă în
genunchi pe gresie şi-şi
rezemă capul de
perete.

— Te simţi bine?

— Da. Nu intra.

Dar el intrase deja, şi-i dădu un prosop să se şteargă la gură.

— Nu mă deranjează pe mine

atâta lucru. Mă pricep
la fluide corporale de
toate tipurile. Poftim...
se aplecă şi o ajută să
se ridice în picioare.
Hai înapoi în pat. Dacă
ţi-a trecut, bineînţeles.

Lisa încuviinţă slăbită.

— Cred că da.

— Stai să-ţi aduc nişte apă. Dacă mai dormi puţin o să- ţi revii. Beţivanco, îi zise

el învelind-o grijuliu cu plapuma, după care o sărută pe frunte.

Lisa nu se mai simţea atât de îngreţoşată acum. Dar tot o durea capul. Şi

asta înainte să-şi
amintească de fiica lui
Andy, care trebuia să
vină să-şi petreacă ziua
la ei...

Amanda

— Fir-ar să fie, ce frig e!
Amanda deschise uşa cafenelei Starbucks lăsând-o să intre pe colega ei de cameră, Bex, după care se

strecură şi ea înăuntru,
zgribulită. Era o coadă
lungă, dar cel puţin
aveau ocazia să se
încălzească. în teorie,
era complet împotriva
Starbucks. în acea zi

însă, gerul era inamicul numărul unu.

îşi scoase şapca de pe cap şi-şi scutură părul.

— Aminteşte-mi din nou: de ce sunt aici

şi nu pe o plajă undeva în Goa?

— Pentru că-ţi place la nebunie să ai o slujbă temporară plătită prost?

— Nu-u!

— Pentru că te încântă să locuieşti împreună cu mine şi Josh?

— îţi baţi joc de mine? Amanda închipui o balanţă cu mâinile.

Colibă pe plajă în Goa, mizerie abjectă în Earlsfield, colibă pe plajă în Goa, mizerie în Earlsfield. Mmm, e aproape...

— Hei! Obiectez la expresia „mizerie abjectă"! Nu este *chiar* aşa de rău!

Amanda îşi azvârli teatral braţele în jurul prietenei

sale.

— Foarte bine, retrag „mizeria abjectă". Mmm, eşti caldă! îşi frecă faţa de a lui Bex, care se eliberă râzând.

— Stai cuminte!

— Fac eu cinste cu cafeaua - ca să-mi răscumpăr vina de a fi vorbit urât despre casa pentru care ar trebui

să fiu recunoscătoare...
Ce vrei să bei?

Bex se uită la lista din spatele tejghelei.

— Auzi tu! Cafea cu lapte cu aromă de lapte de pasăre! Cafea cu

lapte cu aromă de turtă
dulce! Oare ăştia nu
mai pot să servească o
cafea cu lapte simplă, e
obligatoriu să-ţi toarne
un sirop scârbos în ea?

— Da' cârcotaşă mai eşti! Nu zice că nu-i bun până nu guşti. Du-te şi găseşte-ne o masă, cât mai departe de uşă posibil. Trebuie să ajung la lucru abia

peste douăzeci de minute. Până atunci sper să-mi pot simţi iarăşi degetele de la picioare...

Amanda se uită la clienţii din sală. Câţiva

porniseră cu hotărâre
să rezolve problema
cumpărăturilor de
Crăciun, trecându-şi în
revistă listele în timp
ce aşteptau să se
deschidă magazinele.

Asta îi reaminti că încă
nu cumpărase nimic.
Nu fusese acasă la
ultimul Crăciun, ci se
mulţumise să dea un
telefon de felicitare.
Acum însă era posibil

să aibă nevoie de nişte
cadouri adevărate,
tangibile. O mămică
hrănea un bebeluş
dintr-un corn,
împingând bucăţelele
în guriţa flămândă în

timp ce vorbea la un mobil pe care-l ţinea fără mâini, strâns între umăr şi falcă. Un tip cu un laptop îi prinse privirea. Avea părul roşcat, tapat şi dat cu

gel încât semăna cu o
înotătoare de peşte, şi
purta un pulover bleu.
Semăna cu Tintin.
Amanda zâmbi în sinea
ei, întrebându-se dacă
necunoscutul ştia că

semăna cu Tintin, când
îl văzu ridicându-şi
privirea de la ziar - *The*
Guardian - şi urmărind
pe cineva cu o privire
lungă şi lascivă, cu
gura practic căscată.

Obiectul dorinţei lui
nedeghizate era
reprezentat de o
blondă înaltă şi zveltă
ce purta pantaloni
negri strânşi pe picior
şi cizme de dominatrix

cu tocuri incredibil de înalte. „O, Doamne, se gândi ea. Ce evident!" După ce Domnişoara Cravaşă dispăru din vedere, individul dădu să-şi reia lectura, însă

ochii lui îi întâlniră pe
ai Amandei pentru o
clipă. îi sesiză
dezaprobarea amuzată
şi se foi pe scaun deloc
în largul lui,
îmbujorându-se şi

ridicând uşor din
umeri, ca recunoaştere
a vinovăţiei. Amanda
ridică o sprânceană de
reproş glumeţ, zâmbi şi
clătină din cap.

O oră mai târziu reorganiza un sistem de fişiere în care secretara temporară de dinaintea ei evident nu se implicase deloc emoţional. Totul era

îndosariat la D, pentru diverse. Motivată de un espresso dublu şi dorinţa aprigă de a nu fi amestecată în intrigile de birou care clocoteau şi, ocazional,

explodau în jurul ei, se
puse pe treabă cu toată
energia. Cine putea
face asta în fiecare zi?

Jurnalul Barbarei
Magazinul

Sunt destul de tristă azi. Tocmai ne-am întors de la biroul avocatului - am semnat toate hârtiile ce trebuiau semnate şi magazinul nu mai e al

meu. L-am vândut unor oameni cu adevărat cumsecade. Mă bucur de asta. De fapt am refuzat o ofertă puţin mai mare de la o femeie pe care n- am

considerat-o potrivită
pentru el E un cuplu
tânăr - au un bebeluş şi
intenţionează să vândă
mai multe jucării şi alte
lucruşoare pentru nou-
născuţi, hăinuţe şi nu

ştiu ce, dar în esenţă îl vor păstra la fel. Se vedea că musteau de idei şi planuri. O parte din mine voia să vorbească despre toate astea cu ei -

entuziasmul lor era
contagios. Dar n-
amfăcut- o. Am semnat
hârtiile, le-am înmânat
cheile şi am venit
acasă. Mă întristează.
îmi aduc aminte de

vremea când nutream aceleaşi emoţii.

Mark spune că o să ne cumpărăm un nou magazin, când o să fiu mai bine. Să punem banii deoparte, să-i

lăsăm să crească puţin
într-un cont cu
dobândă mare şi apoi
să cumpărăm un loc
mai bun, mai spaţios.
Am primit nişte bani în
plus, pentru stoc şi

reputaţie. Am fost destul de surprinsă să văd cât de mult valorează acum, când ştiu cât m-a costat pe mine la început... Mark propune să amenajăm

o micuţă cafenea în spate, cu o maşină de cafea dintr-aia mare şi lucioasă, Barista, să servim doamnele la prânz. Dar nu cred că o voi face vreodată.

Magazinul ăsta a fost mult mai mult decât o afacere pentru mine. Ceea ce nu înseamnă că n-a fost o afacere bună, proclamă ea cu mândrie! N-am fost eu

arhetipul mamei
singure ce jonglează
între slujbă şi copii?
După cum am introdus,
în premieră, şi
tehnicile de meditaţie
la naştere. Aveţi voi

habar, fetelor, ce model
al femeii moderne a
fost mama voastră? N-
am ştiut nici cât negru
sub unghie ce-mi
rezerva viitorul. Slavă
Domnului că mama şi

tata nu s- au distrat niciodată. Mi-au lăsat totul mie. Nu mare lucru, dar de ajuns ca să-mi pornesc afacerea - bani pentru chirie, marfă, afişe, reclama în

ziarul local şi
zugrăvirea faţadei. Am
adorat culoarea aceea.
Spumă de mare, aşa se
numea, îmi aduc
aminte cât de mândră
şi entuziasmată şi

speriată ca naiba eram,
stând acolo şi uitându-
mă la meşter când a
dat jos banda adezivă
ca să dezvăluie numele
magazinului. Litere
albe, cu caractere

castellar, pe un fundal
de spumă de mare.
Arăta aşa de elegant!
Directorul băncii şi
contabilul m-au speriat
atât de rău, încât am
fost convinsă că n-o să

mă pricep niciodată la partea financiară. Dar am reuşit. Studiam noaptea, în timp ce voi dormeaţi, cursul de contabilitate şi toate broşurile de la guvern

în legătură cu afacerile mici şi mijlocii. Câteodată călcam rufe în acelaşi timp. Cine-ar fi bănuit că eram în stare? Eram epuizată aproape tot timpul. Am

făcut nişte greşeli
destul de mari la
început, deşi, slavă
Domnului, nici una n-a
fost de ajuns de mare
să mă falimenteze. Cu
toate astea, în primii

câţiva ani am fost de multe ori extrem de aproape.

Mi-am găsit o clientelă în zonă. Mai mult prin noroc decât urmând un plan

chibzuit. Magazinul nu avea cum să ne facă bogate, dar ne-a făcut independente, ceea ce pentru mine valora mai mult decât aurul, după ce m-am despărţit de

Donald. Am încercat
întotdeauna să vă învăţ
asta pe toate patru.
întotdeauna să fii în
stare să pleci şi să te
descurci singură, pe
picioarele tale. Pare a

fi o atitudine defetistă, însă nu e deloc aşa, zic eu. îţi oferă o satisfacţie enormă.

Cum am spus, magazinul a însemnat mult mai mult de- atâta

pentru mine. Era biroul meu, camera de joacă a Amandei şi a lui Hannah, locul unde-şi făceau temele fennifer şi Lisa. Fiecare colţ din magazinul acela are o

amintire cu voi patru.
Tot acolo l-am întâlnit
pe Mark. Mi-a salvat
viaţa.
Şi l-am iubit.
Fiecare livrare nouă,
fiecare client

satisfăcut, fiecare prieten nou pe care mi l-am făcut peste tejgheaua aceea. L-am iubit la nebunie.

Iar acum l-am vândut. Mark mă

întreabă dacă am
sperat vreodată ca
vreuna dintre voi să-l
preia. Nu m-am gândit
niciodată la asta.
Presupun că ar fi fost
frumos. Dar ar fi

însemnat să-mi încalc regula cardinală. Mă rog, una din regulile cardinale. Voi patru nu existaţi pentru a-mi trăi visurile. Am avut visurile mele, şi câteva

s-au împlinit, iar altele
nu. însă au fost ale
mele. Voi trebuie să le
aveţi pe ale voastre. Să
le preţuiţi şi să nu le
abandonaţi niciodată.
Faceţi ceva ce vă place,

indiferent cine-o fi fost
neghiobul care-a
hotărât că trebuie să
lucrăm şase zile şi să
ne odihnim una. Dar
dacă faceţi ceva ce vă
place, o să vă fie bine.

„Ei bine, îmi pare rău, mamă, dar eu cu siguranţă n- am descoperit ce-mi place să fac", îşi zise Amanda. Activitatea de secretariat era doar o tragere de timp, o slujbă menită să-i

aducă un ban. Atâta tot. Momentul de criză se apropia, conform unei ciclicităţi pe care o ştia prea bine. De fiecare dată când se întorcea dintr-o călătorie, încerca. încerca să prindă

rădăcini într-o viaţă obişnuită. De obicei funcţiona pentru o vreme. îşi găsea un loc de muncă. Plătea chirie. Cheltuia cât mai puţin posibil din ce-i rămânea şi economisea restul. Ştia că era

suficient de matură ca să înceapă să strângă bani pentru rata la un apartament. Chiar şi la o maşină. Dar nu economisea niciodată decât pentru bilete de avion. întotdeauna se pregătea de plecare.

Nu că nu se distra între timp. Amanda se distra întotdeauna.

Bex era o prietenă veche, fostă colegă de şcoală. Păstraseră legătura în toţi acei ani prin cărţi poştale,

mesaje şi ieşiri la băute în oraş ori de câte ori Amanda se întorcea la Londra. Nu erau deosebit de apropiate - la urma urmei, Amanda nu era deosebit de

apropiată de nimeni -,
dar avea o cameră
disponibilă. Bex era
cosmeticiană la un
salon select de pe
Oxford Street, la mică
depărtare de biroul

unde lucra ea ca
secretară temporară.
Probabil cea mai
indiscretă cosmeticiană
din Londra, cu poveşti
amuzante şi
dezgustătoare despre

clientela ei de
bogătane cu o
pilozitate corporală
excesivă. A treia
persoană ce împărţea
chiria cu ele era Josh,
pe care-l găsiseră

printr-un anunţ în *Loot.* Josh era un stilist homosexual care purta ochelari de soare pe orice vreme şi lucra într-un salon la modă din Sloane Square. Se

pare că purta ochelarii
de soare chiar şi în
timp ce-şi tundea
clienţii. îşi atribuia vagi
origini italieneşti, deşi
în realitate era fiul unei
bibliotecare şi al unui

dentist din
Saxmundham. Când
era acasă cu ei,
Amanda avea
întotdeauna impresia
că lua parte la o piesă
de teatru anarhică şi

extrem de amuzantă. Aveau mereu muzică zgomotoasă şi cocktailuri. Plus o mulţime de personaje episodice, din moment ce amândoi aveau

destul de mulţi amanţi. La micul dejun de duminică (servit pe la amiază) era deseori aglomerat. Ceea ce aveau în comun şi făcea acest aranjament

să funcţioneze, cel
puţin deocamdată, era
o lipsă totală şi
hotărâtă de îngrijorare
faţă de viitor. Nici un
gând la pensie, la
dezvoltarea carierei, la

necesitatea unei plase
de siguranţă, nici un
ceas biologic care să
ticăie. Apartamentul
era un talmeş-balmeş
de lucruri nu prea
curate, însă voia bună

şi râsetele erau
omniprezente.

Ceea ce nu se putea
spune de biroul în care
avusese ghinionul s-o
trimită femeia de la
agenţia de resurse

umane. Totuşi, nu mai avea decât două săptămâni. Intenţiona să stea de Crăciun. îi promisese lui Hannah. Şi probabil şi de Anul Nou - în noaptea de

Revelion era o petrecere rave într-un depozit din Lewisham la care Josh avea bilete -, dar apoi... apoi n-o mai oprea nimic să plece.

Voia să meargă în Australia. Economisise de ajuns pentru un bilet, trebuia doar să aştepte până mai târziu în ianuarie, după încheierea vacanţei de

iarnă, când zborurile se ieftineau. Poate prin Bali sau, iarăşi, prin Thailanda. Fusese acolo cu patru ani înainte, şi îi plăcuse enorm. Stătuse la Kata

Noi, într-o colibă pe
plajă, cu o
neozeelandeză pe care-
o întâlnise în tren la
Bangkok. Trei
săptămâni înotase şi se
lăfăise în hamac,

mâncase nişte fructe
de mare excelente la
preţuri de nimic şi
discutase până noaptea
târziu cu diverşi
excursionişti care
călătoreau prin lume cu

rucsacul în spate. Toţi se simţeau de parcă erau figuranţi în filmul *Plaja* - descoperiseră Shangri La, paradisul. Fără îndoială, coliba de pe plajă cu veranda

îngustă, unde îşi
agăţase la uscat
costumul de baie şi de
unde privise nişte
apusuri de soare
uluitoare, nu mai
exista. Acel tsunami din

decembrie o răsese
precis de pe faţa
pământului. Totuşi, ar
fi putut să se întoarcă.
Localnicii aveau nevoie
de turişti ca de aer.

Uneori, când îndosaria
acte, se gândea la
această necesitate
imperioasă de a fi
mereu gata de plecare,
neştiind dacă fugea de
ceva sau către ceva.

Adora misterul unui
avion care ateriza într-
un loc nou sau al
trenului ce intra într-o
gară. Adora să stea în
mijlocul unei pieţe, al
unui parc, al unei plaje,

şi să absoarbă toate
aromele şi sunetele
unei lumi complet noi
pentru ea. Adora să fie
o siluetă anonimă într-o
scenă de mulţime, o
faţă minusculă, cu ochii

mari de uimire, pe un fundal mereu în schimbare. Nu se temea. în fine, cu unele excepţii. Odată, în Malaysia, îngrămădită într-o barcă în care ştia

că erau prea mulţi
pasageri, când trebuise
să doarmă opt ore pe o
punte doar puţin mai
lată de un metru. Şi
poate de câteva ori în
trenuri sau autobuze,

când simţise cum o
fixau o mie de ochi
străini şi se luptase cu
somnul copleşitor. Dar
era o fată deşteaptă -
nu făcea lucruri
stupide şi nu-şi asuma

riscuri fără sens. Mama
insistase să sune acasă
măcar o dată pe lună,
şi se conformase
întotdeauna. în plus,
conexiunea la internet
nu mai era o problemă.

Devenise aproape imposibil să te rătăceşti. Se gândi pentru o clipă că de acum înainte avea să-l sune pe Mark.

Dacă fugea de ceva
şi nu - cu braţele larg
deschise - către lume,
atunci fugea de
responsabilitate, de
presiuni, de obligaţii.
Se întrebă de ce nu

aveau şi ceilalţi atâta
minte încât să
procedeze la fel. în
mod evident, ea era cea
raţională, nu?
    în dimineaţa
următoare era mai frig

cu cel puţin cinci
grade. Bex avea zi
liberă şi Josh nici
măcar nu ajunsese
acasă, aşa că Amanda
se duse singură la
serviciu, oprindu- se în

faţa staţiei de metrou
ca să ia una dintre
gazetele acelea
gratuite care n-au
niciodată nimic
interesant în ele. După
cinci staţii, ziarul zăcea

uitat pe scaunul gol de
lângă ea, şi Amanda
aproape aţipise, cu
bărbia rezemată de
fularul gros înfăşurat în
jurul gâtului. Se
gândea la apă caldă

care-i ajungea la tălpile cufundate în nisipul alb.

— Scuză-mă, ăsta e al tău?

îşi ridică brusc fruntea într-o tresărire.

Era Tintin. Ţinea în mână ziarul gratuit.

Clătină din cap, iar tânărul se aşează. Din cauza hainelor de iarnă, scaunele păreau să se micşoreze, astfel

încât corpurile li se atingeau. Amanda se mişcă uşor şi se îndreptă de spate.

Nu era sigură dacă o recunoscuse sau, în caz că răspunsul era

afirmativ, dacă avea de
gând să i-o arate. în
clipa următoare se
întoarse către ea şi-i
zâmbi în acelaşi fel

oarecum ruşinat cum o făcuse şi cu o zi înainte.

Amanda se uită la ceilalţi pasageri din vagon, stabilind că nu erau alte candidate

pentru admiraţia lui evidentă, şi răspunse micii lui ridicări din umăr rotindu-şi ochii amuzată.

— Scuze, zise el cu un timbru mult mai

profund decât se aşteptase ea.

Tintin avea o voce foarte ascuţită. Dar Tintin era şi belgian, nu-i aşa, iar tipul ăsta era clar britanic. Deşi

nu foarte - britanicii nu
încearcă în mod normal
să stabilească o
conversaţie cu un
străin în metrou la ora
8.15 dimineaţa.

Acesta era alt motiv pentru care-i plăcea să călătorească. Te încălţai cu sandale de drumeţie, urâte dar comode, îţi luai în spate un rucsac - unul

de calitate - şi mai
lipsea doar să-ţi lipeşti
pe frunte un bilet pe
care să scrie: „Vorbeşte
cu mine, sunt dornică
de împrietenire!" Era
ca o strângere secretă

de mână care-ţi dădea
acces într-un club
frecventat de oameni
asemănători ţie.

— Hei, zâmbi ea.
Eşti bărbat, nu-i aşa?

Navetiştii din jurul lor ciuliră urechile, deşi nu-şi ridicară privirea din ziare, romane de dragoste sau citaţii în instanţă. Câţiva care se ţineau de stâlpul

central, uitându-se în
gol, se întoarseră
discret în aşa fel încât
să vadă cine vorbea.
Amanda s-ar fi putut
afla tot aşa de bine pe o

cutie portocalie în Hyde Park Corner.

Tintin îi oferi un zâmbet larg, surprinzător de atractiv. îi dispăruse atitudinea jenată.

— Şi tu eşti feministă, să înţeleg?

— Doar o femeie care şi-a dat seama că bărbaţii sunt întru totul previzibili. Mai mult

realistă decât feministă.

— Atât de tânără, şi totuşi atât de cinică.

Amanda râse. Asta era o noutate. în mod normal, asemenea

conversaţii erau
limitate la episoade din
Dawson's Creek, de
care nu avea habar
decât pentru că Josh
era îndrăgostit la
nebunie de Dawson şi

se uita la serial în fiecare după-amiază de duminică, în timp ce îşi revenea după noaptea precedentă. Cu ochelarii de soare pe ochi. Personal, Amanda

îl prefera pe Pacey, dar asta nu
conta acum.

Urma staţia lor. Staţia ei. Sau cel puţin staţia cu Starbucks. Se ridicară în acelaşi

moment. El îi făcu un semn cu braţul să iasă prima şi apoi veni lângă ea.

— Eu sunt Ed.

— Eu sunt în întârziere.

— Vrei să mergem mai repede? Putem.

în loc de asta, Amanda se opri pe loc. Navetiştii din spatele ei ţâţâră a dezaprobare, nevoiţi s-o ocolească.

„Alertă, robot ieşit din rând!"

— Ascultă... această abordare ciudată - deşi inovatoare - e ceva ce faci deseori?

— Nu. Câtuşi de puţin. Nici nu mă holbez după femei provocatoare în cafenele. Dacă tot veni vorba, pot să-ţi cumpăr o cafea? Să ne

întoarcem la scena crimei? Ca pocăinţă?

— Nu e nevoie.

Nu se putea hotărî dacă să fie interesată sau exasperată. Dar

oricum, tot întârzia. Se uită la ceas.

— Tentată?

— Nu. Nu tentată. Mă întrebam doar cât de mult o să întârzii.

— La ce întârzii? Ce lucrezi?

— Sunt secretară temporară.

De ce oare îi răspundea?

— N-o să concedieze o secretară temporară. Nu atât de aproape de Crăciun. Nu că ar fi prea buni la inimă, dar nu au timp

să găsească pe altcineva.

Nu semăna cu nici unul dintre tipii pe care-i întâlnise în ultima vreme. Şi era limpede că se ţinea de

ea ca o pacoste pentru
că-i plăcea de ea - îi
plăcea cum arată, sau îi
plăcea cum îl analizase
cu o zi înainte, sau cine
ştie ce altceva. Şi era
flatant, ce naiba. La

urma urmei, acceptase invitaţii mai ciudate de asta, în locuri mai ciudate. Uneori îşi dorea să nu le fi acceptat. Dar alteori se întâmplaseră lucruri

extraordinare. Pe deasupra, dosarele erau înfiorător de plicticoase...

O simţi că ezită.

— Haide acum. O cafea...

— Nu-mi place Starbucks.

— Doamne... nici mie. Diabolic. Te şi sperii. Ca pungile de plastic. Şi scutecele de unică folosinţă. Se

scutură teatral. Şi chestia aia spray cu care scoţi mirosul din draperii. Câh! îşi vârî mâinile în buzunare. Dar au o cafea teribil de bună.

Jennifer

Jennifer o iubea pe mama soţului ei. Pe socrul ei, în schimb, nu-l putea suferi. Kathleen era o femeie caldă şi amuzantă care

o făcuse întotdeauna să
se simtă binevenită.
Brian era rece şi tăios
şi de fiecare dată când
se vedeau, îi dădea
senzaţia că era
dezamăgit de ea. De

fapt, pe măsură ce
trecură anii şi senzaţia
se transformă din
inconfortabilă în
neplăcută, apoi în
obişnuită, începu să-şi
dea seama că Brian era

dezamăgit de viaţă, nu doar de ea.

Anul acesta era dezamăgit că trebuia să ţină petrecerea de Crăciun în familie cu o săptămână înainte de

Crăciun. Ceea ce era vina ei. Ea voia să fie cu Hannah şi Mark şi celelalte rude. Era de înţeles, şi cu siguranţă avea să fie mult mai plăcut, chiar şi în

condiţiile în care mama ei murise, biata de ea. Aşa că socrii plănuiseră toată petrecerea de Crăciun cu o săptămână mai devreme. Nimeni nu-i

rugase să facă asta. Kathleen zisese că îi plăcea să-i vadă pe toţi împreună, dar Jennifer îşi imagină că pentru soţul ei această dereglare a

programului domestic
reprezenta o problemă.
Acum stătea în pragul
uşii dintre bucătărie -
domeniul feminin,
primitor al lui Kathleen
- şi camera de zi, pe

care Brian o domina ca un sultan, din fotoliul lui mare, privindu-şi nepoţii care se jucau pe covor.

Veniseră şi surorile lui Stephen, Anna şi

Joanne. Soţii lor lipseau, întrucât prima divorţase, iar a doua se despărţise de partenerul de viaţă. Pentru Brian era un alt motiv de intensă

dezamăgire. Soţul Annei îşi abandonase soţia gravidă pentru amanta lui gravidă, cu trei ani înainte, iar al lui Joanne îi părăsise pe ea şi pe cei doi copii

ai lor doi ani mai târziu.

Deşi Jennifer presupunea că în realitate această familie pur şi simplu reflecta statisticile

naţionale, ei tot i se
părea un eşec
extraordinar. Din trei
copii, doi să-şi rateze
căsniciile. Nu cumva
avea asta ceva de-a
face cu părinţii, chiar

dacă teoretic era vina
bărbaţilor care-şi
părăsiseră soţiile? Cum
fusese oare în casa
aceea pe când Stephen,
Anna şi Joanne erau
mici?

Stephen era mijlociul. Joanne era mai mare ca el cu treisprezece luni, iar Anna - mai tânără cu doi ani. Kathleen vorbea cu mare plăcere

despre vremea când
toţi trei aveau sub cinci
ani - doi fiind încă în
scutece. în mod
evident, atunci fusese
cea mai fericită.
Stephen îşi amintea o

mamă epuizată, un tată absent, dar nici un detaliu care să-l facă diferit de oricare dintre prietenii lui, după cum îi povestise odată lui Jennifer. Când ea îi

pusese întrebări mai detaliate, ridicase din umeri şi răspunsese:

— Sunt căsătoriţi şi acum, nu?

Dacă asta era măsura succesului în

opinia lui, nu era de
mirare că nu-l putea
convinge să discute cu
ea, să discute cu
adevărat. La urma
urmei, ei doi erau încă

soţ şi soţie, nu? Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

Kathleen, Anna şi Joanne, adunate toate trei în jurul mesei din bucătărie, nu mai aveau mult dintr-o

sticlă de vin alb, deşi
trecuse de ora două, şi
prânzul aştepta de mult
să fie servit. Semănau
cu un grup de
vrăjitoare, mai degrabă
chicotind însă, nu

hohotind ameninţător. Blestemând bărbaţii în general, şi anumiţi bărbaţi în mod deosebit. Stephen se uita la televizor cu tatăl său, aplecându-se din

când în când să
ciufulească părul sau
să atingă nasul
vreuneia dintre cele
trei nepoate sau al
nepotului său, Jake,
care în momentul acela

stătea aplecat asupra unui Nintendo DS.

Jennifer voia să mănânce şi să se termine odată. O dureau picioarele din cauza pantofilor, o

durea capul şi ar fi dat orice ca să fie acasă, în apartamentul ei, într-un trening.

Nu fusese întotdeauna aşa. Prima dată când îşi vizitase

rudele prin alianţă de
Crăciun era complet
drogată de iubire,
îndrăgostită până peste
cap de Stephen, şi îşi
dorea mai mult ca orice
pe lume să grăbească

procesul prin care să devină o parte a acelei familii. Disperată să facă o impresie bună, îşi făcuse bagajele cu mare grijă, se pregătise, cumpărase

cadouri bine gândite şi le împachetase atent.

Primul copil al Joannei, Jake, avea pe atunci vreo şase săptămâni, şi întregul Crăciun se învârtise în

jurul lui. El îşi
petrecuse ziua picotind
pe o saltea amplasată
în centrul camerei,
îmbrăcat într-un body
de spiriduş, cu
pălăriuţă asortată,

vedeta unui moment Kodak prelungit. Toată lumea, chiar şi tatăl lui Stephen, se extazia în faţa lui, admirându-i drăgălăşenia. Pe parcursul întregii zile,

Joanne, care purta
haine elastice şi
tampoane pentru sâni,
afişase o expresie de
epuizare plină de
beatitudine care se
dovedise contagioasă,

aşa că la venirea serii
toţi zăceau pe fotolii
sau canapele, uitându-
se fericiţi când la Jake,
când unii la alţii, când
la filmul cu James
Bond.

Aceasta fusese petrecerea din primul an. De atunci mersese din ce în ce mai rău, până ajunsese la punctul în care Jennifer începea să se

gândească la ea cu groază încă de la Halloween.

Probabil că oftase fără să-şi dea seama. Mama lui Stephen se ridică şi veni la ea,

punându-i consolator
un braţ pe după umeri.
— Te simţi bine,
dragă? Jennifer îşi
strânse buzele într-un
zâmbet lipsit de veselie

şi încuviinţă. Te gândeai la mama ta?

Nu se cunoscuseră prea bine. La petrecerea de logodnă, la nuntă, din când în când la un prânz de

duminică. Aveau relaţia ciudată şi incomodă, de intimitate forţată, a cuscrilor. Nu semănau deloc, şi Jennifer se îndoia că în

circumstanţe diferite ar fi fost prietene.

Adevărul era că nu se gândea la Barbara acum. Nu chiar. Se gândea la lucrurile din viaţa ei asupra cărora

avea control, nu la cele
cu totul ieşite de sub
controlul ei. însă era
mai uşor să
încuviinţeze şi să
accepte murmurul de
compătimire şi

îmbrăţişarea de la
Kathleen şi apoi
paharul mare de vin de
la Joanne.
Având în vedere că era
condamnată să
mănânce două mese de

Crăciun, se bucura că
aceasta era prima. Cea
de la Mark avea să fie
delicioasă - aceasta era
uscată şi fără gust.
Curcanul stătuse prea
mult în cuptor, aşa că

avea gust de rumeguş,
iar aspectul sosului
amintea de lături. Din
fericire, bolurile
individuale conţineau o
cantitate foarte mică
de sos pentru

asezonarea verzelor de Bruxelles, tari ca nişte gloanţe. Invitaţilor nu li se oferea umplutură, nici sos de merişor, nici cârnaţi înveliţi în şuncă.

„De dragul copiilor" erau pocnitori cu surprize tâmpite şi coifuri. Copiii nu erau deloc interesaţi să stea la masă, nerăbdători să evadeze din nou la

noile lor jucării şi să se
uite la film. Jennifer,
studiind ceasul mare
de perete, ştia exact
cum se simţeau. Anna
şi Joanne vorbeau cifrat
despre pensii

alimentare şi noile iubite ale foştilor lor soţi. Pe Jennifer o lua durerea de cap numai când încerca să le înţeleagă aluziile criptice. De mai multe

ori Kathleen încercase
să schimbe subiectul,
dar tatonările către
slujba lui Stephen,
planurile lor de a
merge în vacanţă în
Tunisia de Paşti şi noul

restaurant italian ce se
deschisese pe strada
lor se pierdeau în mod
inevitabil în tăceri
stinghere care duceau
apoi direct la bârfele

răutăcioase despre foştii soţi.

Jennifer avea senzaţia că era singurul conviv pentru care masa reprezenta un chin. Se părea că

toţi ceilalţi erau perfect deprinşi cu mediocritatea - a mâncării, a conversaţiei, a nivelului de fericire. Se gândi că poate, în afară de acel

prim an magic, când nu
acordase atenţie
detaliilor, Crăciunul
acolo fusese
întotdeauna aşa...
    Când li se permise
în sfârşit copiilor să

năvălească în camera
vecină, se făcu şi mai
linişte. De parcă
aşteptase momentul
perfect, socrul ei se
aplecă în faţă, îşi aşează
coatele pe masă, de

cele două părţi ale
bolului cu budincă de
Crăciun, şi se uită întâi
la ea şi apoi la Stephen.
Jennifer ştia ce urma.
— Deci, câţi ani
aveţi de gând să mă

mai faceţi să aştept
după nepoţi?
Remarca stupidă
pluti în aer ca fumul de
ţigară. Jennifer se simţi
obosită. Chiar dacă
Brian îşi privea fiul, cea

vizată era ea. încerca s-
o aprindă ca pe un
chibrit lovit
de marginea cutiei.

Jennifer, căznindu-se
să surâdă, răspunse pe
un ton ritos care, ştia

prea bine, nu avea să fie remarcat.

— *Ai* copii, Brian - sunt omuleţii aceia adorabili şi gălăgioşi care sar pe canapea în cealaltă cameră.

— Vreau să spun copiii *voştri* - copiii lui *Stephen.* Un bărbat vrea să-şi vadă fiul producând o familie.

Suna ca un cretin din epoca victoriană.

— Brian! Lasă-i în pace!

Kathleen încerca să le vină în ajutor, dar Brian era agresiv după o dimineaţă întreagă de băutură. Abia capabil

să articuleze cuvintele clar, nici nu se uită către soţia lui când îi vorbi.

— Glumesc doar cu ei, Kathleen. Şi oricum, nu am dreptul

să ştiu? Sunt căsătoriţi de ani de zile.

Jennifer se uită la Stephen după ajutor, sau măcar după un moment împărtăşit de exasperare, dar acesta,

cu ochii pironiţi în
farfurie, scutura nişte
firimituri imaginare de
pe faţa de masă. Nu
avea de gând să spună
nimic, şi Jennifer nu
credea că se simţise

vreodată mai singură decât în momentul acela.

Zâmbetul lui Kathleen o implora, iar Joanne şi Anna păreau jenate şi

compătimitoare, şi
poate chiar puţin
curioase, însă nici una
nu avea de gând să-i
spună bătrânului să
tacă din gură.

Jennifer îşi împinse scaunul în spate - picioarele scârţâiră neplăcut pe podea - şi se ridică în picioare, forţându-se să

răspundă cu glas stăpânit:

— Ştii ceva, Brian? N-ai dreptul. N-ai nici un fel de afurisit de drept.

Apoi le întoarse spatele şi se duse în bucătărie, unde îşi înşfăcă paltonul şi poşeta şi deschise uşa din spate.

Kathleen îşi iubea grădina lungă şi îngustă, iar în curtea interioară, chiar lângă uşă, amplasase o bancă pe care stătea să privească păsărelele.

Jennifer se trânti pe ea strângându-şi mai bine paltonul în jurul trupului. Din cauza frigului, aerul care-i ieşea din plămâni era vizibil sub formă de

norişori albi. îşi scotoci
în poşetă până găsi o
ţigară şi o aprinse,
trăgând primul fum
adânc în piept.
Putea să se ducă
dracului, nemernicul

băgăcios şi prost crescut. Era prea furioasă ca să plângă.

Kathleen veni după ea afară, cu paltonul pe umeri, dar având în picioare papucii de

casă. Se aşează lângă ea.

— îmi dai şi mie una?

— Tu nu fumezi.

— Nici tu!

— Aveam nevoie de una cu disperare.

îşi cumpărase pachetul cu câteva zile înainte. Era primul pachet pe care şi-l luase de luni întregi -

de la moartea mamei,
de fapt, iar aceasta era
prima ţigară pe care o
aprinsese. Nu era stilul
ei, şi pe când trăgea
fumuri adânci din
ţigară se întrebă ce

naiba făcea. Stephen avea să fie indignat. Poate tocmai de aceea le şi cumpărase...

— Ei bine... şi eu.

Jennifer îi oferi jumătate de zâmbet şi-i

dădu pachetul.
Kathleen îşi aprinse o ţigară şi trase din ea ezitant, ca o fumătoare neexperimentată.
— Dacă îţi imaginezi că ai nevoie

de o ţigară să rezişti o zi cu el, gândeşte-te cum e să înduri o viaţă întreagă.

Era prima dată când o auzea făcând o asemenea mărturisire,

iar fraza rămase
plutind în aer împreună
cu fumul şi răsuflarea
lor asemenea smogului.
    Pentru o clipă,
Jennifer se holbă la ea
şocată. Apoi Kathleen

ridică din umeri, dădu
din cap, se mai prefăcu
o dată că fumează şi în
cele din urmă izbucni
în râs.
    în drum spre casă,
în maşină, nu vorbiră

mai nimic. Jennifer conducea. Stephen băuse câteva pahare de vin la prânz, şi capul începuse să-i cadă în piept de oboseală când nu trecuseră nici de

zece kilometri. îi
spusese că putea să
doarmă dacă voia, iar
el coborâse scaunul
pasagerului, îşi
împăturise puloverul pe
post de pernă şi

adormise. Jennifer
ascultă radioul pentru
o vreme, apoi comută
pe CD-player. Voia să
asculte Nora Jones sau
Paul Simon. Dar
aceasta era maşina lui

Stephen, deci ar fi
trebuit să se plieze
gusturilor lui ciudate
pentru heavy metal.
Hotărî că Megadeth şi
Metallica nu erau cu
adevărat ceea ce avea

ea chef să asculte. Străzile erau liniştite în această după- amiază târzie a duminicii de dinainte de Crăciun, astfel că traficul nu-i punea probleme.

O îmbrăţişase cu căldură pe soacra ei la uşă, dar refuzase să fie împăciuitoare cu socrul ei. N-avea decât să fiarbă în suc propriu toată săptămâna. Nu-i

părea rău că se
ridicase vijelios de la
masă în mijlocul
prânzului de Crăciun.
Poate că data
următoare avea să se
gândească de două ori

înainte de a-i spune
ceva. Restul după-
amiezii avusese
senzaţia de veselie
forţată - toţi îşi
întorseseră atenţia
asupra copiilor, în timp

ce patriarhul se tolănise în fotoliul lui, moţăind în timpul lui *Chitty Chitty Bang Bang.* Jennifer jucase la nesfârşit Uno şi Pictionary. La un

moment dat, ridicând
ochii, îl văzuse pe
Stephen uitându- se
ciudat la ea, dar,
conştient că fusese
surprins, îşi mutase

imediat privirea în altă parte.

Kathleen nu mai spusese niciodată că i se părea dificil să trăiască împreună cu Brian. Asta îi dădea de

gândit. Nu era singura
care avea o căsătorie
plină de secrete,
lucruri nespuse şi
lucruri ignorate până
deveneau
insuportabile.

Se reîntoarse cu gândul la jurnalul Barbarei. îl citise şi-l recitise, şi chiar şi când nu-l citea, îl ţinea lângă pat, unde putea să-l vadă, să o simtă pe

mama aproape de ea.
Stephen îi ceruse voie
să-l citească, însă ea
refuzase, spunând că
era personal, doar
pentru ea şi surorile ei.
Ridicase din umeri cu

un aer îndurerat, de
parcă reacţia ei
constituia o dovadă în
plus a faptului că
încerca să-l alunge de
lângă ea în timp ce el
încerca o apropiere.

Bineînţeles, exact asta se şi întâmpla.

Pasajul pe care-l marcase Barbara, cel pe care trebuia să-l citească primul, era despre tatăl ei. Şi

Jennifer ştia de ce.
Mama ei ţinuse s-o
înştiinţeze că înţelegea
cum e să ai o căsnicie
care nu funcţionează.
încercase să-i spună
asta şi prin viu grai,

însă ea n-o lăsase niciodată să înceapă. în noaptea aceea, conducând pe autostrada M40, cu soţul ei adormit şi sforăind alături, i se

făcu mai dor ca
niciodată de mama ei.
    Stephen se trezi
când intrau în garajul
subteran. La uşa
apartamentului lor, îşi
puse mâna pe braţul ei.

— Nu-l băga în seamă pe tata. Este un nenorocit. îmi pare rău.

— îţi pare rău că e un nenorocit? Sau îţi pare rău că nu mi-ai

luat apărarea în faţa lui?

— N-am vrut să mă cert.

— Se pare că nu.

— Nimeni nu-l bagă în seamă, oricum.

Jennifer se duse în camera de zi şi porni televizorul, fără a-i răspunde. Nu vii la culcare? E târziu.

— O să vin în curând.

Dar adormi uitându-se la un film, şi a doua zi dimineaţa era încă pe canapea, înţepenită şi înfrigurată, când Stephen îi aduse o cană de ceai de împăcare.

Lisa

Lisa şi Andy stăteau pe canapea având-o pe CeeCee între ei şi se uitau la *Miracolul de pe Strada 34* - filmul nou, din păcate, nu

originalul. De fapt, se prefăceau doar că se uită. Andy avea *Sunday Times* pe canapea lângă el şi Lisa îşi împingea cuticulele cu un beţişor portocaliu,

apăsându- şi ocazional
tâmplele cu degetele
mari, ca să-şi aline
durerea de cap. în luna
aceea mai văzuseră
filmul de două ori,
întrucât era pe locul

întâi în topul preferinţelor odraslei.

Cecilia Joan Armstrong - CeeCee pentru toţi cei care-o cunoşteau - avea şase ani, părul blond-

deschis şi ochii căprui.
Era micuţă pentru
vârsta ei, iar vorbirea
peltică îi era
exacerbată în
momentul acela de
absenţa celor doi dinţi

din faţă. Ştia să
citească şi să adune
unităţi, zeci şi sute,
precum şi să caute pe
Google. Se pare însă că
nu ştia să tragă apa la
toaletă sau să digere o

masă fără ketchup. îi
plăceau baletul şi
iepurii şi dormea încă
şi acum cu o bucată din
prima ei păturică
înfăşurată în jurul
braţului stâng şi

apăsată pe ureche. Nu-i
plăceau câinii mari,
nici radioul când nu
difuza muzică. Când
era bolnăvioară, îi
plăcea să se uite la
filme cu Maisie, deşi

era prea mare pentru
ele şi le văzuse oricum
pe toate de o mie de
ori. în momentele de
vizionare stătea culcată
pe canapea cu fundul
în sus. Când era

sănătoasă se uita
deseori la televizor cu
capul în jos, atârnată
de picioare de spătarul
canapelei, cu gâtul
răsucit într-o poziţie
precară. De data

aceasta, în mod excepţional, stătea în şezut.

CeeCee îl iubea pe Andy, tatăl ei. îşi iubea şi mama, bineînţeles, dar mama nu era aşa

de distractivă. Locuia
totdeauna cu mama,
aşa că mama ei era
persoana care trebuia
să urle la ea dimineaţa,
când mânca fulgii de
cereale unul câte unul,

deşi nici măcar nu se
pieptănase încă. Şi
care o trimitea la
culcare când încă nici
nu terminase de văzut
filmul la televizor. Şi
care o punea să-şi facă

ordine în cameră. Tata era eroul ei, pentru că la el nu trebuia să facă nici unul din lucrurile astea. El era tăticul ei unul din două weekenduri, jumătate

din vacanţele şcolare, două săptămâni în fiecare vară şi un Crăciun din două.

CeeCee nu era prostuţă. înţelesese deja ceea ce alţi copii

proveniţi din familii
divorţate, copii chiar
mai mari încă, abia
intuiau. Pricepuse
perfect cum era treaba
cu „două Crăciunuri,
două vacanţe de vară".

Ştia că mama era
fericită cu Steve, care
era foarte, foarte înalt
şi puternic şi o făcea să
zboare prin cameră
scoţând nişte
„vruuuum"-uri foarte

impresionante, şi că
tata era fericit cu Lisa,
care nu putea face
asta, şi că aşa era mult
mai bine pentru toată
lumea decât dacă ar fi
fost toţi nefericiţi

împreună. Cum se
părea că fuseseră
înainte, motiv pentru
care se hotărâseră să
trăiască separat. Ea nu-
şi amintea, bineînţeles.
Nu avea decât doi ani

când i se despărţiseră
părinţii, însă auzise
asta toată viaţa. De la
mama, de la tata, de la
bunica Joan, care era
mama mamei. Auzea de
asemenea, de

aproximativ zece ori pe zi, cât de mult o iubeau amândoi, aşa că, necunoscând vreun alt mod de viaţă, îi credea şi accepta situaţia şi era fericită.

Era uneori cam manipulatoare, dar la urma urmei, cine n-ar fi fost în acea situaţie? Lisa n-ar fi vrut neapărat să declare că o iubea pe CeeCee, dar

îşi dăduse seama că
probabil ar fi putut-o
iubi. Cel puţin îi plăcea
mult de ea. Prima dată
când se întâlniseră
merseseră la patinoar.
Lisa - prea dornică să

impresioneze - căzuse
atât de repede şi atât
de zdravăn pe gheaţă,
încât se temuse că-i va
exploda coccisul prin
vârful capului. Plânsese
cu lacrimi mari de

durere şi umilinţă şi
CeeCee plânsese şi ea,
iar Andy le îmbrăţişase
pe amândouă şi râsese.
Fusese extrem de
încântat în ziua aceea,
când le privise

patinând cu mare grijă
în jurul ringului,
ţinându-se de mână.
Lisa îşi amintea
zâmbetul lui.

Nu CeeCee era
problema. Cel puţin, nu

în întregime. Deşi Lisa
fusese destul de
surprinsă, ba chiar
ruşinată când
constatase că era
capabilă să fie geloasă

pe un copil de şase ani,
nu era totuşi asta.

Era mama lui
CeeCee. Karen. Prima
soţie a lui Andy. Ăsta
era obstacolul pe care
Lisa nu-l putea depăşi.

Andy nu ascunsese niciodată faptul că mai fusese căsătorit. La serviciu avea pe birou o fotografie cu CeeCee în scutece. Lisa ştiuse asta înainte să devină

prieteni, înainte de
ziua, care dusese la
noaptea, care dusese la
începutul relaţiei lor.
Bineînţeles, trecuse un
timp până când să-l
îndrăgească pe Andy cu

adevărat. La început
era doar o distracţie,
însă bărbatul i se
insinuase cumva pe sub
piele, şi în câteva luni
legătura lor
superficială devenise

mai serioasă - mult mai serioasă decât orice altă legătură pe care o avusese ea vreodată. în primul an, de ziua ei, Andy îi făcuse o surpriză cu un

weekend în afara
oraşului. Rezervase o
cameră la un mic hotel
din Cotswolds, la
Bourton-on-the-Water,
şi nu-i spusese până în
ajun. Dormiseră,

mâncaseră, citiseră ziarele, râseseră şi se plimbaseră. Duminică, nevoind să accepte încheierea weekendului, opriseră maşina pe drumul de

întoarcere şi se
plimbaseră din nou,
după care întinseseră o
pătură la soare pe
panta liniştită a unui
deal şi făcuseră
dragoste. După aceea

se îmbrăcaseră şi,
complet satisfăcuţi (o
expresie pe care Lisa o
citise de multe ori, dar
pe care nu o înţelesese
până în ziua aceea),
stătuseră întinşi

perpendicular unul faţă de celălalt. Odihnindu-şi capul pe abdomenul lui, Lisa îl rugase să-i povestească despre fosta lui căsnicie. Andy inspirase adânc şi-i

răspunsese la toate întrebările - multe şi detaliate - cu o sinceritate dezarmantă şi foarte mult curaj.

O cunoscuse pe Karen în vara când

absolvise universitatea. îşi găsise o slujbă la o companie care organiza croaziere în Turcia. Andy crescuse la malul mării, în Norfolk, şi navele erau

pasiunea lui. Se pricepea atât de bine, încât dădea şi lecţii de navigaţie. Karen lucra la administraţia staţiunii. Şi ea tocmai absolvise facultatea de

management hotelier.
Era una din acele veri
lungi şi splendide când
responsabilităţile lor
era clare şi timpul liber
le aparţinea în
totalitate. în serile şi în

zilele libere, Andy o ducea într-un mic golf din apropiere şi aprindea un foc pe plajă. Atunci se îndrăgostiseră. Karen

era deschisă, amuzantă şi liberă.

Lisa ştia deja toate astea. Cu vreo câteva luni înainte, Andy o lăsase singură în apartamentul lui când

se dusese să cumpere
nişte băutură. Şi ea se
apucase să-şi vâre
nasul prin lucrurile lui.
Nu că ar fi ţinut cu
orice preţ să-l spioneze,
dar era destul de

curioasă în ceea ce-l privea. Andy nu părea a fi un om cu secrete, însă nu era acasă, episodul din *Coronation Street* se terminase, iar Lisa era

tipul de fată care-şi
bagă nasul uneori.
întotdeauna deschidea
dulăpiorul de
medicamente din baie
când mergea la toaletă
acasă la altcineva. Prin

urmare, deschisese un
sertar ţeapăn de birou
şi găsise o cutie de
pantofi plină de
fotografii. Fuseseră
făcute undeva unde era
cald şi însorit - acum

ştia unde. Fata era înaltă, zveltă şi cu părul de un blond foarte deschis, aproape alb. Nu purta sutien (şi cum se holbase Lisa la sânii aceia inofensivi) şi

avea pielea aurie, cu
ochii mijiţi din cauza
soarelui, cu mâna
trăgându-şi părul de pe
frunte. Arăta exact aşa
cum o descrisese Andy,
însă el nu pomenise

nimic despre cât de atrăgătoare era. Asta o făcuse să tresară. Auzind cheia în broască, închisese grăbită sertarul ca să acopere urmele. Dar,

deşi mândria şi ceva nu
foarte diferit de frică o
împiedicau să-i pună
întrebări, nu se putea
abţine să nu se
gândească la fata
frumoasă din fotografii.

Acum însă era liberă să-l întrebe orice voia să ştie. Şi voia să ştie totul. Se gândea că dacă analiza fiecare detaliu, dacă înţelegea totul, atunci nu avea

să-şi mai poată imagina
tot felul de scenarii
absurde. Cunoaşterea i-
ar fi permis să dea la o
parte acest capitol din
viaţa lui Andy şi să nu

se mai îngrijoreze din cauza lui.

Lucrurile nu merseseră însă exact aşa.

Karen se schimbase de îndată ce plecaseră

din Turcia, îi spuse
Andy. La început încet.
Nu observase decât
după ce se
căsătoriseră. Nu-i
văzuse ambiţia, zelul
de parvenire şi semnele

egoismului nemilos.
Poate că nici nu le
avusese acolo, pe plajă.
Poate că îi apăruseră
cu vârsta. Andy
aproape recunoscuse
faţă de el însuşi că nu

mai era îndrăgostit de
ea tocmai atunci când
Karen rămăsese
gravidă cu CeeCee.
Fusese un accident.
(Lisa nu înţelegea cum
se putea întâmpla asta.

Ea făcuse mult sex, cu mulţi bărbaţi, şi nu ajunsese niciodată nici măcar pe aproape de un „accident". Nu-i prea credea pe oamenii inteligenţi care

pretindeau că
avuseseră un accident.)
Câteva săptămâni, o
Karen posacă şi
îngreţoşată vorbise
despre „sarcină" şi nu
despre „copil", iar Andy

bănuia că dacă ar fi
fost totul numai după
ea poate că nici nu ar fi
păstrat sarcina. El
încercase să menţină
relaţia, de dragul lui
CeeCee. După toate

aparenţele, şi Karen
făcuse eforturi, deşi
Lisei i se părea mai
greu de imaginat.

Pe Lisa n-o îngrijora
posibilitatea ca Andy să
mai aibă sentimente

pentru fosta lui soţie. Nu era asta. Era însă geloasă pe sentimentele pe care le avusese atunci pentru ea. Mama o certase cândva din acest motiv,

spunându-i că era
imatură. Că oamenii
trebuie luaţi ca atare,
incluzând aici şi
persoanele pe care le-
au iubit înainte. Şi că
ar trebui să te bucuri

de capacitatea cuiva de a iubi din nou după ce a iubit o dată, nu să fii gelos. Că virginii - emoţional şi fizic - au mult mai puţin de oferit într-o relaţie adultă.

Lisa îi replicase că se uita prea mult la Oprah la televizor.

13 Joc de societate care presupune ghicirea unor cuvinte pe baza

desenelor realizate de participanţi (n.red.)

Interpret american de R&B (n.red.)

ziua de Crăciun

— Delicios. Ne-a reuşit foarte bine!

— Oricât de multe castane şi şuncă ai pune, varza de Bruxelles tot fadă iese.

— Şi de aceea v-am făcut morcovi.

— Cu glazură de sirop de arţar, dacă vreţi să ştiţi. Am luat leguma cea mai apropiată de dulce dintre toate legumele.

Numai pentru dorinţa voastră de dulciuri.

— Ei, ăştia chiar c-au fost delicioşi!

— Aţi uitat sosul de merişor, dar în afară de

asta, a fost destul de bun.

— Mi-aş dori ca mâncatul să ţină tot atât de mult cât curăţatul după ele.

Lisa spăla, Amanda ştergea. Jennifer strângea masa, iar Hannah stătea cocoţată pe un scaun la barul din bucătărie, mâncând unt frecat cu zahăr şi

coniac direct din bol,
cu degetul.
Jennifer se strâmbă.
— E dezgustător. O
să-ţi vină rău.
— Nu e ziua de
Crăciun până nu-i vine

rău cuiva, zâmbi Hannah.

— Nu m-ar deranja dacă l-ai pune peste budinca de Crăciun.

— Dar budinca de Crăciun e dezgustătoare.

— Mironosiţă ce eşti! Când eram mici, nu aveam voie să

mâncăm sos de coniac fără budincă.

— Din fericire pentru mine, s-au mai calmat pe când am apărut şi eu.

— Nu s-au calmat - erau frânţi de oboseală.

— Mezinul trebuie să aibă şi nişte avantaje.

— Nişte avantaje! Toată existenţa ta de

mezină e un şir interminabil de privilegii. încearcă să fii cea mai mare, strigă Lisa.

— Nici vorbă. La mijloc - asta e poziţia

grea. întreabă pe orice
psihiatru, interveni
Jennifer mai în glumă,
mai în serios.

Amanda pufni.

— Dar am fost două la mijloc - asta ce înseamnă?

— înseamnă că în familia asta nici măcar poziţia cea mai rea nu poţi s-o ai numai

pentru tine, asta înseamnă...

— Terminaţi cu văicăreala! Cine mai vrea un lichior? Dacă suntem blocate aici în timp ce vânătorii-

culegători rătăcesc
liberi în sălbăticie,
putem foarte bine să
bem ceva...
    Mark era afară, cu
Andy şi Stephen.
Oficial tăiau lemne

pentru foc. De fapt
fumau trabucuri şi
evitau spălatul vaselor -
un secret cunoscut de
toţi, şi aşa fusese
totdeauna. Nimeni nu

voia cu adevărat să fie altfel.

Lisa îşi dădu jos mănuşile galbene de cauciuc şi luă nişte Bailey şi Amaretto, plus câteva din paharele

mici pe care tocmai le ştersese Amanda.

— Atunci Amanda ne poate spune de ce este aşa de... zâmbitoare.

— Ce vrei să spui? Nu sunt întotdeauna aşa?

— Nu cu atâtea steluţe în ochi...

— E un tip, constată Hannah, cu ochii mari.

— Bineînţeles că e un tip, întări Lisa, făcându-i cu ochiul surorii ei mai mici.

— Fantastic, zise Jennifer sorbind din pahar. Spune tot, Mandy-Pandy - lasă-ne şi pe noi să simţim o doză de romantism la mâna a doua.

Lisa auzi nota vagă
de amărăciune din
vocea surorii ei, dar
Jennifer îi evită privirea
şi se întoarse către
sora lor, care purta
încă pălăria de hârtie,

trasă şmechereşte spre ceafă. îi stătea bine.

— Deci...

— Măiculiţă, parcă e inchiziţia spaniolă, râse Amanda văzându-le chipurile

nerăbdătoare. OK, OK.
E posibil să fie un tip.
Este un tip. L-am
întâlnit în metrou. Mă
rog, de fapt l-am văzut
înainte de asta, dar
am... E o poveste

lungă. N- am vorbit cu el de-adevărat decât în metrou.

— Asta nu e cinstit. Singurii oameni care stau de vorbă cu mine în mijloacele de

transport în comun sunt beţivii şi cerşetorii.

— El nu e nici una, nici alta. E student.

— De obicei studenţii sunt şi una, şi alta.

— El nu e. Studiază arhitectura, ca Mark. După cum

ştiţi, durează mai mult decât alte facultăţi.

— Ooo, ce băiat isteţ!

— Şi e şi frumos băiatul ăsta?

— Păi… nu în stilul convenţional, mă gândesc. Are părul roşcat.

— Păr pubian roşu, dădu compătimitoare din cap

Lisa.

— Ce scârbos! gemu Hannah.

Amanda o îmbrânci în joacă pe Lisa.

— N-am de unde şti - nu suntem toate uşuratice.

— Ah, ce zile bune erau alea, murmură Lisa cu nostalgie prefăcută.

— Deci vă vedeţi? întrebă Jennifer.

— Cred că da, un pic, zise Amanda zâmbind timid. Ne cunoaştem abia de câteva săptămâni, aşa

că e doar la început. Şi apoi cu Crăciunul şi toate cele...

— S-a dus la ai lui?

— Da. în Cornwall. E dintr-o familie imensă, se pare, genul

acela cu milioane de verişori.

— *El* te-a sunat azi-dimineaţă?

Amanda încuviinţă.

— Da. Mi-a dat un cadou înainte de a

pleca. Voia să vadă
dacă l-am deschis.
— Nu l-am văzut.
— L-am deschis
singură, mai devreme.
— Şi... ce-a fost?

— Vezi-ţi de treaba ta!

— Dacă nu ne spui tu, o să facem presupuneri: nişte chiloţei Agent

Provocateur sau cine ştie...

— N-ai decât să presupui ce vrei.

— Lăsaţi-o în pace, o mustră Jennifer pe

Lisa. O fată are dreptul
să aibă un secret.
Era o cutie pătrată,
împachetată frumos -
ca de mama -, încât se
întrebă dacă era posibil
s-o fi împachetat el

personal. înăuntru,
înfăşurat într-o hârtie
aurie elegantă, se afla
un CD fără titlu. Era şi
un mesaj: „Ştiu că e o
tehnologie învechită,
dar n-am putut pur şi

simplu să-ţi fur iPod-ul
ca să încarc cântecele
direct pe el, aşa că asta
e cea mai bună soluţie.
Sper că ai un CD-player
acasă. Pari a fi tipul de
fată care se trezeşte

devreme şi aruncă o privire pe furiş la cadourile ei. Eu sunt tipul de băiat care va fi trezit devreme de şase nepoţei maniaci, aşa că ascultă asta înainte de

micul dejun, şi o să mă gândesc la tine..."

Era o colecţie amestecată. Nu mai avusese aşa ceva din adolescenţă, când colecţiile erau

înregistrate pe casete
şi din nici una nu lipsea
Paul Young. Ed
adunase acolo cele mai
banale, mai dulcege şi
mai ridicole cântece de
dragoste. Fără glumă.

Cliff Richards cu *Miss You Nights.* Phil Collins cu *Groovy Kind of Love.* Un top al şlagărelor siropoase şi demodate. Se strecurase în camera

lui Hannah în timp ce aceasta era la duş şi-i împrumutase CD-playerul, care era într-adevăr singurul aparat cu tehnologie compatibilă din casă,

astfel că putu asculta
colecţia în timp ce se
îmbrăca. Fără a se
putea stăpâni, dansă şi
cântă la fiecare
melodie. Ultima era
AII I Want For

Christmas Is You de Mariah Carey, pe care o interpretă urlând din toţi răunchii de pe pat, cu peria de păr în mână, ratând notele înalte în mod

lamentabil. Era cel mai tare cadou pe care-l primise vreodată.

Când o sunase, nu se recomandase, ceea ce în mod normal o enerva la culme. Ştia,

bineînţeles. Ecranul telefonului o anunţa că apelul provenea de la Tintin.

— Deci? Ce părere ai?

— Cum, nimic de Paul Young?

— Nu. *Wherever I Lay My Hat ThaVs Home* proclamă că e inevitabil să fii părăsit.

Nu e un cântec prea vesel.

— Şi nimic apărut după 1990?

— Ascultă, le am şi pe alea. Aş fi putut să-ţi fac o compilaţie cu

Damien Rice, Green Day. Dar care ar fi fost hazul? Atâta angoasă...

— A fost perfect.

— Aşa-i? Am înregistrat-o pe iPod şi am ascultat-o când m-

am trezit, cum ţi-am promis.

— Eşti nebun.

— Sunt nebun după tine.

— Aha, replici asortate cu muzica. Foarte frumos.

— N-am vrut să ai vreo îndoială.

— Despre ce?

— M-am îndrăgostit până peste cap.

— Atâta timp cât nu te doare...

— Ne vedem de Revelion?

— O să fie şi muzică?

— întotdeauna este şi muzică.

— Atunci o să mă mai gândesc.

— Tu mai gândeşte-te. Eu o să visez despre asta.

— închid acum, Monsieur Fromage.

— Crăciun Fericit.

— Tin?

— Spune-mi Ed.
— Ed?
— Da?
— Mulţumesc.
— Cu plăcere, Amanda. Deci asta explica zâmbetul.

— Trebuie să fi fost ceva fain de tot. O să ţi se crape faţa de la zâmbetul ăsta. Jennifer o privea cu mare atenţie.

— A fost drăguţ. Acum valea, şi nu vă mai băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala.

— Te salvez eu, se oferi Lisa, punându-şi un braţ în jurul

Amandei. Dă-mi voie să le distrag atenţia...

— Cu ce?

— Andy m-a cerut în căsătorie.

— Serios! Amanda rămase cu gura căscată.

— Serios. La o petrecere de săptămâna trecută.

— Şi...

— Şi am spus da.

— Super! se entuziasmă Amanda dând s-o strângă în braţe.

Lisa se trase înapoi, cu mâinile ridicate în semn de protest.

— Nu aşa de repede. N-ar fi trebuit să accept.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că n-am vrut să spun da. Am fost cam beată şi m-am lăsat dusă de val...

— Nu poţi să accepţi în mod

accidental să te căsătoreşti cu cineva, Lisa.

— N-a fost un accident. A fost doar...

— Deci de-asta n-aţi făcut nici un anunţ,

nici un inel... i-ai spus
şi lui, nu? Doamne,
săracul Andy...

— Nu, nu i-am
spus.

Hannah îşi vârî degetul în bolul cu sos de coniac.

— Chiar şi eu ştiu că asta e o idee foarte proastă.

Taci, Hannah, o repezi
Amanda cu o privire
tăioasă
.ajunul
Anului Nou
Hannah

Refuzase invitaţia la o petrecere. Un cuplu care avea un hambar liber le dăduse voie copiilor să invite fiecare douăzeci de prieteni de Revelion.

Adulţii urmau să serbeze în casă, aşa că puştii aveau să fie supravegheaţi într-o anumită măsură. Erau patru copii - prietena lui Hannah, Beth, era a

treia ca vârstă. Ceea ce
însemna aproximativ
80 de participanţi,
dintre care jumătate
băieţi mai mari. Era
pur şi simplu cea mai
extraordinară invitaţie

pe care o primise vreodată.

Ştia că dacă i-ar fi zis lui Mark despre asta ar fi îndemnat-o să meargă. I-ar fi ţinut prelegeri despre

băutură, droguri şi
abstinenţă şi toate cele,
însă ar fi trimis-o să se
distreze, resemnându-
se să stea singur de
Revelion. Hannah nu
era de acord cu asta.

Ieşise în oraş cu prietenele în ziua de 27. Toată ziua. Fuseseră la magazine ce ofereau reduceri de preţuri, înarmate cu cupoane şi cu banii pe

care-i primiseră de
cheltuit de la părinţi,
într-un grup mare de
fete gălăgioase,
încântate să fie scutite
de conversaţia cu
bunicii şi mătuşile

bătrâne. Ajunsese acasă mult mai târziu decât promisese. Când deschisese uşa de la intrare, dăduse peste o mulţime de cutii şi saci aliniaţi în hol. Mark

făcuse curat în dulapul mamei ei. Avusese de gând să se apuce de luni de zile, iar aceea era o ocazie la fel de bună ca oricare alta, zisese el. Hannah ştia

că trebuia şi asta făcut,
şi o parte din ea se
bucura că nu fusese
prezentă. Dar tatăl ei
părea atât de trist,
palid şi părăsit, stând
acolo între saci, că

vederea lui o făcu să se simtă îngrozitor.

Mark refuzase toate invitaţiile. Vince şi Sophie practic îl imploraseră să meargă la ei. Şi mai erau şi

vecinii, colegii, prieteni vechii. Dar le spusese nu tuturor.
Prin urmare, Hannah îl minţi, spunându-i că invitaţia pe care o primise consta în

oportunitatea deloc
interesantă de a face
pe chelneriţa la
petrecerea dată de
părinţii aceleiaşi
prietene, cu nişte
băuturi gratuite oferite

după servirea
desertului. Dacă Mark
se gândi că nu era
sinceră, nu i se văzu pe
faţă. închiriară nişte
DVD-uri cu filmele pe
care nu reuşiseră să le

vadă la cinema în cursul anului, din motive evidente, şi cumpărară nişte delicatese de la Marks and Spencer. Hannah îi spuse că nu avea de

gând să-l lase să
gătească de Anul Nou,
atât de curând după
Crăciun, şi că ea
personal nu avea nici
cea mai vagă intenţie
să spele vase. Aşa că

mâncară creveţi
imperiali cu sos, homar
şi căpşune din import.
Se ghemuiră lângă
şemineu în haine de
casă confortabile şi

lăsară robotul să le ia
toate mesajele.
    La un sfert de oră
după miezul nopţii, tata
o trezi cu mare
blândeţe şi se duseră

amândoi la culcare.
Ratase Anul Nou.
Când se vârî în pat,
cu aşternuturile care i
se păreau reci pe piele
după o seară petrecută
în faţa focului, se simţi

iar perfect trează.
Petrecerea era cu
siguranţă în toi, toţi
râdeau, dansau şi
strigau unii la alţii
peste bubuitul muzicii,

în vreme ce casa lor
era atât de tăcută...

Lisa

Lisa şi Andy toastară
de Anul Nou la ora
19:30. CeeCee
insistase. Insistase

pentru că era deja Anul
Nou pentru mămica ei,
care naviga în Caraibe,
şi oricât se străduiseră
amândoi, nu reuşiseră
s-o convingă că în
Caraibe era cu cinci

ore în urmă, nu cinci
ore înainte. O luaseră
de la Karen după
Crăciun şi toată
săptămâna fetiţa le
dictase conţinutul şi
ora fiecărei mese. în

afară de faptul că îi
trezea la şase şi
jumătate în fiecare
dimineaţă. Cu câteva
nopţi înainte auzise
nişte zgomote din
dormitorul ei şi venise

în camera lor în timp
ce făceau dragoste.
Andy înşfăcase imediat
plapuma să-şi acopere
trupurile goale, iar
când CeeCee se urcase
în pat între ei, îi

explicase că Lisa ţipase deoarece avusese un vis urât. Era cu siguranţă un coşmar, zâmbise Lisa în sinea ei, dar nu cel descris de Andy. CeeCee adormise

la loc aproape imediat
în patul lor, şi amândoi
se gândiseră că poate
uitase, dar a doua zi, la
Pizza Express, fetiţa îi
descrisese cu lux de
amănunte

incidentul chelneriţei, spre jena generală.

Nici ajunul Anului Nou nu aduse vreo schimbare. Micuţa se trezi înainte de ora şapte, pretinse clătite

şi *Charlie and Lola*. Şi cum toată săptămâna stătuseră la dispoziţia ei, nu aveau de gând s-o contrarieze tocmai atunci. Deschiseră şampania, CeeCee bău

şi ea puţin dintr- o
ceşcuţă, aprinseră
artificii şi încercară să
cânte *Auld Lang Syne*
ţinându-se de braţ, însă
nu le ieşi prea bine.
Andy aduse apoi o cutie

de artificii cu un singur fitil pe care le aprinse în grădină, aşa că la 19:35 avură un spectacol destul de neimpresionant de două minute, iar pe la

opt fără un sfert toată tevatura era gata. Se certaseră puţin, înainte. Andy se gândea că seara aceea ar fi reprezentat o bună ocazie de a o anunţa pe

CeeCee că se
logodiseră. Lisa găsise
însă scuza perfectă şi-l
convinsese, cu forţa, că
ar fi fost greşit să-i
spună lui CeeCee
înainte de a o informa

pe Karen. Dacă biata copilă ar fi suferit o traumă emoţională? în realitate, bineînţeles, nu voia ca CeeCee să ştie. Singura traumatizată era ea

însăşi. Pe de altă parte, CeeCee dovedea o maturitate considerabilă în această privinţă. Se părea că, după tot acest timp, decisese că-

i plăcea de Lisa, iar
întrebările ei din
săptămâna aceea
reveniseră atât de
frecvent asupra temei
„familii fericite", încât
Lisa ar fi bănuit că

Andy îi spusese deja, dacă n-ar fi ştiut cât era de scrupulos de cinstit şi deschis. La ora opt, uşurată, Lisa o sărută pe CeeCee de noapte bună. Măcar în

seara aceea nu avea s-o mai întrebe dacă era probabil să-i ofere un frăţior sau o surioară de Anul Nou viitor.

Când reveniră la parter, Andy turnă

restul de şampanie din
sticlă în paharul ei.
Lisa îl goli şi se rezemă
de el ca să privească
Masca lui Zorro,
amândoi trezindu-se la

00:40, după ce trecuse Anul Nou.

Jennifer

Lui Jennifer nu-i era foame, deşi era trecut de zece seara şi nu mâncase nimic de la

prânz. îşi învârti
pastele fettuccine
Alfredo în farfurie şi
sorbi din vin. Era
gălăgie şi fum.
Majoritatea celor
prezenţi erau deja piliţi

bine, cu toate că mai
era o oră până la
miezul nopţii. Pe stradă
treceau şi alţi
petrecăreţi, din când în
când câte unul mai
împleticit de picioare

uitându-se prin geam
înăuntru. Jennifer îşi
dorea să fie acasă. Nu
avea deloc chef de
atâta voie bună.
Răspundea atunci când
i se adresa cineva, pe

cât de însufleţită se
simţea în stare, şi-şi
păstra un zâmbet
îngheţat pe chip, dar
de fiecare dată când
era lăsată în pace,
mintea îi zbura aiurea.

Cu trei ani înainte, în ajunul Anului Nou, încercaseră pentru prima dată să aibă un copil. Li se păruse o idee bună să sărbătorească Anul

Nou creând o viaţă
nouă. Când era mică
remarcase că, în prima
săptămână din
ianuarie, ziarul local
prezenta întotdeauna
fotografia unei mame

zâmbitoare care ţinea
în braţe primul copil
născut la spitalul din
oraş în anul respectiv,
la câteva minute după
miezul nopţii. Barbara
se uita la ziar peste

umărul ei, scoţând un
sunet dezaprobator şi
exclamând că travaliul
nu era deloc felul
potrivit de a-ţi petrece
Revelionul, dar se

înduioşa la vederea bebeluşului.

— Mereu uiţi cât de mici sunt!

Cu trei ani înainte se duseseră la New York. Cum lira era puternică

faţă de dolar, găsiseră
bilete de avion ieftine
şi un mic hotel
convenabil lângă Times
Square. Ajunseseră pe
28 decembrie, dornici
să nu rateze nici un

obiectiv turistic în cele câteva zile de şedere. Oraşul era supraîncărcat cu alţi vânători de chilipiruri - Fifth Avenue era o junglă. Era teribil de

frig - vântul şuiera pe
insulă înfigându-le
parcă lame fine de oţel
în carne - şi avuseră
nevoie de multe, multe
opriri la o ciocolată
fierbinte. Stephen

cumpărase apărători de
urechi de la un
vânzător ambulant.
Urcaseră în Empire
State în strălucirea
soarelui, minunându-se
de tapiseria urbană

întinsă în faţa lor,
ţopăiseră bezmetic pe
pianul uriaş din FAO
Schwartz, se
plimbaseră cu trăsura
prin Central Park şi
patinaseră - prost şi

dureros - la Rockefeller Center, în umbra celui mai mare brad de Crăciun pe care-l văzuseră amândoi vreodată. Se pare că patinajul era singurul

sport la care Stephen
nu se pricepea defel. îşi
fluturase braţele şi
alunecase în toate
direcţiile ca un
personaj de desen
animat, prăbuşindu-se

pe gheaţa tare din toate unghiurile, de nenumărate ori. Când erau adolescente, Jennifer şi Lisa o imploraseră pe mama lor să le ducă la

patinoar în Queensway
aproape în fiecare
weekend. Deşi nu mai
patinase de atunci,
amintirile îi reveniră
într-un torent în clipa
când păşi pe gheaţă şi

se desprinse de margini.

— Ştii să mergi cu spatele! Stephen părea incredul, dar admirativ. N-ai zis niciodată.

— Am uitat. Mergeam mereu la patinoar când eram mici.

— Eşti foarte bună. Poţi să mergi pe un

singur picior în alunecare lungă.

— Ştiu!

îşi încordă umerii încântată şi mări viteza, fără să se mai uite la picioare. Făcu

înconjurul ringului şi-i veni din spate, strigând:

— Ce bine e să fiu mai bună ca tine la ceva, măcar o dată! Vezi, amice, aşa mă

simt eu când mergem
la schi.

Stephen făcu
greşeala gravă de a se
întoarce către ea, cu o
replică isteaţă pe buze,
şi în clipa următoare se

prăbuşi zgomotos pe
gheaţă. Efectiv simţi
că-i vine rău la impact.
Jennifer se apropie de
el, plină de remuşcări
şi compasiune, să-l
ajute să se ridice, iar

Stephen îi zâmbi ruşinat.

— Atâta că zăpada nu e aşa de afurisit de tare!

Până în 31 decembrie bifaseră

toate obiectivele
turistice de pe listă, în
afară de circuitul în
jurul insulei, pe care
numai un cretin ar fi
încercat să-l facă la
temperaturile acelea.

îşi petrecură după
amiaza la Macy's,
cumpărând chiloţi
Levis şi Calvin Klein
ieftini. Mulţimea
adunată să privească
bila ce cădea în Times

Square de Revelion
începu să se îndesească
pe la şase seara. Poliţia
îi mâna ca pe oi, printr-
un sistem complicat de
garduri, către ţintă.
Era un ger amarnic.

Chiar dacă purta
căciulă, mănuşi, fular şi
paltonul cel mai gros
din garderobă, chiar şi
în mijlocul masei
compacte de oameni ce
se împingeau cu

entuziasm, lui Jennifer
îi era atât de frig încât
o durea faţa şi avea
impresia că picioarele
urmau să i se sfărâme
ca nişte blocuri de
gheaţă. La ora 21, de

comun acord,
abandonară planul să
aştepte miezul nopţii şi
se întoarseră la hotel,
cât timp se mai puteau
desprinde încă din
mulţime. Stephen îi

pregăti o baie fierbinte
şi comandă un
cheeseburger şi cartofi
pai pentru amândoi
prin room- service.
Jennifer se lăfăia în
cadă, savurând

revenirea senzaţiilor în
degetele de la picioare,
în timp ce Stephen se
uita pe fereastră la
omenirea care se
aduna jos.

— Sunt nebuni. Fac toate astea doar ca să vadă cum pică o bilă.

— Dar e palpitant să fii acolo - atmosfera şi toate alea. Pun pariu

că e grozav când
începe muzica.
— Pun pariu că nu
e chiar aşa de grozav.
Aproape că nu e loc să
stai în picioare,
darmite să dansezi.

— Mi-ar fi plăcut să văd când aruncă serpentine şi confetti peste mulţime.

— Mm, cred că prefer să văd de-aici.

— Ai ajuns la vârsta mijlocie.

— Hei, ai grijă ce zici!

Stephen apăru în uşa băii, cu două sticle miniaturale de

şampanie pe care le procurase din minibar.

— Nu sunt prea reci, dar am văzut o maşină de gheaţă pe hol. Mă întorc imediat.

— Nu costă astea mai mult decât o sticlă întreagă cumpărată în afara hotelului?

— Ei, nu fi cărpănoasă. E Anul Nou!

După ce se întoarse cu gheaţa, Stephen vârî sticlele în ea să se răcească şi apoi îşi trase puloverul peste cap.

— Dă-te mai încolo, vin şi eu. Tu treci pe partea cu robinetele. Deja te lăfăi de juma[5] de oră...

Jennifer zâmbi şi se răsuci în apă,

rezemându-şi capul la
stânga robinetelor.
Stephen intră, însă
cada nu era destul de
mare pentru amândoi,
aşa că rămase într-o
poziţie foarte

inconfortabilă pentru o
clipă, cu genunchii
strânşi la piept, până
când ea râse şi se
ridică, bulele
prelingându-i-se pe

picioare până pe
covoraşul de baie.
— Poftim...
lăfăieşte-te şi tu singur.
îşi luă un halat de baie
şi se duse la fereastră,
ştergându-şi părul cu

prosopul. Iubea oraşul acela. Palpita de viaţă, 24 de ore pe zi.

Mama ei şi Mark veniseră acolo pentru un fel de lună de miere - doar un weekend.

Barbara spunea că era locul ei favorit din lume. Jennifer înţelegea de ce - i se potrivea perfect.

Stephen o scoase din reverie.

— Ştii ce-ar trebui să facem?

Se duse în pragul băii şi se rezemă de tocul uşii, uitându-se la el şi sperând că acest nou plan nu necesita să

se îmbrace şi să iasă
iar în gerul nopţii.
— Ce-ar trebui să
facem?
— Ar trebui să
facem un copil.
— Chiar acum?

— Păi, nu *chiar acum*, bineînţeles - într-un minut trebuie să vină cu burgerii. în noaptea asta. Un copil zămislit în noaptea de Anul Nou, la New York.

Poţi obţine un paşaport american dacă ai fost conceput aici?

— Nu cred.

— Nu contează. E mare lucru să ştii că originile tale sunt într-

un asemenea loc
grozav.
— Vorbeşti serios?
— Absolut.
Jennifer clătină din
cap, nefiind prea sigură
cât de serios vorbea de

fapt. Gândeşte-te puţin,
insistă el. Un bebeluş
conceput în noaptea
asta s-ar naşte... când?
în septembrie? Nu-ţi
aminteşti cât de uşor le
era la şcoală copiilor

născuţi în septembrie? Erau întotdeauna cei mai mari din anul lor.

— Tu chiar te-ai gândit la chestia asta, nu?

— Nu prea, zise el zâmbind. Dar de ce nu?

— Te-ai plictisit numai cu mine?

— Ce aiureală mai e şi asta? Plictisit cu tine? Părea nedumerit.

Bineînţeles că nu. Ce straniu să vezi aşa lucrurile. Asta fac oamenii, Jennifer. Se îndrăgostesc, se căsătoresc, fac copii. Noi suntem căsătoriţi.

Copiii sunt partea care urmează.

Se auzi o bătaie la uşă.

— Taci puţin.

Jennifer trânti rapid uşa băii şi, după ce se

uită în oglindă să vadă cum arăta, îi deschise băiatului de la room-service. Scotoci în buzunarul blugilor lui Stephen pentru câţiva dolari şi-i zâmbi.

— An Nou fericit.

— An Nou fericit, doamnă.

— Super, muream de foame.

Stephen, înfăşurat într-un prosop, veni să-

şi ia un cartof pai de pe
farfurie. Observând că
era încă ud, Jennifer
luă prosopul cu care-şi
ştersese părul şi-l trecu
peste braţul şi umărul

lui. Atingerea era posesivă.

îşi luă pe el blugii şi un tricou şi o sărută pe vârful capului, apoi se aşeză să mănânce cu adevărat.

— Deci, ce părere ai? Despre Planul Bebeluş?

— M-ai cam luat prin surprindere.

— Bine, te-am luat prin surprindere.

Spune-mi totuşi ce
părere ai, grijulia,
gânditoarea,
nespontana mea soţie...
    Tonul vocii lui era
afectuos, nu crud, dar
Jennifer tot se simţi

puţin iritată. Nu puteai pur şi simplu să te hotărăşti spontan să faci un copil. Nu?

— Eu mă gândeam c-o să mai aşteptăm...

— De ce să mai aşteptăm? Nu mai suntem chiar aşa de tineri. Fac bani destui - tu poţi să-ţi iei concediu de maternitate şi să te

întorci la lucru când
vrei. Ar trebui să
strângem cureaua
puţin, dacă nu vrei să
mergi iar la lucru sau
mai ştiu eu, dar ne-am

descurca. Milioane de oameni se descurcă.

Jennifer avu senzaţia difuză că trecea peste ea cu buldozerul. Bineînţeles că vorbiseră despre copii.

în stilul acela abstract, idealist, pe care-l adopţi când ştii că mai ai multă vreme la dispoziţie. Acum însă Stephen sărise de pe banda normală pe cea

expres, iritând-o mai mult decât s-ar fi aşteptat.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Absolut.

— Chiar vrei asta? Nu e doar o metodă elaborată de preludiu la sex?

— Elaborată şi până acum nu prea eficientă! Cred că m-aş

fi descurcat mai bine
cu nişte complimente şi
nişte sărutări pe
ureche, nu crezi?
Bineînţeles că vreau
asta. Te iubesc.

O făcea să sune atât de simplu.

Aşa era mai bine. Jennifer luă o muşcătură mare din cheeseburger şi-l lăsă să aştepte un răspuns

până când îşi termină îmbucătura.

— Iau anticoncepţionale. Nu pot rămâne gravidă decât după o pauză de câteva luni.

— Cum ştii să strici cheful omului!

— Sunt realistă.

— Dacă rămâi gravidă imediat după aceea, putem să-i spunem totuşi că a fost

conceput în ajunul Anului Nou la New York, ce zici?

— Numai dacă ai de gând să creşti un copil - scuze, un fiu, evident. E foarte

„băiatul meu Bill" din
partea ta, apropo - care
nu ştie să numere şi n-
are decât cea mai
rudimentară înţelegere
a biologiei.

— Foarte bine, isteaţo. Văd că te pricepi perfect să faci pipi pe focul de tabără al unui bărbat. Dar nu e nici un motiv să nu ne

antrenăm, nu? S-o facem cum trebuie...

— Sigur, putem s-o facem cum trebuie, râse ea. Eu mă gândeam că aşa o facem de obicei.

Stephen se duse şi se aşează pe pat, bătând uşor salteaua lângă el.

— Hai atunci...

— O să ai indigestie.

— O să merite.

— Nici şampania de la miezul nopţii nu pot s-o beau măcar?

— Scumpa mea, e zece jumate. Mă ştii tu pe mine. O să poţi să-ţi bei şampania la unşpe

fără douăzeci. Acum hai încoace...

Prin urmare, la începutul relaţiei lor se distrau de minune. îşi amintea cum râdeau din orice. De asta i se

păruse atât de grozav - după John. El fusese mereu atât de afurisit de serios, atât de grav şi sincer, atât de gânditor. Stephen era opusul său complet.

Când făceau sex totul
era distractiv şi plin de
voie bună, deşi ea
avusese dreptate în
legătură cu indigestia,
astfel că, înainte să
pice bila în

Times Square, bietul
om trebuise să ia un
digestiv. Iar ea lua
anticoncepţionale, deci,
cu toate că fusese de
acord, sau cel puţin nu
mai refuzase din

principiu, ştia că nu
încercau de fapt să facă
un copil în noaptea
aceea. Dar asta fusese
la început. I se păruse
atunci minunat de
simplu. Pe atunci,

Stephen reuşea întotdeauna s-o aducă din condei.

îi fluturase pachetul de anticoncepţionale în faţă câteva zile mai

târziu, după ce se întorseseră în Anglia.

— Să le arunc pe astea?

— Aşa cred.

— Ne mai antrenăm puţin?

— Of, pleacă de-aici - am de spălat haine, şi tu ai zis că mergi să-ţi vezi părinţii când ajungem acasă...

Stephen îi făcu ştrengăreşte cu ochiul,

o sărută pe obraz şi se îndreptă spre uşă.

— Foarte bine, atunci, tu spune-mi doar când şi unde... eu sunt întotdeauna gata.

Timp de şase luni continuară exact ca înainte, însă fără intervenţii chimice. Timp de şase luni nu-şi făcură griji. Râseră şi făcură dragoste şi

deseori amândouă deodată.

Următoarele şase luni, Jennifer fu mai atentă la momentul optim pentru a rămâne însărcinată. îşi făcu

nişte schiţe în jurnal, numărând 14 zile de la ciclu. Refuză chiar şi unele invitaţii de la prietenii lor când cădeau întruna din aceste date, deşi nu-i

spuse niciodată lui Stephen că făcea asta.

Şase luni după aceea, folosi un set de prezicere a ovulaţiei de la farmacie. Stephen îi

spunea Doamna profesoară.

Când nu se întâmplă nimic după un an şi jumătate, la cererea lui Stephen, se duse la doctor.

La fiecare stadiu, când ştia că o femeie normală ar fi fost din ce în ce mai îngrijorată şi speriată, Jennifer avea o reacţie din ce în

ce mai ambiguă despre
toată chestia.
Stephen se descurca
fără îndoială foarte
bine la serviciu. Ea nu
înţelegea prea multe
din ce-i povestea, dar

se părea că era
apreciat. Avu câteva
promovări, primi o
maşină a companiei,
începu să meargă la tot
mai multe conferinţe.
îşi luă un BlackBerry şi

nu-l mai lăsă din mână.
Telefonul îi însoţea în
vacanţe, pretindea
atenţie constantă şi
dormea în pat lângă ei.
Deseori se trezea - mult
prea devreme - auzind

clinchetul butoanelor
de pe tastatura
miniaturală. îi spuse
odată unei prietene la
serviciu că nu aveau
nevoie de un bebeluş -
aveau un BlackBerry, şi

asta era de-ajuns. Stephen era preocupat. Nu o mai asculta cu aceeaşi atenţie.

Mai gravă era schimbarea subtilă şi inexorabilă din

atitudinea lui pentru faptul că nu rămăsese gravidă. La început se implicaseră amândoi, şi era distractiv. Amândoi încercau şi amândoi eşuau. Apoi Jennifer îşi

dădu seama că se
schimbase. Spiritul
masculin atavic nu-i
permitea să se
recunoască înfrânt,
aşadar avea nevoie să
creadă că era mai mult

din cauza ei decât
dintr-a lui. Când ea nu
voi să meargă la doctor,
pe motiv că, fiind un
cuplu tânăr şi sănătos,
medicul avea să le
recomande să mai

încerce singuri,
Stephen lăsă să scape
insinuarea care fusese
prezentă, deşi
nerostită, de ceva
vreme.

Era mai puţin drăguţ cu ea. Mai puţin răbdător. Nu mai râdeau atât de mult. în acelaşi timp, Jennifer devenea din ce în ce mai puţin sigură că

voia cu adevărat să
rămână gravidă.

Cum se schimbaseră
lucrurile atât de mult
de trei revelioane?
Fuseseră atât de
fericiţi la New York!

Parcă se întâmplase
ceva. Parcă unul din ei
avusese o aventură,
însă nici unul nu
avusese. Ceea ce nu se
întâmplase, ce aparent
nu putea să se

întâmple, cauzase de
fapt toate astea.
Jennifer se întreba
uneori dacă nu cumva
încetase să-l mai
iubească. Aşa cum se
întâmplase şi cu John.

Poate capacitatea ei de
a iubi o altă persoană
era limitată în timp. în
unele momente însă,
ştia clar că nu era
vorba de asta. Nu
putea da o explicaţie

raţională. Un milion de
lucruri mărunte
schimbaseră totul.
Aşa că ieşiră în oraş,
aşa cum ieşeau
aproape în fiecare an.
Amândoi se străduiau

să păstreze aparenţele.
Se întâlniră cu nişte
prieteni în acest
restaurant italienesc
zgomotos, mâncară,
băură şi dansară. Ar fi
trebuit să-i priveşti cu

foarte mare atenţie ca
să observi că lipsea
ceva între ei. Nu erau
tipul de oameni care să
se certe vreodată în
public, sau care să-i
facă pe ceilalţi să se

simtă inconfortabil, sau să-şi arate vulnerabilităţile. Asta era ceea ce mai aveau încă în comun - această mândrie ridicolă şi tâmpită. Dar o făcea

doar să se simtă şi mai
izolată. Ce bine-ar fi
fost dacă mama ei ar fi
trăit. S-ar fi dat bătută
şi ar fi vorbit cu ea.
Poate că îşi spunea asta
doar pentru că Barbara

murise, şi nu se mai
putea întâmpla. Nu - ar
fi vrut din tot sufletul
să poată sta de vorbă.
Era disperată. Ar fi dat
orice ca să-i asculte
sfaturile. în timp ce

bătea miezul nopţii şi
convivii se aruncau în
braţele celor din jur, cu
urale şi sărutări,
Jennifer se gândea la
mama ei şi la felul în
care îşi ratase şansa.

Când o găsi în mulţime, Stephen îşi puse braţele în jurul ei şi o strânse la piept.

— Hai să-l facem pe acesta mai bun, îi şopti el.

Era o cerinţă, o promisiune, o rugăminte. Şi el era la fel de trist şi de nefericit ca ea. Jennifer nu ştia cum avea să interpreteze lacrimile

din ochii ei, dar dădu din cap că da şi se ghemui la pieptul lui, rugându-se să fie aşa.

Amanda

Amanda îşi imaginase că Ed avea

s-o ducă la o petrecere.
Aranjaseră să se
întâlnească la staţia de
metrou la opt seara.
Era emoţionată. înainte
de Crăciun cunoscuse
nişte prieteni de-ai lui

de la facultate şi i se
păruseră simpatici. Se
îmbrăcase cu grijă -
într-o rochie, ceea ce
era rar, şi pantofi cu
toc, ceea ce era şi mai
rar. în mod normal nu

purta machiaj, dar în
seara aceea îşi dădu cu
rimei şi luciu de buze.
Era foarte frig şi ştia că
avea nasul şi obrajii
roz.

Toată emoţia asta era o nebunie. Abia îl cunoştea. Ieşiseră în oraş de... cât? Cinci ori. Trei întâlniri avuseseră loc într-un grup mare de oameni, unde

conversaţia fusese
aproape imposibilă. O
cafea şi un curry.
Câteva săruturi - stilul
la care stai în picioare.
Un cadou genial de
Crăciun şi câteva

telefoane cât timp
fusese acasă. Ed nu era
genul ei, nu intra în
planurile ei şi pentru
nimic în lume nu putea
înţelege de ce simţea
că inima i-o lua razna

pe când stătea să
îngheţe acolo. Ar fi
putut fi cu colegii ei
trăsniţi de apartament
şi cu o mie de cretini
beţi la o petrecere în
Lewisham.

Dar palpitaţiile i se îndesiră când îl văzu venind spre ea. Nu o salută, o trase doar către el şi o sărută, mai serios decât o făcuse înainte, cu o mână pe

ceafa ei, ţinând-o aproape şi insistent.

— Mi-a fost dor de tine.

— Sunt câteva petreceri la care am putea merge. Mai e şi

mulţimea din Trafalgar Square. Ştiu un bar fain nu departe de aici, plin de canadieni. Am putea merge acolo. Sau...

— Sau?

— Sau am putea merge acasă la mine.

— Cine e acolo?

— Nimeni. De Anul Nou sunt singur. Păru vag jenat. Am fi doar

noi doi. Dar... adică... nu trebuie să...

— Pare un plan bun.

Aşa şi era. îşi dădu seama că nu voia să fie într-o mulţime. Voia să-

l aibă numai pentru ea.
Undeva unde să nu fie
atât de frig încât să
simţi că-ţi degeră
picioarele la următorul
pas.

După ce vârî cheia în uşă, Ed se opri.

— Nu vreau să crezi... adică, doar pentru că... nu mă aştept...

Amanda îl împinse în grabă înăuntru şi trânti uşa în spatele lor.

— Taci, Ed, murmură ea sărutându-l apăsat. Eu mă aştept...

Ca tot restul relaţiei,
acesta nu era, de fapt,
stilul ei. înainte de Ed
avusese câţiva amanţi.
Presupunea că dacă i-
ar fi numărat vreodată
ar fi reprezentat un

număr mediu pentru
cineva de vârsta ei. îi
cunoscuse întotdeauna
foarte bine. Chibzuise
de fiecare dată
îndelung şi cu mare
grijă înainte să treacă

la următorul nivel cu
un partener. Era
circumspectă. Ştia că
obiceiurile ei sexuale
veneau în contradicţie
cu spiritul ei liber.
Uneori îşi dorea să fie

mai mult ca Lisa, care,
îşi imagina ea, se
culcase cu zeci de tipi
înainte de Andy, sau cel
puţin aşa lăsa impresia.
într-un fel, Lisa trata
sexul ca pe un sport.

Un sport aerobic de mare contact, care nu necesita echipament de specialitate. Deşi, cunoscând-o, era aproape sigur că în anumite momente

utiliza şi echipamente
de specialitate. Era
distractiv, era sănătos,
era benefic, şi atâta
timp cât aveai grijă
atât de sănătatea, cât
şi de sentimentele tale,

era acceptabil s-o faci
cu oricine îţi plăcea,
dacă-i plăcea şi lui de
tine. în teorie, Amanda
considera că nu era
nimic greşit în asta.
însă pur şi simplu nu

era felul ei de a fi. Din câte ştia ea, Jennifer nu se culcase decât cu Stephen şi cu iubitul ei de dinainte, de la universitate. Aşa că ea

era undeva la mijloc pe scara moralităţii.

în clipa aceea nu voia să se gândească la asta şi nu voia să aştepte. Voia ceea ce în mod normal nu făcea

niciodată, pur şi simplu
să se culce cu tipul
acela. Nu se prefăcea
că era dragoste - nu
putea fi, nu? Poate era
doar atracţie fizică, şi
avea de gând să se

complacă în asta, şi nu era nimic greşit. Dar mai era şi CD-ul... Oricum, nu intenţiona să piardă timpul cu analize. Pur şi simplu avea s-o facă.

De două ori.
înainte de miezul nopţii şi încă o dată, în timp ce auzeau încă zgomotul simbolic al artificiilor la depărtare.

„Mulţumesc foarte mult", îşi zise ea. „Hip, hip, ura pentru comportament impulsiv şi nesăbuit. Şi un An Nou fericit. Foarte, foarte fericit."

Avusese parte de cea mai bună partidă de sex din viaţa ei. Dacă ăsta era rezultatul spontaneităţii, devenea o adeptă

necondiţionată a acesteia. Ed era mult mai dominator în pat decât părea să fie în afara lui, şi pentru o clipă Amanda se întrebă curioasă de

unde-i venea toată
această pricepere
creativă, însă alungă
rapid gândul şi fu doar
recunoscătoare că
venea de undeva. Era
ca un erou dintr-un

roman siropos - ştia
exact ce să facă, unde,
când... cum să-i
frământe corpul ca şi
cum ar fi fost din
plastilină. „Măiculiţă!
Uau. Noapte bună!"

Dormi aproximativ zece ore. Era aproape ora prânzului când deschise ochii, ba chiar, dacă n-ar fi venit s-o sărute de trezire, ar fi putut dormi până pe la

ora ceaiului. Protestă, împingându-i faţa.

— Mm. Respiraţie de dimineaţă. Nu m-am spălat pe dinţi încă.

— Nu-mi pasă. Eşti superbă. Era neabătut.

îi adulmecă subsuoara. Nici nu te-ai spălat, dar miroşi fantastic.

— Eşti un porcuşor excitat.

— Numai de când te-am întâlnit pe tine,

zise el făcându-i jucăuş cu ochiul.

— Mda. Ai avut atitudinea nesigură a unui virgin, aşa mi s-a părut şi mie.

îl ciupi de pielea delicată de la subsuoară. Nu era nici pe departe adevărat.

— N-am făcut decât să mă antrenez pentru tine, frumoasa

mea. Doar un antrenament.

— Fermecător. Toate fetele alea ar fi încântate să te audă că zici asta.

— Chiar trebuie să zici „toate fetele alea", ca şi cum ar fi întreaga distribuţie de figurante din *Ben Hur?* Se prefăcu rănit.

— Ori e o listă lungă şi variată, ori ţi-ai petrecut anii formativi într-un bordel.

— Asta e metoda ta de a-mi spune că te-ai simţit bine, Amanda?

Acum avea o expresie de seriozitate prefăcută, dar ochii îi

rămăseseră la fel de sclipitori.

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc prea multe.

Se urcă peste ea, imobilizând-o cu picioarele lui puternice.

— Atunci ar fi bine să-ţi amintesc...

— Din nou?

— O, da. Din nou.

Aşa că tot la ora ceaiului reuşi să se ridice din pat. Se lăsă seara până când se spălară ei pe dinţi, făcură duş şi ieşiră din apartamentul lui Ed,

mână în mână, în
căutare de ceva de
băut şi de mâncat. Ed îi
împrumută nişte cizme
şi o pereche de blugi
pe care o lăsase o
colegă de apartament

pe un uscător în
bucătărie, asigurând-o
că nu se va supăra, şi
un tricou vechi de
rugby de-al lui care
mirosea a Perşii. Nu
puteai să alergi un

maraton fără să
consumi hidrocarburi,
aşa că amândoi erau
ameţiţi şi obosiţi. Din
fericire, la barul din
capătul străzii se
serveau cârnaţi de

Cumberland cu piure
de cartofi şi sos de
ceapă, şi peste câteva
minute amândoi
hăpăiau nişte porţii
uriaşe şi sorbeau
whisky şi vin roşu

lângă focul ce trosnea
în mod corespunzător
sezonului.

Nu era nici o
surpriză, având în
vedere ceea ce
făcuseră pe durata

ultimelor 24 de ore, că Amanda se simţea incredibil de apropiată de el. Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai fericită. Avea impresia că pe frunte i

se lipise o inscripţie cu neon pe care scria „Satisfăcută", astfel încât oricine să poată afla. Vreo douăzeci de minute se mulţumiră să mănânce. Stăteau atât

de aproape unul de celălalt, că li se atingeau coapsele pe toată lungimea.

Când îşi potoliră foamea, începură să vorbească. Nu

terminaseră de
sporovăit când
proprietarul anunţă
închiderea,
reamintindu-le
morocănos că toată
noaptea dinainte nu

dormise şi că acum era
obosit şi voia să
meargă acasă, să se
uite la televizor.

în multe feluri, era o
conversaţie tipică
pentru începutul unei

relaţii. Purtase asemenea discuţii de mii de ori în toată lumea. Din alte puncte de vedere, era mai mult. Ca şi cum prin faptul că-şi dăduseră

jos hainele acasă la el
înlăturaseră deja mai
multe straturi din
ceapa socială. Acesta
nu era un schimb de
poveşti de viaţă. Era
ceva mult mai real.

Ed îi istorisi cum îşi petrecuse Crăciunul în Cornwall. Tatăl său era mult mai în vârstă decât mama - cu un sfert de secol. Avea şaptezeci şi cinci de

ani, iar lui Ed i se
păruse că arăta firav,
dintr-odată îmbătrânit.
Era însă tot iute la
minte. Evident că erau
incredibil de apropiaţi,
tatăl său se pensionase

de la firma de
avocatură pe care o
fondase pe când Ed era
relativ mic - în şcoala
primară - şi îşi
petrecuse cu el mult
mai mult timp

împreună decât
reuşesc majoritatea
taţilor. Mai fusese
căsătorit înainte şi avea
patru copii de la prima
soţie, care era bogată,
slabă şi înverşunată

împotriva lui - toţi îi spuneau „ducesa" după ducesa de Windsor, până când murise cu câţiva ani înainte. Surorile şi fraţii vitregi ai lui Ed erau toţi

ciudaţi, zise el, otrăviţi
contra tatălui lor după
numeroşii ani în care o
ascultaseră pe ducesă
batjocorindu-l şi
vorbindu-l de rău, deşi
ea părăsise căsnicia, nu

el. Ed nu-i întâlnea
prea des nici pe ei, nici
pe copiii lor. îi spuse
Amandei că, în opinia
lui, relaţia tatălui său
cu cei patru copii mai
mari era în mare

măsură motivul pentru care era atât de apropiat de ceilalţi trei pe care-i avea cu Nancy, mama lui Ed.

— Este ca şi cum s-ar culpabiliza pentru

faptul că i-a pierdut, deşi ceea ce s-a întâmplat nu a fost cu adevărat vina lui. Asta l-a făcut să se apropie mai mult de mine şi de fraţii mei. Amanda

dădu din cap că
înţelegea. în plus, eu
eram mezinul. Tom şi
Dan erau în gimnaziu
deja când s-a pensionat
tata, şi erau mereu
ocupaţi cu sporturi,

fete şi alte cele. Aşa că l-am avut numai pentru mine. Mergeam împreună la pescuit, ne jucam de-a reparatul maşinii şi tot felul de alte lucruri.

— Sună destul de idilic, zâmbi Amanda.

— Aşa a şi fost. Tata şi mama au fost întotdeauna foarte fericiţi împreună. Şi

asta se simte în toată familia, să ştii.

Amanda încuviinţă.

— Şi mama mea a fost fericită în căsătoria ei.

— Cu taică-tău?

— Nu! râse ea. De fapt, povestea seamănă cu a familiei tale. Tatăl meu - e mort acum - s-a combinat cu altcineva înainte să mă nasc eu. Am două surori mai

mari - Jennifer şi Lisa -,
la o diferenţă de vârstă
destul de importantă.
Presupun că am fost
concepută pe post de
pansament al relaţiei.
Sau a fost un accident.

Una din astea două.
Dar n-a funcţionat. A
şters-o pe când mama
era gravidă cam în
patru luni, parcă. La
naiba. însă nu erau
fericiţi împreună. Aşa a

spus mama
întotdeauna. Şi nu cred
că Jennifer şi Lisa au
prea multe amintiri
fericite din acea
perioadă. N-a fost un
şoc masiv sau ceva de

genul ăsta. Nu cred. Probabil pur şi simplu a avut primul oportunitatea să evadeze.

— Şi voi doi aţi fost apropiaţi?

— Nici vorbă, pufni ea. Nu prea l-am văzut, ca să fiu sinceră. Locuia foarte departe de noi, şi şi-a întemeiat o nouă familie. A făcut un atac de cord acum

vreo cinci ani. Nu m-am
dus la înmormântare,
dar nici nu mi-a simţit
cineva lipsa, din câte
ştiu eu. Mama şi
surorile mele s-au dus,
însă, la urma urmei, ele

au trăit cu el, spre deosebire de mine.

Ed clătină din cap.

— Familiile.

— Nu cred să fie vreuna fără necazuri.

— Nici eu nu cred că e posibil. Poate familia mamei mele. Ei par să fie în regulă. Ridică din umeri. Deci... maică-ta s-a căsătorit din nou?

— Da. Cu Mark. Arhitectul... îţi mai aminteşti că ţi-am zis de el? Ed încuviinţă. S-au căsătorit în urmă cu vreo şaisprezece ani, pe când eu eram destul

de mică. Au avut-o pe Hannah, mezina noastră, care are acum şaisprezece ani.

— Doamne, patru fete!

— Doamne, trei băieţi! Dar fraţii tăi?

— Tom e avocat, ca tata. Lucrează la venerabilă firmă de familie din Cornwall. Vrea să fie exact ca

bătrânul. S-a însurat cu o fată pe nume Ginny şi au câţiva prichindei. Care fără îndoială vor deveni avocaţi şi vor lucra la venerabila firmă de familie. Tom şi

Ginny locuiesc în casa părintească. E un conac foarte frumos, cu vreo două hectare de teren. Când s-a însurat Tom, mama şi tata s-au mutat pe litoral, într-o

casă mai mică. Facem
Crăciunul la ei pentru
că suntem mulţi -
rudele mamei năvălesc
în masă - şi e singurul
loc unde încăpem cu
toţii. Dan e căpitan în

Regimentul de Tancuri.
A absolvit la Sandhurst,
să ştii. Militar de
carieră... Avem noroc,
de fapt, că ne-am
îndreptat în direcţii
foarte diferite, aşa că

n-a fost nici o
competiţie, nu ne
călcăm pe bătături unii
pe alţii. Asta ajută. Se
opri s-o sărute pe gură,
după care se trase
înapoi şi zâmbi. Era o

exprimare a faptului că se simţea atât de bine. Spune-mi despre surorile tale.

— Lisa e cea mai mare. Ea seamănă cel mai mult cu mine, cred,

dacă pot spune că
seamănă careva cu
mine. Ar trebui acum
să se mărite cu un tip
grozav, Andy. Dar cred
că a rămas cu sechele
după divorţul dintre

mama şi tata - are o fobie faţă de angajamentele de lungă durată. Şi apoi e Jennifer. Ea e obsedată de ordine. Pantofii i se asortează întotdeauna

cu îmbrăcămintea,
înţelegi ce vreau să
spun... E măritată cu
Stephen, care
constituie un fel de
enigmă. N- au copii -
cred că asta s-ar putea

să fie o problemă
pentru ei, dar nu e prea
bună la comunicare,
Jen a noastră. Hannah
e doar o copilă, de
fapt... e ridicol de
frumoasă şi un piculeţ

răsfăţată. Eu sunt, cu
siguranţă, oaia neagră.
Cea pe care o ustură
tălpile dacă stă prea
mult într-un loc...

— Şi stăpâna casei? Amanda uitase că Ed nu ştia.

— Mama a murit. Vara trecută.

— La dracu'.

Amanda râse. Acesta era un răspuns cinstit. Ura momentul când oamenilor li se împăienjeneau ochii de milă şi începeau imediat să-şi ceară

scuze, de parcă moartea Barbarei ar fi avut vreo legătură cu ei. Ce puteai răspunde la asta?

— La dracu', într-adevăr. A avut cancer.

Bineînţeles. Avea şaizeci de ani.

— Ce fel de femeie era?

în clipa aceea, Amanda simţi că-l iubea, că-l iubea cu

adevărat. La întrebarea asta îi era mult mai uşor să răspundă.

— Era... era uluitoare. îţi tăia răsuflarea, ştii? Se spune asta despre

mulţi oameni, dar nu e valabil decât în puţine cazuri, zic eu. în privinţa ei e perfect adevărat. Era amuzantă, gălăgioasă, necuviincioasă şi

hazlie, contagios de
fericită, şi cea mai
iubitoare persoană pe
care-am cunoscut-o
vreodată, ne iubea cu
ferocitate, cu patimă...
şi... şi... Pentru prima

dată, Amanda nu mai era oripilată de lacrimile ei. Nu erau nepotrivite. Şi mi-e dor de ea. N- am fost prezentă când a murit, pentru că sunt laşă,

încăpăţânată şi egoistă,
şi ar fi trebuit să fiu, ar
fi trebuit să fiu acolo,
cu ea şi cu ceilalţi.
Până la urmă mi s-a
întors împotriva mea,

ştii, de atunci. Aş vrea să fi fost acolo.

— Să-ţi iei rămas-bun?

Încuviinţă, cu lacrimile curgându-i pe obraz şi în farfuria cu

sos din faţa ei. Ed avea o batistă. Cât de demodat şi minunat din partea lui. Şi-o scoase din buzunar şi i-o vârî în mână, iar Amanda se şterse pe faţă cu ea.

— Ca să-mi iau rămas-bun.

Pentru o vreme, Ed o ţinu în braţe, şi asta era tot ce-şi dorea. După ce-şi reveni puţin,

se retrase de lângă el şi-şi suflă nasul.

— Scuze. Mă gândesc că nu mai vrei batista asta înapoi neapărat? La semnul lui negativ, o strânse în

pumn şi o vârî în
buzunar, continuând: A
lăsat un fel de jurnal.
Lucruri pe care a
început să le scrie când
a aflat diagnosticul.
Gânduri, poveşti, tot

felul de chestii. Lucruri pe care voia să le ştim noi, presupun. Şi toate am primit scrisori. Ne-a lăsat câte o scrisoare la fiecare.

— Şi în a ta ce scria?

De la oricine altcineva, asta ar fi părut o întrebare foarte indiscretă. Nu şi de la Ed.

— N-am citit-o pe a mea.

— De ce nu?

Amanda ridică din umeri. Ed era singura persoană din lume care ştia că n-o deschisese.

O purta peste tot cu ea - chiar în acel moment era în poşetă, vârâtă în agenda ei.

— Mă tem s-o deschid.

— De ce?

— Mă tem c-a fost furioasă pe mine, la sfârşit.

— Pentru că n-ai fost prezentă?

Dădu încet din cap că da.

Ed se aplecă spre ea, rezemându-şi coatele de masă. îi vorbi rar, cu blândeţe.

— N-am cunoscut-o pe mama ta, bineînţeles. Se pare că

am ratat o persoană extraordinară. Dar mă îndoiesc foarte mult că un om - o mamă - s-ar obosi să scrie o scrisoare pe patul de moarte doar ca să

muştruluiască pe
cineva de dincolo de
mormânt. Mai ales
mama pe care tocmai
ai descris-o. Către fiica
pe care tocmai încep s-
o cunosc.

Amanda îi zâmbi, recunoscătoare ca un copil căruia tocmai i s-a confirmat că Moş Crăciun există.

— Aşa crezi?

— Aşa cred. Sună clopotul. Proprietarul îi fixa cu o privire acră, întrucât restul barului era gol. Cred de asemenea c-ar trebui să plecăm acum...

Strada era pustie. Simţiră gerul mai ales pe feţe, care le fuseseră încălzite de foc înăuntru. Ed o cuprinse cu braţul şi o trase către el.

— Rămâi cu mine în noaptea asta?

Amanda fu năucită pentru o clipă. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să facă altceva. I se ivi în minte o

sămânţă măruntă de îndoială. Oare Ed voia să rămână?

— îţi convine?

— Nici n-ai idee, zise el sărutând-o pătimaş. Nu cred că te-

aş lăsa să pleci, de fapt. S-ar putea să nu te las niciodată să pleci...

Probabil erau doar vorbe aruncate. Dar îi făcură o deosebită plăcere.

A doua noapte fu
mai puţin ca în cărţile
lui Amanda Quick şi
mai mult ca în acelea
ale lui Danielle Steel.
Ed nu- şi dezlipi
privirea din a ei

aproape nici o clipă, nu
încetă să-i spună cât de
intens o iubea. Amanda
adora faptul că-l
credea.

A doua zi dimineaţa,
laptele, o relicvă de

dinainte de Crăciun,
mirosea urât, iar
pâinea avea o nuanţă
verzuie deosebit de
neapetisantă. Ed se
duse să cumpere
provizii, îi interzise să

se îmbrace, spunându-i
că avea să revină în
zece minute şi că voia
s-o găsească goală şi
caldă sub plapuma lui.
Amanda se întinse pe
spate, cu braţele şi

picioarele desfăcute ca
un copil, învelită
ascultătoare cu
plapuma până la
subsuori. Absolut totul
în acele momente i se
părea perfect. Asta nu

se întâmpla în fiecare zi. Simţea că era începutul unei chestii minunate. Chiar şi faptul că trecuse instantaneu de la 0 la 100 de kilometri pe oră

i se părea perfect -
ciudat, însă perfect.
Dar dacă Ed credea că
avea să rateze
oportunitatea de a se
dichisi puţin cât era el
plecat, atunci nu

cunoştea deloc femeile
pe cât de bine îşi
imagina. Se duse la
baie şi se uită în
oglindă la imaginea ei
dezmăţată. Părul îi
arăta ca o claie

încâlcită, de te
înfricoşa. Se spălă pe
dinţi şi făcu un duş
rapid, întrebându-se
dacă poţi să împrumuţi
lama de ras a unui
bărbat pe care tocmai

l-ai întâlnit, şi
hotărându-se apoi că
dacă-l laşi să-ţi facă
unele din lucrurile pe
care-l lăsase ea pe Ed
să i le facă în noaptea

trecută, lama de ras
pare o limită stranie.
    După duş, înfăşurată
într-un prosop, îşi trase
poşeta în poală, pe pat.
Nu mai vorbise cu
nimeni de treizeci şi

şase de ore, şi ar fi
trebuit să-şi verifice
telefonul. îl porni şi
aşteptă să vadă cine
voise să ia legătura cu
ea. Nici un mesaj.
încântător. Dar, la urma

urmei, la ce altceva se
putea aştepta un
nomad? Puse telefonul
înapoi în geantă şi era
pe punctul să o lase pe
podea ca să se poată
întinde în pat, pentru a

savura în imaginaţie
mâinile lui Ed
atingând- o, ceea ce, cu
puţin noroc, avea să se
întâmple în scurt timp,
când îşi văzu agenda. O
scoase din geantă şi

atinse cu vârful
degetelor pielea moale,
decolorată acum în
unele locuri. O
deschise şi scoase
plicul pe care propriul
ei nume era caligrafiat

cu scrisul familiar, rotund, cu cerneala turcoaz favorită a Barbarei. *Amanda.*

Când se întoarse Ed, o găsi aşezată pe pat, cu mâinile încleştate în

jurul genunchilor,
ţinând scrisoarea în
echilibru pe ei.

— Ce ai acolo?

— Scrisoarea de la
mama.

— O s-o citeşti?

— Aşa mă gândesc.

— Vrei să dispar pentru o vreme?

— Aş prefera de fapt să stai cu mine.

Ed nu răspunse. Amanda îşi reveni din

starea de reverie şi se uită la el cu atenţie. îl speriase oare? Era prea mult?

în cele din urmă, dădu din cap afirmativ.

— Bine.

— Bine.

— O să intru în pat, lângă tine, şi o să stau întins fără să zic nimic pentru o vreme. E bine aşa?

Amanda zâmbi cu timiditate.

— Cred că da.

Se lungi lângă ea şi o cuprinse cu braţul, mângâind-o uşor pe şold. Amanda trase

adânc aer în piept şi
deschise scrisoarea.
„Draga mea
Amanda,
Atât de curajoasă,
atât de neînfricată.
Aventuriera mea. Mi-ai

dat mai multe nopţi
nedormite decât toate
celelalte laolaltă, ştiai
asta? într-o zi, o să vezi
şi tu ce înseamnă
îngrijorarea unei mame
care aşteaptă două

săptămâni să
primească un telefon
de undeva, vrând să
afle că fetiţa ei e bine,
în siguranţă şi fericită.
Nu te-aş fi oprit nici

măcar dacă aş fi putut.
îţi invidiez spiritul.
La naiba, scrisoarea
asta e cea mai grea.
Aşa că am amânat-o
până la sfârşit, şi acum
sunt obosită, atât de

obosită, nici nu-ţi poţi imagina. Şi un picuţ speriată că nu mai sunt complet lucidă - dacă ai lua destule pastile şi tu ai începe să te îndoieşti de propria raţiune.

îmi amintesc ziua
când te-ai născut. Când
a venit Lisa pe lume
eram tânără şi ridicol
de entuziasmată, ea a
fost copilaşul pe care l-
am făcut pentru

Donald, şi pentru
familie, şi pentru toată
lumea. Eram încă
ameţită când a apărut
Jennifer, draga de ea, şi
câteva luni întregi au
trecut ca o ceaţă

pentru mine. Şi totuşi,
am avut mereu oameni
primprejur - Donald,
mama lui, alte mame
cu bebeluşi şi copilaşi
ceva mai mari. Dar cu
tine a fost diferit. Am

fost numai noi. Noi
două. Surorile tale erau
la verişorii tăi din
Yorkshire săptămâna
aceea - eu trebuia să
pregătesc o cameră
pentru tine. Vopsisem

pereţii şi tocmai eram
pe punctul să mă urc
pe o scară să agăţ o
friză cu ursuleţul
Winnie şi prietenii lui,
când mi s-a rupt apa şi
n-am mai putut.

Probabil aveai sensibilităţi artistice încă de atunci! N-am mai apucat niciodată să pun friza aceea... Ai venit cu câteva săptămâni mai

devreme - ca şi cum de-
abia aşteptai să mă
vezi. Şi rapid, grăbită,
aşa cum ai fost
întotdeauna. N-am fost
decât eu, tu şi moaşa,
şi apoi ea a plecat şi

ne-a lăsat singure. Era
atât de linişte! Nici
măcar n-ai plâns. N-ai
făcut gălăgie, nu s-a
amestecat nimeni.
Nimeni altcineva n- a
pretins să-l las să te ia

în braţe. Ai fost a mea, Amanda. Numai a mea. Şi te-am iubit atât de mult.
Celelalte mă bârfeau în salon. Le vedeam în spatele mormanelor de

flori kitsch şi baloane
cu heliu, cu rubedenii
ce dădeau năvală cu
jucării şi coşuleţe cu
struguri. Eu eram
mama singură care n-

avea nici un vizitator.
Nu mi-a păsat deloc.
Nu trebuie să dai
vina pe Donald. OK -
poţi să dai vina pe el
pentru că a fost o fiinţă
umană neadecvată,

căci asta a cam fost
totdeauna. Dar eu l-am
ţinut la distanţă când
te- ai născut tu.
Trăiserăm separaţi
aproape toată durata
sarcinii. Deja

înaintasem procedurile
de divorţ, şi aşteptam
doar să se pronunţe
definitiv. Se cuplase cu
Marissa, nu? îşi
începuse o nouă viaţă.
Ştiu că voia să fie

corect. Sau cel puţin
voia să fie văzut că se
comportă corect.
întotdeauna a fost
foarte atent la
aparenţe. Pentru mine
însă n-avea nici un rost.

Ai ghicit cumva, fata mea dragă? Te-ai întrebat vreodată, te-ai gândit şi ţi-ai imaginat, stând în cuşetele acelea, în hamacurile, corturile şi colibele de

pe plajă din toate
călătoriile tale? M-ai
urât deja pentru
nesinceritatea mea sau
asta va începe abia
acum? îmi vei asculta
oare scuzele şi

justificările sau te vei
opri la primele cuvinte?
Nu-i aşa că e evident
acum? Bineînţeles că
Donald nu e tatăl tău.
Am ştiut că-ţi voi
spune asta din clipa

când m-au anunţat că
voi muri. Nimeni
altcineva nu ştie, şi
trebuia să- ţi
mărturisesc înainte de
a trece dincolo. Dar am
repetat în minte

conversaţia asta, ţi-am
scris nenumărate
scrisori în capul meu, şi
n-am fost sigură
niciodată, până în
momentul acesta, dacă
să-ţi spun sau nu cine a

fost bărbatul acela. Nu
pot să-l numesc „tatăl
tău", pentru că nu e -
nici n-a fost vreodată.
Nici Donald n-a fost.
Mark - minunatul de
Mark - a fost tot ce-am

putut să-ţi ofer, şi şi-a jucat rolul patern de o manieră extraordinară.

Aşa că n-o să-ţi spun. Nu contează. Am avut o aventură. Căsnicia mea era mult

mai zdrenţuită decât
eram conştientă. Nu
ştiu de a lui. Nici
măcar nu ştiu dacă am
fost singura lui amantă.
El a fost singurul,
pentru mine. Dar n-am

trăit o dragoste
minunată. A fost o
chestie de prost gust,
sordidă. Şi n-a durat
mult. Sunt o
mincinoasă foarte
netalentată. Doamne,

oare citeşti asta şi te oripilezi?
Nu te mint. Câteva săptămâni - atâta tot.
Nici măcar n-a ştiut că am rămas gravidă. N-avea nici un rost. Aş

vrea să-ţi pot spune că
m-am oprit pentru că n-
am vrut să-i rănesc pe
cei din jur. Din multe
motive aş vrea să-ţi pot
spune că asta am făcut
- că am făcut cel mai

dureros sacrificiu şi am
renunţat la un om care
era iubirea vieţii mele
întrucât asta era calea
corectă.

Am renunţat la el. Dar pentru că nu-l iubeam. De- aceea.

Am fost flatată şi excitată, însă nu-l iubeam. Cred că nici el nu m-a iubit.

De fapt, amândoi
eram vrednici de milă.
Purtându-ne ca nişte
adolescenţi, când eram
mult prea bătrâni
pentru asta.

în plus, nici nu eram complet sigură că eşti a lui. După prima dată m-am dus acasă şi m-am culcat cu soţul meu. Este destul de sinistru, când te gândeşti la asta

- crede-mă, Amanda, nimic din perioada aceea a vieţii mele nu-mi dă motive de mândrie - dar mă temeam. Şi nu puteam fi sigură.

Bineînţeles, nu semănai absolut deloc cu Donald. Şi atunci am ştiut.

Dar apoi el s-a mutat - s-a speriat ca naiba când m-a văzut

gravidă. Pântecul meu
era stigmatul
propriului său păcat.
Nu că m-ar fi întrebat
vreodată, laşul. Şi
oricum nu voiam să mă
întrebe. Şi-a găsit o

slujbă în alt oraş, şi-au vândut casa şi s-au mutat. Şi de atunci nu l-am mai văzut niciodată.

M-am întrebat întotdeauna dacă aş fi

rămas cu tatăl tău - cu
Donald, adică -, dacă
nu m-ar fi părăsit. Aş
vrea să cred că nu, dar
poate mă mint singură,
poate că niciodată n-

am fost aşa de
curajoasă.
Şi uite-mă aici, iarăşi o
laşă. îţi scriu toate
astea, când ar trebui să
ţi le spun faţă în faţă.
Şi pot să-ţi mărturisesc,

stând aici întinsă pe
pat, aşteptând să mor,
că nimic nu mă
îngrijorează mai mult
decât reacţia ta la
scrisoarea asta. Ar fi
trebuit să-ţi spun

ultima dată când ai fost
acasă. Amândouă ştiam
că nu vei mai reveni
până nu se va fi
terminat. Ar fi trebuit
să-ţi spun atunci. Am
găsit scuze - că păreai

fericită şi de-abia
aşteptai să pleci în
călătorie, că mereu
erau o mulţime de
oameni primprejur -
dar nu erau decât
scuze. Adevărul e că

am fost pur şi simplu
speriată. Şi am
îngăduit ca, de frică, să
greşesc faţă de tine. Şi
o să mor (presupun că
am murit deja, dacă-mi

citeşti scrisoarea) cu vina asta.

Poate că dacă lucrurile ar fi stat altfel, n-ar fi trebuit niciodată să primeşti această informaţie. Ştiu

că n-ai fost prea
apropiată de Donald.
Ţi-am oferit o copilărie
fericită, cred. Nu, nu
cred, ştiu. Pentru orice
altceva aş putea să mă
simt vinovată, dar nu şi

pentru asta. M-am
străduit să fiu cea mai
bună mamă din lume,
iar când a apărut şi
Mark, orice probleme
ar fi avut Jennifer şi
Lisa cu el, pentru tine a

fost grozav. îmi aduc
aminte cum vă priveam
pe amândoi
întrebându-mă cum a
dat norocul ăsta uriaş
peste mine. Chiar şi
când a apărut Hannah,

el tot la fel te-a iubit, o
ştiu. Am avut o familie
adevărată şi am fost
fericiţi. Mark a fost
miracolul din viaţa
noastră.

Dar ai tu ceva, iubita mea. Ceva ce te face să călătoreşti mereu. Ceva ce te face să te ţii la o parte de oameni. Fetiţa mea cu o mie de amici pe tot globul, dar fără o

prietenă de suflet.
Femeia frumoasă care-i
ucide pe bărbaţi cu
zâmbetul şi şarmul ei,
dar care n-a fost
niciodată îndrăgostită.
Ceva te-a făcut să te

duci de lângă mine, te-
a lăsat să pleci sau te-a
făcut să pleci, ştiind că
nu mă vei mai vedea
niciodată. Simt că ai
ceva în tine ce trebuie
să rezolv. Şi mă întreb

dacă nu cumva asta e o piesă din puzzle-ul tău, Amanda.

Sper că vestea asta nu-ţi va prilejui mai multe întrebări decât răspunsuri. îmi pare

rău că nu sunt prezentă
să-ţi răspund la ele.
Ştiu că ar trebui să fiu.
Sper că te ajută la
ceva. Mai mult ca
orice, sper că nu te
face să mă urăşti,

pentru că eu te-am
iubit întotdeauna,
copila mea minunată.
Nu mai mult decât le-
am iubit pe surorile
tale, dar diferit. Pentru
că tu ai fost

întotdeauna numai a
mea să te iubesc.
Mama"
Amanda rămase
încremenită multă
vreme. Scrisoarea era
pe pat lângă ea. După

câteva minute, Ed o mângâie şi o întrebă:

— Eşti bine?

— Tatăl meu n-a fost tatăl meu.

— Poftim?

— Tatăl meu - bărbatul pe care l-am crezut tatăl meu, bărbatul cu care era măritată mama când m-a născut pe mine - nu era tatăl meu.

— Dumnezeule. Asta ţi-a scris în scrisoare?

— Da.

— Şi acum e prima oară când auzi asta?

— Da.

— Doamne sfinte, Amanda.

— Da.

— Mai ştie şi altcineva?

— Se pare că nu, răspunse ea pe un ton

stăpânit. Iar mie mi-a dezvăluit secretul doar pentru că n-a vrut „să moară împreună cu ea"... cred că asta a fost expresia pe care a folosit-o.

— Este ditamai povara ca s-o porţi douăzeci de ani şi ceva.

Amanda pufni şi ridică o sprânceană.

— Mark nu ştie.

Vorbea mai mult cu ea însăşi decât cu el.

— Mark?

— Tatăl meu vitreg. Nu pot să cred că nu i-a spus.

— Deci nici el nu e tatăl tău?

— Sigur că nu. Ţi-am povestit, aveam vreo opt ani şi ceva când s-au căsătorit. Ştia că iritarea ei era

nedreaptă. Nu vorbiseră despre familiile lor decât o dată, în ajun, şi evident că Ed nu reţinuse toate amănuntele. Dar nu se putea stăpâni să nu se

răstească. Iartă-mă,
murmură ea într-un
final. încercă să-şi
amintească faptul că-i
plăcea de omul acesta -
că-i plăcea cu adevărat.
Că asta n-avea nimic

de-a face cu el. Nu, iartă-mă, de unde să fi ştiut?
Ed îşi scormonea disperat mintea după un răspuns potrivit. Era puţin înfricoşat.

Amanda nu se clintise
din loc şi, în afară de
acel prim zâmbet, nici
nu se mai uitase la el.
Simţea enormitatea
acestei veşti, dar nu se
simţea deloc pregătit

să-i facă faţă. Orice ar
fi simţit pentru ea - şi
era neîndoielnic
îndrăgostit, după cum
reflectase pe când
cumpăra lapte şi pâine
la magazinul din colţ -

totuşi de- abia o cunoştea. Nu-i putea intui dorinţele.

— Deci ţi-a destăinuit... în scrisoare... cine e tatăl tău?

— Nu. Mi-a spus că nu e nevoie să ştiu. Se pare că sunt rezultatul unei aventuri sordide pe care a avut-o în timp ce era măritată cu tata... cu Donald. Nu

are rost să-i aflu
numele.

Ed se gândi că era o
idee de bun-simţ, însă
nu îndrăzni să-i spună
Amandei cu voce tare.
Cum suna aforismul

acela pe care-l văzuse
pe magneţi de frigider
sau pe mouse pad-uri?
Orice bărbat poate
avea copii, dar e nevoie
de un om deosebit să
fie tată? Nu aşa suna?

Amanda se ridică
din pat cu o mişcare
bruscă şi începu să se
îmbrace, de data asta
cu propriile haine, nu
cu acelea împrumutate

de la colega lui de apartament.

— Te simţi bine?

— Bineînţeles că nu mă simt bine. Vocea ei era mai tăioasă decât o auzise el vreodată. La

urma urmei, când ar fi
putut s-o audă? în bar,
în pat, în braţele lui şi
cam atât. Amanda
continuă pe acelaşi ton:
Tocmai am citit - într-o
scrisoare - că mama

mea, afurisita mea de
mamă perfectă şi
moartă, m-a minţit
întreaga viaţă. îşi trase
peste cap cu violenţă
rochia de revelion,
astfel că glasul i se auzi

înăbuşit de sub
material. Nu pot să
cred. Nu pot să cred,
fir-ar să fie. Toate lunile
astea, m-am învinovăţit
singură că n-am venit
s-o văd - m-am simţit ca

naiba că n-am fost
lângă ea, că *nu i-am*
fost alături, când toţi
ceilalţi au fost. Am
purtat scrisoarea asta
cu mine ca pe-un
talisman, aşteptând,

aşteptând mereu
momentul perfect,
starea de spirit
perfectă ca s-o deschid
şi s-o citesc. Iar acum
am citit- o şi am găsit...
am găsit... am găsit

asta! Urla acum. Şi
vreau s-o sun şi să
zbier la ea, ştii? Să
zbier din toate puterile.
Cum îndrăzneşte?
Laşă? Laşă nu e
cuvântul potrivit. Asta

e viaţa mea. VIAŢA MEA. Şi am trăit-o fără să ştiu nişte chestii fundamentale, de bază, despre mine. Ca de exemplu cine e PROPRIUL MEU TATĂ.

Şi nici acum nu ştiu.
Tot nu ştiu. Şi nu voi şti
niciodată, pentru că
secretul acela zace
acolo cu ea, putrezind
într-un nenorocit de

câmp. Poţi să crezi aşa ceva?

Era clar că Ed nu putea. Nu aşa sperase el că avea să decurgă acea dimineaţă. Amanda se învârtea ca

un derviş, trăgându-şi
paltonul pe ea. I se
părea că peste câteva
clipe avea să intre într-
o rotaţie complet ieşită
de sub control,
reducându-se la neant,

iar planul lui era să
stea nemişcat şi tăcut
până se întâmpla asta.
Şi atunci, poate, s-o ia
în braţe. Dacă i se
îngăduia.

Dar Amanda avea mâna pe clanţa uşii.

— Trebuie să plec.

— Unde să pleci?

— Nu ştiu. Să merg acasă. Să merg la lucru.

— E sâmbătă.

— Să plec pur şi simplu. Să-l văd pe Mark... nu ştiu. Se întoarse şi se uită la el. Ed stătea în mijlocul camerei, în boxeri şi

tricou, cu o expresie buimăcită. Chiar şi părul lui nearanjat de Tintin îi exprima starea de şoc. Amanda îşi aminti unde era şi murmură ceva mai

potolit: Nu te-ai angajat la treaba asta.

Ed se apropie de ea făcând-o să se gândească la modul în care David Attenborough se

apropia de animale în habitatul lor nativ. Foarte, foarte încet şi blând.

— Nu cred c-ar trebui să pleci undeva... nu chiar

acum. Aşteaptă până te calmezi un pic.

îşi întinse o mână spre ea.

— Te-am speriat de moarte?

— Puţin, recunoscu el cu un zâmbet trist.

— Nu seamănă cu precedentele tale relaţii de-o noapte?

Amanda se uita la covor acum,

dezumflându-se. Ed făcu doi paşi către ea şi, ezitant, îi puse cu delicateţe o mână pe umăr.

— Două nopţi. Şi nu am o experienţă atât

de bogată în domeniu.
îi puse o mână sub
bărbie şi-i ridică faţa
până când li se
întâlniră privirile. Nu
vreau să pleci până nu-
ţi ordonezi cât de cât

gândurile. Nu trebuie
să vorbim.
Pentru o clipă crezu că
o convinsese. O trase
într-o îmbrăţişare şi
rămase aşa, cu braţele
în jurul ei, câteva

minute. îi simţea
bătăile inimii încetinind
şi devenind regulate. I
se domoli şi respiraţia.
Părea să fie pe punctul
de a izbucni în plâns.
Spera să se întâmple

asta. însă Amanda nu plânse.

Se desprinse uşor din braţele lui.

— Ascultă, Ed. Tot o să plec. Asta... asta e o chestie teribil de

importantă, înţelegi?
Nu pot să mă prefac
pur şi simplu că nu
ştiu. Că n-am citit-o. Aş
vrea să n-o fi citit. Dar
am citit-o. Şi am nevoie

să fiu singură. Nu are nimic de-a face cu tine.

Ed ura expresia asta, deşi ştia că în cazul acesta era adevărat. Ceva îl împiedică s-o întrebe

când aveau să se revadă.

— Bine, încuviinţă el. înţeleg.

Amanda îl sărută o dată pe buze. Fu un

sărut cald, dar cast şi scurt.

— îţi mulţumesc. Ne mai vedem.

— Ne mai vedem.

Ed se întrebă dacă era mai mult decât o

simplă formulă de
despărţire care nu
angaja la nimic.
Amanda ieşi, iar el o
privi de la fereastră
până când trecu de colţ
şi dispăru.

Pasul hotărât pe care-l adoptase la plecare, bănuind că Ed o urmărea cu privirea, se evaporă în clipa când nu se mai găsi în raza lui vizuală. Nu ştia

încotro să se îndrepte.
După câteva minute de
rătăcire pe străzi
ajunse în faţa unei
cafenele călduroase,
unde-şi dădu seama că
arăta ridicol şi

nepotrivit, dar nu-i mai
păsa. îşi păstră
paltonul încheiat peste
rochia de seară, îşi
netezi părul ciufulit şi
comandă ceai şi nişte
prăjiturele calde.

Nimeni nu-i acordă
atenţie, spre uşurarea
ei, aşa că îşi putu bea
ceaiul în linişte, deşi
prea repede, astfel
încât o arse pe gât.

Nu ştia cu ce să
înceapă. încercă să se
concentreze asupra
copilăriei ei, ca şi cum
dacă s-ar fi gândit la
lucruri familiare ar fi
putut da peste nişte

indicii care ar fi trebuit
să-i sară în ochi de
mult. Bineînţeles, nu-i
veni în minte nimic. Se
hotărî să nu-l sune pe
Mark. El nu ştia. Nu
putea să-i spună. îşi

scoase telefonul şi o sună pe Lisa.

Sora ei răspunse la al treilea apel.

— Lisa?

— Mand? La mulţi ani!

— La mulţi ani şi ţie.

— Eşti bine?

— Nu prea.

— Ce s-a întâmplat? auzi alarma în vocea Lisei.

— Nu. Nimic. Nu e mare lucru. Sunt bine. Doar că...

— Ce?

— Mă întrebam dacă eşti liberă azi, dimineaţa asta, la un

moment dat... să ne
întâlnim... la o cafea
sau ceva...
— Vorbeşti ciudat.
Ce s-a întâmplat?
— Nimic.

— Nu spune că nimic, prostuţo. S-a întâmplat ceva cu individul acela? Eşti bine? Unde eşti?

Nu avusese de gând s-o sperie pe Lisa, şi

pentru o clipă îşi dori
să nu fi sunat. Nu
putea să-i spună la
telefon. Nici măcar nu
era sigură că putea să-i
spună faţă în faţă.

— Nu s-a
întâmplat nimic.
Ascultă, Lisa, te rog.
Calmează-te. Sunt bine.
îţi promit. Sunt în
Londra. Am vrut doar
să te văd ca să

pălăvrăgim un pic.
Serios. Sunt bine.
— Lisa se mai linişti.
— Bine, bine.
Atunci... astăzi...
— Dacă eşti liberă.

— O avem aici pe CeeCee. Aveam de gând s-o ducem la un film. Dar...

— Nu vreau să încurc.

— Mă bucur să am un pretext de evadare din familia fericită, ca să fiu sinceră. Spune-mi unde şi când.

Amanda se uită la rochia ale cărei poale

ieşeau de sub palton.
Trebuia să meargă
acasă, să facă un duş...
să se gândească la ce
naiba să spună...

— Ce zici de prânz? Covent Garden? La ora unu.

— Atâta timp cât putem merge la magazinele cu reduceri după aceea.

— Foarte bine, zise Amanda, forţându-se să pară veselă.

— Eşti sigură că eşti bine? Cum a mers întâlnirea?

— întâlnirea a mers perfect. O să-ţi spun când ne vedem, bine?

— Hai, pa!

Duşul fierbinte îi făcu bine. Rămase

minute lungi sub jet, şi
baia se umplu de aburi.
Se bucurase să vadă că
nici unul din colegii ei
de apartament nu era
acasă, aşa că nu fusese
nevoită să explice de ce

purta rochia sau, la
urma urmei, de ce
lipsise peste noapte.
Nu trebuia nici să lase
apă caldă pentru
altcineva, aşa că
rămase acolo,

nemişcată, până i se
înroşi pielea. Se
înfăşură într-un prosop,
făcându-şi un turban
din altul, şi se uită
îndelung la faţa ei

nedesluşită în oglinda udă.

— A cui fiică eşti tu? îşi întrebă ea reflexia.

Avu senzaţia că-şi aude mama: „Eşti a mea. Numai a mea."

Şterse oglinda şi îşi contemplă trupul. Simţi cum se înroşea şi mai tare când îşi aminti de

Ed, când îşi aminti
mâinile lui pe ea, pe tot
corpul ei. Şi reacţiile
ei. Şi ochii lui, ţintuind-
o cu dragoste. Se
întoarse în dormitor, îşi

găsi telefonul în geantă
şi-l sună.
    Când îi răspunse
vocea robotului,
rugând-o să lase un
mesaj, se uită la ceas.
Nu plecase de la el

decât de o oră. Trebuia
să fie tot acolo. Era
încă acasă, cu telefonul
în mână, uitându-se la
el, văzând cine îl suna
şi hotărând să nu-i
răspundă. Pe bună

dreptate, la cum îl speriase. Nu mai voia să audă de ea.

îşi pierdu curajul şi închise.

Mai sună o dată. Primi acelaşi mesaj

înregistrat. Inspiră adânc şi vorbi:

— Ed? Sunt eu. Vreau să... voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău că mi-am pierdut minţile în faţa ta azi-

dimineaţă. A fost o
prostie din partea mea
să deschid scrisoarea
atunci. îmi pare rău. Şi
am vrut... am vrut să-ţi
mulţumesc. Pentru
ultimele zile. M-am

simţit foarte bine. Cu
adevărat foarte bine.
îmi pare rău... că am...
dacă am stricat totul,
îmi pare rău. Aşa că...
asta am vrut să-ţi spun.
Ai grijă de tine. Sună-

mă... dacă vrei... Este Amanda... Salut.

Vreo cinci minute rămase pe scaun, înfăşurată în prosop, cu telefonul în mână. Ed n-o sună înapoi.

Tremurând de frig, se ridică să se îmbrace.

Covent Garden mişuna de lume, iar Lisa, cercetând cu privirea grămada de oameni, nu reuşi să-şi

vadă sora decât atunci
când ajunse exact
lângă ea. Se
îmbrăţişară rapid, după
care Lisa o luă de braţ
şi o trase în direcţia

unui restaurant la care mai fuseseră şi înainte.

— Slavă Domnului c-am sunat să rezerv o masă - toată populaţia ţării e în oraş azi.

Fură conduse la o masă rotundă într-un colţ, unde se aşezară recunoscătoare şi comandară două pahare mari de vin roşu.

Lisa se aplecă peste masă cu un aer conspirativ şi zâmbi.

— Ei, surioară, spune... cum a fost?

— A fost bine.

— Bine?! Ai plecat de la Mark în culmea fericirii...

Nu voia să vorbească despre relaţia cu Ed. în

măsura în care mai
avea o relaţie cu Ed.

— Lisa, am citit
scrisoarea mamei.

— Ce vrei să spui?

— Ştii scrisorile pe care le-am primit? Când a murit mama?

— Da... bineînţeles.

— Ei bine, eu n-o citisem pe-a mea.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu am putut. M-am simţit vinovată că n-am fost prezentă, probabil. N-am fost sigură ce va scrie în ea... Nu ştiu. Oricum, nu am citit-o

atunci, şi n-am citit-o
nici apoi... până azi-
dimineaţă.

— Şi...

— Şi azi-dimineaţă
am citit-o.

Lisa îşi dădu seama că Amanda era palidă. Părea şocată. Şi că plânsese. Se vedea foarte clar de fapt, avea ochii înroşiţi.

— Şi ce scria?

Când Amanda nu-i răspunse, se simţi stânjenită. Adică, nu că e treaba mea, de fapt, ce ţi-a scris mama...

— De-asta te-am sunat.

— Foarte bine.

Lisa îşi contemplă sora frământându-şi mâinile în poală, cu gândurile răscolite.

Amanda nu putea continua conversaţia. Pur şi simplu nu se putea forţa să vorbească. Sora ei simţi un fior de îngrijorare.

— Ei, hai acum... Mă sperii, Mand. Ce ţi-a scris?

Amanda zâmbi şovăielnic şi ridică din umeri,

încercând să-şi aranjeze cuvintele într-o explicaţie cât de cât raţională.

— Scuze, nu mă descurc prea bine, nu?

Atâta că nu e deloc uşor de spus.

Lisa se aplecă spre ea şi-i puse mâna peste a ei.

— Spune-mi pur şi simplu. Hai. Cu mine

vorbeşti aici. Nu e nevoie să îndulceşti lucrurile.

— Bine. Amanda trase adânc aer în piept şi o privi în ochi. îşi dădu seama că factorul

de blocaj era incapacitatea ei de a-l descrie pe bărbatul la care se referea. Donald nu e tatăl meu.

— Poftim?

— Donald... tata... nu e... n-a fost... tatăl meu biologic. N-a fost tatăl meu.

— La dracu'.

Timp de câteva secunde rămaseră

amândouă într-o tăcere încremenită. Amanda îşi îngustă ochii examinând faţa Lisei.

— Deci eşti surprinsă?

— Bineînţeles că sunt surprinsă! Ai crezut că ştiam?

— Aţi fost apropiate, voi două. Mai apropiate decât noi restul. M-am gândit că

poate ţi-a făcut confidenţe.

— Nu eram aşa de apropiate, se pare. N-am avut nici cea mai vagă idee. Scutură din cap, nevenindu-i să

creadă. Ce mama naibii!

S-o vadă pe Lisa atât de şocată reprezenta un fel de consolare. Nu i-ar fi plăcut dacă s-ar fi dovedit că fusese la

curent. Şi, într-un fel ciudat, o ajuta faptul că sora ei era la fel de consternată ca ea. Mă rog, aproape. Ea ştia totuşi cine era tatăl ei.

Lisa era încruntată acum, gânditoare.

— Crezi că Mark ştie?

— Mama zicea că nu. Se pare că nu ştie nimeni.

— Doamne Dumnezeule, Mand.

Pentru a simplifica lucrurile, scoase scrisoarea din geantă şi i-o dădu surorii ei. Lisa citi mişcându-şi uşor

buzele, în timp ce
digera încet conţinutul
scrisorii. Amanda se
uită pe fereastră la
cumpărătorii care
căutau frenetic

produse vândute cu reducere.

Când Lisa termină, puse scrisoarea pe masă. Colţul de sus atinse un strop de vin şi pata roşie se lăţi pe

hârtia subţire. Grijulie, Amanda o şterse cu şerveţelul ei. Avea lacrimi în ochi.

— îmi pare rău, Mand. Habar n-am ce

să spun despre asta, de fapt.

— Ştiu.

— Cum te simţi?

Amanda îşi suflă nasul zgomotos.

— Mânioasă ca naiba.

— Mânioasă?

— Cum a îndrăznit să-mi spună aşa ceva într-o scrisoare? Asta simt. Mi-am petrecut

ultimele şase luni -
ultimul an, practic -
simţindu-mă ca un
rahat, ca o laşă, pentru
că am fugit. M-am
simţit atât de vinovată
că nici n- am putut

deschide nenorocita de scrisoare pe care mi-a lăsat-o. Şi când o deschid în sfârşit - dau peste asta.

— Ai fi preferat să nu ştii?

— Nu ştiu. Aş prefera să nu fi ştiut niciodată dacă alternativa era să nu pot vorbi cu ea despre asta. Să nu pot afla

cine era, ce s-a întâmplat.

— Ţi-a spus ea ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus ce voia să cred eu. A vârât-o într-un plic şi a

aşteptat să moară ca să
nu fie de faţă când o
citesc. Putea să-mi
spună orice îi trecea
prin cap într-o
asemenea scrisoare.
Ştia că nu va fi de faţă

să-mi răspundă la întrebări.

— Mie mi se pare că sună plauzibil - ceea ce spune, şi felul în care-o spune... dacă vrei să ştii.

Amanda păru pe punctul de a izbucni în râs. Se rezemă de spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să-i iei apărarea.

— Nu-i iau apărarea. Ascultă, Amanda, urmă Lisa văzând că nu primea

nici o reacţie. Serios,
nu-i iau apărarea. Cred
că e extrem de urât din
partea ei. Ai dreptate,
ştia că nu va trebui să-
ţi răspundă la nici o
întrebare. Asta e de

neiertat. Nu o apăr. Ce voiam să-ţi zic era că am citit-o şi am crezut-o. Şi tu ai crezut-o. Eşti doar prea supărată ca să-ţi dai seama. Ştii că

mama nu a fost o mincinoasă.

— Credeam că ştiu că nu era. Credeam şi că nu era o laşă.

Lisa se gândi la Barbara din ultimele zile. La un chip răvăşit de o durere foarte rar menţionată. La o femeie care nu putea urca la etaj fără ajutor,

dar care nu se plângea
din cauza asta. La o
mamă care o asculta pe
Hannah bătând câmpii
despre cine ştie ce
cântec la modă sau
temă pentru acasă ori

vreun băiat, deşi i se
vedea clar în ochi că nu
tânjea decât după
linişte. La toate
lucrurile pe care
Amanda nu le văzuse

pentru că nu fusese prezentă să le vadă.

— A fost curajoasă, Amanda, rosti ea cu blândeţe.

Când îi răspunse, vocea Amandei era la fel de caldă.

— Nu în privinţa asta.

— Nu. Nu în privinţa asta.

Nu era uşor să privească durerea Amandei. Nici nu era uşor găsească o cale de-a o alina.

— Ar trebui să vorbeşti cu Mark.

Ochii Amandei se înflăcărară.

— Nu vreau să ştie. Nu vreau să ştie nimeni. Promite- mi că n-o să le spui şi celorlalţi.

— De ce nu?

— Nu vreau să ştie. Depinde de mine, nu crezi?

Probabil, într-adevăr, aşa era.

— Mie de ce mi-ai spus?

Amanda nu ştia acum de ce. Fusese o scăpare. O crăpătură în carapacea ei. Un impuls. Dar un impuls

fără sens. Lisa nu
putea să rezolve nimic,
aşa cum nu putea nici
ea, şi nimeni altcineva.

— Promite-mi.

Lisa îşi ridică mâinile într-un gest de predare.

— Promit.

Amanda dădu cu putere din cap, evident ca să arate

sfârşitul conversaţiei, şi-i făcu semn chelneriţei. — Mai vrei un pahar? Eu mai vreau unul

.ianuarie

Hannah

Hannah era culcată pe burtă de-a

curmezişul patului, cu
paginile jurnalului
mamei răspândite pe
plapumă. îl citise şi—1
recitise. îi fusese greu
să-l citească la început,
când Jennifer îi dăduse

un exemplar. îl
parcursese o dată şi
apoi îl pusese deoparte,
în cutia acoperită cu
mătase în care îşi ţinea
diplomele de balet şi
medaliile de la

concursurile sportive.
Anul acesta îl putea citi
mai uşor. Voia să-l
citească. Citise unele
fragmente de multe ori.
Era acum o consolare,
nu o rană, să audă

vocea mamei în minte.
Unele părţi o făceau să
râdă. Altele o făceau
să-şi dea seama că
mama ei fusese chiar
mai grozavă decât se
gândise ea - şi se

gândise întotdeauna că
mama ei era al naibii
de grozavă. Toate
chestiile alea despre
cum îşi construise
afacerea de la zero,
după ce se despărţise

de tatăl celorlalte. Cum pornise magazinul, cum le crescuse singură - erau nişte chestii uluitoare. Spera să fie şi ea măcar pe jumătate la fel de

puternică. Era bizar să se gândească la mama din perioada când nu era încă mama ei.

Tata nu-i pusese nici o întrebare despre jurnal. Ştia că Jennifer

i-l adusese înainte de
Crăciun. Hannah se
gândea că ar fi putut să
se strecoare în camera
ei pe când era ea la
şcoală sau cine ştie
unde şi să-l citească,

dar nu era deloc stilul
lui. Probabil tata
credea că era o
chestiune privată, între
mama şi ele. Oricum,
avea de gând să i-l dea
Lisei când venea pe la

ei - îl ţinuse de-ajuns numai pentru ea. Ar fi putut să-l tragă la xerox, dar ideea asta i se părea ciudată. îi plăcea dosarul. Era un biblioraft ieftin, de la

WHSmith, dar îl
alesese pe cel mai
colorat, bineînţeles.
Era turcoaz şi roz
aprins, cu palmieri şi
flamingi. Paginile
dinăuntru erau toate

diferite. Unele erau scrise pe hârtie de hotel, unele pe pagini liniate ce păreau scoase din caietele studenţeşti ale lui Hannah. Unele erau pe

hârtie albă Basildon
Bond. Scrisul mamei
era mereu acelaşi însă,
deşi ocazional folosise
un creion. Lângă
telefon aveau un
borcan care trebuia să

fie mereu plin cu
instrumente de scris,
însă, oricât de des îl
umplea cu pixuri ieftine
Bic, era mereu golit -
oricine venea să scrie
ceva pleca după aceea

cu pixul vârât după
ureche sau într-un
buzunar la spate, şi nu-
l mai punea niciodată
la loc. Hannah o auzea
parcă pe mama pufnind
supărată, plângându-se

de lipsa unui pix şi, în cele din urmă, luând un creion.

Vocea mamei răsuna cu perfectă claritate din tot jurnalul, şi de

aceea era atât de preţios.

Se ridică şi opri radioul. Partea aceasta pe care voia s- o ducă jos acum era scrisă pe hârtie liniată. Voia să i-

o dea tatălui ei s-o citească. Voia să-şi amintească şi el cât de mult îl iubise mama.

Mark era pe verandă, înfofolit în palton şi căciulă,

privind apusul de soare
cu un pahar de vin roşu
în mână. Când îi atinse
umărul şi Mark se
întoarse spre ea,
Hannah văzu că avea
lacrimi în ochi, dar nu-i

spuse nimic. Avea dreptul să stea pe verandă şi să verse o lacrimă pentru soţia lui, nu? Nu ar fi ajutat la nimic să vorbească despre asta. Se

obişnuise deja să umble
tiptil în jurul durerii lui.
Momentele acestea
erau din ce în ce mai
rare. Vara trecută şi
toamna, se
întâmplaseră mereu -

venea de la şcoală sau
de la un duş şi-şi găsea
tatăl plângând. Uneori
se prefăcea că nu
plânsese, dar Hannah
recunoştea semnele.
Uneori nici nu încerca

să se ascundă. Acum îşi prinse rădăcina nasului între degetul mare şi arătător şi inspiră adânc.

— Bună, frumoaso. Ce ai acolo?

— O parte din jurnal. E vorba despre tine. M-am gândit c-ai vrea să citeşti.

Mark îşi puse paharul cu vin deoparte şi luă hârtia.

— Mulţumesc, Hannah.

Jurnalul Barbarei

Cum l-am întâlnit pe Mark

închipuiţi-vâ scena. Eram divorţată. Locuiam singură cu

fiicele mele de aproape opt ani. întrucât o terminasem destul de urât cu Donald, el se implica foarte puţin. îmi plătea. îmi plătea în fiecare lună. Dar nu

venea deloc pe la noi şi nici vorbă de aranjament în care să vă ia în fiecare al doilea weekend sau două săptămâni în vacanţa de vară. (Asta

e o altă poveste, nu pentru azi...) Deci, mă descurcam cu toate de una singură. Casa, voi fetele, slujba... Lisa, cea mai mare, avea aproape 22 de ani deja.

Ceea ce mă făcea să mă simt incredibil de bătrână - era practic vârsta pe care o aveam eu când am născut-o pe ea. Nu locuia acasă, bineînţeles - stătea cu

nişte prietene într-un apartament. Dar venea în fiecare weekend, flămândă şi cu o grămadă de rufe de spălat. Jennifer era la universitate. Tocmai

plecase, încercam să nu mă supăr că a ales St Andrews, în Scoţia. Bineînţeles că aveau programa cea mai bună. Dar era aşa de departe! Era ca o

respingere. Amanda era singura care locuia încă acasă în mod permanent. împlinise opt ani cu câteva luni înainte. Uneori mă îngrijoram că era prea

singură, fără o soră sau
un frate alături. Dar
era grozav să- mi
petrec timpul cu ea.
Are maturitatea aceea
pe care o vădesc
uneori copiii unici - şi

practic asta era, având în vedere poziţia ei în familie.

Ador să fiu mamă. Şi sunt al naibii de bună la asta, cred, şi sunt gata să-l sfidez pe

oricine ar îndrăzni să
spună că fetelor mele
le-a lipsit ceva în viaţă.
Am avut grijă să aibă
modele masculine
demne de urmat şi am
muncit din greu să le

ofer o casă bună. Eram proprietara unui magazin de cadouri. Şi asta îmi plăcea la nebunie. Nu aveam să mă îmbogăţesc niciodată, dar mă

trezeam în fiecare zi cu dorinţa de a merge la lucru, în timp ce ştiu o grămadă de oameni care nu pot spune asta despre meseria lor. Şi e întru totul al meu. Pe

deasupra, hai să fim sinceri, postura de şefă mi se potriveşte perfect.

După divorţ nu mai fusesem cu nici un bărbat. în ceea ce

priveşte partea aceea
din mine, n-aş zice
neapărat că eram
nefericită. Eram mai
degrabă solidificată
prin criogenie. Imediat
după divorţ, pur şi

simplu nu aveam timp.
Aveam trei fete mici
acasă, una dintre ele
bebeluş. Şi magazinul
era la început. Lucram
toată ziua în magazin şi
toată seara acasă,

spălând, călcând şi
făcând curăţenie, şi
cădeam în pat epuizată
la abia o oră după
fetele mele. La mijloc
trebuie să fi fost

mândrie, hotărâre şi,
probabil,
obsesie.

Acum că Lisa şi
Jennifer erau plecate,
iar Amanda crescuse şi
era la şcoala, poate că-

mi rămânea mai mult
timp, tnsâ *nu mai*
aveam nici o înclinaţie.
Pur şi simplu
presupuneam că îmi
trecuse timpul. Ştiam
că la 44 de ani nu eşti

realmente bătrână, nu în zilele noastre. Ştiam că arătam bine, dacă nu te deranjau câteva efecte ale gravitaţiei şi câteva riduri fine... Dar oricum, unde să fie

bărbaţii ăştia cu care
să ieşi în oraş, de care
să te îndrăgosteşti sau
cu care să te culci?
Fiecare revistă pe care
o cumpăr ai era plină
cu articole despre

penuria de bărbaţi disponibili. De parcă tocmai se terminase războiul mondial şi toţi burlacii fuseseră măcelăriţi. Când am divorţat de Donald, mi-

am permis să mă
gândesc că poate, doar
poate, aveam să găsesc
pe cineva care să fi
trecut prin aceleaşi
experienţe ca mine,
poate un tip cu copii, şi

că ne-am fi lins rănile împreună şi ne-am fi bucurat de puţină fericire împreună. Ceva cam ca Familia Brady*, dar cu nişte nuanţe mai întunecate şi gust mai*

bun la haine. Dar nu s-a întâmplat aşa ceva. Şi era în regulă. Nu zăceam în pat noaptea plângându-mi frustrările ori singurătatea. Nici

vorbă să mă las eu pradă unei asemenea lamentaţii penibile. în cea mai mare parte timpului, pur şi simplu nu mă gândeam la asta...

într-o bună zi însă,
el a intrat în magazin şi
a răsturnat totul cu
susul în jos. Bineînţeles
că am observat ce bine
arăta. Am spus că eram
resemnată, nu moartă.

Era Harrison Ford - cam din epoca Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute - *dar fără cercel. Nebărbierit, şi ăsta nu e un stil pe care să-l apreciez în*

mod normal, dar lui i se potrivea. Arăta ca şi cum s-ar fi îmbrăcat pe întuneric, dar dintr-o garderobă plină de lucruri de calitate, dacă vă puteţi imagina.

Aşa că bineînţeles c-am observat. Dar era tânăr. Mult prea tânăr. Până aici, nu e chiar aşa de neobişnuit. L-am întrebat dacă-l pot ajuta cu ceva. Mi-a zis

că voia să caute ceva pentru mama lui. l-am arătat şalurile. Erau frumoase, nişte şaluri indiene brodate cu nişte culori superbe, ca de pietre preţioase. Am

fost impresionată când
a ştiut că ochii mamei
lui sunt căprui, şi chiar
mai mult când a ales
cele trei culori care se
asortează cel mai bine
cu ochii căprui. Şi

atunci l-am simţit
uitându-se drept la
mine, iar în clipa aceea
ziua aceea banală s-a
schimbat. Nu sună
ridicol? Dar aşa a fost.
S-a uitat direct la mine

şi mi-a spus că mama
lui avea ochii şi părul
de o culoare
asemănătoare - deşi el
era mult mai brunet - şi
m-a rugat să-mi pun un
şal de probă, să vadă

cum îmi stă, iar când
am făcut asta, mi-am
dat seama că mi s-a
grăbit respiraţia.
Numai din faptul că mă
privea. Ceea ce m-a
făcut să roşesc, pentru

că era o prostie
adolescentină, şi el a
observat că roşisem,
dar nu-mi puteam
întoarce faţa, pentru că
trebuia să-i arăt cum
îmi stă cu şalul, şi

atunci a roşit şi el,
pentru că m-a făcut pe
mine să roşesc, şi
atunci, slavă Domnului,
sau naiba să le ia, nu
am fost sigură care, s-
a deschis uşa şi au

intrat două femei
gravide care au cerut
nişte cartonaşe
speciale pentru
anunţarea naşterii, iar
vraja s-a stricat la fel

de repede pe cât
apăruse.
Mark a cumpărat
însă două şaluri
zicându-mi că o va lăsa
pe mama lui să-şi
aleagă favoritul,

moment în care am
ştiut că va reveni cu
cel respins. în seara
aceea, în timp ce
pregăteam o omletă cu
ciuperci pentru mine şi
Amanda - Doamne, îmi

amintesc chiar şi ce mâncare am făcut! - m-am întrebat dacă o făcuse intenţionat. (Mult mai târziu mi-a spus că fusese într-adevăr intenţionat.

Mama lui voise să le
păstreze pe amândouă
de fapt, însă el a
trebuit să-i explice cu
părere de râu că nu
putea, deoarece avea

nevoie de unul ca pretext să revină.)

A apărut cu cinci minute înainte de ora închiderii, într- o seară umedă de joi. De data asta nu mai era nici o

gravidă care să stea la pândă aşteptând să întrerupă totul. De data asta, am roşit chiar în timp ce socoteam restul. Era îmbrăcat mai elegant

decât data trecută. Dar nu mi-a spus nimic neobişnuit. Mi-a mulţumit politicos şi s-a dus către uşă.

Când a pus mâna pe clanţă, a părut să se

răzgândească. S-a
răsucit către mine şi,
fără să se apropie,
pârând pe punctul s-o
ia la fugă în orice clipă,
m-a întrebat:

— Ai cumva o regulă care să interzică întâlnirile cu clienţii?

Am râs. Ce ciudat să spună aşa ceva.

— Poftim? Vrei să spui ca între doctori şi pacienţii lor?

— Cam aşa.

îmi bubuia inima.

— N-am avut nevoie de o asemenea regulă în trecut.

— Şi dac-ai avea nevoie de una acum?

— Crezi că am nevoie acum?

— Cred că s-ar putea să ai.

Era drăgălaş, atât de tânăr şi atât de simpatic!

—Atunci cred că va trebui să mă gândesc la asta.

Şi m-am gândit. M-am gândit la asta toată seara şi noaptea aceea. M-am răzgândit. M-am

răzgândit la loc. Eram încântată să mă simt iar ca o fetiţă. Apoi m-am mustrat singură că eram aşa de ridicolă. Trecuse atât de mult timp. Ani. Decenii. îmi

ieşisem complet din mână. Pe dimineaţă m-am hotărât. Dacă revenea a doua zi, aveam să accept. Apoi m-am studiat în oglindă, uitându-mă

peste capul Amandei,
care se spăla pe dinţi,
şi m-am gândit că se va
răzgândi în clipa când
mă va vedea. Nu puteai
scăpa fără consecinţe
după o noapte

nedormită la vârsta mea. Toată faţa îmi părea răvăşită de nesomn.

S-a întors. M-a invitat din nou. M-a dus la prânz. S-a

dovedit că avea zece ani mai puţin ca mine - deşi în ziua aceea, şi în multe altele de atunci, m-am gândit că arăta cu mult mai tânăr de-atât. Era arhitect. Se

numea Mark Forbes. Şi asta a fost - stătusem singură, fără dragoste, opt ani de zile. Şi mi-a luat cam douăzeci de minute - la un cappuccino şi un

sendviş cu salată de ou - ca să mă îndrăgostesc de el.

Mark îşi amintea perfect. Şi el simţise acea scânteiere electrică, involuntară,

când Barbara îşi pusese şalul la rugămintea lui şi o privise pentru prima dată. Poate pentru el fusese o chestie mult mai senzuală. Barbara

avea un trup superb -
îşi amintea marginea
materialului pe pielea
ei albă şi fină - şi
impulsul pe care-l
avusese să i se holbeze
în decolteu când îi

împacheta
cumpărăturile. Dar mai
fusese ceva. Un
element care făcuse
drumul de la biroul lui
la magazinul ei a doua

zi, şi ziua următoare,
magic şi obsedant.
îşi amintea şi cât de
emoţionată fusese la
prânzul acela. Cum îi
spusese rapid, încă
înainte să apuce să

comande ceva, că era
divorţată, că avea trei
fiice, că era prea
bătrână pentru el, că
avea prea multe bagaje
emoţionale. Şi atunci
îşi dăduse seama că se

grăbea prea tare, şi
roşise iar în felul acela
delicios. Mark voise să-
i sărute fiecare
centimetru de piele ce
se îmbujorase.

Noianul de informaţii nu-l speriase. Nu era prost. Ştia că era mai în vârstă. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că are un trecut.

Fusese naiv - trei fiice,
două dintre ele adulte -
probabil ar fi trebuit
să-l facă s-o ia la goană
urlând. Existaseră
momente după aceea -
evident - când ideea de

a o lua la sănătoasa i se
păruse genială. Nu era
un sfânt. Dar îşi dăduse
cumva seama, încă de
foarte devreme, că
Barbara merita efortul.
îşi amintea spuma de la

cappuccino pe buza ei.
Şi cerceii lungi de
argint pe care-i purtase
atunci, cum se clătinau
când râdea. Şi
parfumul ei.

Barbara îi spusese de multe ori că ştiuse că-l va iubi de la bun început. îi spusese asta stând întinsă în braţele lui. Le spusese asta lui şi tuturor invitaţilor la

nunta lor, unsprezece luni mai târziu. O auzise spunându-i lui Hannah, murmurând povestea peste capul ei de bebeluş în timp ce o alăpta, într-o noapte

când Mark se trezise şi
nu le văzuse pe nici
una şi coborâse la
parter să le găsească.
însă niciodată nu
văzuse asta în scris. Şi
pentru o clipă, stând în

lumina soarelui ce apunea, pe veranda pe care o construise pentru ele, nu se mai simţi trist. Se simţi norocos.

Lisa

Reducerile de ianuarie ajunseseră la stadiul în care înţelegeai exact de ce era încă nevândut fiecare obiect de îmbrăcăminte ce mai

rămăsese în magazin. Pentru că nu se potrivea, la croi sau culoare, cu silueta sau tenul nici unei femei de pe lume. Şi nici chiar o reducere de 75% nu

putea să-l facă atrăgător pentru cineva.

Era deprimant să faci cumpărături în perioada asta a anului. Lisa de-abia aştepta să-

i vadă îndepărtând
hainele nedorite de pe
rafturi şi să aducă
ridicol de devreme
primele modele de
sandale şi rochii de
vară, în culori vii,

oferind clientelor o
perspectivă mai veselă.
De fapt, totul era
cam deprimant în
perioada asta a anului.
Crăciunul se terminase.
Ştiai că trebuie să dai

jos măcar două
kilograme, dar
frigiderul era încă plin
cu plăcinţele cu carne
şi cu minunatul stilton,
brânza cu mucegai
albastru pe care toată

lumea pare s-o
cumpere în calupuri
rotunde imense în
decembrie, dar din
care nimeni nu pare
dornic să mănânce mai
mult de o feliuţă. Mai

erau de îndurat încă
trei luni de iarnă cu
zăpadă şi cer cenuşiu,
păr uscat la calorifer şi
televiziune de doi bani.
Şi nici măcar nu puteai
îndulci neplăcerea cu

nişte cumpărături terapeutice.

Jennifer sugerase să se întâlnească în templul cumpărăturilor, John Lewis. Lisa hotărî să se alăture cozii lungi

de la cafenea şi să
aleagă în locul surorii
ei, neştiind dacă
aceasta prefera o
prăjitură de morcov
sau de ciocolată, o
cafea cu lapte sau un

ceai de muşeţel.
Alesese deja o masă
lângă fereastră şi era
pe punctul de a-şi vârî
furculiţa într-o
prăjitură - unul din cele
două tipuri - când sosi

Jennifer. Ea evident nu avea aceeaşi părere despre vânzările la reducere, întrucât se opintea să care mai multe pungi mari.

— Ce-ai cumpărat?

— Nişte aşternuturi de pat. Prosoape. O... şi un mixer KitchenAid. Are o culoare ciudată, pe care evident n-o vrea nimeni, aşa că i-au

făcut o reducere de 50 de lire.

— Şi nu te deranjează culoarea?

— Nu-mi place prea mult, dar n-o s-o port pe mine, oricum. O

să mixez în el. Şi ştii că nu ţinem electrocasnicele la vedere, aşa că nu-mi pasă.

— într-adevăr. Puteai efectiv să faci o

operaţie de apendicită
pe blatul de granit din
bucătăria lui Jennifer şi
Stephen fără teamă sau
vreo precauţie
suplimentară.

— Dar tu? Ai găsit ceva chilipiruri?

— Numai prăjitura.

— Super.

Jennifer se aşează mulţumită pe scaun şi sorbi din ceai. Lisa o

imită savurând aroma cafelei.

— Deci, cum o duci?

— Sunt bine.

— Ce face Andy?

— Bine.

— Bine în sensul că i-am spus că nu vreau de fapt să mă mărit cu el şi a acceptat ideea foarte bine, sau bine în sensul că nu i-am suflat nici o vorbă despre

asta şi el crede şi acum că voi fi mireasă în iunie?

— La naiba, Jen. De ce nu treci direct la subiect?

— Scuze. Atâta
doar că mi-e incredibil
de milă de el, de când
ne-ai zis la Crăciun...
— Ştiu. Ştiu. Nu,
încă nu i-am spus că nu

vreau să mă mărit cu
el.

— Ah.

— Nu fi aşa.

Doamne! Poţi vârî atâta
dezaprobare într- un

cuvânt de o singură silabă, Jen.

— N-am vrut să sune aşa. Scuze.

Jennifer zâmbi.

— CeeCee e la noi de dinainte de Crăciun.

Karen s-a dus pe nu
ştiu ce iaht prin
Caraibe, ştii... pentru o
săptămână întreagă.
Nu am putut avea o
asemenea conversaţie
cu CeeCee şi urechile

ei mari fluturând prin casă, nu crezi?

— Săraca CeeCee!

— Săracul Andy.

Săraca CeeCee. Dar eu?

— Săraca de tine.

— Mulţumesc!
După o pauză, reveni la sentimente mai bune: Ai dreptate, sunt o laşă absolută. CeeCee se duce la culcare la şapte, mi-ar fi rămas

porţiuni mari din zi în care i-aş fi putut spune. Corect. Ştii de ce nu i-am spus?

— Nu.

— Pentru că va dori să afle motivul, iar aici

n-am idee cum să
procedez. Nu cred că
pot să-i dau un motiv
bun - cel puţin nu unul
suficient de
convingător. Nu pot să-
mi dau nici mie, ce

naiba. Şi ştii ce mă îngrijorează?

— Din nou, răspunsul e nu.

— Că aceasta va fi ultima picătură pentru

el. Probabil că o să mă lase, dacă-l refuz.

— Şi nu vrei să se întâmple asta.

— Nu.

— Păi, tot e ceva. Ştii că vrei să fii cu el.

— Dar nu e de ajuns, nu?

— Nu şi pentru el, evident. Lisa luă o îmbucătură mare de prăjitură. Câteva firimituri îi căzură din

gură şi le apăsă cu
furculiţa. Jennifer îşi
ţinea ceaşca între
mâini, bătând cu
degetele în porţelan
fără să-şi dea seama.
Trebuie să vorbeşti cu

el, Lisa. Totul o să devină mai clar pentru amândoi dacă purtaţi o discuţie sinceră.

— Aşa zici tu, altă maestră a comunicaţiei! Tu şi

Stephen aproape că n-aţi vorbit unul cu altul la Crăciun...

— Ba am vorbit!

— Ştii ce vreau să spun. N-aţi fost... n-aţi fost apropiaţi, nu v-aţi

purtat normal unul cu celălalt.

— Ai dreptate.

Jennifer clătină din cap.

— La naiba. Amândouă avem

necazuri de-astea. Zâmbi ironic. Ce-ar zice mama? Te întrebi asta uneori, de când a murit? Ce-ar zice?

— Mai des decât înainte să fi murit. Şi e

o prostie, nu crezi? Aş
fi putut primi atâtea
sfaturi bune pe gratis şi
niciodată nu le-am vrut.
Acum le-aş vrea, dar nu
le mai pot primi.

— Hmm. Apropo de mama. Cred că am să-ţi spun despre ea un amănunt care-ţi va explica într-un fel de unde ni se trage atitudinea asta de struţ

faţă de confruntări şi comunicare.

Jennifer se aplecă înainte. Asta nu suna a mama.

— Ce anume?

— Amanda m-a pus să jur că n-o să spun nimănui.

— Amanda?

— Da. I-am promis, însă cred că tu trebuie

să ştii. îmi promiţi să păstrezi secretul?

— Da. Despre ce secret e vorba?

— Ştii scrisorile alea pe care ni le-a lăsat mama?

— Sigur.

— Amanda nu şi-a citit-o pe-a ei. La început.

— De ce nu?

— Nu ştiu... motive bizare... o ştii pe

Amanda. Oricum, o tot purta la ea de şase luni, aşteptând momentul potrivit s-o citească. Moment care a fost, se pare, pe când stătea în pat cu un tip

pe care abia îl
cunoştea, dar asta nu
contează acum...

— De Anul Nou?

— Exact.

— Şi... ce era în scrisoare? Ţi-a arătat-o?

— Da, mi-a arătat-o. M-a sunat, într-o stare extrem de ciudată, de parcă se

străduia din răsputeri
să pară normală, şi
dând impresia tocmai
din cauza asta că se
simţea cumplit. Am fost
foarte îngrijorată. Am
crezut că... poate tipul

ăla... mă rog, nu ştiu
ce-am gândit, dar nu
părea deloc să fie bine.
Mi-a zis să mă
întâlnesc cu ea - asta a
fost pe două ianuarie.

— Acum mă sperii de-adevăratelea. Ce scria în scrisoare?

Lisa făcu o pauză de o clipă. Nu era deloc uşor să spună asta. îşi amintea cât de şocată

fusese ea când aflase de la Amanda, dar nu avea ce să facă acum.

— Amanda nu e a tatei.

— Nu înţeleg.
Jennifer părea prostită.
Ce vrei să spui?
— Vreau să spun...
Lisa încercă să fie
răbdătoare. Tata nu a
fost tatăl Amandei.

— Biologic?

— Sau oricum altcumva, dacă stai să te gândeşti.

Jennifer apucă furculiţa în mână şi o înfipse în

prăjitură, evident fără intenţia de a o mânca.

— Nu pricep.

— Mama a avut o aventură. E clar că tata a ştiut despre asta sau, cel puţin, este foarte

probabil să fi ştiut. Dar nimeni altcineva n-a ştiut. Nici Amanda, nici Mark, nimeni.

— N-ar fi făcut ea aşa ceva.

— Nici eu n-aş fi crezut, dar... Care parte nu crezi c-ar fi făcut-o?

— Toate. Să aibă o aventură. Să aibă un copil. Să nu spună

nimănui. Nici măcar lui Mark. Pur şi simplu nu pare posibil - nu făcea ea chestii de-astea, nu era ea genul de persoană...

— Iată că ne-am înşelat.

Lisa înţelegea dorinţa lui Jennifer de a face din mama ei un model de perfecţiune.

Dar nu fusese. Nimeni nu era.

— Doamne, biata Amanda. Cum se simte?

— Furioasă, mai ales.

— Nu supărată?

— Şi supărată. Dar am senzaţia că în primul rând este nervoasă pe mama că a aşteptat atâta ca să-i spună.

— Nu e un lucru uşor de spus.

— Nu, dar dac-ar fi ştiut, dacă ar fi ştiut înainte să moară mama, sau înainte să moară tata, la urma

urmei, ar fi putut să le
pună întrebări despre
asta, pe când acum nu
mai poate. Acum ştie
doar ceea ce a ales
mama să-i spună, în

scrisoare. Nu apare în jurnal.

— S-a gândit probabil că Amanda trebuie să hotărască dacă să spună sau nu.

Jennifer clătină din cap, dar îşi amintea de singura dată când Donald o lovise pe Barbara. Ea spusese că-l provocase. Ăsta ar

fi fost un motiv suficient.

— Şi ce a ales să-i spună, exact?

— Păi, nu prea multe. Că a avut o aventură. Că n-a fost o

chestie serioasă sau de lungă durată. Că n-a fost îndrăgostită de el.

— I-a pomenit şi numele? El a ştiut că a rămas gravidă?

— N-a spus cine era. Potrivit Amandei, a fost o aventură sordidă de care mama n-a fost mândră. Nu l-a iubit pe individ, presupun că

era un fel de prieten de familie.

— Doamne! E din ce în ce mai rău.

— Sau mai bine. Doar n-ai vrea să fi fost o pasiune imensă de un

deceniu întreg, sau mai
ştiu eu?

— Nu ştiu!

Jennifer părea
exasperată. Aş vrea ca
Amanda să fie copilul
tatei, asta-i tot ce

vreau. Este mama noastră. Nu vreau să fi avut nici o aventură. în plus, cum a ştiut că nu e a tatei, oricum? Erau încă împreună când a rămas ea gravidă, nu?

— Da, dar gândeşte-te puţin... Amanda are părul mamei, dar la faţă şi la corp nu seamănă deloc cu mine şi cu tine. Iar

noi semănăm cu familia din partea tatei.

Lisa o urmărea pe Jennifer analizându-i vorbele. Ştia că sora ei se lupta cu această idee. Ea avea propriile

motive să-şi înţeleagă mama.

— Presupun că ai dreptate. Dar nu m-am gândit niciodată la asta.

— De ce să te fi gândit?

— Exact.

Lisa îşi dădu seama că Jennifer arăta foarte şocată. Mai şocată

chiar decât Amanda, aproape.

— Şi adevărul e că n-a *ştiut* cu adevărat. Nu suntem în *Dinastia,* nimeni nu i-a cerut un test ADN sau altceva.

Pur şi simplu şi-a dat ea seama. Probabil ştia mai multe despre perioadele de timp dintre... lucruri...

Jennifer strâmbă din nas dezgustată, de

parcă acestea erau detalii la care nu voia să se gândească. îşi întoarse iar atenţia la poveste.

— Dar tipul? Tatăl adevărat?

— Cum am spus, nu i-a dat numele. A zis că Amanda nu are nevoie să ştie. A aflat că era gravidă, însă ea a ales să nu-l implice, iar el şi familia lui s-au

mutat din oraş curând după aceea.

Jennifer se uită afară pe geam, pierdută în gânduri. Lisa îşi termină prăjitura şi cafeaua; ar fi vrut să-şi

mai ia o ceaşcă, dar
coada se lungise de nici
nu i se mai vedea
capătul.

— Familia
Heywood, murmură

Jennifer, parcă vorbind singură.

— Poftim?

— Familia Heywood. Mereu eram împreună cu ei, îţi aminteşti? Heather

Heywood era colegă de clasă cu mine. Locuiau mai jos de noi pe aceeaşi stradă.

— Nu-mi amintesc.

— Ba da. Hai, gândeşte-te. Heywood.

Spuse asta de parcă
pur şi simplu repetiţia
numelui ar fi ajutat-o
pe Lisa să-şi
amintească. Aveau
iepuri, iar noi voiam
atât de mult să avem şi

noi. Aveau o curte mare
în spatele casei. Lisa îşi
aduse atunci vag
aminte de Heather
Heywood, de codiţele
ei castanii, de iepuraşii
ei dolofani. Nu era încă

sigură în ce fel erau
relevanţi. Jennifer
continuă cu însufleţire:
Ne întâlneam mereu cu
familia Heywood.
Mama şi tata erau
membri la Masa

Rotundă şi la Cercul
Doamnelor împreună
cu părinţii lor. îţi
aminteşti... Şi apoi s-au
mutat înainte să se
nască Amanda. îmi
amintesc mai ales

pentru că Heather mi-a
furat una din păpuşile
Sindy, deşi mama mi-a
zis că probabil am
pierdut-o eu şi nu m-a
lăsat să-i sun şi să o cer
înapoi. Am ştiut că a

luat-o ea, pentru că era cea pe care n- o avea şi întotdeauna a fost invidioasă din cauza asta. Scutură din cap să se debaraseze de această diversiune.

Oricum, chestia e că s-au mutat în vara aceea, înainte să se nască Amanda. Sigur a fost el...

— Calmează-te, Jennifer. Este o ipoteză

cam extravagantă, nu crezi?

— Gândeşte-te, reperele temporale se potrivesc la fix!

— Şi ce dacă?

— Cum adică şi ce dacă? Individul ăsta s-ar putea să fie tatăl Amandei!

— Da, şi s-ar putea să nu fie. Oricum, ce relevanţă are? A trecut

un sfert de secol de-atunci.

— Ce relevanţă are?

Vocea lui Jennifer era din ce în ce mai stridentă şi mai

zgomotoasă. Lisa voia să calmeze situaţia.

— Ascultă, Jen. Nu se poate spune că Amanda era apropiată de tata. Abia s-au cunoscut, de fapt. Dacă

a considerat vreodată
un bărbat pe post de
tată, acela este Mark,
şi ultimele veşti nu
schimbă nimic în
privinţa asta. Nu văd ce
rost ar avea să

răscoleşti trecutul, să arunci nume în aer, mai ales când n-ai habar despre ce vorbeşti...

— Nu am aruncat cu nume în aer. Am spus doar...

— Ştiu. îmi pare rău. Părea supărată şi oarecum jignită. Lisa se bucura că se hotărâse să-i spună ea, mai degrabă decât s-o lase pe Amanda. Dacă

Amanda avea de gând
să mai informeze pe
cineva în afară de ea.
Uneori, lui Jennifer îi
sărea muştarul mult
prea repede. Tu ce
crezi despre asta? îşi

întrebă acum sora. Vreau să spun, despre mama. Să-l lăsăm pe individul ăsta deoparte pentru un moment...

— Despre mama?

întrebarea o luă
oarecum prin
surprindere. Nu era
sigură cum să
răspundă, fiind
rezonabil de sigură că
busola ei morală era

diferită de a lui Jennifer. Inspiră adânc.

— Cred că mama şi tata au fost nefericiţi foarte multă vreme. De fapt, o ştim sigur, doar am asistat şi noi la

întreaga tevatură. Tata
a înşelat-o pe mama.
Până la urmă, bravo ei
că a ripostat, mă
gândesc. Sper că a
găsit un pic de fericire
şi că şi-a îmbunătăţit

încrederea în sine. Cred că a fost... o tâmpenie colosală să rămână gravidă, şi dac-ar fi aici i-aş spune-o în faţă. Şi cred c-a fost o laşitate că a păstrat

secretul atâţia ani. Din cauza asta am continuat să ne purtăm urât cu tata, gândindu-ne că el a fost adevăratul vinovat pentru tot. Se vădeşte

însă că mama a fost o
fiinţă omenească,
capabilă să facă
greşeli. Şi aş vrea să fi
avut încredere în noi să
ne spună, la un
moment dat. Pentru că

eu n-aş fi condamnat-o.
Şi aş fi fost puţin mai
blândă cu tata, iar
Amanda ar fi ştiut cine
este, şi ar fi avut şansa
să pună întrebări, pe
când acum nu mai

poate. însă la
întrebarea dacă o
desconsider pe mama
din cauza asta
răspunsul e nu. A fost
un om, Jen, şi oamenii
nu sunt perfecţi, iar ea

n-a fost perfectă. E de
înţeles. Oricum, totul s-
a întâmplat cu foarte
multă vreme în urmă.
Nu mă deranjează.
Cum Jennifer nu făcu
nici un comentariu,

Lisa o iscodi: Tu ce părere ai?

— Nu ştiu. Nu ştiu.

După ce se despărţiră şi merseră fiecare în treaba sa, Lisa îşi dădu seama că

Jennifer nu-i mai spusese nimic altceva despre Stephen. Era foarte bună la asta. La a fi evazivă. Nu ştia care era problema între ei doi. Şi bănuia că

Jennifer nu voia să-i dea nici un indiciu.

Nu că în acel moment ar fi avut timp să-şi facă griji pe seama lui Jennifer. Se zice că trebuie să

începi Anul Nou cu
capul limpede şi
proaspăt, dar Lisa se
simţea de parcă cerul
se lăsa din ce în ce mai
jos, până era gata să se
prăbuşească peste ea.

Nu dormea bine, se trezea la ora trei în fiecare noapte şi nu putea să adoarmă la loc, cu mintea doldora de gânduri. Amanda nu mai ţinea legătura cu

ea de o vreme, după ce-i trimisese un SMS în care o anunţa că părăsea oraşul pentru scurt timp. Asta era Amanda cea veche. Nu ştia cum de nu

înnebunise mama,
întrebându-se mereu
unde era şi cum o
ducea, şi în aceeaşi
clipă se întrebă de ce
se simţea obligată
parcă să preia mantaua

îngrijorării pentru sora ei, când nimeni n-o rugase. Sindromul surorii mai mari. Blestemul primului născut.

Andy. Andy. îşi dădu seama că rătăcea aiurea. Doar rareori era o cumpărătoare asiduă, dar acum era pierdută într-o mare de sticlărie, tacâmuri şi

feţe de masă. Nu voia
să cumpere nimic de
acolo. Căută în
buzunarul de la spate,
găsi tichetul de la
parcare, şi se îndreptă

spre cel mai apropiat lift, ca să plece.

Odată ce ajunse în siguranţă la maşină, îşi rezemă capul de spătarul scaunului şi închise ochii ca să nu

vadă şoferii
nerăbdători care
dădeau ture aşteptând
ca ea să le lase liber
locul de parcare.

Pentru prima dată
după foarte mult timp,

îşi permise să se
gândească la ceea ce
făcuse. Ce-i făcuse lui
Andy. Era întotdeauna
pe undeva prin umbră,
la periferia minţii, în
zilele acelea, dar în

general ţinea gândul
departe, refuza să-l
înfrunte direct. Acum,
vorbind despre mama,
nu se mai putea opri.

Şi ea avusese o
aventură, bineînţeles.

Era uluită că nu ghicise nimeni. în mintea ei, litera stacojie clipea de la distanţă, stigmatizându-i infidelitatea. Cum altfel ar fi putut deveni atât

de pricepută la
justificări, scuze şi
împăciuire dacă nu şi-
ar fi petrecut ultimele
luni spunându-şi
singură aceleaşi

lucruri? Mantra infidelilor.

Se terminase. Se terminase cu totul. Dar se întâmplase. Nimeni nu ştia, în afară de ei doi. Scăpase neprinsă.

Acum trebuia să-şi găsească o justificare şi să treacă mai departe, să o lase în urmă. Era clar că mama încercase să facă asta. Dar scrisoarea Amandei îi

confirma o bănuială tot mai pregnantă, anume că nu poţi uita niciodată aşa ceva, că nu te poţi ierta singur cu adevărat. Oricât de grozavă ar fi

justificarea, oricât de
mult timp ar fi trecut...
îl chema Christopher
Absalom şi administra
un proiect imobiliar
într-o parte din East
End care se moderniza

văzând cu ochii. Firma ei câştigase contractul pentru decorarea apartamentelor de prezentare, şi Lisa îl cunoscuse într-una dintre vizitele efectuate

pe şantier. îşi dorise
din tot sufletul să nu
poarte casca de
protecţie prima dată
când îl văzuse.

Fusese o chestie pur
fizică. Şi ce însemna

asta de fapt? se
întrebase,
mărturisindu-şi totul cu
voce tare în maşină.
Pur fizică. însemna că
nu voia de la el nimic în
afară de ceea ce-i

oferea în pat. în afară
de senzaţiile mâinilor,
gurii şi trupului lui pe
al ei. Nu voia s-o placă
de fapt, nu cu adevărat.
Sau să ajungă s-o
cunoască. Sau s-o

prezinte mamei lui.
Voia doar s-o dorească
sexual. Doar fizic. De
parcă asta ar fi
ameliorat situaţia.
Pentru Andy ar fi fost
probabil chiar mai rău.

Chris avea acea scânteiere în ochi care o sedusese pe ea întotdeauna. Purta blugi la modă, cu talie joasă, şi Lisa zărise un abdomen musculos şi

bronzat pe sub tricou
când îşi ridicase braţul,
arătându-i ceva
deasupra capetelor lor.
Toată chestia îi
amintea de tinereţe. O
întâlnire de afaceri

mutată la pub şi
prelungită după
plecarea celorlalţi, o
invitaţie oferită şi
acceptată. Lisa sunase
acasă şi lăsase un
mesaj din toaletă -

întâlnirea se prelungea,
astfel că Andy trebuia
să cineze singur, nu
ştia la ce oră se va
întoarce. Fusese
surprinsă cât de uşor îi
ieşise minciuna pe

gură. Se dusese apoi acasă la Chris. Locuia într-un fost depozit din Shoreditch. Chiar şi spaţiul acela era atractiv - tavane înalte, pereţi de cărămidă;

complet anonim.
Aproape că n-avea
mobilă. Doar câteva
fotolii uzate de piele, o
etajeră de cărţi
aproape goală, un pat

alb imens, nearanjat şi
vag murdar.
Proiectul durase patru
luni. Se întâmplase
vara trecută. Lisa
făcuse sex cu Chris în
mod regulat, o dată sau

de două ori pe
săptămână. Nu stătuse
niciodată peste noapte
şi nu lăsase nici un
obiect personal în casa
lui. Nu ieşiseră
niciodată să cineze la

restaurant, nu se
uitaseră la nici un film
împreună. Nu-i
întâlnise nici un
prieten, nici nu-l auzise
vorbind de vreunul.
Prin septembrie îşi

dăduse seama că nu-l cunoştea deloc mai bine decât îl cunoscuse în iunie. Desigur, cunoştea acum fiecare centimetru al trupului său, ştia cum arăta, ce

textură şi gust avea.
Dar nu ştia care era
ultima carte pe care o
citise, nu ştia unde
copilărise. Iar el nu
ştia, în timp ce se
regulau (şi numai aşa

se putea descrie ce
făceau, chiar şi în
mintea ei) în fotoliile
mari de piele, sub duş
ori pe patul mare alb,
că ea trăia cu un tip.
Sau că mama ei era

bolnavă. Dacă ar fi
ştiut, atunci când
apăruse la uşa lui,
goală pe sub o rochiţă
subţire de bumbac alb,
şi i se aruncase în
braţe, trăgându-i blugii

de pe el, înainte să iasă
măcar din lift, că mama
ei murise cu două zile
înainte, s-ar fi gândit
poate că avea probleme
psihice. Nici n-ar fi fost

foarte departe de adevăr.

Nu apăruse nici o discuţie despre sfârşitul relaţiei, cum nu existase nici o discuţie despre

începutul ei. Lisa îşi termină proiectul şi nu mai apăru.

Nici ea nu înţelegea. Modelul acesta de comportament îi era familiar. înainte de

Andy, avusese mulţi
iubiţi. La universitate,
la serviciu. îi plăceau
bărbaţii, îi plăcea
sexul, îi plăcea să se
distreze. Dar nu-i
fusese niciodată

necredincioasă lui Andy. Până se întâmplase prima dată, cu Chris, nici nu se gândise că era capabilă de aşa ceva. Dar nu se întâmplase o singură

dată. Continuase s-o
facă luni de zile. Nu
putea să-şi spună că
era doar dorinţă
carnală. Nu era chiar
atât de simplu. Sexul
era bun, asta nu se

putea nega. îi plăcea
faptul că Chris nu voia
cu adevărat să discute
cu ea. îi plăcea că era
mulţumit să păstreze
relaţia la acel nivel, că
nu i se părea deloc

necesar ca relaţia lor
emoţională să evolueze
asemenea celei fizice,
însă nu persoana lui
Chris era motivul, ci
faptul că totul era atât
de... direct şi simplu.

Gol şi curat. Când era
în ea, cu ochii pironiţi
într-ai ei, nu vedea
nimic, pentru că nu
căuta să vadă nimic. I
se uita în ochi pentru
că era erotic, pentru că

voia să-i măsoare
reacţia fizică la
atingerile lui, la ritmul
şi viteza lui. Nu-i păsa
de nimic altceva din
gândurile ei. Aşa că era

perfect acceptabil să i se uite şi ea în ochi.

Motivul era Andy. Că Andy o iubea. Că Andy voia s-o ia de nevastă şi să construiască o viaţă cu ea.

într-un fel era ca şi cum, culcându-se cu Chris, încerca să demonstreze că nu merita asta. Că nu era destul de bună. Sau

încerca să-l ţină la distanţă...

Exersase modul în care avea să-i mărturisească. Se hotărî apoi să nu-i spună. Se terminase, şi

scăpase neprinsă. Andy nu-şi dăduse seama. Nimeni nu ştia. Nu era nevoie să ştie vreodată. Vinovăţia însă continua s-o roadă. Era întotdeauna în calea ei.

Probabil n-avea s-o părăsească niciodată.

Aproape îi spusese mamei într-o zi. Se dusese s-o viziteze nu mult după ce începuse cu Chris. Barbara era

în grădină, stând pe un scaun Adirondack, cu spatele la ea. Avea un pled pe genunchi, şi pledul, cu toate conotaţiile lui, îi umpluse Lisei ochii de

lacrimi. Ca şi cum şi-ar fi dat seama, Barbara îşi trăsese pledul la o parte când îşi văzuse fiica.

— Dacă n-ai nimic drăguţ de spus despre

nimeni, atunci hai şi stai lângă mine...

Lisa o sărutase pe obrazul răcoros, surprinzând, pe lângă aroma de Fracas, şi altceva, necunoscut şi

medical, şi se aşezase
pe iarbă la picioarele
mamei, strângându-i
afectuos mâna. Fusese
pe punctul de a-i
mărturisi. Dar lucrul
deloc drăguţ era

despre ea însăşi, astfel
că nu putuse s-o facă.
Barbara murise înainte
să se fi terminat
aventura.

Dacă ar fi ştiut
despre Amanda, poate

că i-ar fi spus. Şi poate ar fi ajutat la ceva.

Amanda

— Ce mai faci, fetiţo?

— Sunt bine. Tu cum o duci?

La încheierea orelor de muncă, Amanda luase trenul spre casă. Mark o luase de la gară şi acum veneau cu maşina acasă. Era o noapte umedă, rece, ca

de hibernare, şi Mark
se simţi uşurat şi
recunoscător că două
dintre fiicele lui aveau
să fie sub acelaşi
acoperiş cu el în
noaptea aceea. Ploaia

bătea în geamurile
maşinii şi pe capotă.
Era extrem de bucuros
s-o vadă.

— Se face tot mai
uşor, comentă el
ridicând din umeri.

Ştiam că aşa va fi.
Timpul. Trece, nu?
— Mă bucur.
— Şi eu. în cea mai mare parte a timpului. Uneori
urăsc asta.

— Ce vrei să spui?

— Pare prostesc, ştiu. Dar faptul că se face tot mai uşor înseamnă că se îndepărtează tot mai mult de mine. Ţi se

pare logic? I se părea. Amanda îşi puse mâna pe a tatălui său vitreg, aşezată pe schimbătorul de viteze, şi-i strânse uşor degetele. Gata, de-

ajuns cu smiorcăiala.
Spune-mi despre tine.
în primul rând, văd că
eşti tot în Anglia.
Trebuie să fie un fel de
record. Care-i chestia?

— Ah...

— Tipul ăsta, presupun... Amanda ridică din sprâncene. Scuze, sper că nu te superi. Hannah mi-a zis câte ceva.

— Gură spartă! Nu mă supăr. N-a fost un secret. La urma urmei am tot vorbit despre el când am fost toate acasă. însă nu mai e

nici un tip. Nu, asta s-a terminat, cred.

— îmi pare rău. E un subiect sensibil?

— Nu chiar. încercă să pară nepăsătoare. Dar era

un subiect sensibil, bineînţeles. Doar un mic amuzament, zise ea, deşi nu era adevărat. De fapt, mă gândesc să plec din

nou. Asta cel puţin era adevărat.

— Ei, asta-i viaţa. Unde, când... Detalii, te rog. Lasă-mă să mă simt şi eu un călător

virtual în noaptea asta atât de oribilă.

Amanda râse.

— Vorbeşti de parcă n-ai avea şi tu paşaport. Apropo, când ai fost ultima oară într-

o vacanţă? îi privi
chipul, iluminat de
farurile de stradă.
Acum că mă gândesc
mai bine la asta, n-ai
mai fost plecat nicăieri

de ani de zile. De când mama...

— Asta-i adevărat. Cel puţin îmi explică paloarea.

— Şi pungile de sub ochi.

— Ce drăguţ din partea ta.

— Hei, nu suntem într-o telenovelă. Dar de ce nu plecaţi undeva, voi doi?

— Eu am serviciul, Hannah trebuie să meargă la şcoală...

— Pff. Poţi să-ţi iei concediu. Hannah o să ia vacanţă. Ar trebui să mergeţi undeva.

— Ai dreptate. Ar trebui.

Mark îşi dădu seama că nu se gândise la o vacanţă. Ceea ce era ciudat. întotdeauna plecaseră în concediu,

înainte să se îmbolnăvească Barbara. Ea fusese responsabilă cu organizarea, bineînţeles. Plănuise totul. Rezervase totul.

Făcuse bagajele. îi dăduse pe toţi pe umeri cu loţiune de plajă factor de protecţie 30.

— Probabil pentru că mama ta a avut

întotdeauna grijă de asta.

— Păi, ştii ce, ea n-o s-o mai facă de-acum încolo. Asta înseamnă că n-o să mai mergeţi niciodată în vacanţă?

— Nu, bineînţeles că nu. Mă mai dădăceşti mult?

— Dacă vrei. Deci, s-a aranjat. O să te ajut eu. Acasă. O să intrăm pe internet şi o să vă

găsim un loc pentru
două săptămâni în
Torremolinos...
Mark râse.
— Bine, bine, ai
câştigat. Dacă promiţi
că n-o să fie

Torremolinos. O să vorbesc eu cu sora ta.

Hannah fu încântată de idee. Insistă să meargă undeva cu climă caldă, o plajă cu

nisip alb şi mare turcoaz.

— Nu poţi veni şi tu cu noi, Mand? Altfel, o să fiu blocată numai cu tata.

— Hei! Vorbeşti de mine de parc-aş fi o insolaţie.

— Ia gândeşte-te, tată. Numai noi doi?

Se strâmbă către el, de la calculator, unde

căuta fericită pe
Google nişte staţiuni
luxoase din Seychelles,
dar Mark ştia că nu
vorbea serios. Nu
complet serios, cel
puţin aşa spera.

Amanda era absorbită de albumele de fotografii ce încărcau rafturile din faţa biroului. Această arhivare a vieţii lor era, şi fusese

întotdeauna, departamentul lui Mark. Mama n-ar fi fost niciodată suficient de organizată. Ea fusese mereu complet pe dinafară la chestii din

astea. Glorios de
haotică. Mark era ca un
ying pentru yangul ei.
Aveau un album pentru
fiecare an de căsătorie.
Erau albume mari,
bleumarin, cu

fotografiile lipite ordonat. Ocazional erau nişte notiţe în creion, date, locuri şi nume, care ofereau un ghid al vieţii lor comune. Fiecare album

avea anul stanţat pe
copertă în litere aurii
şi, bineînţeles, erau
aşezate în ordine pe
rafturi. Amanda ştia că
mama îl invidiase pe
Mark pentru abilităţile

lui organizatorice, dar
parcă în silă,
tachinându-l mereu
pentru cât de ordonat
era, amenințând mereu
că se va duce în biroul
lui și-i va rearanja

lucrurile în absenţa lui. „Atunci o să vadă el", bombănea ea făcând cu ochiul.

Amanda le răsfoia acum nostalgică.

1993:Amanda împingând căruciorul lui Hannah de-a lungul debarcaderului la Brighton.

1995:Toate fetele stând lângă o maşină

închiriată în Franţa. îşi amintea vacanţa aceea. îşi descoperise primul ciclu la o staţie de benzină de lângă Limoges.

1997:Pe o plajă în Creta, Mark cu nasul ars de soare.

2000:Disneyworld, Hannah cu urechi de Minnie, Amanda cu atitudinea unei

adolescente
morocănoase.
Mark o lăsă pe
Hannah şi veni să stea
lângă ea, iar pentru
câteva minute se uitară
împreună la fotografii,

în tăcere. Apoi Amanda îşi ridică privirea.

— Fotografiile de dinainte să te întâlnească pe tine, cu mine, Lisa şi Jen şi

tata? Le-ai păstrat şi pe ele?

— Bineînţeles.

Mark se uită la ea surprins şi puţin supărat de întrebare. Nu le-aş fi aruncat

niciodată. Sunt o mulţime. Dar nu în albume. Vrei să le vezi?

— Pot?

— Sigur că poţi.

Sunt sus la etaj...

Erau într-o cutie mare, prăfuită, aşezată pe dulapul de haine din camera de oaspeţi, având pe ea ştampila unei companii de transport de mobilă.

Pozele erau într-o
dezordine
spectaculoasă.
„Doamne sfinte,
mamă", se gândi
Amanda, aşezându-se
turceşte pe podea,

rezemată de pat, şi începând să caute prin ele. Erau o mulţime de oameni pe care nu-i recunoştea. Locuri pe care nu şi le amintea. Mark se rezemă de

tocul uşii, cu braţele încrucişate.

— Ar trebui să fac ceva cu ele, serios. întotdeauna a zis că le va sorta ea... Vocea i se duse pentru o clipă, dar

Amanda abia părea conştientă de prezenţa lui. Cauţi ceva anume?

— Indicii. Caut indicii.

Nu-şi ridică privirea şi nici nu explică mai multe.
Spusese asta atât de încet, încât Mark nici nu era sigur că răspundea întrebării lui

sau vorbea doar
singură. După un minut
sau două o lăsă
singură. La urma urmei
Dumnezeu ştia că jalea
şi dorul îţi provocau
reacţii ciudate.

Amanda ridică o mână mare de fotografii din cutie şi se uită rapid la ele înainte să le lase să-i cadă în poală. Spuneau o mie de poveşti. Imaginile

vieţii sale. Dar lăsau pe dinafară multe lucruri.

Găsi o fotografie a mamei la prima ei nuntă, tânără şi subţire, într-o rochie cu talie îngustă şi jupa în

formă de clopot. Nu le cunoştea pe domnişoarele de onoare. De ce nu observase niciodată? Nu întrebase niciodată? Acum nu

mai avea de unde să
afle. Botezul Lisei,
prima petrecere
aniversară a lui
Jennifer. Fotografiile
mai vechi erau făcute
la ocazii. Pe atunci nu

foloseai un aparat de
fotografiat toată ziua,
bună ziua. Nu ca acum,
când părinţii îşi petrec
ani întregi privindu-şi
copiii prin lentilele unei
camere de fotografiat

sau video, înregistrând ore în şir pentru posteritate.

Nu ştia de fapt ce spera să descopere. Era doar dezamăgită. Donald. Brusc. Era în

fotografii, şi apoi nu
mai era. Nu era nici o
poză cu el şi o Barbara
gravidă, împreună cu
două fetiţe mici lângă
ea. Nu era la botezul

ei, nu era nici la prima ei zi de naştere.

Amanda se uită la chipul mamei. Nu-şi putea da seama ce se petrecea în spatele ochilor ei, a zâmbetului

ei. Nu arăta diferit
după ce el dispăruse.
De ce să fi arătat?
    Se gândi la ce-i
spusese Mark, cum
mama se îndepărta din
ce în ce mai mult de ei

odată cu trecerea timpului. Era bizar. Te uitai la o fotografie a ei, şi arăta pur şi simplu bizar. Ca atunci când arată fotografia cuiva mort la ştiri. De

parcă te păcăleai
singur, gândindu-te că
poţi vedea o aură sau
ceva - o prevestire a
sorţii dintr-o poză
obişnuită.

— Ai găsit ce-ai căutat? o întrebă Mark când ieşi din camera de oaspeţi.

Hannah era întinsă pe canapea, uitându-se la televizor, iar Mark

citea ziarul şi bea un pahar de vin. îi turnă şi ei un pahar când se apropie şi-şi trase un scaun lângă al lui.

— Nu prea.

— Pot să te-ajut?

Mark o scruta cu un aer îngrijorat. Pentru o clipă, Amanda se gândi să-i spună. Necazul era că o credea pe mama ei când scrisese că Mark n-avea idee. Şi nu voia

să fie ea cea care să-l
informeze. îl iubea.
Lisa avea dreptate - el
era, cu un avans imens,
cel mai bun tată din
toţi trei. îşi alungă

impulsul din minte şi-i zâmbi.

— Poţi să mă îmbrăţişezi.

Jurnalul Barbarei

Astăzi eo zi absolut oribilă. Nu ştiu dacă e

bine să scriu pentru voi
în zile ca asta. N-o să
fie uşor de citit.
Totuşi...

Azi mă simt istovită
şi îngreţoşată. în toate
sensurile acestor două

cuvinte. Am vomat de atâtea ori, încât mă doare diafragma. Deja de ore întregi nu mai am ce da afară, dar tot nu mă opresc din convulsii. Şi istovită...?

Atât de istovită. Mi-am văzut imaginea în oglindă (notă pentru mine - spune-i lui Mark să acopere toate oglinzile) şi e posibil ca părul meu să aibă o zi

chiar mai proastă ca a mea (ce-a mai rămas din el, însă asta e o cu totul altă poveste). Dar, ştiţi, abia pot să-mi mişc o mână până deasupra capului ca să-

l perii. Bănuiesc că n-
aş câştiga un premiu
nici pentru caligrafie...
Aveţi măcar idee cât de
mult mă afectează
epuizarea asta
permanentă?

Problema principală e că n-am energia necesară pentru a mă forţa să-mi revin din starea asta de spirit. Starea asta groaznică, neagră, disperată. Sunt

atât de afurisit de tristă. Am spus că nu voi face asta, dar nu mă pot abţine.

Nu vreau să mor. Nu sunt pregătită. Nu sunt gata. Voi nu sunteţi

gata. Nimic nu e gata.
Nu vreau să mor.
E ca şi cum întreaga
lume ar fi nouă,
minunată şi palpitantă.
De parcă am purtat o
eşarfă peste ochi toţi

anii aceştia. Niciodată
n-am stat întinsă să mă
uit la norii care-şi
schimbă formele. Sau
la picăturile de ploaie
căzând pe frunze. Sau
să admir netezimea

perfectă a pielii unui
bebeluş. N-am ascultat
niciodată copiii râzând
sau corurile cântând
sau cât de frumos sună
un oboi.

Dintr-odată, lumea - cea pe care am privit-o mereu cu indiferenţă - este un loc desăvârşit, fascinant, uluitor, pe *care nu suport să-l părăsesc.*

Ca să nu mai spun
despre voi, /etde *mele.*
Nu vreau să vă
părăsesc. N-am
terminat. Nu v-am spus
îndeajuns de des

cât de mult vă iubesc si
cât de extraordinare
sunteti. Nu v-
am ajutat destul. Nu v-
am ascultat destul. Nu
v-am VĂZUT destul.

Fiecare minut în care n-am fost cu voi mi se pare o risipă, o şansă ratată. Ar fi trebuit să vă şcolesc acasă. N-ar fi trebuit să vă las cu o dădacă pe

motiv că aveam
impresia că o să urlu
dacă n-o să am o oră
fără voi. Cum de-am
putut gândi aşa ceva?
Par a fi nebună
acum, ştiu. însă

niciodată nu mi-am dat seama că nu am aşa de mult timp. Niciodată n-am auzit tic- tacul ceasului.

Dacă am şti toţi - dacă ar fi o plăcintă cu

răvaş pe care s-o
deschizi şi să afli cât
timp ţi-a mai rămas,
oare am trăi vieţi
complet diferite? Oare
am irosi mai puţin
timp? Am aplica mai

sârguincios îndemnul de cârpe diem? *Oare?*

Eu tot aş fi simţit că-mi vine să vă sugrum dacă nu scăpăm de voi măcar o oră. Nu v-aş fi educat acasă.

(Dumnezeu mi-e
martor că n-aţi fi ştiut
destulă matematică
încât, toate patru la un
loc, să luaţi o singură
diplomă.) Dar m-aş fi
jucat mai mult în parc

cu voi. Să ne legănam, cățărăm, balansăm. în loc să mă trântesc pe bancă să citesc ziarul.

Aş fi putut oare să vă iubesc mai bine? Poate. Dacă asta e

adevărat, atunci îmi pare rău. Aş fi putut să vă iubesc mai mult? Asta nu cred că e posibil.

Jennifer

Singură acasă. Jennifer ajungea devreme de la muncă. Stătea cu ochii pe ceas şi îşi închidea calculatorul la 17:30 fix, lăsând pe a doua zi apelurile telefonice pe

care altădată le-ar fi
dat atunci. Munca nu
mai era atât de mult o
distracţie pe cât fusese.
Se gândise la început
că avea o slujbă de vis.
Organiza vacanţe

perfecte pentru oameni
cărora nu le păsa de
costuri. Călătorii
pentru bărbaţi care
voiau să-şi ceară în
căsătorie iubitele, luni
de miere, vacanţe

pentru aniversarea a
zece ani de la
căsătorie. Hoteluri de
cinci stele în oraşe
europene. Vile
impecabile aproape de
pârtiile de schi de la

Whistler. Safariuri de lux, cele în care priveşti din propria ta piscină de pe terasă cum se scaldă hipopotamii. Orient Express, baloane cu

aer cald, clasa întâi. Adora să pună la punct fiecare detaliu. Nicolas Feuillette, nu Moet et Chandon. Evian, nu Perrier. Şezlonguri de tec, niciodată de

plastic. Fantezie, nu realitate. Asta era. îi lăsa pe oameni să se prefacă, pentru o vreme, că totul în lumea largă şi în propriile lor vieţi

minuscule era absolut
impecabil şi… perfect.
De asta se îndrăgostise
ea şi asta era ceea ce o
deranja acum atât de
mult.

Deschise dulapul de
rufe să pună
prosoapele şi
observă, cu iritare, că
teancurile ei ordonate
fuseseră

deranjate. Era clar că
Stephen intrase acolo,
căutând ceva.
Oftând, goli un raft
întreg pe podea şi
începu să le

împăturească din nou
şi să le rearanjeze în
teancuri.
Complet inutil, dar,
pentru ea, totdeauna
terapeutic. Unii

oameni gândeau mai
bine în timp ce alergau
- Jennifer
gândea cel mai bine în
timp ce făcea ordine.
Se gândi,

pentru prima dată de
multă vreme, la cum se
cuplase cu
Stephen. Ştia că, dacă
ar fi scris asta, în loc să
se gândească

numai, ar fi avut poate
acelaşi ton, de
exuberanţă,
entuziasm, farmec.
Poate că nu
instantaneu, dar
simţise

asta, o simţise cu
adevărat. Nu citise
undeva o statistică
despre locul în care
majoritatea oamenilor
îşi întâlnesc

viitorul partener de
viaţă, în care scria că
nunţile sunt pe
locul trei, după
universitate şi locul de
muncă? Avea ceva

de-a face cu optimismul
romantic din
atmosferă, şi conta
precis şi cantitatea
enormă de şampanie
bună disponibilă.

Nunta la care îl întâlnise ea pe Stephen nu fusese deloc asa.

Era cu John pe atunci. John cel raţional, solid, de

încredere. Iubitul pe care-l avusese încă din universitate. Cel cu care presupusese mereu că-şi va petrece restul vieţii. Se cunoscuseră foarte

devreme, când
amândoi erau încă
speriaţi de moarte de
această experienţă cu
totul nouă.
Descoperiseră o
dragoste comună

pentru materia
principală de studiu şi
pentru mâncarea
vegetariană, o antipatie
comună pentru câteva
dintre cele mai
obişnuite activităţi

studenţeşti, şi se
agăţaseră unul de
celălalt de la început,
spunându-şi că şi-au
găsit un suflet pereche.
John era serios şi
studios şi purta

ochelari rotunzi, de
savant. Jennifer credea
că o ajuta să devină o
persoană mai bună.
Lucrau în bibliotecă
sâmbăta seara şi
găteau dahl indian.

După absolvire, când
poate s-ar fi despărţit,
avuseseră parte de o
renaştere a relaţiei
când îşi dăduseră
seama cât de
înspăimântătoare era

această lume nouă şi
continuaseră astfel să
se agaţe unul de
celălalt. în ultimii trei
sau patru ani, Jennifer
constatase că dorinţa ei
de a rămâne în cuplu

scăzuse, dar nu simţea
aceeaşi reacţie din
partea lui John.
începuse de fapt să se
simtă puţin sufocată.
Erau şi alte lucruri pe
care voia să le facă. Şi

să mănânce un sendviş
cu şuncă era doar
primul pe listă.
Ajungea la concluzia că
studenţia nu era decât
o fază a vieţii ei. John,
pe de altă parte, nu se

schimbase deloc. Câteva luni mai devreme, o prietenă o avertizase că avea să se îndrăgostească de altcineva, că acest catalizator avea s-o

elibereze în sfârşit de
promisiunile pe care şi
le făcuse sieşi şi lui
John cu un milion de
ani înainte, pe când era
o persoană diferită. Şi
Jennifer o crezuse pe

jumătate. Nu voise să-l însoţească la nuntă. Când sosise invitaţia, acceptase deja ideea că ea şi John erau pe ultima sută de metri, efectuând ultimii paşi

jalnici ai dansului
amoros. O tragedie
tăcută, dificilă şi tristă
care s-ar fi desfăşurat
cu siguranţă mai bine
şi mai rapid între patru
ochi. Dar nu asta era

problema? După atâţia ani împreună, atât de mulţi din prietenii lor se cunoşteau între ei - nu mai era vorba să te sustragi dintr-o singură relaţie, trebuia să

părăseşti o mulţime. Şi
asta complica enorm
luarea deciziilor. însă în
ultima vreme se simţea
ca un cerşetor
*
r

dintr-un roman de
Dickens - prin toate
ferestrele vedea lumi
pline de promisiuni, de
aventură şi încântare,
care ei îi erau refuzate.

Nu înţelegea nici în ruptul capului de ce era necesară prezenţa lui John la nunta asta. Peter era un prieten al lui din liceu. Fusese la

facultate în America, mama lui locuind la New York, şi tocmai îşi terminase studiile. Nu avuseseră ocazia să se cunoască. Peter aproape că nu-l mai

văzuse pe John de la bacalaureat. Nunta era în Yorkshire - se însura cu o fată pe care o ştia de foarte mulţi ani -, acasă la părinţii ei, dar cu influenţa vizibilă a

mamei lui, căci erau
nişte detalii foarte
americane în toată
ceremonia. Cu şase
luni înainte primiseră o
scrisoare în care erau
rugaţi să „rezerve

data" (îşi amintea că se
întrebase în timp ce-o
citea dacă va mai fi
împreună cu John pe
atunci, şi că ideea o
surprinsese), după care
o invitaţie elaborată la

un weekend întreg de
celebrare a căsătoriei,
începând vineri seara
cu o „cină de repetiţie"
şi terminându-se
duminică după-amiază
cu un „prânz al

supravieţuitorilor".
Nunta în sine părea
aproape un amănunt
nesemnificativ în toată
tevatura. John urma să
fie unul dintre cei cinci
cavaleri de onoare

(Jennifer se simţi neloială întrebându-se dacă mirele îşi dădea seama cu adevărat ce risca alegându-l pe John. Nu era deloc genul de om care să

facă farse, să pună
mirele în vagonul de
dormit către Edinburgh
sau să-i radă
sprâncenele: poate
fusese ales tocmai
pentru sobrietatea sa.

Până la urmă se
întâmplase ca John să
fie plecat în delegaţie,
aşa că ratase cu totul
weekendul burlacilor
petrecut la Istanbul),
fiecare cavaler

escortând la altar o
domnişoară de onoare.
John fusese trimis să-şi
ia măsurile pentru
costum cu câteva luni
mai devreme, şi se
întorsese cu un

eşantion de material. însoţitoarea lui trebuia să se străduiască să-şi aleagă o rochie care să se asorteze cu culorile nunţii, ca să nu strice fotografiile. Jennifer

simţise un impuls
răutăcios să se îmbrace
în negru - nu era la
urma urmei în doliu
după moartea
dragostei?

Era evident că nunta aceea avea să fie un adevărat circ, cum nu se mai văzuse niciodată la Ilkley. Şi Jennifer se simţea unul din circari. Nu mai făcuse sex cu

John de aproximativ
două luni, şi acum,
când unul din ei îşi
petrecea noaptea la
celălalt acasă, din
moment ce încă nu- şi
cumpăraseră un

apartament împreună,
stăteau foarte
protocolar în pat unul
lângă celălalt, la
marginile patului, cu
învelitoarea aranjată
ordonat sub braţe,

concentrându- se la
romanele lor, iar când
stingeau luminile se
culcau fără să se atingă
deloc, în afara unui
sărut uscat şi jalnic.
Parcă amândoi simţeau

că dacă ar fi deschis
gura ar fi dezvăluit pe
loc toate aceste lucruri.
Vorbeau de fapt despre
asta - în glume timide
despre cât de obosiţi
erau amândoi,

întrebându-se într-o doară dacă aveau să plece într-un weekend romantic la un moment dat, însă minţeau.

Jennifer avusese o oră de pierdut în timp

ce John şi ceilalţi luau
parte la „repetiţie".
Stăteau la un hotel
frumos de ţară pe care
de fapt nu şi-l
permiteau, dar fusese
cel mai ieftin loc de pe

lista ce venise
împreună cu invitaţia.
Era decorat într-un stil
vetust, cu volănaşe şi
modele florale, şi
Jennifer putea să jure
că matroana care-i

înregistrase la recepţie pufnise dezaprobator când văzuse că nu erau căsătoriţi. Pe de altă parte însă, aveau o privelişte foarte frumoasă.

îşi folosi ora liberă ca să alerge. Se apucase de jogging de vreun an de zile şi descoperise - ca în cazul sendvişurilor cu şuncă, pe care

începuse să le mănânce în secret cam în aceeaşi perioadă - că îi plăcea foarte mult. O făcea să se simtă puternică şi liberă. Cu bărbia în piept, cu

căştile în urechi, alergă în forţă o jumătate de oră, încercând să nu se gândească la John şi la ce naiba făcea acolo, la nunta unor oameni pe care nu-i cunoştea şi de

care nu-i păsa, cu un bărbat de care nu mai era îndrăgostită, pierzându-se în versurile cântecelor de pe walkman şi în peisajul superb.

îl întâlni pe Stephen la cina de repetiţie, la care purtă totuşi negru, având în vedere că făcuse un compromis şi cumpărase pentru nunta de a doua zi o

rochie potrivită
cerinţelor, într-o
culoare care nu-i venea
deloc bine, verde-
deschis. Stephen era
un cavaler de onoare
care-l cunoştea pe mire

din anii de universitate, evident, deşi era englez - se cunoscuseră în timp ce erau stagiari la o bancă din Londra cu trei veri înainte. John stătea la celălalt capăt

al mesei, lângă
domnişoara de onoare
blondă pe care urma s-
o însoţească a doua zi
în biserică. Părea
complet nefericit.

Ceea ce era, îşi dădu
seama Jennifer, faţa lui
normală. Ceea ce era
de fapt motivul pentru
care era atât de...
epuizant de trăit cu el.

Toţi stăteau ascultători în spatele locurilor marcate cu numele lor, aşteptând să se aşeze grupul principal al miresei.

— Arăţi grozav îmbrăcată.

Doamne sfinte. Nu era weekendul acesta îndeajuns de dificil? Se întoarse să vadă cine vorbea. Bărbatul de la

stânga ei era înalt şi
blond, cu umerii laţi şi
talia îngustă. Nu era
deloc genul ei, părea
un tip nesofisticat din
punct de vedere
intelectual şi mult prea

sănătos, cu ochii
sclipitori şi tenul
bronzat.

— Poftim?

— Vreau să spun,
când te îmbraci îngrijit,
arăţi destul de bine,

dacă-mi ierţi exprimarea.

Tot nu avea idee ce voia să-i spună.

— Cum ar putea orice femeie în toate minţile să scuze

exprimarea asta?
Individul ridică din
umeri cu nonşalanţă şi-
i zâmbi cu gura până la
urechi. Ne cunoaştem
de undeva? încercă ea
să-l pună la punct.

Simţea că se plictisise deja.

— Nu chiar. Te-am privit azi-dimineaţă, când alergai.

— Ah.

Asta explica modul teribil de stângaci în care iniţiase dialogul, după care şansele de recuperare erau dezastruoase, în opinia ei.

Se uită ostentativ la cartonaşul cu numele bărbatului de la dreapta ei, sperând că idiotul o va lăsa în pace, dar bineînţeles că nici pe acela nu-l

cunoştea, şi oricum vorbea deja animat cu femeia de lângă el. Era blocată.

Bărbatul înalt şi blond îi întinse mâna

şi-i zâmbi, de data asta vag ruşinat.

— Stephen. Scuze. Nu sunt un dobitoc, îţi promit.

Jennifer ridică din umeri şi zâmbi slab. Era clar că avea să fie o noapte lungă.

Se dovedi însă că într-adevăr nu era un

dobitoc. Şi nu fu o noapte lungă. Era amuzant şi mult mai inteligent decât dăduseră de înţeles primele lui remarci. Şi incredibil de direct. Era

agent de bursă, dar nu
voia să facă asta pentru
totdeauna. Voia să
lucreze independent.
Locuia în Londra,
singur, într-un
apartament pe care-l

cumpărase cu câţiva ani înainte, şi-l amenajase seara şi în weekenduri. Avea o mulţime de prieteni, juca rugby la sfârşit de săptămână, după cum

bănuise ea, dar nu avea
nici o iubită, cel puţin
nu una destul de
permanentă sau
importantă ca s-o
aducă la nunta aceea
cu el.

— Deci, cum de eşti aici, Jennifer?

— Prietenul meu, John. E tipul de acolo, din capătul mesei. A fost la şcoală cu Peter.

Stephen aruncă o privire rapidă către John, care nu observase că se discuta despre el, şi dădu din cap. Jennifer avu impresia că-i văzu pe

faţă o expresie de neîncredere.

— De cât timp sunteţi împreună?

— Dintotdeauna.

Sau poate voia să spună „de prea mult timp"?

— Ce înseamnă dintotdeauna? vru el să ştie cu o sclipire veselă în ochi. Nu prea îţi plac

răspunsurile directe, nu-i aşa?

— Ne-am întâlnit la universitate. Prima săptămână, primul semestru. Ceva de genul ăsta.

Jennifer făcu o grimasă, iar Stephen ridică o sprânceană.

— Ah, murmură el dând din cap cu înţelepciune. Genul acela de cuplu.

Jennifer râse, o negare indignată părând dintr-odată fără rost.

— Mă tem că da. Chiar trebuie să o faci

să sune atât de înfiorător?

— Dar e înfiorător. Gândeşte-te la toate lucrurile pe care le-ai ratat... Jennifer tăcu şi se uită fix la degetele

ei, încleştate pe masă.
Deci asta înseamnă...
câţi ani?

Era ca un câine care
nici în ruptul capului
nu şi-ar fi abandonat
osul.

— Păi, aveam optsprezece ani, acum am douăzeci şi şapte, deci se pare că nouă ani.

— Şi nu sunteţi căsătoriţi.

— Nu, nu suntem căsătoriţi. îşi flutură cu un gest agitat mâna stângă, pe care nu se zărea nici o verighetă.

— De ce nu?

Nimeni n-o mai întrebase asta vreodată. Cel mult se făceau glume. Mama dansa în jurul subiectului la întâlnirile de familie, după câteva

pahare de vin. Şi
Hannah nu-si
ascunsese dorinţa
fierbinte de a fi
domnişoară de
onoare... Dar nimeni n-
o întrebase pur şi

simplu. Iată că acest străin, uitându-i-se direct în ochi, o întreba fără ocolişuri.

Jennifer se uită la mâinile ei, împreunate în poală. Când

răspunse, fu aproape surprinsă să audă cuvintele ce-i ieşiră pe buze.

— Nu ne mai iubim.

Evident, la punctul acesta el avea să tuşească jenat şi să schimbe subiectul. Avea să pretexteze nevoia de a merge la baie sau la bar.

îşi ridică privirea şi-l văzu uitându-se cu atenţie la ea.

— îmi pare rău, zise el, dar nu părea deloc să fie adevărat.

A doua zi dimineaţa se strecură pe o bancă din spatele bisericii. Cei doi bătrâni de lângă ea dădură din cap şi zâmbiră politicoşi, după care

ascultară cu toţii orga. John trebuia să o însoţească pe domnişoara „lui" de onoare, sora mai mică a lui Peter, până în faţa altarului. Jennifer se

întrebase cum se va
simţi privindu-l în drum
spre altar cu o altă
femeie decât ea. Până
la urmă se dovedi că-i
era milă de el. Era
stânjenit şi nelalocul lui

şi, cum nu reuşi să-şi coordoneze paşii cu partenera, părea să fie târât către altar de o minge de tafta mov de vreo optzeci de kilograme. Când ajunse

în dreptul ei, îi aruncă
un zâmbet ofilit.
Stephen era cu doi
cavaleri de onoare în
spatele lui. De fapt, lui
ar fi trebuit să-i revină
domnişoara hipopotam.

El părea încrezător şi amuzat şi, Jennifer fu surprinsă să observe, foarte chipeş. îl văzu cercetând rândurile de scaune cu privirea - oare după ea? Când o

zări, o fixă cu un
zâmbet larg. Jennifer
simţi un val ridicol de
căldură în stomac. Ce
naiba se întâmpla?
Se uită la ceafa lui
John. Se tunsese prea

scurt şi avea gâtul roşu. Pentru prima dată în viaţa ei îl ascultă cu adevărat pe preot rostind predica de cununie. Vorbele lui erau profunde şi

serioase. Avea impresia, stând într-o biserică plină de străini, uitându-se la doi oameni pe care nici nu-i cunoştea şi de care nici nu-i păsa, care-şi

făceau jurăminte
pentru tot restul vieţii,
că preotul i se adresa
direct ei. Atâta doar că
nu mai era un preot, ci
un om de ştiinţă, în
laboratorul său, şi

cuvintele lui erau testul cu turnesol al sentimentelor ei pentru John. Dovada era de neevitat. Fiecare jurământ smulgea din inima ei un „nu"

răsunător. Când preotul
ajunse la partea cu
sărutul miresei, relaţia
ei era pe cât de moartă
pe cât era a lor
renăscută, şi când ochii
i se umplură de lacrimi

privindu-i cum treceau
triumfători pe lângă ea,
ca să fie fotografiaţi în
curtea bisericii, nimeni,
în afară poate de John,
nu-şi dădu seama ce
însemnau acele lacrimi.

Restul zilei fu o agonie fără sfârşit. John şi ceilalţi cavaleri de onoare o ţinură pe mireasă culcată peste braţele lor pentru o fotografie, se aliniară

pentru şirul nesfârşit
de oaspeţi, se aşezară
la masa principală
pentru discursurile
siropoase
interminabile, dansară
vals cu domnişoarele

de onoare pe ritmuri de Celine Dion şi se îmbătară cu demnitate. Jennifer îl mai văzu pe Stephen de aproape o singură dată înainte de a reuşi să evadeze. îl

aştepta lângă uşă pe John, care se reîntorsese în mulţime pentru încă un la revedere, sau mulţumesc, sau cine ştie ce. Ea se muta de

pe un picior îndurerat pe celălalt, stând cu spatele către sală. îşi dădu seama că era în spatele ei încă înainte să-i vorbească.

— Eşti bine?

— Nici pe departe, răspunse ea.

O atinse pe braţ uşor, făcând-o să se întoarcă spre el.

— O să fii, Jennifer. O să fii.

Trecură trei luni până să vorbească iar cu el. O sună la serviciu într-o vineri dimineaţă. Deşi vorbiseră atât de puţin până atunci, îi

recunoscu imediat
vocea. Lucru ciudat,
căci nu se gândise la el
nici măcar o dată - mă
rog, nu de prea multe
ori - din ziua aceea

nenorocită. Şi, de fapt, palpitantă.

— Nu e uşor să obţii numărul tău, ştii?

Jennifer râse.

— Nici nu-mi pot imagina cum ai reuşit.

— Prin mijloace oneste şi mârşave deopotrivă.

— De aceea ţi-a luat aşa de mult timp?

— Nu. îl aveam de câteva săptămâni. De câteva luni, de fapt.

— Deci ai avut de fapt nevoie să-ţi aduni curajul?

Flirta cu el. Nici măcar nu credea că mai ştia cum...

— Ai vrea tu! Nu mi-ai părut atât de înfricoşătoare.

— Si eu care m-am străduit atât...

— Nu mă poţi prosti pe mine.

Simţi atunci, ascultându-i vocea la

telefon, că într- adevăr nu putea.

— De ce-ai întârziat atât de mult atunci?

— Am vrut să-ţi las destul timp...

— Ca să te uit cu desăvârşire?

— Nu, ca să ieşi din... situaţia ta...

Jennifer nu răspunse.

Şi ai ieşit, sper, adăugă el întrebător.

Ieşise. Aproape imediat după ce se întorseseră din Yorkshire. Nu din cauza lui Stephen, asta ar fi fost ridicol, ci în urma a două conversaţii

scurte. Jennifer nu era niciodată ridicolă. Se despărţise de John pentru că era lucrul corect, pentru că dintr-odată i se păruse limpede, stând în

biserica aceea, şi pentru că odată ce luase hotărârea, de-abia aştepta s-o pună în aplicare.

Fusese bizar de uşor să-l desprindă din viaţa

ei. Avea de ce să se bucure că nu-şi oficializaseră relaţia şi că nu se mutaseră împreună. îi trebuiseră numai două cutii de carton (Ura! Pastele

fără gluten şi
biografiile virtuoase!)
pentru a eradica orice
dovadă a prezenţei lui
John din apartamentul
ei, şi le umpluse cât ai
zice peşte. Fusese într-

adevăr greu să-i spună, bineînţeles. Dar nu la fel de greu pe cât să îndure telefoanele compătimitoare, scrisorile şi biletele de consolare pe care i le

aducea poştaşul, şi
care o făcuseră să se
simtă ca o escroacă. Nu
avea nevoie de
consolare. Odată ce
dispăruseră cutiile, şi
nu mai trebuise să se

uite la chipul lui rănit,
Jennifer se simţise
bine, cu adevărat bine.
De parcă alerga.
Liberă.
Se dusese acasă să-i
spună mamei. Care o

îmbrăţişase cu forţă şi apoi, trăgându-se în spate, îi cercetase faţa cu atenţie, scoţând un mic ţipăt triumfător:

— Slavă Domnului!

— Am ieşit, îi zise acum lui Stephen.

— Bine. Atunci putem să ne întâlnim. Ce faci vineri?

Aşa, pur şi simplu.

*

Când Stephen se întoarse acasă în seara aceea, nu îl surprinse mirosul ademenitor din bucătărie, nici sticla deschisă de vin sau muzica dulce venind

din camera de zi. Ceea ce-l surprinse fu Jennifer, care veni la uşă când îi auzi cheia răsucindu-se în broască. Şi care-şi puse braţele pe după gâtul

lui şi-l îmbrăţişă cu putere înainte să apuce măcar să închidă uşa în urma lui. Şi care păru atât de bucuroasă să-l vadă.

Jurnalul Barbarei

Mama mea

Am tot scris despre cum e să fiu mama voastră, aşa că m-am gândit că poate ar trebui să scriu şi despre cum a fost să

fiu fiica mamei mele.
Se leagă toate, nu?
Suntem oare mamele
pe care le-am avut, sau
alegem să fim diferite?
Cefei de mame veţi fi
voi?

Suntem în vacanţă. Un weekend prelungit la Bath. Stăm la un hotel de pe Great Pulteney Street - acea stradă superbă în stil Regency pe care o folosesc

mereu cei de la BBC pentru adaptările după Jane Austen. Avem un dormitor în partea din faţă, şi acum stau într-un fotoliu cu vedere perfectă asupra

intrării, văd pe oricine
vine şi pleacă. Mark s-a
dus să se uite la rugby.
E îngrozitor de frig,
dar soarele străluceşte
puternic. Am luat
ceaiul la Pump Room şi

am stat pe şezlonguri
în grădinile de lângă
râu, am făcut un tur al
băilor termale
(probabil ar fi trebuit
să fac un tratament - n-
ar fi avut ce râu să-mi

facă!) şi am mers puţin la cumpărături. Sunt nişte magazine grozave aici. l-am luat lui Mark nişte costume şi cravate noi foarte frumoase. Nu pot să fiu

prea interesată de cumpărături pentru mine. Bath e plin de americani. Vin aici de la Salisbury şi Stonehenge. Consideră că totul e adorabil.

Ne-am simţit foarte bine. Nu e ciudat cum uneori două zile departe de casă pot părea ca o vacanţă de două săptămâni?

Hannah e într-o excursie la schi cu şcoala. O săptămână în Alpii francezi. Am vorbit cu ea aseară. A nins chiar în ziua de dinainte de a sosi ei -

cu trenul, bieţii copii -
şi se pare că se schiază
fantastic. A trecut de
albastru acum, spune
ea, şi cel mai bine se
simte la roşu. Ce
înspăimântător! Asta a

moştenit-o de la taică-
său... N-are nimic de-a
face cu instructorul ei
francez de schi, zice
ea. Pare foarte fericită,
dar un pic exaltată.
Numai Dumnezeu ştie

cum se descurcă
profesorii care-i
însoţesc. (Notă către
Hannah: Nu voiai să
pleci. N-ai vrut să mă
părăseşti, ai spus. în
caz că se întâmplă

ceva... Eu te-am obligat să mergi. Şi sunt bine.)

Deci... mama mea.

Cred că e o idee cu adevărat proastă să ai un singur copil. Vreau să spun, ştiu că pentru

unii oameni e bine.
Unii oameni pot *să aibă*
un singur copil, şi unul
e mai bun decât nici
unul. Dar nu cred c-a
fost un lucru prea bun
pentru mine. Una la

mână, majoritatea femeilor, dacă e să aibă un singur copil, ar prefera ca acel copil să fie o fiică. Nu şi mama mea - ea voia să fiu băiat. întotdeauna mi-a

spus asta. Ea a avut fraţi. Fraţii ei erau mai mici ca ea, aşa că a ajutat la creşterea lor. Mi-a spus că băieţii sunt mai drăguţi decât fetele. Mai direcţi şi

mai simpli. Mai puţin
înşelători. Te înţelegi
mult mai bine cu ei, îmi
tot repeta ea de când
eram foarte mică. l-am
sugerat odată, în
adolescenţă, că poate

n-ar fi trebuit să-mi
spună asta atât de des.
A fost vizibil
consternată de ideea
că ar fi putut să mă
deranjeze, în mod
limpede, era complet

străină de cărţile de dezvoltare personală. Nu se pusese la curent cu ultimele cercetări referitoare la sporirea respectului de sine al progeniturilor. De fapt,

nu mi-am dat niciodată
seama cum de-am fost
un copil unic. N-aş fi
întrebat-o niciodată.
Nu că-mi amintesc să fi
văzut măcar un singur
gest de afecţiune între

părinţii mei. Ceea ce-i ţinea împreună - dacă era ceva cu adevărat, în afară de obişnuinţă şi necesitate - se desfăşura în spatele uşilor închise. Nici

pentru mine n-au fost
prea multe mângâieri.
Nu m-au lovit
niciodată, nici n-au fost
cruzi. Pur şi simplu
casa noastră era un fel
de loc arid, ceea ce m-a

făcut să decid ca acasă
la mine, când voi avea
o casă a mea, să fie
complet opusul. Tata
mă privea pe deasupra
ziarului ca şi cum aş fi
fost o străină. Nu putea

înţelege cum de un
copil voios, ce râdea
uşor şi avea mereu un
zâmbet pe chip - cel
care-i făcea pe oameni
să creadă că eram grea
de cap - putuse să

rezulte din uniunea lor.
Ei erau amândoi slabi
şi uscăţivi, iar eu
aveam rotunjimi încă
de la început. Eu eram
roz, pe când ei erau
gri. Părul meu

castaniu-roşcat, cu
bucle rebele, se pare
că apăruse şi el de
nicăieri, deşi tata era
în mare parte chel pe
când m-am născut eu.
Amândoi erau mai

bătrâni decât părinţii
tuturor prietenilor mei.
în ani, dar şi în felul
cum priveau viaţa.
Amândoi îşi
pierduseră logodnicii
în timpul războiului.

Iubitul din copilărie al
mamei fusese timonier
auxiliar în Marina
Regală, şi a murit când
germanii au bombardat
şi scufundat HMS Hood
în Strâmtoarea

Danemarcei, în 1941.
Logodnica tatei murise
deja pe-atunci - a fost
omorâtă în septembrie
1940, în primele zile
ale bombardării
Londrei. Ai ei fuseseră

evacuaţi la nişte rude
în Hove în septembrie
1939, când începuse
războiul, dar, ca mulţi
alţii, s-au întors când
ameninţarea cu
bombardamente nu s-a

materializat. Douăzeci de oameni au murit, inclusiv întreaga ei familie, în timpul unui raid de noapte. Eu n-am aflat despre ei- Arthur şi Margaret se

numeau - decât
băgându-mi nasul şi
punând întrebări. Tata
nu avea nici o
fotografie cu Margaret,
dar era una cu mama şi
Arthur, făcută chiar

înainte să meargă pe
front, mândru şi ţeapăn
în uniforma
impecabilă. Am găsit-o
odată în spatele unei
cărţi; avea o ruptură şi

colţurile îndoite. Dar o păstrase.

Dacă vi se pare romantic faptul că părinţii s-au găsit unul pe celălalt după atâta jale, eu, una, nu sunt

sigură că a fost aşa.
Poate că Arthur şi
Margaret au fost cu
adevărat iubirile vieţii
lor, şi că orice altceva
au simţit după aceea
era destinat să

dezamăgească. Dar nu
cred nici măcar asta.
Nu sunt sigură că
vreunul din ei avea o
capacitate prea mare
pentru dragoste, asta-i

tot. E ciudat - a mea
pare a fi
nesfârşită.
Nu i-am văzut
niciodată sărutându-se,
şi nu i-am văzut
dezbrăcaţi. Erau o

mulţime de uşi închise
acasă la noi. Uneori mă
simţeam de parcă toţi
trei trăiam vieţi
separate în acelaşi
spaţiu. Nu vorbeam
despre nimic. Nu cu

adevărat, îmi aduc
aminte când mama a
încercat să-mi
vorbească despre sex,
în noaptea de dinainte
să mă mărit cu Donald.
Era evident că i se

părea o tortură să
pomenească despre
asta. Era, de
asemenea, complet
inutil. Poate că „n-o
făcusem" dar pun pariu
că ştiam mai mult

despre asta decât ea! Mi-a spus că se face mizerie. Mi-a spus că voi avea nevoie de prosoape.

(Vă amintiţi când v-am spus vouă, Lisa şi

Jennifer? Mi- am făcut rost de recuzită. O carte, o cutie de tampoane, un pachet de prezervative. Un discurs repetat cu grijă. Totul a mers

foarte bine până când
Lisa m-a întrebat dacă
a trebuit să stau în cap
pentru ca tati să-şi
vâre puţica înăuntru, şi
Jennifer a fugit urlând
din cameră.) Poate că

n-am făcut o treabă
mult mai bună ca
mama, dar cred că am
reuşit să vă prind pe
amândouă înainte să
ştiţi suficient de multe
încât să vă gândiţi că

sunt o idioată! Cel puţin aşa sper...

Oricum, cred că mama era tipul proverbial de fată care stă pe spate şi se gândeşte la Anglia. Cu

prosoape. Poate că am
făcut-o eu greşit toată
viaţa, dar după nici una
dintre acrobaţiile la
care m-am pretat n-am
avut nevoie de
prosoape ca să curăţ

mizeria... Răspunsuri
pe o carte poştală
ilustrată...
îmi place să cred că
m-a făcut o mamă mai
bună. Arătându-mi
ceea ce nu voiam să

fac. E un clişeu, ştiu.
N-am închis niciodată
uşile în casa noastră.
(Mă rog; în afară de
uşa de la dormitor...
dar asta e puţin
diferit.) N-am vrut

niciodată să nu mai
vorbiţi cu mine. Am
vrut să râdem, să ne
jucăm şi să ne distrăm.
Şi aşa am făcut, nu-i
aşa, fetelor? Aşa am
făcut. Sper că aveţi

aceleaşi amintiri
despre asta. Soarele
ăsta mă face să adorm.
E atât de frumos aici.
Plăcerile simple au
devenit cu mult mai
semnificative. Boala

asta face totul pe lume
să mi se pară diferit.
Nu cred că Mark se va
întoarce mai repede de
o oră, poate... aşa că o
să mă port ca o

bătrânică şi o să trag un pui de somn. Trist, nu?

Vă iubesc, fetelor.

Mama

Lisa

Lisa evita pe cât posibil s-o întâlnească în persoană pe Karen, dar în săptămâna aceea nu avea ce face. Andy lucra până târziu la birou şi doar ea era

acasă. Prin urmare, ea
le întâmpină la uşă pe
CeeCee şi pe mama ei.
CeeCee, cu rucsacul ei
Hello Kitty în spate, cu
câte o păpuşă în fiecare
mână, se repezi către

televizor, aruncându-i
Lisei un salut vag peste
umăr. Karen veni în
urma ei cu un
geamantan pe roţi, cu
mânerul prea scurt
pentru ea, cocoţată

cum era pe tocuri de opt centimetri. Nu multe femei arătau bine în costume cu dungi, dar ei îi venea de minune. Asortase fusta dreaptă cu o

cămaşă albă imaculată,
descheiată poate cu un
nasture prea mult. Dar
avea nişte sâni superbi:
Lisa îi văzuse în
fotografii, nu? Era încă
bronzată, de la vacanţa

de Anul Nou în care se
regulase într-o veselie
cu Steve în Turks şi
Caicos. Avea şi şuviţe
mai blonde, observă
Lisa. Părul ei părea
proaspăt spălat şi

coafat; întotdeauna părea aşa.

Fata de gaşcă veselă şi prietenoasă pe care o descrisese Andy, din povestea lor de dragoste derulată cu

un milion de ani în urmă, nu numai că se maturizase. Se făcuse rea.

Azi însă era numai lapte şi miere. Asta însemna că voia ceva.

Nu încerca să pretindă
că ea şi Lisa erau
prietene decât atunci
când era CeeCee de
faţă şi juca rolul de
mămică singură de pe
Disney Channel, sau

când voia să schimbe
programul de vizită.
Faptul că se întinse
spre ea pentru un sărut
în aer demonstra că
avea o solicitare
importantă.

— Lisa, ce mai faci?

— Bine, Karen. Şi tu? Văd că ţi-ai păstrat bronzul din ianuarie.

Karen râse şi îşi aruncă părul bogat pe

spate, arătându-şi
gâtul, pentru a lăsa
vederii şi mai multă
piele
superb bronzată.

— Şi eu sunt bine.

A fost minunat pe

insulă. Ar trebui să mergi acolo.

— O s-o pun pe listă.

— Aşa să faci. Au o mâncare absolut

delicioasă. Şi sunt nişte oameni atât de drăguţi.

în acel moment îl zări. Era greu de ratat. în caz că nu era evident, Karen îşi trecu mâna stângă prin păr,

netezindu-şi-l în mod complet inutil. Nici un fir n-ar fi îndrăznit vreodată să stea nelalocul lui. Inelele sclipiră în lumina soarelui. Lisa ar fi

preferat foarte mult să-l ignore, dar Karen n-avea de gând să i-o permită.

— O, începu ea, de parcă răspundea unei întrebări ce nu-i fusese

de fapt pusă. Da. Steve mi-a cerut mâna. Ne-am căsătorit. Acolo.

Drăcia naibii! Oare era ceva în apă? Cu voce tare, reuşi doar să bolborosească:

— Felicitări. E o veste minunată. Ah. Ce rapid.

— Nu chiar aşa de rapid. Era clar că Lisa nu trebuia să fi zis asta. Vreau să spun, am ştiut

- de secole - că se va
întâmpla. Nu ne-am
putut hotărî cum s-o
facem. Adică e destul
de caraghios, nu-i aşa,
să faci mare tevatură
din asta, a doua oară.

Sigur, în cazul tău n-ar fi, din moment ce ar fi prima oară pentru tine. Doar pentru Andy ar fi a doua oară... „M-am prins, Karen. Da - tu l-ai avut prima oară.

Mersi!" bombăni Lisa în sinea ei. Karen continuă: Totuşi, am vrut să fie special. A fost ideea lui Steve să o facem acolo, e aşa un romantic!

— O, da. Pare minunat.

— îi spui tu lui Andy?

„Laşo."

— Sigur. O să se bucure pentru tine.

— Singura problemă e CeeCee. S-a supărat foarte tare când a aflat.

„Vai, ce şocant", se gândi Lisa. „Ai şters-o pe furiş şi te- ai măritat

fără să-i spui fiicei tale de şase ani că asta plănuieşti, şi ea a avut îndrăzneala să se oftice pe tine. Copiii!"

— A vrut să fie domnişoară de onoare.

„Păi sigur c-a vrut, vacă cretină ce eşti. Are ŞASE ani. E postura cea mai apropiată celei de mireasă la care poate să aspire pentru

următorii zece,
cincisprezece ani, şi
toate suntem efectiv
obsedate de asta. Cred
că ne trimit mesaje
subliminale pe când
suntem în uter." Cu

voce tare izbuti să se exprime mai puţin critic:

— Aha.

Stătea cu mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor.

Era rece în pragul uşii, dar efectiv nu suporta ideea s-o invite pe Karen înăuntru. Poate se aştepta să rămână la un ceai. Lisa îşi dori

doar să treacă odată la subiect şi să plece.

— Totuşi, îţi va veni şi ţie rândul curând. Ţie şi lui Andy, completă ea, de parcă era nevoie să specifice.

Prin urmare, sper că CeeCee va putea atunci...

Ăsta era subiectul? îi sugera să se mărite cu Andy doar ca să se poată revanşa faţă de

CeeCee pentru că nu-i oferise şansa de a fi domnişoară de onoare la nunta ei?

— Vreau să spun, o s-o faceţi aici, nu? Nu e stilul lui Andy să-şi ia

mireasa pe sus şi s-o
ducă cine ştie unde.

Acum Lisa voia din
tot sufletul să-i tragă o
palmă peste faţă.

— Dar ştiu cât de serioase sunt intenţiile lui. Mi-a spus deja.

Ori s-o sugrume.

— Şi CeeCee pur şi simplu te adoră...

Până la urmă, Lisa nu avu nevoie să-i spună lui Andy. îi spuse CeeCee. La micul dejun de a doua zi dimineaţa, în timp ce-şi înmuia

soldăţeii de pâine
prăjită în oul fiert.
— Mămica şi Steve
s-au căsătorit. Pe Turci
şi Cacao. Aşa că acum
el e noul meu tătic.
Când tu te însori cu

Lisa, ea o să fie noua
mea mămică, şi vechea
mea mămică mi-a spus
că abia ATUNCI o să
port rochiţă de
domnişoară de onoare
şi vreau una roz.

Lisa, prefăcându-se că ia ceva din frigider, ca să nu vină în contact cu privirea lui Andy, îşi dădu ochii peste cap. Era o nenorocită de conspiraţie.

Jennifer

Jennifer miză pe faptul că soacra ei era singură acasă. Ieşise de la birou spunându-le colegilor că mergea într-o misiune de

recunoaştere la un nou hotel boutique din provincie, dar nici măcar nu se apropiase de el. Avea nevoie de spaţiu. Odată ce urcă în maşină şi ieşi din

oraş, pur şi simplu
conduse tot înainte.
Nici nu fusese măcar o
hotărâre conştientă să
o ia într-acolo, îşi dădu
doar seama la un
moment dat că se

îndrepta spre casa socrilor ei. Nevoia de a vorbi amenința să o devoreze.

Brian juca bowling, şi după aceea bea bere la clubul de bowling.

Acolo erau majoritatea
prietenilor lui. Lucrase
la un depozit, la câţiva
kilometri distanţă,
începând de jos şi
avansând încet de-a
lungul anilor până

ajunsese administrator, cu patruzeci sau cincizeci de angajaţi în subordine. Se pensionase cu câţiva ani în urmă, primind o

pensie decentă şi
obişnuitul ceas de aur.
Jennifer parcă
maşina pe stradă şi se
apropie de intrare.
Kathleen deschise uşa

înainte să apuce să bată.

— Bună, dragă. Te-am văzut pe geam. Ce surpriză plăcută! O îmbrăţişă şi o trase înăuntru.

— Era cât pe-aci să trec prin dreptul casei şi să nu intru! Se simţea caraghioasă. Oare ce gândea Kathleen văzând-o la uşă în mijlocul zilei,

când ar fi trebuit să fie
la serviciu? M-am
gândit că poate o să-mi
dai o ceaşcă de ceai.
Pot pleca... dacă eşti
ocupată...

— Ce bine. Draga mea, ce-aş putea să fac aşa important ca să nu te pot primi? O spuse de parcă nu făcea niciodată nimic, dând impresia că aştepta

vizita nurorii sale. Hai înăuntru. Tocmai voiam şi eu să iau o pauză de la călcat. Nu se termină niciodată, nu?

Masa de călcat era instalată în camera de

zi, iar la televizor era
un film poliţist. în coş
era un teanc de rufe şi
câteva din cămăşile lui
Brian, călcate perfect,
atârnau pe umeraşe de
uşile deschise. Casa

era imaculată.
Crăciunul, cu haosul lui
itinerant, era probabil
un chin pentru
Kathleen, extrem de
ordonată din fire.
Trăsătura asta o

moştenise şi Stephen.
Jennifer îşi aminti cum,
pe la începuturile
relaţiei lor, îl privise
împăturindu-şi
meticulos chiloţii după
ce-i scosese din

uscător. în loc s-o
sperie, se gândi ea
amuzată, mania asta i
se păruse adorabilă.
Locuinţa socrilor era
încărcată de fotografii -
nepoţi în uniforme de

şcoală, tunsorile diferite şi creşterea dinţilor marcând trecerea anilor.

— Stai să pun ceainicul şi să adun un

pic din toată dezordinea asta.

Luă telecomanda şi stinse televizorul.

— Nu-ţi face griji. Nu e nevoie. După aceea va trebui să le

scoţi iar pe toate. Lasă-
le, te rog. Hai să stăm
în bucătărie. Kathleen
îşi ridică braţele în
semn de predare şi se
duseră în bucătărie.

Brian nu e acasă? se interesă Jennifer.

— Eşti în siguranţă, o informă conspirativ soacra ei. îl ştii pe Brian. E la clubul lui de bowling şi

n-o să se întoarcă până nu-şi vrea ceaiul. Pe la şase, de obicei. Numai Dumnezeu ştie cum pot să joace, la gerul care e afară.

Jennifer observă o farfurie singuratică şi un cuţit aşteptând să fie spălate lângă chiuvetă. Kathleen luase şi prânzul singură.

— E plecat toată ziua?

— Uneori. Mă bucur să nu-mi stea toată ziua pe cap, ca să fiu cinstită. N-am reuşit să mă învăţ cu faptul că

s-a pensionat şi că e mereu pe-acasă.

— Cred că e diferit.

— Nu mi-am dat seama cât de ursuz e, dragă. Atunci când lucra, se purta la fel

acasă, dar îmi spuneam
că e obosit, probabil s-a
stresat la serviciu. Nu
că ar fi avut vreo slujbă
de mare importanţă,
cum aveţi voi, dar s-a
confruntat şi el cu

diverse probleme,
crede-mă. Prin urmare,
i-am găsit scuze pentru
că era aşa de posac.
Problema e că după ce
s-a pensionat n-am mai
putut dibui nici o

justificare. A trebuit să
recunosc faţă de mine
însămi că m-am măritat
cu un cârcotaş bătrân.
Nu se mai poate plânge
de serviciu acum,
pentru că nu mai

merge. Aşa că stă aici,
în faţa televizorului, cu
ziarul, şi se plânge de
ce vede la televizor şi
de ce scrie în ziare, de
Tony Blair şi de Abdul
Hammzer sau cum

naiba îl cheamă şi pe ăla. Şi despre tipul de la meteo - ăla cu gura uriaşă - Sian şi nu ştiu cum. Nu tace nici o clipă. E ca zgomotul de fond.

Kathleen păru
surprinsă de propria
explozie. Aduse
ceainicul cu apă
clocotită împreună cu
două ceşti şi o sticlă de
lapte din frigider. Şi

acum ascultă-mă şi pe mine cum tot îi dau din gură. N-ai venit până aici să mă auzi văicărindu-mă. Tu cum o duci?

— Bine.

Turnă ceaiul şi împinse o ceaşcă spre Jennifer.

— Şi tatăl tău vitreg şi surorile tale?

— Mark e bine, aşa cred. A plonjat cu capul

înainte în treburile de
la birou, cum se zice,
vrea să se menţină
ocupat. Hannah e mai
bine ca noi toţi, aşa mă
gândesc. îi e tare dor
de mama, evident, dar

a trăit cu ea toate
lunile acelea, şi cred că
am subestimat povara
pe care a dus-o pe
umeri. Se simte într-un
fel uşurată, şi nu pot s-
o învinuiesc pentru

asta. Ultima parte a fost îngrozitoare. Ea şi Mark au grijă unul de celălalt - e înduioşător să-i vezi. Sunt foarte apropiaţi. Lisa e mereu pe la ei în ultima

vreme. Mand e când
aici, când plecată, dar
ea mereu a fost aşa, şi
pare să fie bine. Toţi
suntem bine. Aşa
trebuie să fim, nu?

Kathleen se uită cu atenţie la ea.

— Nu eşti. Şi nici nu trebuie să fii. Eu aveam aproape patruzeci şi cinci de ani când a murit mama.

Practic eram şi eu de vârstă mijlocie. Aveam trei copii, propria mea casă. Nu mai stăteam cu ea de peste douăzeci de ani. Am plâns ca un copil, luni de zile, în

orice moment, după ce-
a murit. E o nebunie,
nu crezi? Mi-a luat
enorm de mult timp să
nu-mi mai fie dor de ea.
Şi tot mi-e dor. îi
spuneam totul - chiar şi

când nu ne vedeam,
vorbeam la telefon.
Brian făcea un întreg
scandal din cauza
facturii. Dar i-am spus
că vorbitul cu ea era
singurul meu hobby şi

că dacă nu-i convenea,
urma s-o aducem să
stea la noi, ca să putem
sporovăi pe îndelete. în
mod ciudat, n-a mai zis
nimic despre factură
după aceea. Brian,

copiii, serviciul, banii -
vorbeam cu ea despre
orice. Şi apoi dintr-
odată n-am mai putut.
Nu şi-a pierdut minţile,
nu. Nici măcar nu era
chiar aşa de bătrână.

Şaizeci şi opt de ani - asta nu este nimic în zilele noastre. A murit după un atac cerebral major. Dintr- odată. A fost bine sănătoasă, în toate puterile până în

ultima clipă, şi apoi
brusc s-a dus, de pe-o
zi pe alta.
Kathleen luă mâna lui
Jennifer într-a ei. Cel
puţin, cu mama ta, pe
cât de groaznic a fost,

măcar ai avut şansa să-
i spui ce-ai avut pe
suflet, ştii, înainte să
fie prea târziu.

Barbara îşi tot
pierdea şi recăpăta
cunoştinţa în ultimele

patru sau cinci zile.
Morfina îi menţinea
durerea sub control,
dar o făcea şi să
adoarmă. Cineva stătea
cu ea mereu în timpul
zilei, ţinând-o de mână,

iar noaptea Mark
închidea uşa şi se urca
în pat lângă ea. Nimeni
nu ştiuse vreodată, şi
nici nu era cazul să
afle, ce se petrecuse
între cei doi soţi în

acele nopţi lungi. Mark
părea epuizat. Părul îi
crescuse în dezordine
şi nu se bărbierea
decât dacă îşi amintea
din întâmplare. Avea
ochii afundaţi în orbite,

cu cearcăne vinete, şi
pleoapele înroşite -
semnul clar al unui om
care plângea când era
singur. Ferestrele erau
deschise şi perdelele
fluturau în briză. Se

putea auzi viaţa de afară. Printr-o înţelegere tacită lăsau radioul din cameră să meargă încontinuu - foarte încet. îi plăcea ei - aşa zicea. Marca

trecerea timpului. în general era pe Radio 4, cu *Ora Femeii, Archers* şi *Loose Ends.* Uneori schimbau pe Radio 2 ca să audă emisiunea de dimineaţă a lui Terry

Wogan, dacă o mai
asculta. îi amintea lui
Jennifer de copilărie,
când stătea la masă
mâncând Rice Krispies.
După atâţia ani şi încă

mai făcea emisiunea asta?

Ultima oară când vorbise Jennifer cu mama ei fusese cu treizeci şi şase de ore înainte să moară.

Venise pentru schimbul
de dimineaţă. Hannah
era la şcoală, iar Mark
dădea nişte telefoane
în birou, la parter.
Infirmiera Macmillan
era şi ea pe undeva,

astfel că rămăseseră
singure în cameră.
Nu fusese o discuţie
profundă sau lungă.
Barbara deschisese
ochii şi o văzuse pe
Jennifer stând acolo. îi

zâmbise. Pe Radio 2 era melodia *Fantastic Day* a celor de la Haircut 100. Şi era într-adevăr o zi fantastică pentru toţi ceilalţi ascultători, cu

21 de grade deja la
acea oră şi cer senin.
Difuzaseră doar
cântece vesele de vară
toată dimineaţa.
Jennifer o întrebase
dacă voia apă, iar

mama clătinase uşor
din cap că nu. Se
întorsese către briză,
lăsând-o să-i joace
peste faţă. întinsese o
mână către radio
şi zâmbise din nou.

— Ironic, nu? murmurase.

Apoi îşi pusese mâna iar pe cuvertură şi Jennifer i-o acoperise cu a ei. îi spusese „te iubesc" şi, printr-un

gest din cap care să
necesite un efort
minim, arătase că
auzise răspunsul
afectuos al lui Jennifer.
Apoi închisese ochii,
reluându-şi plutirea.

Asta fusese totul.

Jennifer se dusese acasă în după-amiaza aceea, după nişte haine curate. Infirmiera nu credea că avea să se întâmple chiar atunci,

deşi în mod limpede nu mai era mult. Se întorsese pe seară şi dormise în camera de oaspeţi cu Lisa. Mark o ţinuse pe Hannah acasă a doua zi

dimineaţa când voise
să meargă la şcoală.
Probabil avusese un
presentiment. Toţi erau
prezenţi, în afară de
Amanda. Mama murise
la amiază a doua zi.

Respiraţia i se
schimbase uşor, păruse
să tragă mai mult aer
în piept o singură dată
şi apoi se oprise lin.
Nici măcar nu fuseseră
siguri că asta fusese

tot, până nu le spusese infirmiera. Nu părea posibil să mori atât de liniştit. Conform infirmierei, deseori se întâmpla aşa. Mark

oprise în sfârşit radioul.

Jennifer plânsese atunci şi începu să plângă şi acum. Nu se putea stăpâni. Ochii i se umplură de lacrimi

şi umerii începură să-i
tremure, făcând-o să se
zguduie în hohote
uriaşe, disperate. Ştia
că soacra ei n-o văzuse
niciodată plângând,
nimic mai mult de o

umezire uşoară a
ochilor din cauza
vreunei scene
impresionante văzute
la televizor, şi se temu
că avea să fie jenată.
Acesta era un plâns

urât, necontrolat. Dar
Kathleen îşi îmbrăţişă
nora, murmurându-i
cuvinte de alint ca unui
copil, şi o lăsă să
suspine minute întregi
la pieptul ei,

mângâindu-i părul şi şoptindu-i duios la ureche.

— Sărăcuţa de tine, biata fetiţă, zise ea în cele din urmă, când Jennifer se mai

potoli şi îşi şterse ochii înroşiţi.

— îmi pare aşa de rău...

— Nu fi prostuţă. Trebuie să plângi cu cineva.

— N-ar trebui să fiu în starea asta. A murit de luni de zile. N-ar trebui să mai am asemenea crize copilăreşti. Ar

trebui să fiu mai
puternică de-atât.

— Dacă vrei
părerea mea, asta este
jumătate din problemă,
Jen. Ţi-ai fixat singură
nişte reguli care sunt...

sunt pur şi simplu
imposibile. îţi petreci
tot timpul pedepsindu-
te pentru că nu eşti
perfectă. Şi nu-ţi dai
seama cât de
extraordinară eşti.

Faptul că plângi după mama ta nu înseamnă că nu eşti puternică. Nu înseamnă că nu te poţi descurca. Şi, oricum, cine a pus o limită de timp jelirii?

Chiar te-ai aşteptat să te trezeşti într-o dimineaţă şi să-ţi fi trecut deja? Nu aşa merg lucrurile pe lume, scumpa mea. Când iubeşti pe cineva şi-

apoi îl pierzi, nu-ţi continui viaţa în perfectă ordine şi eleganţă.

— Sunt aşa de nefericită, Kathleen!

— Pentru mama ta?

— Pentru tot, rosti Jennifer după o clipă de gândire.

— Pentru Stephen?

Nu părea şocată.

— Da, pentru Stephen. Şi am nevoie

să discut cu cineva
despre asta. Am nevoie
să-i cer sfatul mamei, şi
ea a încercat nu o dată
să mă facă să vorbesc,
dar eu n-am vrut. Şi nu
am pe nimeni altcineva.

Nu abordez asemenea
subiecte cu prietenele
mele. Niciodată n-am
făcut-o. Eu nu sunt aşa.
Le am pe surorile mele,
dar nu pot. Nu pot
vorbi cu ele. Toate cred

că eu sunt cea care
este perfect aranjată.
Cea care are o căsnicie
fericită.

Vocea îi răsuna mai
degrabă ca un vaiet, iar
Kathleen luă un pachet

de batiste de hârtie de pe pervazul ferestrei şi îi dădu câteva. Jennifer îşi şterse nasul.

— Şi ar fi sfârşitul lumii dacă le-ai spune că lucrurile stau altfel?

Că nu eşti fericită? Ele
au chiar aşa de mare
succes în relaţiile lor?

— Nu ştiu.

— Dacă nu cumva
sunt oarbe sau proaste,

poţi să fii sigură că s-au prins deja.

— Ce vrei să spui?

— Că problemele cuplului vostru se văd de la o poştă.

— Da? exclamă Jennifer, nevenindu-i să creadă.

Kathleen zâmbi compătimitoare.

— Bineînţeles. îţi închipui că suntem toţi

orbi? Ai fi putut tăia
aerul cu cuţitul între
voi. N-am văzut să vă
atingeţi nici măcar o
dată când aţi fost aici
înainte de Crăciun. Mi-
a fost ruşine pentru el,

când l-a lăsat pe taică-său să te atace aşa, la masă, şi el nu ţi-a sărit în apărare.

— Dar n-ai zis nimic de asta.

— Ce-aş fi putut să zic? Oamenii nu vor să te bagi în viaţa lor privată. Nu poţi decât să aştepţi; vin să vorbească ei cu tine dacă simt nevoia.

— Stephen a făcut-o?

— Nu. Prostuţul n-a zis nimic. Dar tu ai venit.

Jennifer abia se abţinu să nu izbucnească iarăşi în plâns.

— Nu ştiu ce să fac. Pur şi simplu nu ne înţelegem deloc.

îi explică atunci soacrei ei, pe cât putu mai bine, ce se întâmpla între ea şi Stephen. Deteriorarea relaţiei, îndepărtarea. De câteva ori se temu

că spusese prea mult -
până la urmă discuta
cu mama lui -, dar
Kathleen ridică mâna
declarând că ştia ce-i
putea pielea.

— Nu sunt oarbă la defectele lui, cum nu sunt nici la ale lui taică-său, zise ea.

Cu cât vorbi mai mult, cu atât mai mult simţi că-şi pierdea

orice speranţă. Erau
atât de multe lucruri,
atâtea exemple. Toate
laolaltă formau o
imagine deprimantă.
Când termină, rămase
aşezată la masă,

ruşinată, şi aşteptă verdictul lui Kathleen. Spera ca aceasta să-i ofere un ajutor. Sau o salvare.

— Nu am răspunsuri, draga mea.

Nu pot să-ţi spun ce să faci. Mi se pare că aveţi o problemă gravă.

Se ridică de la masă şi umplu ceainicul pentru încă un ceai. Jennifer ştia că nu

făcea decât să tragă de
timp ca să poată
chibzui la un răspuns.
Se uită pe geam,
sperând că Brian nu
avea să se întoarcă
acasă mai devreme.

Era destul de rău că-şi pierduse controlul în faţa lui Kathleen. N-ar fi suportat s-o vadă şi Brian aşa.

Când gazda se aşeză la loc, aducând ceştile

aburinde, părea să se fi
hotărât. îşi puse
amândouă mâinile pe
masă, cu degetele larg
desfăcute, şi se uită fix
la ele în timp ce vorbi:

— Nu am să-ţi spun decât trei lucruri, Jennifer. Primul e că te iubesc. Ca şi cum ai fi fiica mea. Asta nu are neapărată legătură cu subiectul, dar voiam s-o

ştii. Poţi veni la mine, acum sau oricând în viitor, orice s-ar întâmpla, şi sentimentele mele vor fi aceleaşi. Bine?
Jennifer îi zâmbi

recunoscătoare. în al doilea rând, cred cu adevărat că fiul meu te iubeşte. îmi amintesc ziua când a venit acasă de la nunta aceea unde v-aţi cunoscut. A intrat

pe uşă fluierând ca un nebun, părând extraordinar de mulţumit de sine. Şi m-a anunţat: „Am întâlnit-o pe fata cu care o să mă însor". Nu ştiu cum

erai îmbrăcată, ce i-ai zis sau ce-ai făcut, dar ai folosit asupra lui o vrajă care nu şi-a pierdut încă efectul. Te iubeşte. Nu l-am văzut niciodată atât de

captivat de o femeie, şi
nici nu mi-l pot imagina
aşa din nou. De ce,
pentru numele lui
Dumnezeu, a lăsat să
ajungă la punctul în
care nu vrea să-ţi

spună, sau să-ţi arate,
sau să te facă să simţi
asta, n-am idee. Aş
vrea să-l iau de umeri
şi să-l zgâlţâi, crede-
mă.

Mai am însă un al treilea lucru de spus, şi te asigur că nu vreau să fiu neloială, ci doar sinceră. Eu m-am complăcut cu tatăl lui. M-am mulţumit cu mai

puţin din ziua când m-
am măritat cu el, şi m-
am mulţumit cu mai
puţin în toţi anii ce-au
trecut de-atunci.
Căsătoria mea a fost în
cel mai bun caz

satisfăcătoare, şi în cel
mai rău, o osândă. Pot
să număr pe degetele
unei singure mâini
zilele de fericire pură
pe care le-am avut
împreună. N-am fost

atât de mult nefericită,
cât nu foarte fericită. Şi
faptul c-am permis să
se întâmple asta a fost
cea mai mare greşeală
şi cel mai amar regret
al vieţii mele.

Mama ta a ieşit dintr-o căsnicie nocivă. Eu am rămas într-a mea, pentru că n-a fost suficient de nocivă. Şi uite ce- a obţinut ea! Pe Mark şi pe sora ta. O

viaţă nouă. Şi, din tot
ce ştiu, o viaţă absolut
magnifică. Eu, în
schimb, îl am pe Brian.
Este prea târziu pentru
mine. Mi-am construit
toată viaţa în jurul lui.

în cea mai mare parte îl
exclude, ca să fiu
cinstită. Nu-mi smulg
părul din cap de jale -
nu asta vreau să spun.
Suntem bine. Am copiii
şi nepoţii, sunt

sănătoasă, sunt la casa
mea. Sunt mai bine
decât majoritatea. Dar
sunt şi zile când mă
gândesc că am fost o
tâmpită. Când mă
gândesc cum mi-am

irosit viaţa. Nu fi aşa,
Jennifer. Dacă este
ceva ce poţi să schimbi,
dacă puteţi împreună
să rezolvaţi situaţia, să
faceţi să vă fie cum aţi
fost înainte sau chiar

mai bine, atunci faceţi-o, dar rapid. Viaţa e prea scurtă, draga mea, ca s-o trăieşti astfel.

Şi dacă nu vezi nici o soluţie, pleacă. E fiul

meu şi-l iubesc, dar
sfatul e valabil pentru
amândoi. Aţi duce-o
mai bine separat, cu
şanse noi de fericire,
decât împreună, fără
nici o perspectivă. N-

am cunoscut-o prea
bine pe mama ta, şi-mi
pare rău de asta, dar
sunt sigură că şi ea ţi-
ar fi spus acelaşi lucru,
dacă i-ai fi dat ocazia.
Nu am nici o îndoială.

Jurnalul Barbarei

Partea asta se numeşte: Zilele în care v-aţi născut

Au trecut câteva luni de când am început să fac asta. V-am spus că n-o să mă

lungesc la vorbă. Am citit ultima parte şi mi-am ascultat propriul sfat - mi-am pus ordine în gânduri. Da, e şi tratamentul, dar n-o să scriu despre el

niciodată. E destul de
rău că trebuie să-l fac,
nu mai vreau să-l
retrăiesc şi în scris.
între reprizele de
tratament am avut
vacanţe, prieteni cu

care să beau un pahar
de vin, fiice cu care să
stau în grădină, să mă
dau în leagăn, să-l
iubesc pe Mark... dar
m-am întors, şi mai am

încă multe lucruri să vă spun.

Ştiu că am vorbit mereu despre asta când eraţi mici, dar nu ştiu dacă toate vă amintiţi poveştile, aşa

că o să le consemnez acum. Sunt o parte fundamentală a existenţei voastre, şi vreau să le aveţi. Vă mai amintiţi poezioara aceea, Mama Gâscă,

despre zilele de
naştere? întotdeauna
am fost de părere că
autoarea ei a avut
dreptate în legătură cu
voi (A fost oare o ea?
Cine a scris Mama

Gâscă? *Cine naiba ştie? Şi am lucruri mai bune de căutat pe Google decât asta.) Lisa a fost bebeluşul meu de duminică - bucălată şi voioasă, falnică şi*

arătoasă. Nu prea ştiu ce vrea să zică falnică, dar e cu siguranţă bucălată, voioasă şi arătoasă. (Notă: bucălată NU înseamnă durdulie, Lisa, deşi

pozele de când erai
bebeluş spun altă
poveste... e vina mea.
M-am gândit că dacă te
tot hrănesc, o să dormi
sigur toată noaptea.
Erai ca o gâscă

îndopată pentru foie gras *pe când aveai zece luni. Scuze pentru asta.) Jennifer - care-a venit într-o sâmbătă, în timpul unui meci de fotbal (o indicaţie*

timpurie atât a urii tale pentru sporturile de echipă, cât şi a capacităţii tale uluitoare de a-l enerva la culme pe taică-tău) - lucrează cu sârg.

Jennifer lucrează cu sârg la orice. (Şi, apropo, se îmbracă întotdeauna imaculat. Ţi-am spus vreodată cât de mult te admir pentru asta? Arăţi ca o

poză dintr-o revistă -
întotdeauna.) Amanda
a venit într-o joi, cu
multă cale de umblat
(ai ajuns unde voiai să
mergi, scumpa mea?)
Deja mă speriam că

Hannah se va naşte
într-o miercuri - data la
care trebuia să se
nască, ceea ce-ar fi
făcut-o un copil plin de
jale, dar slavă
Domnului, ajutată de

un puseu de
hipertensiune din
partea mea, un doctor
înţelegător şi un
piculeţ de sintometrină
intravenoasă, a venit
cu două săptămâni mai

devreme, într-o luni. Şi a fost bineînţeles bălaie (în afara acelor băşicuţe de lapte, pe care aproape am murit să nu le storc), aşa cum aţi fost toate. Eu am

fost bebeluşul de
miercuri din familie.
Nici nu-i de mirare!
Deşi jalea n-a apărut
decât mult mai târziu.
Mama mea îmi spunea
că am fost un sugar

cuminte şi vesel, că nu
m-am grăbit să merg
sau să vorbesc, ceea
ce, împreună cu
zâmbetul prostesc pe
care se pare că-l aveam
mereu, îi făcea pe

oameni să creadă că
eram grea de cap.
Mersi, mamă. Nu
există nici o dovadă
fotografică a acelei
perioade, din fericire.

Scriu toate astea din spital, apropo. Am un „curs" azi. Mark mă aduce până aici, dar îl conving de fiecare dată să nu stea cu mine. Nu e un sport cu

spectatori. îmi cumpără un teanc imens de reviste de la chioşcul spitalului. De parcă Jude Law şi Sienna Miller ar reuşi să-mi distragă atenţia.

Dragul de el. Şi uneori
îmi aduce un balon cu
heliu, pe care-l leagă
de spătarul înalt al
acestui scaun de
plastic pe care sunt
obligată să stau. El

crede că înveseleşte
atmosfera. Eu cred că
le sperie pe asistente.
Mai ales când
singurele baloane pe
care le au în stoc sunt
cele pe care scrie

FELICITĂRI. Sunt clar
plină de jale azi - urăsc
asta. înţeleg de ce se
întâmplă, dar o urăsc.
Nu m-am dus niciodată
la spital numai pentru
mine, în afară de dăţile

când am născut,
înainte de toată chestia
asta cu cancerul
Saloanele de aici nu
sunt prea distractive.
Nu mi-am rupt
niciodată vreun picior,

n-am avut o infecţie
grea sau vreo eczemă
ce nu poate fi
explicată, sau cine ştie
ce excrescenţă bizară
care să trebuiască
tăiată. Numai bebeluşi.

Mi-ar fi plăcut să am şansa de a fi cu voi când o să naşteţi. Ştiu că e arogant din partea mea. Poate că nu v-ar fi convenit - taţii bebeluşilor ar fi fost

poate oripilaţi la ideea
de a-şi avea soacra
(tare mai sunt de modă
veche, ar trebui să
spun „mama partenerei
lor(!) băgându-se şi ea
în seamă. Dar v-aş fi

întrebat. Cred c-ar fi fost extraordinar.

Din păcate, în afară de cazul că vreuna dintre voi (TE ROG, Hannah, nu tu!) se grăbeşte foarte tare,

mă tem că nu o să mai
am şansa nici măcar să
întreb. Sper să aveţi
bebeluşi. Nu vreau să
mă bag unde nu-mi
fierbe oala, serios. Zic
şi eu doar. A fost, fără

vreo îndoială, cel mai
bun lucru care mi s-a
întâmplat vreodată.
Ştiu că există femei
care pot trăi foarte
fericite fără copii şi
ştiu că societatea n-ar

trebui să le preseze -
bla, bla, bla - înţeleg
toate astea, jur că
înţeleg, sunt destul de
modernă pentru o
bătrânică. Dar pur şi
simplu vreau ca fetele

mele să aibă bebeluşi. Asta-i tot. Ca să ştie şi ele ce ştiu eu.

Lisa a venit într-o duminică, după cum am spus, cu o săptămână şi jumătate

mai târziu faţă de data aşteptată. Ceea ce mie mi s-a părut un an şi jumătate. Eram de mărimea unei juninci. Era cald, atât de cald, încât dacă umblam mi

se frecau coapsele una
de cealaltă şi mă
dureau, aşa că
încercam să evit asta.
Nu puteam să mă
răcoresc şi nici să-mi
găsesc o poziţie

comodă. Şi nu te-am
putut face să ieşi, Lisa.
Am băut chiar şi ulei
de ricin, pe care nu-l
recomand. Şi când mi
s-a rupt în sfârşit apa -
în mod destul de

teatral, foarte târziu
sâmbătă seara - eram
pe jumătate adormită
pe canapea. Am crezut
la început că am făcut
pipi pe mine. Am fost
teribil de emoţionată.

Pentru că urma să- mi
văd bebeluşul,
bineînţeles - şi nu
uitaţi, nu aveam
ecografe şi chestii din
astea, aşa că nu ştiam
dacă o să fii fată (deşi

îmi doream cu
disperare o fetiţă. N-
am spus-o niciodată,
deoarece mi se părea
că ar fi fost urât din
partea mea în caz că
era băiat, dar seara

stăteam culcată în pat
şi- mi imaginam o
fetiţă, visam o fetiţă) -
dar şi pentru că m-am
gândit că în fine o să
pot să dorm şi eu
puţin. Ştiu, ce idee

stupidă! Dar eram tânără şi naivă. Nu aveam maşină, aşa că tatăl vostru a chemat un taxi şi ne-am dus la spital. Aveam o valiză din acelea rotunde şi

tari. O cumpărasem
pentru luna de miere.
Era roşie. Pe parcursul
verii tricotasem o
mulţime de hăinuţe -
galbene şi verzi,
bineînţeles - de aş fi

putut îmbrăca toată
secţia de maternitate.
Parcă m-aş fi pregătit
pentru debarcarea din
Normandia, îmi
petrecusem nouă luni
imaginându-mi că va fi

cea mai mare, cea mai agonizantă durere pe care o poate suferi o fiinţă umană. Pentru femeia din patul vecin cu al meu aşa şi era, fără doar şi poate. Mi-

am spus că sunt o varză, şi stăteam acolo culcată, repetându-mi în minte „eşti o varză, eşti o varză". Cine să fi ştiut că eram o practicantă timpurie a

tehnicilor de meditaţie
în timpul travaliului?
Ăsta da, pionierat.
Chestia este că tot
aşteptam ca durerea să
se acutizeze până când
să decid că moartea

era o opţiune
preferabilă, însă pur şi
simplu nu s-a întâmplat
aşa. Ţin minte că
moaşa - o galeză care
trecea cu puţin de un
metru şi jumătate în

înălţime; abia puteam
să-i văd vârful capului
de după tăblie - a venit
să mă vadă şi am
întrebat-o dacă
bebeluşul meu avea să
se nască în aceeaşi zi.

A râs şi mi-a zis că după părerea ei urma să vină în mai puţin de-o oră, şi că trebuia să mă ducă în sala de naşteri imediat. Nu mi-a venit să cred! Tocmai

îl trimisesem pe tatăl vostru la un local din vecinătate ca să-şi cumpere un sendviş şi-o bere. Până când a venit el înapoi, deja se terminase totul. Nu că

ar fi putut să asiste,
dacă înţelegeţi ce
vreau să spun. Erau cu
adevărat zilele de
demult. Mie-mi
convenea foarte bine.
M-au lăsat să- l anunţ

că aveam o fetiţă, după
ce mă îmbrăcasem cu o
cămaşă curată de
noapte şi te spălaseră
şi pe tine, Lisa. Nici
vorbă să mi te dea să
te hrănesc sau cine ştie

ce - te-au pus imediat
în cărucior şi te-au dus
în salonul de nou-
născuţi pentru noapte.
Aveai nişte degete
atât de lungi! Toată
lumea spunea că urma

să fii o pianistă
grozavă. Le adoram. Ţi
le fluturai în faţa
ochilor, şi erau minunat
de graţioase şi
expresive. Mi-au spus
că stătuseşi prea mult

în pântecul meu - aveai
unghiile lungi şi pielea
uscată - dar eu mă
gândeam că erai
perfectă. Mă simţeam
de parcă eram singura
femeie de pe lume care

a făcut asta vreodată.
Pe atunci lăuzele
stăteau în spital o
săptămână întreagă.
Tatăl tău venea cu
autobuzul la spital în
fiecare zi, după

serviciu, şi te lua în braţe. Aveam un capot alb tricotat. Ţin minte că prietena mea Maria mi-a cumpărat nişte andrele şi nişte lână roz - ea avea băieţi şi

amândouă nu mai
puteam de bucurie că
erai fetiţă, că vom
putea să-ţi facem
hăinuţe drăgălaşe şi să
te împopoţonăm şi să
ne plimbăm cu tine

într-un cărucior Mary Poppins.

Am fost sigură că Jennifer va fi băiat. Am purtat sarcina altfel, cu burta mai ţuguiată, şi toată lumea spunea

asta. Era iarnă, aşa că n-am suferit de căldură, şi nici nu m-am îngrăşat ca prima dată. Puteam să-mi închei paltonul până aproape de sfârşit. Un

rol trebuie sâ-l fi jucat
faptul că fugeam
mereu după Lisa.
Tocmai începuse să
umble - pot să jur că
am intrat în travaliu
doar pentru că a

trebuit să mă aplec
neîncetat după micuţa
zvârlugă. Nu mă
temeam deloc, orice
disconfort simţisem
ultima dată îmi pălise
în amintire şi mă

gândeam că eram deja
experimentată. însă
naşterea lui Jennifer a
fost mult mai grea. Ar
fi trebuit să ştiu că
dădusem de necaz
când am simţit

contracţiile
accelerându- se în toiul
unui meci crucial al lui
Manchester United.
Maria a avut grijă de
Lisa pentru noi, dar pe
atunci aveam deja

maşină. îmi aduc
aminte că n-am vrut să
stau în scaunul din
faţă, aşa că am ajuns
întinsă pe bancheta din
spate. Lucrurile
mergeau ca pe roate,

însă dintr-odată totul
parcă s-a oprit
Contracţiile erau încă
puternice, dar se
produceau la mult mai
mare distanţă una de
alta, şi nu mai puteam

de oboseală. Erai
blocată, aşa mi-au zis.
Forceps. Instrument
care, dacă stai întinsă
pe spate şi îi vezi pe
medici ţinându-l
deasupra zonelor tale

delicate, este deosebit
de înspăimântător.
Efectiv te-au târât
afară în lume - ţin
minte că l-am văzut pe
doctor lăsându-se
înapoi şi trăgând de

forceps. După Lisa m-am simţit încântată şi triumfătoare; după Jennifer m-am simţit de parcă aş fi fost izbită de un camion. Abia am avut energie să mă uit

la tine pe când te
duceau afară din salon,
abia am putut să
percep surpriza că erai
fetiţă. Erai un chip
micuţ şi zbârcit într-o
pătură albă uriaşă.

Trebuiau să mă coasă
şi eram epuizată şi
chinuită, şi probabil mă
cam săturasem de tot.
Apoi mi-au adus o
ceaşcă de ceai şi o felie
de pâine prăjită şi

atunci m-am simţit
îngrozitor de vinovată
că nu am fost mai
interesată de tine, aşa
că am insistat să mi te
aducă înapoi. Am
plâns, cred. Eram ca o

leoaică în clipele
acelea. Şi tu aveai
degetele Lisei, dar
mult mai mult păr,
cârlionţat la vârfuri.
Forcepsul îţi lăsase
mici indentaţii pe

frunte, mici vânătăi, şi
nu uit cum le-am
sărutat şi ţi-am spus
cât de rău îmi părea că
ai avut o călătorie atât
de dificilă. Şi tu
avuseseşi o zi grea,

însă abia dacă plânseseşi puţin. Te uitai doar la mine cu ochişorii aceia negri, fără să clipeşti. Moaşa a zis că erai un suflet bătrân. Cică unii nou-

născuţi arată ca şi cum
asta n-ar fi prima lor
rundă prin viaţă, iar tu
te-ai fi numărat printre
ei. Tatăl tău mi-a şoptit
că femeia vorbea

prostii, dar eu am
înţeles ce voia să zică.
Părea aşa de
ordonat şi frumos,
două fete atât de
apropiate ca vârstă.
Mica familie perfectă.

Ai avut un cadou pentru Lisa când tatăl vostru a adus-o în vizită la spital a doua zi. O păpuşică - îţi aminteşti de păpuşa Bebe? - pe care am

pus-o în pătuţul tău, astfel încât Lisa să creadă că era un cadou pentru ea de la tine. N-a fost deloc interesată de păpuşa aceea, în prima zi. Nu voia decât

să ajungă la tine. Un bebeluş adevărat era mult mai distractiv. Te adora. Până când ai ajuns pe la trei ani şi ai început să te cerţi cu ea. Dar când erai nou-

nouţâ te-a adorat. Tu şi
păpuşa Bebe stăteaţi
împreună pe un prosop
pe patul nostru.
Bebeluşul ei şi
bebeluşul meu, pe care
amândouă îi spălam, îi

ştergeam, îi dădeam cu talc şi le vorbeam.

Nu mai eram cu tatăl vostru atunci când s-a născut Amanda. Ştiu că pare egoist, scumpo, dar mi-

a plăcut să fii numai a mea. Să nu trebuiască să te împart cu nimeni, deşi am cauzat un mic scandal în salonul de maternitate. Travaliul a fost absolut standard,

şapte ore, dureros, dar fără probleme şi destul de rapid. De data asta am simţit că stăpâneam cu adevărat procesul. îmi perfecţionasem şi

chestia cu varza, şi
aveam deja ritmul meu.
Fiecare contracţie mi
te aducea mai aproape
de mine (ştiu că sună
ca o aberaţie New Age,
dar credeţi-mă, dacă

gândeşti aşa, chiar te ajută). îmi amintesc şi că părea să fie implicat şi mult gaz ilariant. Femeia din patul vecin urla necontenit, întrebându-i pe doctori

dacă-i găsiseră
steriletul, iar gazul m-a
făcut să mi se pară
teribil de amuzant.
Aveam nişte viziuni cu
obiectul ăla implantat
în scalpul bietului ei

bebeluş nedorit, ca o antenă. Ne mutaserăm pe atunci, prin urmare n-o mai aveam pe Maria cu mine. Şi se schimbaseră şi vremurile, aşa că nu

mai apucai să stai în spital prea mult. O noapte, două maximum. A fost mai greu. Să merg acasă singură, cu un bebeluş în braţe. Surorile tale

mai mari erau extrem
de încântate şi mă
ajutau foarte mult în
timpul zilei - mi se
părea că nu voi fi
nevoită niciodată să
schimb vreun scutec -

dar nopţile mi se
păreau foarte lungi.
Cred că un an de zile
am fost într-o comă
uşoară. Te-ai ridicat în
şezut devreme, ai
început să mergi de-a

buşilea repede, la scurt timp te căţărai pe canapea. Aveam nişte scări cu trepte deschise (ştiu, moda Ikea din anii '80), şi alunecai pe ele în

ciorapi - am fost convinsă că nu vei reuşi să supravieţuieşti până la vârsta de un an. Dar pe atunci deja alergai. Totdeauna grăbită, Amanda. De

fapt, ţi-ai putut înălţa
capul aproape imediat
după ce te-ai născut.
Ştiu că tuturor
mamelor le place să
exagereze în legătură
cu propriii copii, să-i

facă să pară măcar un pic mai speciali decât copiii altora - uram chestia asta, la terenul de joacă - dar tu chiar ai fost puternică, încă de la început. Moaşa a

remarcat şi ea. Parcă voiai să te uiţi în jur şi să vezi dacă nu cumva ratai ceva. Amintindu-mi de privirea sobră şi prelungă a lui Jennifer, m-am gândit că la

maturitate vă veţi deosebi foarte mult una de alta. Şi aşa şi e, nu?

Ei, acum, Hannah. Dacă ai un copil după vârsta de patruzeci de

ani eşti numită „mamă vârstnică" Deprimant, nu? Doctorilor le place să te împovăreze cu predicţii sinistre, să-ţi facă ecografii şi să-ţi explice riscurile

crescute de apariţie a sindromului Down şi necesitatea amniocentezei. Totul începe de fapt înainte de asta, când faci greşeala prostească de

a-i vorbi doctorului
despre posibilitatea de
a mai face un copil. îţi
vor cere să te gândeşti
cât de obosită vei fi.
Evident, corpul tău nu
e capabil să facă tot

ceea-i stătuse în puteri
pe vremuri. Evident,
fertilitatea ţi-a scăzut
în aşa hal încât oricum
şansele sunt nule. Am
ieşit de la medic
simţindu-mă ca o prună

uscată, drept să vă
spun. Aveam patruzeci
şi patru de ani.
Patruzeci şi patru şi
jumătate, ca să fiu
exactă. Nu mă simţeam

bătrână. Niciodată nu te simţi, cred.

Chiar şi acum, în mintea mea, mă simt de optsprezece ani, deşi am dovezi solide că nu e aşa. Creierul

nu-ţi îmbătrâneşte în
acelaşi ritm. Iar în acel
prim an de convieţuire,
tatăl tău - mult mai
tânăr ca mine - mă
făcuse să mă simt mai
tânără decât mă

simţisem de... mă rog...
ani de zile. Mai tânără
şi mai vioaie, mai plină
de viaţă şi mai
atrăgătoare (scuze!). Şi
el te voia atât de mult!
S-a dovedit până la

urmă că doctorul a fost
un idiot şi am rămas
gravidă a doua lună
după ce am încercat.
Tatăl tău a avut
incredibil de multă
grijă de mine. Locuiam

într-o rulotă, în timp ce
alături se înălţa casa.
S-a torturat singur - şi
pe bieţii constructori
polonezi - ca să
termine construcţia
înainte să te naşti tu,

dar pe mine nu m-a
lăsat să fac nici un
efort. El făcea
mâncare, îmi aducea
tava cu ceai la pat. Se
tot oferea să-mi aducă
murături, sau cărbuni,

sau îngheţată în miez de noapte. De asemenea a citit „manualul", devenind un adevărat expert. Am refuzat vehement să merg la cursurile de

naştere cu el, pe motiv
că la vârsta mea aş fi
putut fi bunică, nu
mamă, aşa că s-a
apucat să-mi citească
tot felul de chestii la
temă în fiecare seară.

Exerciţii de vizualizare,
tehnici de respiraţie,
nevoia de a face un
plan pentru naştere.
îmi era greu să nu râd
de el, ştiind ceea ce
ştiam. încercam din

răsputeri să nu-i
reamintesc mereu că
nu era deloc o noutate
pentru mine, deoarece
pentru el era atât de
nou şi extraordinar. M-
am străduit să-i explic

tehnica verzei, dar nu
era în „manual". A
cumpărat litere de
lemn cu numele fiului
ori fiicei noastre şi a
zis că trebuia să le iau
la spital şi să le aliniez

pe pervaz în timpul
travaliului. Da, sigur.
Ştii cum te-ar fi
chemat, Hannah, dacă
erai băiat? James. De
aceea a avut Amanda
un cobai numit James.

Şi de aceea numele lui era înscris pe cuşcă frumos, cu litere de lemn.

Partea pe care mi-o amintesc cel mai bine despre travaliu, pe

care mi l-au provocat
puţin mai repede, a
fost că nu l-am putut
ţine pe Mark departe
de mine. Trebuie să-ţi
aminteşti că născusem
deja de trei ori fără nici

un bărbat de faţă, şi nu era exact priveliştea pe care voiam s-o ofer. Am început să fac copii în epoca lui Frank Spencer[15], ce Dumnezeu, pe când

taţii se plimbau agitaţi
pe coridor. Dar Mark
era fascinat, complet
fără greţuri, şi hotărât
să taie cordonul
ombilical. Pe la
jumătate m-am simţit

absolut istovită, şi
înainte să te naşti am
decis că asta avea să
fie ABSOLUT SIGUR
ultima oară. Mă
săturasem. Aveau
ecografe pe-atunci,

deşi nu chiar aşa de sofisticate ca în prezent, şi m-aş fi bucurat să aflu sexul bebeluşului nostru. Dar tatăl tău voia o surpriză. Probabil

ştiam deja că eram sortită să am numai fete. Chestia amuzantă e că asta voia şi el Şi ai fost fetiţă. Complet diferită de Amanda - mi-am dat seama din

primul moment. Nu există om care să se fi îndrăgostit atât de instantaneu şi profund ca tatăl tău. Aveai icter, slavă Domnului - asta însemna o noapte în

spital să-ţi revii, în loc să ne trimită acasă în aceeaşi zi. Arătai de parcă tocmai veniseşi din Caraibe, toată bronzată. Singura dată când aş fi vrut să stau

zece zile în spital iar ei
voiau să-mi dea două
pastile de paracetamol
şi numărul unei firme
de taxiuri. Nu cred c-aş
fi putut ieşi pe
picioarele mele până la

poartă nici să fi vrut.
Doctorul nu se înşelase
pe de-a-ntregul în
legătură cu vârsta. însă
dau impresia că mi se
pare o glumă, şi n-afost

aşa. Erai destinată să te naşti.

Prin urmare, asta e povestea. Cele mai bune patru zile din viaţa mea. Cele mai bune patru lucruri din

viaţa mea.
Capodoperele mele.
Am nişte ponturi
pentru voi - ce mamă n-
are? De fapt, mama
mea, bunica voastră,
m-a tras pe sfoară în

privinţa asta. Mi-a spus că e o muncă grea să faci un copil. N-a menţionat nimic despre durere şi situaţiile penibile. Ei bine, eu vă spun acum, e dureros

şi uneori penibil. Dacă ştiţi dinainte o să fiţi mai bine pregătite. Dacă vi se oferă medicamente, luaţi-le. Medicamentele sunt bune. Gazul ilariant e

precum ginul cu apă
tonică. Verificaţi
circumferinţa capului
unui bărbat înainte de
a accepta să faceţi un
copil cu el. Nu ascultaţi
prostiile alea cu mâini

mari, picioare mari. Nu e vorba decât de craniile mari. O să- mi mulţumiţi. Dacă puteţi, staţi culcate pe tot parcursul celor nouă luni de sarcină, pentru

că următoarele nouă
luni o să vă socotiţi
norocoase dacă apucaţi
să vă întindeţi măcar o
clipă. Nu tricotaţi
hăinuţe galbene şi
verzi (de parcă aţi şi

face-o - toate patru nu ştiţi să coaseţi nici măcar un nasture! Eu cred că mama voastră e de vină!) pentru că odată ce aflaţi sexul bebeluşului va fi

limpede că o să-l
îmbrăcaţi numai în roz,
respectiv bleu. Nu vă
obosiţi să vă faceţi un
plan de naştere. N-am
auzit încă de vreo
femeie care să aibă

naşterea pe care şi-a dorit-o. Cele care pretind că aşa a fost evident au primit prea multă petidină. Şi, cel mai important, prefaceţi-vă că sunteţi

verze. Aveţi încredere în mine, funcţionează. Scutecele de unică folosinţă sunt foarte bune. Dacă a trebuit vreodată să cureţi diareea dintr- un

scutec de pânză, o să-ţi
faci mult mai puţine
griji pentru gropile de
gunoi ce se
acumulează pe planetă,
ascultaţi la mine.
Spuneţi-vă că voi

creşteţi nişte viitori
oameni de ştiinţă care
o să rezolve toate
problemele pe care le
creaţi acum. Laptele de
sân o fi el cel mai bun,
dar mastita doare ca

naiba, iar dacă vă
puteţi da seama care
din voi patru a băut
mai mult lapte praf vă
dau un premiu.
(Răspuns: tu, Hannah.
M-am gândit că

gravitaţia nu avea nevoie de nici o încurajare.) Nu vă faceţi procese de conştiinţă. Pentru nimic. Copiii voştri o să se ocupe de asta când

o să crească suficient. A, în legătură cu vergeturile. Eu am, aşa că e foarte probabil să le aveţi şi voi. N-am ce face, dar tot îmi cer scuze pentru o

moştenire genetică aşa de neplăcută. Sfatul meu e să purtaţi bikini acum. Şi tu, Jennifer.

Gata. Intră numărul nouă. Am terminat să-ţi turnăm otravă prin

gaura asta în braţ, şi
suntem gata pentru
următoarea victimă.
Scuze, pacientule
numărul opt. Avem
nevoie de scaun. E
vremea să mergi acasă

şi să aştepţi senzaţia
de greaţă. A fost o
plăcere, fetelor, să-mi
aduc aminte de timpuri
mai plăcute petrecute
în spital.
Mama

Amanda

Amanda stătea la rând
la agenţia de voiaj
Trailfinders, abia
aşteptând să găsească
un itinerar convenabil.
Noaptea trecută, în

timp ce se uita la un episod deosebit de deprimant şi mohorât din *Eastenders,* hotărâse că nu mai voia să-şi piardă vremea la Londra. Mai avea cam

o săptămână din slujba
ei temporară, după
care intenţiona să
plece. Rămăsese deja
prea mult. Ar fi mers în
Thailanda, dacă găsea
bilete mai ieftine de

avion. Sau poate
altundeva. în momentul
acela nu-i păsa cu
adevărat, atâta timp
cât era foarte departe
de casă. Şi un loc
însorit. Se săturase de

posomorala
englezească. Voia să
poarte bikini, să simtă
soarele pe pielea din ce
în ce mai bronzată. Era
ora ei liberă pentru
prânz, însă şi a tuturor

celorlalţi, aşa că avea
de stat la o coadă
lungă. Evident, ploaia
îngheţată ce nu se
oprise nici măcar o
clipă de trei zile îi

făcuse pe toţi să ajungă la aceeaşi concluzie.

Stătea la rând pe cât de răbdătoare putea, citind complet absorbită *Naşterea lui Venus* de Sarah

Dunant, când îi sună mobilul. Tintin. Numele lui clipi insistent pe ecran şi Amanda aproape fu surprinsă că i-l păstrase în memoria telefonului.

Ed. în acel moment. Zgândărind crusta de pe rana care în sfârşit începea să se vindece. De ce fac bărbaţii chestia asta? Prea puţin, prea târziu. Nu

era interesată. Apăsă butonul roşu cu vehementţă şi respinse apelul.

Nu apucă să parcurgă trei paragrafe despre Italia

medievală, că o sună
din nou. Şi Amanda
apăsă acelaşi buton.
    La al treilea apel,
oamenii din jur o
priviră întrebători.
Apăsă butonul verde şi

ridică telefonul la
ureche, gândindu-se că
dacă mobilul ei ar fi
putut transmite
semnale video, Ed ar fi
fost absolut

înspăimântat de încruntarea ei.

însă încruntarea era falsă. Nu se simţea mânioasă. Se simţea prostuţă, jenată şi buimăcită de aparenta

ei abilitate de a o da în
bară. Când avusese
impresia că mersese
atât de bine.
N-ar fi trebuit să se
culce cu el. Ghicise
perfect când

identificase
comportamentul acela
ca specific Lisei, nu ei.
Ea nu avea constituţia
emoţională potrivită
pentru asta. îşi
asumase imediat o

atitudine care nu-ţi este iertată decât de cineva care ţine cu adevărat la tine. Oricât de mult avusese dreptul la acea reacţie... Asta strica de

fapt totul. Când se culcase cu el, înainte să se cunoască măcar unul pe celălalt, se plasase singură în categoria fetelor care nu aveau dreptul să

facă scene emoţionale
şi nici nu aveau nevoie
să fie sunate după
aceea. Nu era cu
adevărat vina lui.

Era însă vinovat
pentru că o suna acum.

— Amanda.

— Da.

îşi luă cel mai semeţ aer de care era în stare, ceea ce nu însemna prea mult. El părea oarecum panicat.

— Nu închide iar. Te rog.

Ea nu zise nimic, dar nici nu închise.

— Amanda?

— Sunt aici.

Ceilalţi oameni ce aşteptau la rând ascultau acum pe faţă, bucuroşi de o scenetă care să facă să treacă vremea mai uşor.

— Slavă Domnului. Am încercat. Adică, am vrut să încerc... să iau legătura...

— Ce vrei, Ed? îşi auzi asprimea din voce.

— Nu e cum crezi, Amanda. Cel puţin nu e ceea ce cred eu că crezi, dacă înţelegi ce vreau să spun...

înţelegea. Ea credea că-l speriase făcând

criza aceea dis-de-
dimineaţă, după ce-şi
petrecuseră două zile
atât de fericiţi în pat
împreună. Credea că
Ed nu se obosise s-o
sune de - chiar aşa, de

când? - de două săptămâni deja. Credea că era nebună să vorbească cu el în acele clipe.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, Ed.

Ceea ce era adevărat. Şi ea s-ar fi speriat. îi era ruşine şi numai să se gândească. Aproape imediat după ce sosise acasă îi lăsase mesajul acela, pe care

Ed nu-l băgase în seamă. Apoi trecuseră două săptămâni. Şi Amanda avusese atenţia distrasă. Toate chestiile cu mama. Fusese agitată şi

neliniştită, apoi tristă,
apoi supărată, şi acum
încerca să-l uite. Şi
toată chestia cu mama.
Să uite totul. Până la
urmă, tocmai era pe
cale de a cumpăra un

bilet care s-o ducă
undeva foarte departe
de el. Nu voia să poarte
conversaţia cu el în
acele împrejurări.
Stând la coadă.

— Dar vreau să-ţi explic. Trebuie să-ţi explic. Tata... a avut un accident. Un atac de cord şi un accident, de fapt.

— Doamne, Ed.

Ca scuză, era foarte bună.

— De aceea n-am vorbit cu tine.

Nu înţelese pe loc cum venea asta. Ar fi putut s-o sune oricând

şi să-i spună ce se întâmpla, nu? Dacă voia să-i spună.

— M-au sunat - mama m-a sunat - practic în secunda când ai ieşit tu în dimineaţa

aceea. încă mă uitam
după tine pe fereastră.
A trebuit să iau trenul
înapoi acasă imediat.
Am fost în aşa o grabă -
nici nu ştiau dacă va
supravieţui - şi în aşa o

panică… Mi-am uitat mobilul.

„Două săptămâni, Ed." Parcă o auzea gândind.

— Şi ştiu c-au trecut două săptămâni.

Doamne, e aşa de ridicol... mă simt ca un cretin. Dar colegii mei de apartament nu erau în oraş, îţi aminteşti, ţi-am zis că s-au dus la schi, aşa că nu era

nimeni acasă, şi nimeni
n-are chei, bineînţeles,
pentru că asta ar fi
prea inteligent, şi nu
mi-ai spus niciodată cu
cine locuieşti tu,
numele lor de familie,

şi n-am ştiut nici cum îl
cheamă pe tatăl tău
vitreg pentru că,
Doamne sfinte, de-abia
ne-am întâlnit... şi a
trebuit să aştept, a
trebuit să aştept până

când dobitocii mei de
colegi de apartament s-
au întors acasă, ceea ce
au făcut aseară, şi nu
mi-au răspuns la
telefonul din
apartament decât la

prânz pentru c-au fost
atât de obosiţi -
zborurile de la Geneva
au avut întârzieri
enorme - aşa că au
dormit tun, şi de-abia
acum am reuşit să dau

de ei, să-i pun să-mi găsească telefonul şi să-mi spună ce număr ai...

Era aproape fără suflare. Nimeni nu

putea inventa o poveste atât de incredibilă.

— Doamne, Ed. Cum se simte tatăl tău?

Îl auzi oftând de uşurare că nu-i mai punea şi alte întrebări.

— Este mai bine. Nu cu mult, dar totuşi, mai bine. A fost la terapie intensivă. L-au mutat într-un salon. Ne-au spus că probabil o să fie bine.

— Ce s-a întâmplat?
— A avut un infarct minor, dar conducea, şi era singur. A pierdut controlul maşinii şi s-a izbit de un copac.

Aproape de casă. Şi-a pierdut cunoştinţa. S-a rănit destul de grav. Nu l-au găsit decât după câteva ore. Nu era nimeni acasă, aşa că

nimeni n-a observat că lipseşte...

— Bietul de el.

Pentru un moment nu auzi nimic.

Amanda se gândi la Donald. Infarctul lui îl

ucisese pe loc. Un atac de cord masiv. Totul se terminase în câteva minute, înainte să fie măcar chemată ambulanţa.

Ed îi vorbi din nou, şi acum avea vocea mai calmă, mai puţin grăbită.

— Sunt aşa de bucuros că am putut vorbi cu tine. Simţeam

că înnebunesc aici,
gândindu-mă la tine şi
la ce puteai să crezi...
— Am crezut, am
crezut că te-am
speriat...

— Deloc. Am ştiut că asta o să gândeşti. Doamne, cât de ridicol e că s-a întâmplat aşa. Nu s-a putut nimeri la un moment mai

dezastruos. îmi pare atât de rău!

— Nu mai contează acum.

— Mă bucur enorm să-ţi aud vocea.

— Vii înapoi?

— Nu pot, nu imediat. Reacţia mamei ne-a şocat pe toţi, este complet terminată. Are nevoie de mine, încă o vreme măcar.

— îmi închipui.

— Tu poţi veni?

— Lucrez.

— Ai putea veni cu trenul. Te-aş aştepta la gară.

— Mai am câteva zile la firma asta.

— Şi nu poţi să scapi cumva?

— Am nevoie de bani. Am...

Dintr-odată banii de bilet nu i se mai păreau

chiar atât de importanţi.

Vocea lui Ed coborî. Părea rănit.

— Doamne, îmi pare rău. Sunt un idiot.

Egoist. N-am vrut să par atât de disperat.

— îmi place să te aud disperat.

— Aş vrea să te văd, Amanda.

— O să vin.

— Eşti sigură?

— O să le spun că am gripă. Am auzit că multă lume are. E perioada aceea din an.

Smârcâi teatral din nas şi zâmbi. Femeia de

la rând din spatele ei
ridică o sprânceană
acuzatoare. Lucra
probabil la resurse
umane pe undeva.
Amandei nu-i păsa.

„Ce-ţi bagi nasul, vacă
ce eşti", îi zise în gând.
— Eşti minunată.
Absolut minunată.
Mulţumesc,
mulţumesc, mulţumesc.
Amanda nu-şi amintea

ultima dată când cineva
păruse atât de încântat
să o vadă. Era plăcut.
Şi cum stau lucrurile
cu, ştii... cu tine?
întrebă el.

— Poate să aştepte.

Gările pot fi locuri extrem de romantice. Producătorii filmelor alb-negru ştiau asta. La fel ca aeroporturile, dar cu tehnologie mai veche. Când

personajele din filme
pierdeau avionul,
Amanda se supăra
întotdeauna. Atâţia
bani irosiţi. Şi valizele
lor? Avioanele nu
decolează cu bagaje

nerevendicate, nu? Era
prea complicat. Ca să
pierzi însă trenul, pur
şi simplu coborai
treptele până în braţele
persoanei iubite, şi
aburii vă învăluiau în

timp ce vă îmbrăţişaţi. Amanda fusese pe peroane la Mumbai, la Paris şi în Africa de Sud, uitându-se la oameni care se despărţeau sau se

reuneau. Nici unul din aceste locuri exotice nu se ridica însă la nivelul orăşelului Truro din Exeter. Călătoria de şase ore durase şapte ore şi jumătate, din

cauza gerului, dar nu
mai conta: stătea
tremurând pe peron cu
rucsacul lângă ea,
uitându-se la Ed care
se apropia zâmbind
destul de timid şi

arătând superb, după cum observă ea.

După conversaţia lor îşi terminase munca, străduindu-se să-şi prezinte cât mai plauzibil tuşea jalnică

şi expresia îndurerată,
iar a doua zi dimineaţă
se scuzase cu o
răguşeală prefăcută în
voce şi regrete sincere
pentru că-i dezamăgea,
deşi şeful ei se încadra

în categoria „ia-mi rufele de la curăţătorie şi fă-mi ceai", aşa că nu simţea chiar atât de multe remuşcări. Aveau să se descurce. Absenţa ei nu

constituia o piedică
majoră pentru roţile
industriei. într-o zi
chiar ar fi trebuit să-şi
caute o slujbă mai de
Doamne-ajută. Prinsese
trenul imediat după

aceea, urcând la
Paddington, în stilul ei
obişnuit, cu doar
câteva secunde înainte
de plecare şi
prăbuşindu-se gâfâind
pe un loc liber. îi

plăceau călătoriile lungi cu trenul. O încânta să contemple la peisajul schimbător. Când se deplasa cu avionul, odată ce ajungea la 10 000 de

metri înălţime, tot ce
vedea erau nori albi,
după care ateriza într-
un loc unde peisajul şi
vremea erau complet
diferite de cele în care
începuse acea

experienţă năucitoare.
Din tren vedea
schimbarea pas cu pas.
Adora să plece din
Londra, cu urbanitatea
sa neclintită, şir după
şir de case construite

prea aproape de calea
ferată, cărucioare vechi
de cumpărături
abandonate pe malurile
abrupte, valuri de fum,
şi să vadă apoi peisajul
de ţară deschizându-se,

mai verde şi mai
sălbatic cu fiecare
kilometru parcurs. Era
tăcut, acest tren de la
mijlocul săptămânii,
din mijlocul lunii
ianuarie. în cele din

urmă, vagonul se goli
în mare parte şi rămase
singură, cei mai
apropiaţi pasageri
aflându-se la câteva
rânduri distanţă de ea.
Dormi puţin,

împăturindu-şi fularul
lung, gen Doctor Who,
pe post de pernă, apoi
termină romanul de
Sarah Dunant, plus
câteva ziare găsite în
tren. îi trimise un

mesaj pe telefon Lisei,
ca să-i spună că va fi
plecată pentru câteva
zile. Se simţea bine
evadând aşa. Nu asta
făcea ea întotdeauna?
Dar se simţea şi mai

bine la gândul că se îndrepta spre Ed. Asta era diferit.

Şi acum iată-i faţă în faţă. Era ciudat. Nu era decât a patra sau a cincea oară când se

vedeau. îşi dădu seama
în timp ce-o îmbrăţişa
că încă nu ştiau cum
să-şi potrivească
trupurile împreună,
dacă stăteau amândoi
în picioare. Erau mai

pricepuţi la orizontală,
îşi zise ea. Ed o sărută
pe gură şi o strânse
iarăşi la piept. Era
ciudată regăsirea cu un
tip cu care fusese atât
de intimă, dar pe care-l

cunoştea totuşi atât de puţin.

— Miroşi altfel.

— Ăsta e mirosul meu de la ţară.

— Şi arăţi altfel. Porţi o jachetă Barbour?

Se trase un pas înapoi şi-l studie din cap până-n picioare. Ed zâmbi ironic.

— într-adevăr. Ţi-l prezint pe conaşul Ed, o încarnare pe care încă n-ai văzut-o. Cu jachetă matlasată şi ogar de vânătoare ud.

— Când e următorul tren spre Londra?

Ed îşi prefăcu vocea jucând la perfecţie rolul lui Mellors[16].

— A, coniţă, o fi marţea viitoare unul, pasămite…

— La naiba. Atunci se pare că va trebui să rămân aici.

— Va trebui să stai. Mama precis o să-ţi împrumute şi ţie o jachetă Barbour.

— Termină. Nici într-o mie de ani.

— Aşa spui acum, domnişoară, că tocmai ai sosit de la oraş, dar ia stai aici câteva zile, şi o să devii de-a noastră.

— O să vedem.

Râseră, încântaţi că-şi regăsiseră atât de uşor conversaţia obişnuită şi amuzantă, iar Ed îi luă rucsacul şi şi-l puse pe umăr, luând-o de mână.

— Haide, că îngheţăm aici.

Amanda râse din nou când îl văzu deschizând uşa unei rable de Land Rover pe

care o lăsase neîncuiată.

— Glumeşti! Transformarea este completă, eşti un ţăran!

— Tata şi-a distrus de tot maşina, mă tem. Şi a mamei e la spital. Era ori asta, ori calul.

— Bineînţeles. Aveţi cai? întrebă ea după o pauză.

— Nu. N-avem cai.

Ar fi o problemă caii?

— Nu-i suport. M-a azvârlit unul din şa odată. Toate prietenele mele călăreau când aveam vreo zece ani.

Chiar înainte de băieţi, ştii? M-au convins şi pe mine să mă duc cu ele într-o zi. S-a întâmplat chiar prima oară. Am crezut că nenorocitul o să mă calce în picioare

când eram la pământ.
Posibil cel mai
înspăimântător
moment din viaţa mea.
E lung drumul? se
interesă ea urcând în
maşină.

— Mergem direct acasă, dacă nu te superi. Am fost la spital toată ziua. Tata e la Royal Cornwall, aici, în Truro. Casa e cam la

douăzeci de minute în direcţia cealaltă.

— Bine. Cum se simte tatăl tău?

— Astăzi vorbeşte. Se plânge, de fapt. Spune că mâncarea e

groaznică. De ce spun oamenii asta întotdeauna? Vrea să vină acasă.

— îl înţeleg. Urăsc spitalele. N-am stat internată decât o

singură dată, când am avut apendicită, pe la paisprezece ani. De-abia am aşteptat să ies de-acolo.

— Eu n-am fost internat niciodată.

Toate accidentele mele din copilărie au fost de tipul ambulatoriu.

Amanda îşi notă în minte să-l întrebe despre accidentele lui din copilărie. Şi să

verifice cu mare grijă dacă avea cicatrice, la un moment dat...

— Şi cât de curând va fi asta? Externarea?

— încă o săptămână cel puţin,

după medici. Trebuie
să-i trateze şi rănile de
la accident, nu numai
inima. A trebuit să facă
o mulţime de analize,
ca să afle ce a cauzat
problema...

— Şi mama ta? Ai zis la telefon că nu face faţă prea bine situaţiei.

— Ăsta e cel mai ciudat lucru. E o femeie uluitor de capabilă şi puternică, ştii? Era

asistentă medicală
când l-a cunoscut pe
tata. Ţi-am spus asta?
Nu şi-a terminat de
fapt cursurile de
calificare. Dar a fost
întotdeauna foarte

calmă. Trei băieţi aduc acasă multe nasuri sparte, mâini şi picioare rupte, ochi învineţiţi. Nimic n-a făcut-o să-şi piardă cumpătul vreodată. Şi

nu sunt subiectiv, chiar
aşa e. Când m-a sunat
în dimineaţa aceea,
abia putea vorbi.

— Era soţul ei.

— Ştiu.

— E sigur c-a fost foarte speriată.

— Toţi eram. Nu sunt pregătit. Nu sunt pregătit să nu-l mai am.

— Nu cred că e cineva vreodată.

— Nu. Ed îşi luă o mână de pe volan şi o strânse de genunchi. îţi mulţumesc *atât* de mult c-ai venit, Amanda!

Şi ea era foarte bucuroasă că venise.

Land Roverul nu era cel mai confortabil mijloc de transport. Amanda simţi fiecare hurducătură a drumului. Dacă ar mai fi avut parte şi de un

miros imposibil de identificat, vreo patruzeci de oameni în plus şi câteva găini, s-ar fi simţit ca într-un autobuz din Cambodgia. Ed se

comporta ca un ghid
turistic, arătându-i
reperele locale -
clădirea din stânga era
şcoala pe care o
frecventase, pe drumul
din dreapta ajungeai

acasă la fratele lui. La
un moment dat îşi
aţinti degetul către
dealurile înalte din faţa
lor, de unde o clădire
maiestuoasă, zugrăvită

în alb, veghea asupra împrejurimilor.

— Acolo stă Ducesa. îţi aminteşti, prima soţie a tatei.

— Seamănă cu un muzeu!

— Şi e cam la fel de primitoare, din câte am auzit. Cred că a fost încântată când s-a construit drumul ăsta acum câţiva ani. Nu

mai e mult acum - doar câteva minute.

— Nu e inconfortabil pentru ei, să trăiască aşa de aproape, când nu se înţeleg deloc?

— Nu prea. Trăiesc în cercuri sociale complet diferite. Ducesa e din categoria celor care participă la vânători călare. Nemernicii.

— Mă bucur c-ai zis asta. începeam să mă îngrijorez.

— De ce, credeai că ideea mea de distracţie într-o sâmbătă dimineaţă e să

mă îmbrac ca un cretin şi să călăresc prin pădure torturând vulpi?

— Da, drept să spun. Hai să recunoaştem, exact aşa arăţi acum.

Apartenenţa lui Ed la tagma vânătorilor ar fi însemnat sfârşitul relaţiei lor, îşi dădu ea seama, şi irosirea banilor (scandalos de mulţi) pe care-i plătise

pentru biletul de tren din Londra.

— Nu-i pune pe toţi cei care locuiesc dincolo de autostrada M25 în aceeaşi oală, zâmbi el.

— Scuze, domnule. Am înţeles.

Amanda îşi aduse aminte povestea lui Ed cum că părinţii lui se mutaseră într-o locuinţă mai modestă,

lăsându-i fratelui mai
mare proprietatea
principală a familiei.
Ceea ce era
îngrijorător, pentru că
la capătul aleii unde
opri Ed după câteva

minute se afla o casă
care arăta aberant de
mare după părerea ei.
Era şi ridicol de
frumoasă: albă, cu
geamuri mari, pătrate.
Construită pe panta

unui deal, avea vedere
către un estuar superb.
— Măiculiţă!
— E superbă, nu?
O prefer pe asta, faţă
de cea veche.

îmi place că e aşa de
aproape de apă. Poţi
efectiv să cobori pe mal
- în grădina din spate
sunt nişte trepte care
duc până jos. Ai putea
să ţii o barcă acolo. Dar

aici ai priveliştea asta incredibilă.

Era frumos, chiar şi în ianuarie, cu un vânt aprig şi cerul cenuşiu. Amanda îşi zise că vara era absolut magnific.

— Hai să-ţi arăt.
Ed scotoci în buzunarul hainei până găsi cheia. Bătrânii nu s-au prea omorât cu decoraţiunile interioare. Nu cred c-

au vopsit măcar un zid
de când s-au mutat. Şi-
au trântit numai mobila
înăuntru şi gata. Mă
tem că totul seamănă
prea mult cu
reportajele din *Country*

Life ca să mă pasioneze. A, şi încălzirea centrală e jalnic de inadecvată. Au destui bani s-o repare, dar pur şi simplu nu se deranjează. îi batem la

cap de secole s-o
îmbunătăţească, dar
sunt ciudaţi - le place
aşa cum e. Deşi n-am
idee cum e posibil să-ţi
placă frigul şi curentul
care-ţi intră până-n

oase. Au încă barele acelea arhaice de încălzire în baie. Tata e tipul de om care ar ţine geamurile deschise în miez de iarnă. Dar la parter sunt cămine şi în

bucătărie e o sobă AGA. Totuşi, când intri şi ieşi din pat ai nevoie de nervi de oţel.

în bucătărie era într-adevăr o sobă AGA uriaşă, cu patru

cuptoare, vopsită în
crem, cu un picurător
de vase agăţat
deasupra şi, pe
peretele opus, o baterie
întreagă de tigăi şi
cratiţe. Emana o

căldură foarte
agreabilă, astfel că
Amanda se duse
imediat lângă ea. O
luase frigul în Land
Roverul prin care sufla
vântul, şi voia să-şi

încălzească mâinile. Ed se apropie şi el şi o îmbrăţişă din spate, strecurându-şi mâinile în jurul taliei ei.

— E minunat că eşti aici.

Se întoarse spre el în îmbrăţişare şi-l sărută. Avea vârful nasului rece. Rămaseră aşa, sărutându-se lângă sobă, câteva minute, destul cât să se

încălzească. Simţindu-se uşor ameţită, îl împinse de lângă ea, jucăuşă.

— Gata. De-ajuns. Ce trebuie să facă o

fată pe-aici ca să
capete o cană de ceai?
— Am eu câteva
sugestii, zise el cu glas
răguşit, împingându-şi
şoldurile lasciv către
ea, dar în acelaşi timp

luă ceainicul din
spatele ei şi se duse la
chiuvetă să-l umple.
— Eşti sigur că
mama ta nu se va
supăra că am venit

aici? Până la urmă, e o problemă de familie.

— Nu o deranjează. I-am spus că vreau să vii aici. A înţeles pe deplin.

— Serios?

— Serios. De fapt, e extrem de curioasă în legătură cu tine...

— De ce?

— Eşti prima fată pe care am adus-o vreodată acasă.

— Glumeşti?

— Nu. Adică, am avut prietene, când am fost la şcoală, ştii - mai treceau pe-aici. Nu sunt vreun ciudat. Dar, de când am plecat de-

acasă - nici una. De ce? Păru amuzat de incredulitatea ei. Câţi tipi ai dus tu acasă să-ţi întâlnească părinţii?

— Păi, nici unul, de fapt.

— Vezi? Deci care-i diferenţa?

— Păi... tu eşti... tu eşti mai mare ca mine, una la mână.

— Nu cu mult. Vreo doi ani, nu?

— Şi... şi... eu i-am întâlnit pe majoritatea prietenilor mei pe când călătoream... şi nu puteam să-i aduc acasă, nu? Adică n-a fost ceva chiar atât de

serios, nu că în opinia
mea ar trebui să ai o
relaţie foarte serioasă
cu un tip ca să-l poţi
duce acasă, sau mai
ştiu eu... şi oricum, cei

mai mulţi erau la mii de kilometri distanţă.

— Cea mai lungă relaţie de până acum?

Ed pregătea ceaiul, deschizând frigiderul să caute nişte lapte.

— Nu ştiu... Nu voia să zică „prima". Dar tu?

— Cinci luni. La universitate. Am mai avut vreo două de trei luni. Asta-i tot - restul

mai puţin de-atât. Nu c-
ar fi fost zeci, mă
înţelegi... Nu multe
zeci, în orice caz... Sunt
un monogam în serie.
Nu prea bun la asta.

— Oh.

— Ce înseamnă „oh"? Ed stoarse pliculeţul de ceai, îl scoase afară şi-i aduse o ceaşcă. La ce te aşteptai?

— Nu ştiu. Nu ne cunoaştem foarte bine, nu?

— Păi atunci spune-mi despre tine. Şi atunci o să ne lămurim. După aceea, o

să-ţi aduc carnetul meu
de vaccinări, diplomele
de absolvire de la
şcoală şi cutia cu dinţii
mei de lapte pe care
mama a păstrat-o în
mod destul de macabru

în sertarul ei de lenjerie...

— Acum râzi de mine.

— Şi tu eviţi să dai un răspuns.

— Patru luni. Bine? Patru luni. îl chema Guy. Era din Noua Zeelandă. Era instructorul meu de schi. Am făcut un curs acolo. Acum câţiva ani.

Ne-am întâlnit când am sosit şi ne-am despărţit când am plecat. Sună mai dramatic decât în realitate, pentru că n-a fost deloc serios.

— Schiezi bine?

Amanda îi trase o palmă peste umăr.

— Priorităţile erau altele, nu uita. Vorbeam despre relaţiile noastre din trecut.

— OK, deci am stabilit că amândoi suntem aproape disfuncţionali cu sexul opus şi posibil incapabili să menţinem relaţii de durată.

Următorul subiect.
Schiezi bine?

— Hei! Vorbeşte pentru tine. Eu nu sunt disfuncţională. Sunt peripatetică.

— Ah. Nu există un unguent pentru asta? Aş putea să caut în dulapul de medicamente al mamei...

— Fii serios!

— De ce? îi luă cana din mână şi o trase lângă el. De ce să fiu serios? Ascultă, mă bucur că n-ai un dulap plin de schelete. Mă bucur că n-ai nici un

caz de „cel care m-a
părăsit, lăsându-mă
înlăcrimată" sau „el a
fost iubirea vieţii mele"
în trecutul tău. Mă
bucur că eşti cu mine
aici şi acum. Mă bucur

că o să te prezint
mamei mele, în ciuda
circumstanţelor aşa de
urâte. Va primi cu
bucurie confirmarea
faptului că nu sunt
homosexual. Am

senzaţia că a avut
unele bănuieli, după
atâţia ani de aparentă
inactivitate din partea
mea.

Amanda zâmbi, cu capul lipit de umărul lui.

— Ei bine, asta cel puţin pot s-o asigur că nu este adevărat.

— Mulţumesc! Deşi poate nu e cazul să intri în prea multe detalii privind heterosexualitatea mea...

— O să încerc să mă stăpânesc. Sunt sigură însă că este foarte mândră de tine. Când se va întoarce?

Ed se uită la ceas.

— Cam într-o oră sau aşa ceva, cred... de ce?

Fu rândul ei să-şi unduiască şoldurile cu subînţeles.

— M-am gândit că ai vrea să-mi prezinţi... ştii, unde o să dorm...

— Plăcerea mea, rosti el solemn. O luă de mână şi o conduse către scări.

Trecură de fapt 45 de minute. Se întunecase deja, iar farurile maşinii mamei lui Ed, intrând pe aleea din faţa casei, fură un semnal de avertizare

pentru ei. Stăteau în patul din camera de oaspeţi, respirând din greu, după ce Ed tocmai îşi confirmase cu asupra de măsură

orientarea heterosexuală.

— O, Doamne, e mama ta?

— Da.

Ed sărise din pat ca un motan opărit şi-şi trăgea chiloţii pe el.

— Perfect. Acum o să creadă că sunt o uşuratică!

— Nu şi dacă-ţi mişti fundul.

îi aruncă sutienul şi-i zâmbi. El izbutise să se îmbrace, dar era îmbujorat şi cu părul vâlvoi, cu cămaşa

fluturând pe el
neîncheiată, când
mama lui deschise uşa
de la intrare şi începu
să-l strige. Amanda îşi
trăgea în grabă
puloverul peste cap şi-

şi netezea părul încâlcit într-o coadă joasă la spate.

— Ed? Eşti acasă, dragă? De ce sunt toate luminile stinse la parter? N-ai făcut nici

un foc... Părea obosită, dar nu cu adevărat enervată.

— Imediat, mamă. Dă-mi cinci minute...

Nu aveau cum s-o evite. Amanda îşi dori

să fi avut scări şi în spatele casei. Tocmai i-am arătat... Amandei unde o să doarmă...

Din spatele lui, tânăra femeie văzu nişte sprâncene

ridicându-se. Ed se trase la o parte şi Amanda constată că sprâncenele ridicate erau deasupra unui zâmbet larg, plin de subînţelesuri. Voia să

se deschidă pământul
sub ea s-o
înghită.

— Mamă, aceasta e Amanda. Amanda, mama.

— Cunoscută de asemenea şi sub numele de Nancy. Mama lui Ed făcu un pas înainte şi-i întinse mâna. Mă bucur să te

cunosc, Amanda. Bine ai venit.

Nu avea nici o asprime în voce, şi zâmbetul îi rămase larg. Dacă era şocată şi

dezaprobatoare, o ascundea bine.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc.

îşi vârî o şuviţă dezordonată de păr

după ureche şi-i zâmbi jenată.

Mama lui Ed era încă o femeie foarte frumoasă. Avea riduri la colţurile ochilor şi părul ei roşcat era

presărat cu fire
cărunte, însă ochii mari
îi erau încă de un verde
sclipitor, cu gene
impresionant de lungi,
iar pielea îi era
fantastică - avea obrajii

trandafirii de la frig.
Era clar că fusese
absolut superbă în
tinereţe, îşi dădu
seama Amanda. Şi
probabil era epuizată.
Dacă arăta atât de bine

după ce-şi petrecuse
zile întregi plângând şi
îngrijorându- se la
spital, oare cum era
când făcea eforturi să
se dichisească?

Şi părea şi bună la inimă. Vocea gravă, îndulcită de un accent uşor, sugera o fire blândă.

— Ed, acum că ai... orientat-o pe Amanda,

poate vrei să faci focul!
E frig aici.
O spuse într-un fel
care le arătă
amândurora că ştia
exact cât de cald le
fusese la etaj.

— Absolut, zise Ed recunoscător pentru că se putea refugia în camera de zi, lăsându-le pe cele două femei împreună în hol.

— Tu, zise ea luând-o de braţ pe Amanda, poţi veni cu mine în bucătărie, unde cel puţin e cald, cât timp face el focul. Tom şi Ginny o să apară în

curând. Fratele lui Ed
şi soţia lui. I-am lăsat
cu tatăl lor. Şi-au lăsat
băieţii la mama lui
Ginny pentru câteva
nopţi, şi când vin aici o
să ne aducă nişte peşte

cu cartofi prăjiţi din Truro.

Amanda îi aruncă o privire lui Ed, care ridică din umeri şi-i aruncă un zâmbet

conspirativ, şi o urmă
pe Nancy în bucătărie.
    Odată ajunse acolo,
Nancy trase un scaun
lângă sobă
şi-i făcu semn Amandei
să se aşeze.

— îmi pare aşa de rău că sentimentele filiale ale lui Ed au pus beţe în roate relaţiei voastre. Mi-a explicat chestia cu telefonul. I-am spus să se întoarcă

la Londra, dar n-a vrut
să mă lase, scumpul de
el. Şi i-am spus că dacă
eşti o fată de treabă, o
să-i dai o şansă să se
explice, şi evident că i-
ai dat... în caz că nu te-

a convins, pot să
confirm că-şi smulgea
părul din cap,
încercând să dea de
tine. M-ar omorî să
audă că-ţi povestesc
asta, dar nu l-am văzut

niciodată atât de agitat pentru o fată. Mă bucur că în sfârşit şi-a găsit pe cineva.

— Sper că prezenţa mea nu e o problemă.

Nu vreau să vă deranjez.

— Ascultă, suntem bucuroşi de companie. Eu sunt bucuroasă că ai venit! Ştiu că soţul meu e foarte nefericit

la spital, dar nu-i mare
veselie nici aici, fără el.
Ed a fost o comoară. Şi
tot aşa şi fratele lui,
Tom. Dan este plecat,
bineînţeles, dar ne
sună când poate.

— E foarte frumos că sunteţi atât de apropiaţi.

— într-adevăr, încuviinţă ea. Eu am bocit încontinuu zilele astea, n-aş fi crezut că

o să reacţionez aşa. Nu
ştiu ce m-aş fi făcut
dacă nu erau ei aici.

Amanda nu zise
nimic. Se gândea la
Mark şi la cum
fuseseră acele ultime

săptămâni pentru el. Se gândea că ea nu fusese de faţă.

Nancy scutură brusc din cap.

— Totuşi. Suntem foarte norocoşi. Se va

vindeca după accident, iar infarctul a fost doar o avertizare. O să trebuiască să renunţe la câteva din viciile lui, dar... cum am spus, am fost norocoşi.

Cina fu mult mai veselă decât s-ar fi aşteptat Amanda în această situaţie. Ed desfăcu nişte sticle de vin, în timp ce peştii şi cartofii pai erau

reîncălziţi în sobă.
Stăteau toţi în picioare,
rezemaţi de ea, bând şi
discutând. Toţi păreau
să aibă atitudinea
prietenoasă şi relaxată
a lui Ed. Puteai vedea

imediat că băieţii o moşteniseră de la mama lor şi că Tom căutase aceleaşi calităţi la soţia lui. îi plăcu instantaneu de Ginny, care era

vorbăreaţă, cu
picioarele pe pământ şi
simpatică. Extrem de
elegantă şi cu faţa cam
prea lunguiaţă, dar
grozavă. Tom semăna
enorm cu Ed, doar că

era cu vreo douăzeci de kilograme mai greu şi arbora o frizură mult mai conservatoare.

— Glumeşti? Nu mi-aş putea găsi nici un client dac-aş arăta aşa,

nu aici! exclamase el
întinzându-şi mâna
spre capul lui Ed, care
îl pară cu o lovitură
frăţească şi se feri
rapid.

După ce terminară de mâncat, se mutară în camera de zi; focul pe care-l aprinsese Ed cu vreo două ore înainte mai ardea încă viguros în cămin. Tom

le turnă tuturor Porto,
în afară de Ginny, care
conducea, şi şezură
pentru o vreme, într-o
linişte agreabilă,
privind flăcările.

— Deci, Amanda, începu Tom. Spune-ne cum l-ai întâlnit pe fratele meu mai mic şi ce Dumnezeu ai văzut la el...

— Nu trebuie să spună nimic! sări Ginny imediat în apărarea ei. Nu sunt interogatorii aici, Amanda.

— Nu mă deranjează, zâmbi

aceasta timid. E o poveste foarte haioasă, de fapt. L-am prins holbându-se la fundul unei tipe gen model, la Starbucks, cu două săptămâni înainte de

Crăciun. El s-a prins că
l-am prins, şi de acolo a
continuat aşa. Teribil
de romantic.

Tom izbucni în râs.

— Crăciunul ăsta? Care tocmai a trecut? se interesă Ginny.

— Da.

— Păi atunci nu sunteţi împreună decât

de vreo două luni. Tom părea amuzat.

Amanda se întrebă dacă spusese ceva greşit, şi dintr- odată fu fericită că-şi lăsase rucsacul pe capătul

patului din camera de oaspeţi şi nu, aşa cum sugerase Ed într-o doară înainte, în camera lui.

— Presupun că da, recunoscu ea.

Dacă voiai s-o iei aşa...

Ed îşi puse braţul în jurul umărului ei cu o atitudine protectoare.

— Ia vedeţi-vă de treabă. Suntem împreună acum.

— Da, taci, Tom, interveni şi Nancy. Nu suntem toţi ca tine. Tom a cunoscut-o pe

Ginny pe când aveau
cam doisprezece ani, îi
explică ea Amandei. A
fost îndrăgostit de ea
ani de zile, de la
distanţă, din câte ne-
am dat seama eu şi

tatăl lui. în cele din urmă, Ginny n-a mai avut chef să aştepte şi l-a invitat ea la o întâlnire. Şi apoi, dacă-mi aduc bine aminte, şi cererea în căsătorie a

trebuit s-o formulezi tot tu, nu-i aşa, Ginny?

— Da. Mai degrabă a trebuit să-l implor, ca să fiu cinstită. N-am văzut în viaţa mea un om care să urască mai

mult gândul de a-şi lua un angajament pe viaţă. A trebuit să-i retrag dreptul la privilegii în cele din urmă, râse ea.

— Ginny! Tom se prefăcu oripilat.

— A funcţionat însă, nu? îşi puse mâna pe piciorul lui.

— Ed seamănă mai mult cu mine, evident,

remarcă Nancy. Am
ştiut că o să mă mărit
cu tatăl vostru de
prima oară când am
luat cina împreună.

— N-am ştiut asta,
zise Ed.

— Nici eu, adăugă Tom.

— Probabil nu v-am spus niciodată, de aceea, încărcătura de testosteron din casa asta pe când eraţi în

creştere nu era întru
totul potrivită pentru
asemenea dezvăluiri
romantice. Dar aşa s-a
întâmplat. Era aproape
cu un sfert de secol mai
în vârstă ca mine,

divorţat, şi avea mai
multe bagaje decât
sunt în aeroportul
Heathrow la început de
vacanţă, dar ştiam deja
că mi-era destinat.
Poate că soarta a

încurcat un pic
lucrurile, l-a făcut,
după cum a zis mama,
destul de bătrân să fie
tatăl meu, dar asta nu
mi-a schimbat
sentimentele. N-am

perceput niciodată
diferenţa. Ţin minte că
m-am dus acasă şi i-am
zis surorii mele, care s-
a arătat dezgustată,
acuzându-mă că sunt
ahtiată după averi şi le

caut la azilul de bătrâni. Da, aşa a fost. O exprimare foarte frumoasă.

— Mătuşa June ţi-a zis aşa?!

— Mătuşa Meg! Cea care locuieşte în Africa de Sud acum, măritată cu un fermier, la ferma aia de oi. Sunt la sute de kilometri de cei mai apropiaţi

vecini, şi acolo şi merită să fie. Aşa are mai puţini oameni pe care să-i poată insulta. Da, aşa mi-a zis.

— Dar e chiar oribil!

— Nu-mi pasă. De fapt, mustea de invidie. Eu m-am simţit în al nouălea cer. M-a dus la cel mai şic restaurant din regiune. E închis acum de ani de zile.

Era minunat, de modă veche, ştiţi, chelnerii purtau sacouri albe, şi aveau argintărie adevărată. M-am simţit ca într-un film. Pe fiecare masă era câte

un trandafir roşu, iar meniul era numai în limba franceză...

— Asta e puţin mai romantic decât nişte sendvişuri amărâte la pavilionul de crichet,

chicoti Ginny, plesnindu-l cu afecţiune pe Tom pe coapsă.

— Şi aproape la fel de romantic precum o cafea cu lapte şi o

brioşă cu glazură dublă de ciocolată, îi şopti Ed Amandei.

Ochii lui Nancy se umpluseră de lacrimi. Ginny se întinse către ea şi o luă de mână, dar

femeia îşi şterse faţa, iritată de propria ei reacţie.

— Nu vă îngrijoraţi, serios. îşi trase o batistă din mâneca jerseului şi-şi

suflă nasul. Uite ce mi-
aţi făcut, afurisiţilor -
mi-aţi dat şi vin şi
Porto, iar amintirile
despre tatăl vostru m-
au năpădit din toate
părţile. Şi sunt prea

obosită ca să mă abţin de la plâns. La ce v-aţi aşteptat? Cred că e vremea să mă duc la culcare.

Se ridică şi-i sărută pe toţi de noapte bună,

inclusiv pe Amanda, prinzându-i faţa între palme pentru câteva clipe.

— Mă bucur că eşti aici, Amanda.

Băieţii o strânseră cu putere în braţe, bătând-o uşor pe umeri, şi Ginny o mângâie consolator pe spate.

Era mai târziu decât
îşi dăduseră seama.
Ginny şi Tom plecară
curând după aceea, cu
îmbrăţişări, sărutări şi
promisiuni că dacă
Amanda mai era încă

acolo la sfârşitul săptămânii, Ed avea s-o aducă la ei să-i întâlnească pe băieţi.

Ed încuie uşa în urma lor şi veni iar să se aşeze pe canapea

lângă ea. Focul mocnea acum, şi Amanda se cuibări lângă el.

— Puştii sunt nişte diavoli împieliţaţi.

— Serios?

— în sens pozitiv. Neascultători. Neastâmpăraţi şi năzdrăvani. îi epuizează pe Tom şi pe Ginny. O să-i vezi şi tu. în weekend. Era parţial

întrebare, parţial afirmaţie.

Deci avea să rămână.

— E ciudat.

— Ce e ciudat?

— Asta.

— Ce anume?

— Totul, de fapt. Tu şi cu mine. Faptul că suntem amândoi aici.

— E de bine, sau de rău?

— Aş spune că e ciudat de minunat. Mă simt de parcă... ei bine, aici, cu tine şi familia ta, mă simt ca acasă, aşa cum nu m-am mai

simţit nicăieri, uneori
nici chiar cu ai mei.

Ed o strânse mai
tare în braţe.

— Mă bucur.

— Şi eu.

— Sunt frânt, zise el sărutând-o pe creştet. Vreau mergem la culcare împreună.

— Şi eu vreau. Mai mult ca orice. Dar n-o să se supere mama ta?

— Sper că mama doarme dusă. Şi ea părea frântă de oboseală. Dar nu cred că s-ar supăra, chiar dacă nu doarme. Sunt adult. Şi cred c-am

spart gheaţa în privinţa
asta cu trataţia de
după-amiază. în plus,
se vede că îi placi
enorm. Şi nu e deloc de
modă veche. Dar dacă
te face să te simţi mai

bine, îţi promit c-o să
mă strecor înapoi în
camera mea dis-de-
dimineaţă, înainte să se
trezească. Să-ţi
păstrezi reputaţia.

— Pare un plan bun.

— Hai atunci. Să mergem la culcare. Vreau să te iau cu mine la spital dimineaţă.

Vreau să i te prezint tatei.

După cum o prevenise, la etaj era foarte frig. Amanda se schimbă în cămaşa de noapte, lăsându-şi

şosetele în picioare, şi se spălă pe dinţi cât de repede posibil. Ed era deja în pat când se întoarse.

— Ador şosetele. Arăţi efectiv sexy în ele.

— Mă accepţi aşa sau te duci. E prea afurisit de frig ca să

stau cu picioarele goale.

— Hai aici şi lasă-mă să ţi le încălzesc eu...

Trase plapuma la o parte şi Amanda se

azvârli în pat lângă el,
bucuroasă de căldura
lui reconfortantă. îşi
puse picioarele reci
între genunchii lui şi
rămaseră aşa, lipiţi
unul de celălalt. Se

sărutară o vreme,
făcând schimb de
săruturi dulci, leneşe,
dar erau amândoi
obosiţi şi, oricum, în
noaptea aceea se
mulţumeau să stea aşa

împreună. Amanda îşi dădu seama că auzea vag marea. Nu trăseseră draperiile; afară cerul era senin, nepoluat de luminile oraşului, şi toate

stelele erau vizibile,
sclipitoare. Se simţi
mai calmă şi mai
liniştită decât se
simţise de foarte multă
vreme. Nu vorbiseră
despre nimic

semnificativ, abia avuseseră o oră de intimitate, şi-şi petrecuseră aproape tot acest timp în tăcere. Nu conta. Se cuibări lângă el şi

amândoi adormiră în mai puţin de cinci minute.

Jurnalul Barbarei:

Partea aceea despre naşterea voastră m-a

făcut să mă gândesc la
tatăl vostru, aşa că
partea asta este despre
el., nu e prea cinstit să-
l ignor complet.
Trebuie să nu uit că

scriu asta pentru voi,
nu pentru mine.
Tatăl vostru
N-am fost foarte
cinstită faţă de tatăl
vostru. Totdeauna v-am
spus că vă las să vă

faceţi propria părere şi că a fost alegerea voastră să nu aveţi prea mult de-a face cu el, dar toate ştim că nu e întru totul corect, nu-i aşa? Nu se poate

spune că l-am susţinut
cu ardoare. A murit,
bineînţeles, aşa că e
cam târziu acum, dar
tot o să vă scriu despre
el Ştiu că niciodată nu
am încurajat

conversaţiile pe tema
asta. Măcar ştiţi, sau
vă amintiţi, cum ne-am
întâlnit? Pun pariu că
nu. Şi asta nu e cinstit.
îmi pare râu. Poate că
v-a zis el... De fapt, nu

a fost chiar aşa de interesant. Ne-am cunoscut aşa cum s-au cunoscut un milion de alţi oameni de vârsta noastră. La un local. Eu aveam 21 de ani, iar

el - 26. La început, acei cinci ani diferenţă mi s-au părut o viaţă întreagă. Amândoi locuiam cu părinţii. Pe atunci aşa se făcea. El lucra cu tatăl lui.

Familia avea un magazin de mobilă, un secol înainte de MFI[17]. Vindeau mese şi scaune de sufragerie, seturi de canapea plus două fotolii şi mobilă

de dormitor. Mama lui coordona atelierul de tapiţare din spatele magazinului. Puteai să comanzi lucruri pe care să le plăteşti în rate. Voi măcar ştiţi

cum funcţiona asta? Le mergea bine afacerea, şi Donald era singurul lor copil aşa că ştia că totul va fi al lui până la urmă. Avea aerul acela, ştiţi acea încredere în

sine. Nu vreau să spun că erau bogaţi dar erau destul de înstăriţi. Mai exact, se bucurau de o anume siguranţă financiară. Eu lucram la Lilley and Skinner,

vindeam pantofi. Asta era o slujbă pe care o uram. Pur şi simplu nu-mi plăcea să mă ocup de picioarele altor oameni. Vorbeam mereu că mă voi apuca

de altceva, că voi face
un curs de pedagogie,
de exemplu, ceva în
genul ăsta. însă ceea
ce voiam cu adevărat
era să am propriul meu
magazin. Eram

obsedată de mercerie - panglici nasturi şi alte mărunţişuri... lucruşoare mici în cutiuţe ordonate şi sclipitoare. Dar nu era decât gura de mine - n-

am făcut nimic în
privinţa asta. îmi luam
salariul în fiecare
vineri - bani gheaţă, vă
amintiţi în mici plicuri
maro - îi dădeam
mamei mele nişte bani

pentru chirie şi
întreţinere şi cheltuiam
restul pe haine, ţigări
şi pe ieşitul în oraş.
Tata dispera din cauza
mea, ştiu sigur.

Aşa că eu mergeam la pub cu prietenele mele şi el mergea la pub cu prietenii lui. Prima dată mi-a plăcut mai mult de prietenul lui, Charlie, aşa că am

vorbit cu Donald doar ca să mă apropii de Charlie. Şi după cum se întâmplă din timpuri imemoriale, lui Charlie îi plăcea de prietena mea Mavis (Mavis - ce

mai nume. Cum se poate să-i placă cuiva de o persoană numită Mavis?), dar pe când am aflat asta deja îmi căzuse cu tronc Donald. Eram toţi

superficiali şi schimbători. Mavis a fost cam răutăcioasă. Mi-a spus că nu eram interesată de Donald decât din cauza magazinului ceea ce

mie nici nu-mi trecuse
prin minte. Sau cel
puţin nu atunci...
Mama lui Donald
era o scorpie, dar tatăl
lui era cumsecade.
Când am devenit

prieteni mă duceam pe
la magazinul lor, după
ce terminam serviciul
şi-l aşteptam pe
Donald. Deseori era
plecat cu livrări şi alte
chestii aşa că stăteam

şi vorbeam cu taică-său
ore întregi, aşteptându-
l. Era un om minunat.
Fusese în marină, în
timpul războiului. Avea
pe braţe nişte tatuaje
albastre care-i urcau

până spre umeri. Se însurase cu mama lui Donald înainte să fie mobilizat, în 1939, şi se întorsese acasă la o soţie pe care n-o cunoştea prea bine şi

la un fiu pe care nu-l văzuse încă niciodată. Doamne, ce-a făcut războiul în atâtea familii... Cred că s-a însurat în pripă. Ştiu că a regretat mereu.

Femeia aceea era
înspăimântătoare,
mereu agitându-şi
ciocanul de tapiţerie.
Cred că am fost la fel
de îndrăgostită de tatăl
lui pe cât am fost de el.

Era atât de diferit de tatăl meu!

Căsătoria cu Donald a însemnat o scăpare. în zilele acelea, nu puteai pur şi simplu să-ţi iei lumea în cap şi să

faci tot ce vrei, cum
puteţi voi acum. Atunci
aveai nevoie de un
bărbat. Căsătoria
însemna o casă a mea.
Libertate, însemna că
tatăl lui era şi tatăl

meu. în plus de asta,
toată lumea proceda
aşa. Nu puteai face sex
până nu te măritai, şi
numai la asta ne
gândeam toţi pe atunci
- mă refer la cei

normali. Ne căsătoream la mai puţin de un an şi jumătate după prima întâlnire. Prea repede. Nu ne cunoşteam prea bine.

Ceea ce nu
înseamnă neapărat că
nu eram fericiţi. Nu
vreau să gândiţi asta.
Ne distram pe cinste.
Totul era o mare
aventură - aveam casa

noastră. Am învăţat să gătesc. Nici nu pot să vă spun cât de mult am râs amândoi de experimentele mele culinare. Nu că asta ar fi o noutate pentru voi.

N-am reuşit să devin mai pricepută în domeniul ăsta. Din fericire, la pub aveau o plăcintă cu carne delicioasă. Ne-am petrecut o perioadă

îndelungată în pat,
descoperindu-ne unul
pe celălalt. Şi asta era
distractiv. Trebuie să
mă duc cu amintirea
mult în trecut, căci
adevărul e că pe când

ne-am despărţit, nu-l
mai iubeam pe tatăl
vostru. Dar asta nu
înseamnă că nu l-am
iubit atunci. Ţin minte
cum am mers în ziua
nunţii să stau lângă el

în faţa altarului, şi cum m-am gândit că voi exploda de fericire. Era foarte chipeş. Mama mi-a zis că e o brută arătoasă. Şi avea într-adevăr ceva de brută.

Ştiţi de cine-mi amintea? De Marlon Brando în Un tramvai numit dorinţă. *Fără toată violenţa aceea mohorâtă, bineînţeles.*

Nu cred c-a ştiut
vreodată cum să se
comporte cu voi două.
A fost mai bun la asta
după ce-aţi crescut.
Dar când eraţi mici,
bebeluşii îl lăsau

complet rece. Era prea
mare, prea
neîndemânatic. Nu
putea să schimbe
scutece sau să vă
încheie nasturii la
hăinuţe - nu că mulţi

bărbaţi făceau aşa ceva pe vremea aceea. Dar era şi speriat de voi puţin. Şi era gelos, ca *să fiu sinceră. Aşa sunt unii bărbaţi cred. Se simt uzurpaţi doborâţi*

de pe tron. Vă iubea,
ştiţi asta. Atâta doar că
nu era prea interesat
de voi. Nu l-am văzut
niciodată lăsându-se
jos pe podea să se
joace cu voi. Nu avea

răbdare pentru jocurile voastre. Toţi trei aţi învăţat să vă ignoraţi reciproc; în cea mai mare parte.

Mă certam urât cu mama lui. Când eraţi

foarte mici, m- a ajutat.
Dar asta implica un
preţ pe care m-am
hotărât foarte repede
că nu doream să-l
plătesc. Voia să se
amestece, să-mi spună

unde greşeam.
Certurile noastre cele
mai aprige erau pe
tema asta. Iar el îi lua,
de obicei, partea. Mă
gândeam că era un
nenorocit laş în ceea

ce-o privea, şi i-o
spuneam şi lui. El se
strâmba, urla şi el la
mine, apoi dispărea
acasă la mama lui, şi
nu venea acasă la ceai,
iar când venea uneori îi

aruncam mâncarea în
faţă, rece şi închegată
pe farfurie. Acum n-aş
mai face aşa ceva. în
afară de orice alte
considerente, eu eram
cea care trebuia apoi

să cureţe cartofii şi
carnea de pe pereţi.
Dar eram tânără şi-mi
sărea ţandăra repede.
La început ne împăcăm
uşor. Ne distram
împăcându-ne, de fapt.

Amândoi eram iuţi din fire, şi o ştiam.

Dar cu timpul, certurile au devenit din ce în ce mai frecvente şi din ce în ce mai rele, iar împăcările au

devenit din ce în ce
mai dificile şi mai puţin
distractive. Parcă de
fiecare dată ne
depărtam puţin unul de
celălalt, ca şi cum
fiecare ceartă ne muta

cu un spaţiu mai
încolo; în cele din urmă
nu ne mai puteam găsi
calea înapoi. îmi
amintesc prima noapte
când ne-am culcat fără
să ne fi împăcat. Cred

că acela a fost
începutul sfârşitului.
Nu faceţi asta, bine?
Nu vă duceţi la culcare
fără să vă împăcaţi. Am
început să ne certăm
pentru bani, apoi

pentru magazin. După ce a murit tatăl lui. Şi el avea probleme la inimă. Donald nu era la fel de priceput la afaceri cum fusese tatăl său. Nu avea

gândirea aceea în perspectivă. Eu eram plină de idei. Chiar dacă îmi lăsasem deoparte visurile pentru un magazin al meu când v-aţi născut

voi două, aveam o mulţime de ambiţii şi planuri. Lui nu cred că-i plăcea asta. Mă pusese într-un compartiment şi voia să rămân acolo. Soţie

şi mamă. Casnică (deşi tachinările lui despre asta se înmulţeau mereu. Faptul că nu ştiam să gătesc nu mai era amuzant, şi eram prea obosită ca să-i

distrag atenţia cu talentele mele în alte direcţii, aşa cum o făceam înainte.) Pentru problemele de afaceri i se adresa mamei lui, nu mie, şi asta mă

enerva la culme. Parcă voia să mă ţină la locul meu, blocându-mâ.

Cred că lovitura de graţie a fost când s-a îmbolnăvit mama lui. Voiam din tot sufletul

să-i fiu pe plac, dar
chiar şi când era
bolnavă grav, tot mă
detesta. N-a vrut să
accepte nici un fel de
ajutor din partea mea,
şi asta a pus o nouă

piedică între noi - între
mine şi Donald. El îşi
petrecea din ce în ce
mai mult timp acolo,
iar atunci când mama
lui a murit, deja era în
mare măsură un străin

pentru noi trei. Nu m-
am putut apropia de el.
Nu l-am putut ajuta, şi
nici măcar nu eram
sigură că voiam să-l
ajut. Am fost
bucuroasă când s-a dus

pe lumea cealaltă
bătrâna scorpie (sună
groaznic, dar e
adevărat), şi el ştia că
eram bucuroasă, şi nu
m-a putut ierta.

A început să-şi găsească amante pe când Lisa avea cam zece ani, cred. Ne înlocuia dintr-un foc şi pe mine şi pe mama lui.

Prima dată când m-a înşelat a fost cu o străină - niciodată nu i-am ştiut numele. Habar n-am cum s-au cunoscut, când a început exact. N-a

durat mult$_y$ şi drept să
spun nu cred c-a
însemnat prea mult
pentru el. Credeţi-mă,
fetelor, detaliile nu
ajută la nimic. A doua
oară a fost cu o tipă pe

care o cunoşteam vag.
A treia oară - cu o aşa-
zisă prietenă a mea. O
chema Meg. Nu eram
cu adevărat prietene.
Aveam copii de aceeaşi
vârstă, aşa că

mergeam la aceleaşi
terenuri de joacă şi
stăteam pe aceleaşi
bănci. Asta nu
înseamnă mare lucru.
Doamne, nici nu m-am
mai gândit la ea de ani

de zile. Purta chiloţi şic
de dantelă. Ar fi trebuit
să-mi dau seama. De
fapt însă, nu femeile
astea erau problema.
Nu ele mă înşelau, nu?
El mă înşela. Şi parcă

asta-l făcea tot mai
crud de fiecare dată.
Aducea totul mai
aproape de mine. O
făcea să fie în legătură
cu mine. Nu m- am mai
gândit la asta după

aceea. Nu ştiu câte altele au mai fost. Le-am ignorat. Ceea ce era destul de greu uneori - în cele din urmă, încercările lui de a-şi ascunde

comportamentul s-au redus la zero. Mă întărâta.

Când te înşeală cineva, e uşor - şi aproape obligatoriu - să dai vina pe el în

întregime. Ai faptele, nu? Ai dovada. Este vina LUI.

îţi trebuie ani de zile până-ţi dai seama că şi tu ai jucat un rol.

Când am aflat prima oară, am fost dărâmată. Devastată. Mânioasă şi rănită. Dar am fost şi ruşinată şi jenată. Şi asta, mai mult ca orice altceva,

m-a ţinut în căsnicia aceea. Ani de zile. Ani lungi şi irosiţi. Irosiţi pentru amândoi.

M-a lovit o dată. O singură dată. Vă rog să nu vă gândiţi că am

fost o victimă a violenţei familiale. Nu vreau să mă consideraţi aşa, nici pe mine, şi nici pe el un agresor. Tatăl vostru a avut multe păcate, dar

n-afost un om violent.
Se enerva uşor, însă
niciodată nu a mers
mai departe de certuri
şi urlete, cu acea unică
excepţie. Dumnezeu
ştie că eu am fost

violentă faţă de el de-a lungul anilor. Am aruncat în el mai multe lucruri decât aş putea număra. I-am dat şi pumni. M-a plesnit o singură dată, şi l-am

provocat, credeţi- mă.
Am fost total şocată.
Nici măcar nu ridicase
mâna la mine vreodată
până atunci, şi rareori
vocea. A fost o palmă
trasă direct peste faţă.

Tare - când m-am uitat
în oglindă se vedea
încă urma de un roşu
aprins a degetelor pe
obrazul meu. Imediat
după aceea i-a părut
teribil de rău. Părea

speriat - nu se crezuse
capabil să facă aşa
ceva. M-a implorat să-l
iert. Aproape plângea.
Nu cred că ar mai fi
făcut asta vreodată.

Dar a fost ultima
picătură, pentru mine.
De parcă palma aceea
m-a trezit şi m-a făcut
să-mi dau seama ce
tâmpită eram să mai
stau alături de el Sau

poate că palma aceea
mi-a oferit şansa pe
care o aşteptasem. Mi-
am luat tălpăşiţa în mai
puţin de o săptămână,
de îndată ce am găsit
unde să le duc pe

Jennifer şi pe Lisa.
Eram gravidă. Nu i-am spus nimănui,
niciodată, că m-a lovit.

Lisa

Citind jurnalul mamei ei, Lisa îşi dădu

seama că nu se gândise
niciodată cu adevărat
la tatăl ei ca la o
persoană. Probabil nu
era singurul copil care
făcea asta. El era doar
tata, aşa cum toţi taţii

din lume erau doar taţi.
în cazul ei nici măcar
nu fusese unul bun.
    Nu mai locuiseră
sub acelaşi acoperiş de
când ea avea
paisprezece ani, o

vârstă destul de
proastă la care să-ţi
pierzi tatăl, oricât de
jalnic ar fi acesta. De
fapt, nu fusese un tată
jalnic, se corectă ea.
Fusese însă un soţ

execrabil. Iar pe atunci, loialitatea şi devotamentul ei faţă de mama fuseseră formidabile. Şi ale lui Jennifer, deşi mai puţin arzătoare şi pasionate

decât ale ei. Totul era
aşa la Jennifer la vârsta
aceea. încă nu sărutase
nici un băiat, pe când
Lisa îşi petrecea mare
parte din pauza de
prânz în spatele

proverbialei magazii de la şcoală.

Certurile nu erau un fenomen inedit în familia lor. Lisa îşi amintea când bunica - mama tatei - căzuse la

pat, atunci fusese probabil perioada cea mai plină de scandaluri. Mama şi bunica nu fuseseră niciodată apropiate. Mama era supărată din

cauză că tata îşi
petrecea atât de mult
timp cu ea. Tata
întotdeauna zicea că
dacă mama ar fi
acceptat ca bunica să
se mute la ei, n-ar mai

fi trebuit s-o viziteze
atât de des. Mama îi
răspundea că era
nebun dacă-şi închipuia
că oricare din ele ar fi
fost de acord să
locuiască împreună.

Tata urla că era vina
mamei... şi aşa mai
departe. Nu se certau
niciodată în faţa lor,
dar nu era o casă
uriaşă, şi îi puteau auzi.
Lisa se gândi că un

psihiatru ar fi avut o grămadă de material, imaginându-şi copiii speriaţi şi tremurând la etaj, victime zilnice în războiul părinţilor. Dar ea nu-şi amintea să fi

fost aşa. Mama nu era
niciodată furioasă pe
ele. Ce se întâmpla la
parter, noaptea târziu,
cu tata, rămânea
cumva departe de fete.
Uneori credea că

certurile astea erau
distractive. După
aceea, mama vorbea
despre ea însăşi şi tata
oarecum ciudat, la
persoana a treia:
„Mama şi tata au avut

o ceartă prostească,
pentru nimic. Nu vă
îngrijoraţi." Ca adultă,
Lisa ştia că mama ei
fusese foarte nefericită,
dar în copilărie nu i se
păruse aşa. Poate că nu

puteai vedea ceea ce
nu ştiai că trebuie să
cauţi. Ajunsă la treizeci
şi opt de ani, era
conştientă de efortul pe
care-l făcuse Barbara
ca să-şi ascundă

nefericirea de ele. N-o
văzuse niciodată
plângând din cauza
asta. Bineînţeles, nu
putuse să nu observe
cum revenise la viaţă,
ca un fluture ieşit din

crisalidă, imediat ce ele trei plecaseră şi-şi găsiseră o nouă locuinţă. Noua mamă era puternică, încrezătoare şi mai destinsă. Dar pe atunci

ea şi Jennifer erau
adolescente, incapabile
să perceapă nuanţele,
preocupate exclusiv de
studierea propriului
buric, şi nu sesizaseră
o mulţime de lucruri.

în jurnalul ei, mama spunea că fusese necinstită faţă de tata. Dar nu le pomenise niciodată despre aventurile lui. Ar fi fost foarte uşor să o facă.

îşi zisese probabil că
fetele erau deja de
partea ei. însă nu
trebuia să fii un geniu
ca să- ţi dai seama că
tata se vedea cu
Marissa înainte să se

despartă de mama.
Marissa se mutase în
casă aproape imediat.
Mama spunea că nu-şi
imagina cum putea o
femeie să vrea să
trăiască în casa altei

femei, cu perdelele ei,
cu pernele ei, cu oalele
ei. Desigur, nu locuiră
acolo multă vreme.
Până la urmă se dovedi
că nici Marissa nu era
tipul acela de femeie.

Fosta casă a familiei ajunse pe piaţă în mai puţin de şase luni, şi fu vândută rapid. Tata nu le informase că o vindea - de ce să le spună? Văzură în ziarul

local. Mama primi
jumătate din bani -
Donald nu fusese
niciodată ticălos, în
privinţa banilor, cel
puţin - şi aşa ajunseră
să cumpere ele casa

din Carlton Close. Era mult mai frumoasă decât apartamentul închiriat. Lisa şi Jennifer îşi avură pentru prima oară camere proprii. Mama

le lăsă să le vopsească
în ce culori voiau ele.
Lisa alese albul
imaculat. Mama,
plângându-se că o
făcea să se simtă ca
într-un spital, încercă

în van s-o convingă să
introducă şi nişte pete
de culoare, dar Lisa nu
atârnă decât nişte cărţi
poştale cu fotografii
eterice, alb-negru,
înfăţişând nişte cupluri

posomorâte de
francezi, pe care le
cumpărase la Atena.
Jennifer optă pentru
Laura Ashley. Ceva
frumos şi pedant, cu

mult prea multe chestii asortate.

Camera mamei fu plină de cutii multă vreme. Spunea că nu suportase gândul să lase ceva personal în

casă şi să vină o altă
femeie să cotrobăie
printre lucruri să o
judece pe baza lor.
Avea albume de
fotografii şi colecţii
vechi de reviste, haine

de maternitate, jucării de pluş şi cărţi de bucate. Eliminase orice urmă a spiritului ei de acolo.

Donald şi Marissa se mutară foarte departe

după aceea. Le anunţă
pe fete într-o duminică,
între un film de
matineu care li se păru
amândurora prea
copilăros şi un pachet
de chipsuri şi o cola la

o grădină de vară.
Marissa avea rude în
Kent, şi voia să fie mai
aproape de ele.
Amanda avea doar
câteva săptămâni pe
atunci, şi el n-o văzuse

decât o dată, imediat
după ce se născuse.
Jennifer îl întrebase de
ce nu voia şi el să fie
aproape de familia lui,
însă Lisa nu-şi amintea
ce-i răspunsese.

După ce se mutase atât de departe că trebuiau să schimbe trenul ca să se întâlnească, vizitele regulate se răriră. Era la începutul anilor

optzeci, iar actul de divorţ nu avusese nici o stipulare în legătură cu dreptul de vizită. Era întru totul la latitudinea lor. Lisa îşi aminti că petrecuseră

vreo două weekenduri ciudate şi stânjenitoare la Sevenoaks, cu tata şi Marissa. Marissa încerca prea mult să le intre în graţii. Le făcu mâncare foarte

complicată pentru
micul dejun şi încercă
să plănuiască excursii.
Le luă la cumpărături şi
se oferi să le ia haine
de la Chelsea Girl şi
Dorothy Perkins. După

cum bănuia Lisa,
scopul era ca ele două
să se întoarcă acasă şi
să o laude la nesfârşit
în faţa Barbarei, ceea
ce n-ar fi făcut nici în
ruptul capului. Casa

din Sevenoaks nu
semăna deloc cu aceea
în care Donald trăise
cu mama lor. Aveau o
cameră de zi în care nu
intrau niciodată.
Stăteau acolo, ca într-

un salon dintr-un
roman de Jane Austen,
doar când veneau
musafiri. Nu aveau
televizor în ea, aşa că
de ce să meargă acolo
cu alte ocazii? Marissa

ţinea cutiile cu
şerveţele sub
acoperitoare brodate
de bumbac, iar la masă
erau şervete de
damasc, nu de hârtie,
şi aveau întotdeauna

desert (şi nu doar
îngheţată de la Wall).
Mama nu făcea
niciodată aşa pe atunci.
    Din fericire, şi în
mod inevitabil, Marissa
îşi pierdu tot interesul

faţă de ele când se
născu propria ei fiică,
după câţiva ani. Fusese
doar un antrenament.
Privind acum înapoi,
Lisa îşi zise că probabil
nu-l convinsese uşor pe

Donald să mai aibă un copil, astfel că demonstrarea calităţilor materne cu ele două făcea parte din planul ei de

atac în acest scop. Nu o
simţiseră niciodată pe
Olivia ca pe
sora lor, bineînţeles.
Avea... ei bine, trebuia
să aibă cam

douăzeci şi unu de ani.
Lisa n-o mai văzuse de
la moartea
tatălui lor, când avea
vreo şaisprezece ani.
Semăna ca

două picături de apă cu
mama ei. Lisa nu ştia,
şi nu se
întrebase decât foarte
rar, dacă îi fusese un
tată mai bun,

mai interesat Oliviei
decât le fusese lor, dar
spera că era
asa.

Nu îşi petrecuseră
niciodată vacanţa de
vară împreună cu tatăl

lor, după ce plecaseră. Nici vreun Crăciun. El nu venise niciodată să le viziteze la universitate, şi ele nu-l invitaseră să participe la ceremonia de

absolvire, deşi cecurile de la el sosiseră cu regularitate pe întreaga perioadă a studiilor lor. Nu li se păruse o cruzime atât de mare. Oricum, nici

el nu-şi dorea din toată
inima să vină. Şi nu că
nu le-ar fi iubit. Lisa
credea că la un anume
nivel le iubise - cel
puţin pe ea şi pe
Jennifer. Poate că nu pe

Amanda - nici nu se
cunoscuseră, de fapt.
însă pur şi simplu nu le
iubise foarte mult. Iar
mama le iubise de-
ajuns pentru doi.

Jennifer avusese o dilemă cu opt ani în urmă, pe când era logodită cu Stephen şi îşi plănuia nunta. Trebuia ca tatăl ei s-o conducă la altar?

Trebuia măcar să fie de faţă? Mama îi spusese că era întru totul alegerea ei. Ea nu-l mai văzuse de mai mult de un deceniu. îi promisese că avea să

se comporte cu
înţelepciune, deşi Lisa
îşi exprimase unele
îndoieli în privinţa asta.
Mai ales dacă Donald o
aducea şi pe Marissa
cu el. Jennifer alesese

un compromis.
Trimisese o invitaţie
din care reieşea că era
un oaspete ca oricare
altul, nu participant
activ la ritualul
cununiei. Nu se

lămuriseră niciodată
dacă această degradare
îl nemulţumise sau într-
adevăr rezervase deja
bilete pentru o vacanţă
costisitoare în acea
perioadă, după cum

motivase refuzul
invitaţiei. Dar toată
lumea se simţise
uşurată de absenţa lui,
iar Jennifer fusese
condusă la altar de
către mama ei, cu acea

pălărie imensă atât de frumoasă.

Când îi sosise ceasul, nici una din fiicele mai mari nu-l mai văzuse de peste şase luni, iar Amanda -

de ani de zile. Amanda trebuia să fie într-o excursie cu şcoala la Turnul Londrei în ziua înmormântării. Barbara spusese că putea să meargă în excursie cu

prietenele ei dacă voia,
şi fata acceptase cu
recunoştinţă.
înmormântarea lui
fusese extrem de
stânjenitoare. Lisa îşi
amintea acum că se

simţise ca o escroacă. Marissa insistase jenată ca Barbara, Jennifer şi Lisa să stea în primul rând, alături de ea. Aproape le implorase. Lisa nu

cunoştea pe nimeni
altcineva din biserică.
Nu asocia nici unul din
imnuri cu tatăl ei, nu
ştia nici unul din
citatele sau poemele
alese pentru a fi citite.

Nu putea lega nimic
din slujbă cu omul pe
care-l cunoscuse ea. Pe
sicriu erau frezii, şi
Lisa bănuise că o floare
atât de neobişnuită
fusese probabil o

preferinţă personală. I se părea amuzant - tatăl ei fusese un bărbat masiv, pe când freziile sunt întruchiparea delicateţii. Marissa şi

Olivia aveau expresia
pustiită, golită, a celor
care jelesc cu adevărat.
Văduva plângea în
linişte şi îşi sufla nasul.
Fiica ei răsucea în
mâini o batistă cu

dantelă pe margini,
uitându-se fix la perna
brodată pentru
îngenuncheat de la
picioarele ei. Lisa îşi
dorea să nu fi venit şi

se întreba de ce nu suferea mai mult.

Acum se gândea cu duioşie la Andy şi CeeCee, aşa cum se gândise la Mark şi Hannah. Aceştia erau

taţi. Ştia că pentru ei fiicele lor însemnau totul. Că simţeau toate lucrurile pe care cântecele, literatura şi filmele spuneau că trebuia să le simţi. Că

trăiau pentru ele, că ar fi murit pentru ele fără ezitare, că le păsa de fericirea odraslelor mai mult decât de a lor. Donald nu fusese deloc aşa.

Amanda

Nancy îi rugă să meargă la supermarket în timp ce ea era la spital, spunând că n-avea mâncare în casă şi nu se putea concentra

asupra cumpărăturilor. Ed o duse pe Amanda la un Tesco gigantic de la marginea oraşului. în timp ce conducea îşi ţinu mâna pe

genunchiul ei, lucru care îi făcu plăcere.

Excursia la cumpărături o făcea să se simtă adultă: era o activitate caracteristică unui cuplu deja rodat.

Ed o sărută cu pasiune
în raionul de cereale.
Când deschise ochii,
Amanda văzu că erau
priviţi de o mamă
tânără care se rezema
obosită de un cărucior

plin de scutece, pâine albă şi bebeluşi.

După aceea se duseră la o cafenea să ia micul dejun, înainte de a merge să-l vadă pe tatăl lui Ed. Amanda se

obişnuise cu faptul că
Ed stătea atât de
aproape de ea. îi plăcea
asta. Mâncară nişte
sendvişuri calde şi
băură cafea, iar când

terminară, Ed o întrebă:

— N-ai spus nimic despre ce s-a întâmplat cu tine de când am plecat. Nu vrei să vorbeşti despre asta?

Amanda clătină din cap şi-i zâmbi cu blândeţe.

— Mă tem să mă întorc la subiectul care m-a făcut să am o criză de demenţă în faţa ta.

— Asta-i o prostie.

— Scuze.

— Ţin la tine, Amanda. Am crezut că ai înţeles asta.

— încep să înţeleg.

Amanda îşi ridică mâna să-i atingă obrazul. Ed i-o prinse, o trase către buze şi-i sărută palma

— Deci, ce s-a întâmplat? Cu tatăl tău necunoscut?

— Nu s-a „întâmplat" nimic.

— Dar ai discutat despre asta cu cineva. Cu surorile tale?

— Cu una din ele. Cu Lisa.

— De ea eşti cea mai apropiată, nu?

— Sunt, probabil, mai apropiată de Hannah, dar ea e cea mai mică, fiica pe care a avut-o mama cu

Mark, tatăl meu vitreg. Nu e nevoie să ştie şi ea. Nu chiar acum, cel puţin. Lisa e sora „de gaşcă". Ea a avut o relaţie de complicitate cu mama. Am crezut că

ea ar fi putut să ştie.
Am vorbit cu ea.
— Şi? Era la curent?
— Nu. Se pare că mama şi-a ţinut micul secret numai pentru ea

toţi anii ăştia. Şi ea a fost la fel de şocată ca mine. Aproape.

— Şi ce ţi-a spus?

— Păi... a zis tot ce trebuia, presupun. într-un fel i-a luat apărarea

mamei, ceea ce mi s-a
părut cam ciudat. Şi
foarte curajos din
partea ei, având în
vedere halul de nervi în
care eram când i-am
spus. După ea, nimeni

nu e perfect şi toţi facem greşeli din când în când. Presupun că are dreptate...

— Dar tatăl tău vitreg? 0 să vorbeşti şi cu el?

— Nu ştiu. Când am plecat de la tine, când informaţia era nouă şi proaspătă, eram... extrem de furioasă. Voiam să *fac* ceva. Dar nu e nimic de

făcut, nu? Adică, nu pot
să mă cert cu ea,
pentru că a murit. Nu
pot vorbi cu Donald,
întrucât şi el a murit.
Nu pot să-l găsesc pe
tatăl meu adevărat şi

să port o discuţie
lămuritoare cu el,
pentru că n-am nici un
indiciu cu privire la
identitatea lui. Nu pot
face nimic. Ed
încuviinţă, îndemnând-

o tacit să continue.
Deci, am două opţiuni.
Pot ori să uit totul, ori
să las asta să mă
consume. Nu văd ce
rost ar avea să mă
chinui.

— Asta e perfect logic în teorie. Dar nu sunt sigur cât de uşor e în practică. Dacă încerc să mă imaginez în situaţia asta...

— Ar fi un salt într-un univers paralel pentru tine, amice. Provii din familia perfectă prin excelenţă.

Ed pufni.

— Nu suntem chiar aşa de perfecţi.

— Pe mine era să mă păcăleşti! râse ea şi-l plesni în joacă pe braţ.

— OK. Sunt destul de norocos. Ştiu asta.

— Şi eu sunt destul de norocoasă. în schema largă a universului.

— Serios?

— Serios. Mi-aş putea dori să fi fost diferit. Dar n-a fost chiar aşa de rău.

— Şi asta e ceea ce crezi cu adevărat? Nu doar ceea ce spui?

îl privi cu ochii îngustaţi.

— Ce? Crezi că mă cunoşti suficient de bine ca să poţi spune aşa ceva despre mine?

— Cred că încep să te cunosc destul, da.

Bineînţeles, avea dreptate.

Tatăl lui Ed arăta exact ca fiul său. Cu părul cărunt, dar, altfel,

identic. Până şi
sclipirea din ochi.
Amanda rămase lângă
uşa salonului lui privat
în timp ce Ed îşi
îmbrăţişă părintele,
sărutându-l pe obraz.

— Cum te simţi, tată? îi aruncă în poală ziarul *The Times* pe care i-l cumpărase la Tesco. M-am gândit că poate ai prefera ziarul

decât o pungă de struguri.

— Absolut. Urăsc strugurii. Ador ştirile. Mersi.

— Te simţi mai bine?

— Mă simt bine. Doctorii ziceau c-o să mă externeze mâine sau poimâine. E grozav. Am adunat chestiile astea - n-am nevoie de ele ca să mănânc

budinca de orez, care
nu e nici măcar vag
comestibilă - şi dacă
nu-mi semnează
blestematele alea de
acte de externare mai
repede, o să sap un

tunel ca să scap de-aici.
Scoase o colecţie de
linguriţe de plastic din
buzunarul de sus al
pijamalei în dungi.

— Mama a zis că trebuie să te porţi frumos.

— Ha! zise el ridicând, cinic, o sprânceană. Şi acum, gata cu mine. Oricât m-

aş crede buricul
pământului, subiectul
propriei persoane a
ajuns să mă
plictisească de moarte.
Cine e frumoasa asta
pe care ai adus-o să mă

înveselească? Precis e Wilhemina.

— Amanda, tată.

Bătrânul râse la propria lui glumă.

— Ştiu, ştiu. Amanda, bineînţeles.

Fata de la cafenea. Hai aici, draga mea, nu sta în uşă.

Era clar că Ed îi vorbise despre ea, ba chiar şi despre modul în care se cunoscuseră.

încântată, veni lângă pat şi-i întinse mâna.

— Bună ziua. Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule...

— Spune-mi Jeremy. Eu mă bucur

mult mai mult să te cunosc pe tine, sunt sigur. Ce drăguţă eşti!

Amanda roşi la complimentul atât de simplu.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil.

O ţinea încă de mână. îşi zâmbiră larg unul altuia. Fără să se uite la fiul lui, Jeremy îi

dădu acestuia instrucţiuni.

— Ed, adu-i fetei un scaun. Şi apoi du-te şi adu-i ceva de băut, bine? E un automat pe coridor. Ceaiul are un

gust de rahat, dar e fierbinte. Şi e servit în plastic - plastic de unică folosinţă. Asta scade riscul de infecţie cu stafilococul auriu. Spitalul ăsta mişună

precis de germeni. O să mă spăl cu apă clocotită când ajung, în sfârşit, acasă.

Ed se supuse ascultător, dându-şi ochii peste cap către

Amanda în timp ce ieşea din cameră.

— Te-am văzut, îi zise Jeremy. După ce fiul său plecă, i se adresă Amandei: N-are nici un rost să

îmbătrâneşti dacă nu
poţi să te faci cârcotaş
şi excentric, după
părerea mea. Deci,
Amanda... îi rosti
numele încet şi hotărât.

Pricep acum de ce e
înamorat lulea fiu-meu.
— Chiar aşa?
— L-a lovit ca un
trăsnet. Mi-a povestit
totul. Totul despre tine.
Sper că nu te superi.

Amanda nu se supăra. Dimpotrivă, era flatată. Jeremy continuă cu laudele: Nancy mi-a spus că eşti o dulceaţă absolută, şi ea

niciodată nu se înşală
la oameni.
— Si eu cred că e
minunată.
— Aşa şi e. Cel mai
bun lucru din viaţa
mea. Ed este exact ca

mine, aşa că are nevoie
de cineva exact ca ea...
Lăsă întrebarea
nerostită să plutească
în aer.
Toată această
nebunie n-o deranja, şi

asta era partea cea mai bizară. Tocmai făcuse cunoştinţă cu omul acesta îmbrăcat în pijama, ţintuit într-un pat de spital. Şi totuşi, cumva, îşi dorea cu

disperare să aibă aprobarea lui.

Ed se întoarse cu două pahare de plastic cu ceai.

— îţi toarnă aberaţii? Aş vrea să pot

spune că e din cauza medicamentelor, dar întotdeauna e aşa...

— Taci din gură, obrăznicătură. Acum vorbesc cu Amanda. Sper că o să stai mai

mult, dragă. Arăt mult
mai chipeş în haine...
— Ascultă, îi zise
Ed mai târziu, pe
coridoarele spitalului,
în drum spre parcare. îl

ador, dar îţi trebuie un pic de timp să-l cunoşti.

— Cred că e minunat.

— Serios?

— Absolut. E dulce, amuzant şi de treabă.

— Şi eu cred că tu eşti minunată. Ed se opri şi o sărută.

— Ce ţi-a zis despre mine, când m-am dus la baie?

O ridică în braţe şi o învârti pe loc.

— O, nu. Nu-ţi spun. Nu e de-ajuns că l-ai cucerit pe unul din bărbaţii familiei? După o clipă, întrebă pe un

ton mai serios: O să rămâi?

— Şi ce să fac?

— Să stai, pur şi simplu.

— Nu vreau să creadă ai tăi că vreau

să profit de ospitalitatea lor.

— N-o să creadă.

— Dar tu? Nu trebuie să te întorci în oraş?

— încă nu. Am vorbit cu ei. Pot să-mi amân tot trimestrul, dacă e nevoie.

— Şi e nevoie?

— Nu sunt sigur. Vreau să-l aduc pe tata

acasă şi să mă asigur că totul e bine. Vreau să-mi petrec nişte timp cu el.

— Şi eu n-o să vă deranjez?

— Nu. Vreau să-mi petrec ceva timp şi cu tine. Şi, dacă nu este prea înspăimântător, vreau să fii şi tu parte din tot ce se întâmplă aici. Vreau asta cu

adevărat. Am impresia că aşa este corect. Trebuie să fii altundeva acum? Altundeva unde ai vrea să mergi?

„Nu, nicăieri", îşi zise ea.

Jurnalul Barbarei

Eu şi cuibul meu gol

Am urât ziua când voi două -fetele mele mai mari - v- *aţi dus de-acasâ. N-ar fi trebuit să mă simt aşa. O aveam*

pe Amanda, şi eram
într-o situaţie mai bună
decât multe femei pe
care le cunoşteam.
Asta ar fi trebuit să mă
salveze de singurătate.
Ar fi trebuit să-mi fie

mai uşor să vă las să plecaţi.

Dar tot am urât asta.

Fuseserăm aşa de unite! Vă mai amintiţi de Carlton Close? Nu

eram decât noi patru.
Ne-am distrat pe cinste
în casa aceea. Urăsc
femeile care spun că
fiicele lor sunt
prietenele lor cele mai
bune. Mi se pare de-a

dreptul sufocant. Nu asta trebuie să fie mamele şi fiicele. Eu am fost întotdeauna mama. întotdeauna am fost şefa. Dar asta nu ne-a împiedicat să ne

distrăm. Uneori mă întreb dacă voi vă mai amintiţi asta la fel de bine cum îmi amintesc eu. Presupun că nu. Copilăria poate

distorsiona lucrurile, o ştiu perfect.

Şi apoi aţi plecat. Am fost atât de mândră - mai mândră decât vă puteţi închipui - că aţi mers amândouă la

facultate. (Şi tu,
Amanda... şi tu,
Hannah, dar numai
dacă asta vreţi să
faceţi. O să fiu mândră
de voi orice aţi alege să
faceţi - cu excepţia

cazului când, în
cuvintele nemuritoare
ale lui Joyce Grenfell,
aţi alege să suflaţi
către Edgar. Probabil
nici nu ştiţi ce
înseamnă asta. Dar

credeţi-mă, e amuzant şi râd chiar acum în timp ce scriu asta. Dacă puteţi găsi o înregistrare undeva[18]...). Aproape că nu-mi venea să cred.

Era ceva ce pentru mine fusese de domeniul fanteziei. Mă întreb chiar dacă nu cumva am fost invidioasă. Voi aţi avut şanse la care eu nici n-

am visat. Ne întoarcem
la chestia cu trăitul
prin intermediul
propriilor copii. Dar voi
aţi vrut să mergeţi, nu
aţi fost împinse de la
spate... întâi Lisa, apoi

Jennifer. Ştiaţi că după ce v-am lăsat la facultate în prima zi, de ambele dăţi, a trebuit să parchez după colţ, de unde să nu mă vedeţi, şi să

plâng în hohote? I-am spus Amandei că erau „lacrimi de fericire", dar asta nu era decât parţial adevărat. Mă bucuram pentru voi, bineînţeles, dar mă

durea teribil gândul de a merge acasă fără voi.

Cred că am avut o premoniţie. Sau bunul-simţ de a-mi da seama. Urma să ieşiţi din viaţa mea. Nu într-un mod

spectaculos, zguduitor,
ci în felul liniştit,
inevitabil, care
corespunde
maturizării.
Telefoanele s-au rărit.
Amândouă - da, Lisa,

chiar şi tu - m-aţi sunat în fiecare zi în prima săptămână. Au fost nişte telefoane ce mi-au sfâşiat inima, la cât de de mici, singure şi speriate păreaţi. Apoi

am început să aud
nume şi locuri, şi râsul
a început să se
strecoare din nou în
vocile voastre. Treptat,
apelurile au venit o
dată la două zile, apoi

o dată la trei-patru şi, pe nesimţite, o dată pe săptămână. Lisa - tu la un moment dat mă sunai doar de vreo trei ori pe lună. Nu mai

aveai nevoie de mine. Şi m-a durut

Ştiu că Mark a fost un şoc pentru voi. Am înţeles că v- aţi simţit trădate pentru că am

putut întemeia o relaţie
cu un străin de care să
mă ataşez în aşa
măsură încât să rămân
gravidă şi să-i accept
cererea în căsătorie.
Am văzut că v-a rănit.

Dar voi m-aţi părăsit
prima dată.
Poate că viaţa are
un ritm pe care nu-l
mai putem controla.
Cel puţin în partea asta
aşa se întâmplă, vă

spun eu. Mark şi Hannah au venit la mine când aţi plecat voi.

întotdeauna m-am gândit că maternitatea îmi va oferi cele mai

bune, cele mai
extraordinare momente
ale vieţii mele. Dar am
văzut că fiecare dintre
ele a trebuit să fie
plătit. Capacitatea
voastră de a mă umple

de bucurie era
contrabalansată de
capacitatea voastră de
a mă răni.

Şi m-aţi rănit, când
nu aţi putut să ne
acceptaţi pe mine şi pe

Mark. Nu vă spun asta ca să vă torturez de dincolo de mormânt, însă a fost o parte a poveştii noastre, şi nu pot să nu mă refer la ea. în primul an m-am

simţit sfâşiată în două.
Pe de o parte, deliram
de fericire. Eram
îndrăgostită, şi am
avut-o pe Hannah. Dar
voi n-aţi venit acasă.
Nu v-aţi simţit în stare

să participaţi la asta. Mi-a fost dor de voi.

Când eraţi mici, v-am spus cât de mult vă iubesc. V-am spus amândurora că n-aţi putea să faceţi nici un

lucru pe care să nu pot
să-l iert. Cred că aveaţi
cam cinci sau şase ani.
Nu-mi amintesc exact
de ce am avut această
conversaţie, poate că
n-aţi fost cuminţi, sau

cine ştie ce. Gata, ştiu -
a fost atunci când aţi
lipit cu clei carpeta de
covor, în camera de zi.
Doamne, ce nervoasă
am fost pe voi! Deci,
am avut scena asta

mare şi ne-am împăcat,
iar voi încercaţi să-mi
intraţi în graţii. Atunci
v-am spus că nu veţi
putea niciodată să
faceţi un lucru pe care
să nu pot să-l iert. Şi

ţin minte c-am râs,
pentru că Lisa a vrut să
mă pună la încercare.
„Dar dacă furăm
dulciuri?" m-a întrebat.
I-am explicat că, deşi
ar fi o faptă rea şi aş fi

foarte supărată, v-aş ierta totuşi. Atunci s-a interesat dacă v-aş ierta în cazul în care aţi omorî pe cineva (ce mai imaginaţie!). Deja eram neliniştită, dar

am spus c-aş fi tristă şi mi s-ar rupe inima de supărare, şi aş fi foarte furioasă, dar tot aţi fi copiii mei, şi tot v-aş iubi şi v-aş ierta. Lisa a tresărit brusc,

entuziasmată de ideea ei, şi a pus întrebarea de o mie de puncte: dacă ar omorî-o pe Jennifer, aş putea s-o iert pentru ASTA? Aş mai iubi-o după ASTA?

Aşa că am schimbat subiectul, informându-vă că aveam treabă să dezlipim carpeta.

Ideea principală a poveştii a fost... şi încă este... că nu există nici

un lucru pe lumea asta
pe care aţi putea să-l
spuneţi sau să-l faceţi
şi care să nu poată
obţine iertarea mea
sau care m-ar

împiedica să vă mai iubesc.

15 Soţul distrat şi gafeur din serialul de comedie *Some Mothers Do 'Ave 'Em* difuzat de BBC între 1973 şi 1978 (n.red.)

16 Paznicul de vânătoare din *Amantul doamnei Chatterley* de D.H. Lawrence (n.red.)
17 Important retailer britanic de mobilă, care a

trecut la comerţul online (n.red.)

Aluzie la scheciul ***Nursery School - Free Activity Period*** al actriţei britanice de comedie Joyce Grenfell (n.red.

)februarie

Jennifer

Jennifer îşi mai turnă un pahar mare de vin roşu. Cu o privire întrebătoare, ridică sticla aproape goală către Mark.

— Mai vrei?

— Nu, mersi.

Mai avea o jumătate de pahar. Era a doua sticlă pe seara aceea.

Mark se bucurase în acea dimineaţă când

Jennifer sunase să anunţe că voia să vină la ei şi să rămână peste noapte. Hannah mergea la ziua de naştere a unei prietene, motiv pentru

care era ocupată până peste cap cu pregătirile, iar lui nu-i surâdea deloc ideea unei seri lungi de sâmbătă petrecute singur.

Jennifer spusese că Stephen era plecat în Scoţia, la golf cu nişte prieteni, şi că ea se gândise să-şi petreacă ziua la cumpărături. Cum urma să se afle

prin apropiere, s-ar fi bucurat să-i ţină tovărăşie. Mark se angajase să pregătească cina şi o întrebase ce voia să mănânce; Jennifer

izbucnise în râs, constatând că intenţiile ei erau foarte uşor de ghicit. Deciseseră ca ea să aducă ingredientele şi el să le gătească. Puţin cam ca la „Pe

locuri, fiţi gata, gătiţi",
dar cu un public mai
mic şi un buget mai
mare. Mark aranjase
masa cu şervetele bune
de pânză şi cu
sfeşnicele înalte de

sticlă. Lui Hannah îi plăcea mai mult să mănânce la barul din bucătărie, dar masa se potrivea mai bine cu atmosfera cinei. Mark făcuse şi focul, în tot

acest timp ascultând Chopin în loc de Snow Patrol, obsesia lui Hannah din perioada respectivă.

Când sosi Jennifer, el tocmai ieşise de la

duş, şi părul îi picura
pe guler când tânăra îl
îmbrăţişă cu afecţiune.
Văzu peste umărul lui
masa aranjată şi focul
duduind deja în cămin
şi fu mişcată că Mark

făcuse un asemenea
efort pentru ea.
Sâmbăta precedentă,
ea şi Stephen
mâncaseră nişte curry
livrat acasă pe o tavă
ţinută în poală, în faţa

televizorului, uitându-se la un episod vechi din *Inspectorul Morse.* Probabil adormise. Când se trezise pe la unu noaptea, înfrigurată şi

înţepenită, tava era pe măsuţa de cafea, cu vestigiile sosului maşala uscate şi coagulate pe farfurie, dar Stephen se dusese deja la culcare. îl

pedepsise atingându-l
cu picioarele reci şi
trăgând de plapumă cu
atâta forţă încât să-l
dezvelească, însă el
reacţionase nervos şi
refuzase să-şi ceară

scuze, pretinzând cu o ridicare din umeri că încercase s-o trezească, dar că ea nu voise. A doua zi dimineaţă, coborând să-şi facă un ceai, se uitase la tava

ce stătea tot acolo,
simţise mirosul stătut
de curry lăsat de
izbelişte şi, gândindu-
se că avea o căsnicie la
fel de stătută, plină de
probleme nerezolvate,

se simţise complet deprimată.

Cina cu Mark era mult mai plăcută.

Răsturnară ingredientele din punga ei Waitrose pe

masa de lucru.
Cumpărase peşte,
pancetta şi ierburi
proaspete. Orez
sălbatic. Mascarpone şi
biscotti. Smochine. Şi o
sticlă mare de vin roşu.

Pe care deja o goliseră pe când Mark servi în sfârşit cina. îi dădu lui Jennifer o altă sticlă şi tirbuşonul în timp ce el punea mâncarea în farfurii.

Şi acum o terminaseră şi pe aceea. După Chopin o ascultară pe Joni Mitchell - alegerea ei. Se mutară de la masă pe canapelele imense şi

moi, fiecare ghemuit pe
câte una, întorşi cu faţa
unul către celălalt.
Mark, cu gândul la
Hannah, se uită la
ceasul mare de perete
agăţat în spatele

capului lui Jennifer. Ora unsprezece. Hannah promisese că va fi acasă înainte de douăsprezece şi jumătate. Se văicărise şi se lamentase,

pretinzând că o obliga
să plece înainte să
înceapă cu adevărat
distracţia (ceea ce,
bineînţeles, era exact
intenţia lui), îi spusese
că era un tată

victorian, tropăise
furioasă din picioare,
dar până la urmă îi
promisese. Mark îi
dăduse bani de taxi şi-i
ţinuse predica
obişnuită, amintindu-i

să rămână tot timpul în grup cu prietenele ei şi să se asigure că avea telefonul deschis şi complet încărcat. Avea încredere în ea, nu era

însă sigur de ceilalţi nemernici.

Jennifer îl văzu uitându-se la ceas.

— Eşti îngrijorat pentru ea?

— Nu chiar, nu. E o fată rezonabilă. Şi tot aşa sunt şi prietenii ei, în cea mai mare parte, aşa cred. Dar nu pot dormi liniştit dacă nu este acasă. Trebuie să

stau cu un ochi deschis
şi-o ureche ciulită până
o aud că s-a întors, ştii?
— Pun pariu, zâmbi
ea. Cum merge cu
şcoala? Când îi începe

examenele de nivel „O"?

— GCSE, draga mea! îţi trădezi vârsta. Simulările sunt înainte de Paşte. Examenele adevărate, în trimestrul

al treilea. Dar au o mulţime de cursuri, ceea ce o cam stresează.

— Biata de ea.

— Stai liniştită, e fată isteaţă. Profesorii

ei mi-au spus că o să se descurce bine. Chiar şi în situaţia asta...

— Sunt sigură că o să fie bine. Are vreun prieten?

— Nu cred. Oricum, nimeni special. Deşi eu voi afla, probabil, ultimul, nu crezi?

— Nu, păreţi foarte apropiaţi.

— Suntem, zic eu. Mai precis, am fost, mai ales după ce a murit Barbara. Dar se face tot mai adolescentă, ca să spun aşa. împinge limitele

câte puţin, îşi flexează
muşchii. Probabil s-a
săturat să tot stea
închisă aici, cu mine. E
cam prea mult să mă
aştept că o să discute
cu mine despre băieţi

sau despre ce-ar face
sau n-ar face cu ei, ştii?
E mult mai probabil să
vă facă vouă confidenţe
decât mie...

— Poate Amandei.
Sau chiar şi Lisei. Nu

mie, cred. în ochii ei
sunt doar o femeie
măritată căreia i-a cam
trecut vremea.

— Ei, hai!

— Ascultă, şi eu am
avut cincisprezece ani.

Ştiu cum e. După
părerea ei şi a
generaţiei ei, am trecut
deja cu mult de vârsta
sexului de dragul
sexului. Nu mai sunt
bună decât pentru

procreare, de la
punctul ăsta.
Dacă era puţin
probabil ca Hannah să-i
facă destăinuiri lui
Jennifer, se gândi
Mark, motivul principal

nu era statutul de
femeie măritată, cât
personalitatea ei.
Dintre toate fetele
Barbarei, Jennifer era
cea care-i semăna cel
mai puţin. întotdeauna

era puţin cam prea
ţeapănă şi detaşată.
Mark nu-l întâlnise
niciodată pe Donald,
dar îşi imagina că
probabil aşa fusese el.
Vinul, din care băuse

fără rezerve în seara
aceea, o făcuse să-şi
dea drumul la gură şi îi
demolase o parte din
zidurile de apărare.
Aceasta nu era genul
obişnuit de conversaţie

pe care-l aveai cu Jennifer.

Efectiv îi făcuse plăcere să-şi petreacă seara cu ea. Şi asta era destul de neobişnuit. Lisa era extraordinară,

ca o miniversiune a mamei ei, simpatică şi afectuoasă. Amanda i se părea interesantă. îi plăcea s-o asculte descriind locurile unde umblase, lucrurile pe

care le văzuse. îi
plăceau energia ei şi
pasiunea ei pentru
viaţă. Hannah - ei bine,
Hannah era a lui, şi
prin urmare o adora.
Mai mult decât îşi

imaginase vreodată,
înainte să se nască.
Chiar şi după ce o
privise pe Barbara cu
fetele ei, tot n-ar fi
putut să creadă că era
posibil să iubească pe

cineva atât de mult.
Dar Jennifer? Ea putea
fi... puţin dificilă.
Fragilă, spusese mereu
Barbara. înţepătoare.
Mai ales în ultimii ani,
de când el şi Barbara

ştiau că avea unele
probleme, chiar dacă
ea nu le spunea
niciodată ce nu mergea
bine. în seara aceea
părea însă o cu totul
altă persoană.

Pălăvrăgiseră relaxaţi despre o mulţime de lucruri. Jennifer râsese mai mult decât de obicei. Iar acum era pe punctul de a începe o conversaţie pe care

Mark se gândise că n-o s-o aibă niciodată cu ea.

Toată lumea putea vedea că relaţia ei cu Stephen nu mergea ca pe roate. Problemele

păreau să se fi instalat deja cu vreo câţiva ani în urmă. Mark ştia că o îngrijorase pe Barbara, i se destăinuise de destule ori. Dar nici Barbara nu se lămurise

care era punctul
nevralgic. Nu puteai
pur şi simplu s-o întrebi
pe Jennifer, îi spusese
ea odată. Dintotdeauna
fusese mândră şi o
adeptă înverşunată a

independenţei
emoţionale. Cei
apropiaţi nu puteau
decât să spere că avea
să le ceară sfatul la un
moment dat. Barbara îi
mai zisese că Jennifer

se închidea ca o scoică
oricând aducea vorba
de asta, iar ea voise să
lase uşa măcar
întredeschisă. Tot
aşteptase, chiar şi pe
patul de moarte, însă

Jennifer nu-i spusese
niciodată, pe câte ştia
el, care anume era
problema. Se părea
însă că urma să-i spună
lui acum.

Mark riscă un comentariu. Parţial din curiozitate, dar mai ales pentru că Barbara ar fi vrut cu siguranţă să facă asta, deşi habar n-avea ce să-i răspundă

lui Jennifer dacă-i cerea părerea. Lui nu-i prea plăcea de Stephen. Nu era nimic specific, doar impresia că dacă l-ar fi întâlnit, independent de

legătura lor de familie, într-un bar sau altundeva, nu ar fi fost niciodată prieteni. De Andy i-ar fi plăcut imediat oriunde, în orice context. Pe

Stephen trebuise
mereu să facă eforturi
ca să-l placă.

— Şi are dreptate?
Despre partea cu
procrearea?

La primele lui cuvinte se gândi că o dăduse în bară, ceea ce era fie un mare păcat, fie o uşurare. Nu era sigur care din două, pentru că, la urma

urmei, o ajutase să bea cele două sticle de vin.

— O, Doamne, Mark, nu începe şi tu! Asta a fost nenorocita de temă de Crăciun a tatălui lui Stephen.

Starea de funcţionare a uterului meu.

— Iartă-mă. Serios, n-am vrut să te supăr.

Jennifer îl privi îmbunată.

— Ştiu. Scuze. N-ar trebui să te bag în aceeaşi oală cu el. Dar n-ai idee cât de insultător e de fapt. Ştiu că sunt ultrasensibilă în

legătură cu asta. Asta
din cauză că am
senzaţia că toată lumea
se uită la noi şi se
gândeşte la asta şi se
întreabă de ce nu ne-
am pus pe treabă.

— Şi...

— Şi, de ce nu ne punem pe treabă?

— Doar dacă vrei să vorbeşti despre asta.

— Nu vreau neapărat. Mă deprimă

de-mi vine să mor. Dar
presupun c-ar trebui.
Nu te deranjează, nu?

I se umpluseră ochii
de lacrimi.

Mark îşi dădu seama
puţin cam prea târziu

că-l deranja foarte tare.
Petrecuseră o seară
atât de plăcută şi
lejeră. Se simţise bine
în compania ei, mai
bine decât se gândise
la început. Trecuse

timpul acela. Era cam
băut şi destul de
somnoros. Acum voia
să meargă la culcare şi
să-i treacă efectele
vinului roşu - de îndată
ce o va auzi pe Hannah

închizând uşa de la intrare în spatele ei şi strecurându-se tiptil pe scări.

— Bineînţeles. Ce e, Jen? Care-i necazul?

Presupuse că era ceva medical, şi trase aer adânc în piept. Acesta era foarte clar departamentul Barbarei.

— E ceva în neregulă cu mine. Cel puţin presupun că asta este. Stephen şi-a făcut testul - el e în regulă. Aşa că eu sunt de vină.

— Ţi-au găsit o problemă?

— „Ei", după cum spui, nu au avut oportunitatea.

— Nu înţeleg.

— Nici eu.

Mark se uită la ea, aşteptând o explicaţie mai amănunţită. Jennifer îşi şterse nasul cu brutalitate şi scutură din cap.

— N-am fost „testată". Am tot amânat. Ăsta-i necazul cu Stephen. E bosumflat. S-a bosumflat de secole. El a făcut ce trebuia şi s-a

conformat, şi-a
îndeplinit misiunea cu
păhărelul de plastic, a
trecut testul cu brio, şi
acum e furios pe mine
pentru că eu n-am
făcut acelaşi lucru.

— Şi de ce nu?

Jennifer ridică din umeri, dar nu răspunse. Mark încercă să ghicească.

— Speriată? De testele în sine? Sau de

ceea ce ar putea dezvălui?

— Nici una din două. De fapt, le-am încercat pe amândouă, ca scuze. Bineînţeles că s-au uzat deja...

— Şi atunci de ce?

— Nu vreau să am un copil.

Mark nu se aştepta să audă asta.

— Deloc?

— Cu Stephen.

— Oh.
— Da. Oh.
— Ştii de ce?
— Pentru că dacă am un copil cu Stephen, va trebui să stau cu Stephen. Şi nu

sunt sigură că ceea ce vreau să fac e să stau cu Stephen.

— Aşa.

— Deci vezi, faptul că nu pot rămâne gravidă, chestia asta

care-ar trebui să fie, nu
ştiu, absolut cel mai
rău lucru ce i se poate
întâmpla unei femei ca
mine, e de fapt un dar.
Şi nu vreau să mă duc
la doctor, şi să mă urc

pe masa de consultaţii
şi să-i las să mă verifice
şi să mă testeze, pentru
că cea mai mare frică a
mea este că s-ar putea
să găsească o problemă
de-adevăratelea şi că s-

ar putea să fie în stare
s-o vindece, şi apoi nu
voi mai avea după ce să
mă ascund şi va trebui
să-i spun. Că nu vreau
să am un copil cu el.
Pentru că nu sunt

sigură că vreau să stau cu el.

Mark nu vorbi imediat, şi Jennifer scoase un râs de vin roşu.

— Deci sunt cea mai fericită femeie nefertilă din Anglia, vezi. în afară de faptul că sunt atât de nefericită, adică...

— Şi Stephen nu ştie nimic despre asta? Despre ce simţi?

— Ei vezi, asta-i o întrebare bună, Mark. Ştie Stephen ceva despre asta? Nu sunt

sigură. Ştie că lucrurile nu merg bine. Orice idiot poate s-o vadă. Dar el optează pentru o anumită explicaţie, aceea că nu avem un copil. El crede că acest

copil, acest copil
inexistent, poate să
repare tot ce nu e bine
între noi. Şi de aici
provine bosumflarea.
Căci, desigur, eu
împiedic derularea

evenimentelor în sensul
optim. Eu m-am postat
încăpăţânată în calea
fericirii noastre
viitoare, iar aceasta stă
în întregime într-un
bebeluş de trei

kilograme care nici nu
s-a născut măcar. Nu e
o tâmpenie? Nu e ăsta
cel mai dement lucru
pe care l- ai auzit
vreodată?

— Jen. Dacă te iubeşte, bineînţeles că vrea să aveţi un copil. Că-ţi place sau nu, e următorul pas logic, pentru cei mai mulţi dintre noi. Copiii sunt

manifestarea fizică a iubirii pe care o simţim unul pentru celălalt.

— O iubire pe care nu sunt deloc sigură că o mai simt.

— Asta e o problemă separată. Nu l-aş condamna că se înfurie pe tine auzind că nu vrei să mergi la doctor, dacă nu ştie ce simţi... Şi chiar dacă

ştie că lucrurile nu sunt
perfecte între voi, n-ar
fi prima persoană din
lume care să creadă că
un copil poate rezolva
toate problemele. Şi
nici nu sunt sigur că se

înşală întru totul, ca să fiu sincer. Nu funcţionează întotdeauna, într-adevăr. Ştiu că n-a funcţionat pentru mama ta şi Donald. Dar

pentru unii oameni,
faptul că au şi altceva
pe care să-şi
concentreze atenţia
poate schimba lucrurile
foarte mult, şi să le

schimbe în bine. Sunt sigur...

— Mama şi Donald?

Jennifer avea o expresie nouă, ciudată. Părea să se fi enervat,

dar Mark nu-şi dădea
seama de ce. Jennifer
se aplecă înspre el,
desprinzându-se de
speteaza canapelei cu o
mişcare oarecum
nesigură.

— Da, zise el, simţind că nu avea de ales decât să continue. Nu e nevoie să fii un geniu. Dacă te uiţi la momentul concepţiei Amandei, nu poţi să nu

te gândeşti că a fost un
fel de încercare, din
partea unuia sau a
amândurora, să-şi
întărească legătura de
familie...

— Asta ţi-a spus ea? întrebă Jennifer pe un ton aproape acuzator.

— N-am vorbit niciodată despre asta, ca să-ţi spun drept. Am

lăsat trecutul unde-i e locul, în trecut, dar cred că e destul de evident...

— Da, aşa crezi? Acum părea puţin că-şi bate joc de el.

— Ce vrei să spui?
— Nimic.
— Jennifer?
— Nimic. Nu vreau să spun nimic. Clătină din cap. Şi apoi trecu de punctul fără

întoarcere. Voiam doar să spun… că nu ştii ce s-a întâmplat.

— Nu, într-adevăr. Făcu o pauză, simţi tăcerea ei ca pe o povară imensă. Tu ştii?

Dacă Jennifer n-ar fi băut, s-ar fi oprit atunci, înainte să fie prea târziu. Dar nu era perfect trează. Era băută, ceea ce nu-i stătea în obicei.

Dacă s-ar fi ridicat în picioare, şi-ar fi dat seama cât de mult băuse. Ar fi simţit poate că-i vine rău, şi-ar fi cerut scuze, s-ar fi dus să se întindă în pat

şi momentul de
stinghereală ar fi trecut
de la sine. Dar nu; se
ridică în picioare. Şi
porumbelul îi ieşi pe
gură înainte să-şi dea

măcar seama că avea să-l scoată.

— Ştiu că Amanda nu e a tatei.

Mark era şi el sub anestezia alcoolului, aşa că lumea nu i se

opri dintr-odată când o auzi zicând asta, ci mai degrabă începu să i se învârtă alarmant pe o axă nouă.

— Poftim?

— Mama a avut o aventură, pe când era măritată cu tata. A rămas gravidă. Cu copilul altcuiva. Se pare că era mai fecundă ca mine.

Scoase un râs urât,
fără umor. Şi al naibii
de iresponsabilă.
Presupun că de-asta a
părăsit-o tata.

— De unde ştii?

Dintre toate întrebările posibile, nu o alesese pe cea mai firească. începea să intre în şoc.

Dar Jennifer tot nu-şi dădea seama de

catastrofa pe care o provoca.

— I-a scris Amandei în scrisoare. N-a vrut să-şi lase micul secret murdar să moară odată cu ea.

Până nu spuse asta cu voce tare, nici măcar nu ştiuse că aşa gândea. *În vino veritas.*

— Amanda ţi-a spus asta?

— I-a spus Lisei. Lisa mi-a spus mie. Numai tu şi Hannah nu ştiţi. Nu ştiaţi.

Mark păstră tăcerea.

Expresia de pe chipul lui o făcu să bată

în retragere. Asta, şi faptul că logica de beţiv îi permitea să se reîntoarcă aproape imediat la problema de la care pornise - fără nici

0 legătură cu mama ei.

— Dar asta nu contează cu adevărat, nu? A trecut mult timp de-atunci. Presupun că ar fi putut să-ţi spună, poate ar fi trebuit să-ţi

spună. Dar nu ţi-a spus.
Poate că nu-
1 vom afla niciodată
motivele. Chestia e...
Pentru o clipă uită care
era chestia, dar apoi îi
reveni şi dădu din cap,

de parcă îi explicase cineva cu voce tare. Chestia e următoarea: copiii nu rezolvă nici o problemă, nu-i aşa?

Păru la fel de satisfăcută de ea ca un

procuror prezentând
argumentele finale într-
un caz perfect dovedit
şi rezolvat. Mark i-ar fi
tras o palmă ca să-i
închidă gura.

Privind-o de parcă dintr-odată n-o mai recunoştea, se ridică în picioare.

— Cred că e de-ajuns. Mă duc la culcare acum. Ar trebui

să te culci şi tu, înainte să ajungă Hannah acasă.

Jennifer se ridică în picioare în faţa lui. Nu era decât cu câţiva centimetri mai scundă

ca el. Era prea aproape. Când vorbi din nou, Mark simţi mirosul de vin roşu în respiraţia ei.

în clipa aceea, Jennifer avu un

moment de limpezime a minţii.

— O, Mark, Doamne! îmi pare rău. Eşti un om bun, continuă ea văzând că nu primea nici o

reacţie. Un om cu adevărat bun. îmi pare rău că a făcut asta. Eşti un om prea bun să te mintă aşa. Un om cu adevărat bun.

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu-ţi cere scuze pentru mama ta.

— Păi, ea sigur n-a făcut-o.

— N-a avut de ce să-şi ceară scuze de la mine.

— Dar Amanda? Dar tata? Nici de la ei nu şi-a cerut scuze.

Jennifer ştia că trebuia

să înceteze, dar furia şi supărarea de pe chipul lui Mark o îmboldiră să se apere, lat tu eşti aşa de sigur? Că n-a avut nici un motiv să-şi ceară scuze de la tine?

Nu aşa se spune? Dacă înşeli o dată, o să înşeli mereu? Nu aşa e? A făcut-o o dată, nu? S-a regulat cu altcineva, în timp ce era măritată. Pronunţă fiecare silabă

răspicat, făcând totul
să pară urât şi violent.
Cum poţi să ştii că nu
ţi-a făcut-o şi ţie? Poate
că s-a culcat cu alţi
bărbaţi pe toată durata
căsătoriei voastre. Eşti

măcar sigur că Hannah e a ta?

— De ce-mi spui toate astea?

— Poate pentru că cineva trebuie să-ţi spună. Toate secretele.

Toate lunile astea în care ai zeificat-o. La naiba, a fost cea mai perfectă femeie din lume, nu? Nimeni n-ar putea nici în vis să se compare cu... totala ei

minunăţie. Soţia
perfectă, mama
perfectă. Cine se poate
compara cu aşa ceva?
Cu siguranţă nu eu.
Fragilă, mi-a zis. La
naiba. Era doar

furioasă că nu semăn
mai bine cu ea. De-asta
a iubit-o pe Lisa mai
mult. Pentru că erau ca
două nenorocite de
clone.

Mark n-o mai recunoştea. Veninul se scurgea din ea atât de abundent, încât simţi că trebuia să se îndepărteze de ea fizic

ca să scape de şuvoiul arzător.

Tirada nu ajunsese însă la capăt.

— Numai că n-a fost perfectă, nu? A fost o mincinoasă. Şi-a

înşelat soţul. Te-a
minţit pe tine. Şi-a
minţit propria fiică. Ne-
a minţit pe toţi. Şi a
fost o laşă. Prin
urmare, iartă- mă dacă
m-am săturat să tot aud

despre cum ar trebui
sanctificată Barbara
Forbes. Dacă am
renunţat la orice
tentativă de a mă
apropia de un ideal
care nici măcar n-a

existat vreodată. Dacă am încetat s-o mai jelesc.

— Termină. îi puse mâinile pe umeri şi o ţinu cu forţă, vorbindu-i printre fălcile

încleştate. Nu-ţi permit să vorbeşti aşa despre mama ta în casa mea, în casa ei.

— îmi pare rău, Mark.

Remuşcare instantanee.

— Du-te la culcare, Jennifer. Mark nu voia să o mai audă.

Avea vocea rece şi scăzută, plină de furie.

Se îndepărtă de ea cu paşi grăbiţi, dorind să se distanţeze de sursa aceea de ură. Dacă n-ar fi fost beată, ar fi azvârlit-o afară. Se duse în grădină, fără să

se uite înapoi, şi inhală
aerul rece în respiraţii
adânci şi gâfâite.

Era mai mult decât
mânios pe Jennifer.
Cum îşi permisese să
vină la el şi să se

poarte aşa? Oricât de nefericită era, sau oricât de mult vin băuse, nu avea nici o scuză. Fu copleşit de panică - exista oare vreo şansă ca lucrurile

să revină la normal?
încă sub influenţa
vinului pe care-l băuse
şi el, încercă din toate
puterile să sorteze
noile informaţii pe care
le primise în seara

aceea. îşi strânse jerseul mai bine pe corp şi se aşează pe un scaun de tec, bucuros că aerul rece al nopţii avea un efect asupra lui.

Se gândi la Barbara. Amanda avea opt ani când se cunoscuseră. Şi era superbă. Exact ca mama ei. Avea codiţe împletite şi dinţii proeminenţi. Pasionată

de balet, nu se oprea
din piruete şi salturi.
Deborda de energie.
Apropierea dintre ele
era vizibilă: dacă se
aflau împreună într-o
cameră, Amanda se

ducea imediat să stea
în braţele mamei ei,
punându-şi o mână pe
după gâtul Barbarei,
netezindu-i părul între
degete. Când era
obosită, îşi sugea

degetul mare şi-şi
rezema capul de
pieptul matern,
relaxându-se
instantaneu. Respiraţia
i se încetinea, suptul
calmând-o şi alinând-o,

deşi mama îi spunea că
era deja prea mare
pentru asta. Lui Mark i
se părea că Barbara
era cea mai frumoasă
când stătea aşa, cu
Amanda în braţe.

Semăna cu o Madonă modernă.

Nu o minţise pe Jennifer - el şi Barbara conveniseră de la început să nu se lase îngropaţi sub detaliile

vieţii lor dinainte.
Acum îşi dădu seama
că fusese ideea ei. îi
spusese că singurul
lucru pe care trebuia
să-l înţeleagă era că
fetele erau ale ei şi că

erau dragostea cea mai mare a vieţii ei. Dar că nu-l mai iubea pe tatăl lor, deci partea aceea din inima ei pe care n-o ocupau fetele era liberă. Pentru el.

Mark avusese o iubită. De câţiva ani, se întâlnea cu o fată. Era încă împreună cu ea când se dusese în magazinul Barbarei şi fusese lovit de trăsnet.

Amândoi aveau treizeci de ani şi prietenii lor începeau să se căsătorească, iar Mark ştia că ea se aştepta s-o ceară de nevastă, dar n-o ceruse, o parte din

el nutrind convingerea
că ceea ce simţea
pentru ea nu era de-
ajuns. Se despărţise de
ea imediat. Dar
Barbara nu voise să
afle nici un amănunt,

spunând că n-ar fi
ajutat la nimic.

Amândoi aveau un
trecut, iar acesta nu-şi
avea locul în prezentul
lor, şi nici în viitorul lor.
Mark îşi aminti cum îi

spusese asta, aşezată în faţa lui.

Acesta să fi fost motivul? De asta nu voise să abordeze subiectul trecutului? Pentru că avea ceva de

ascuns? Pentru că se temea că avea s-o desconsidere?

Oare el aşa ar fi reacţionat?

Mark se gândi la lucrurile pe care le

trecuse el sub tăcere.
La şaptesprezece ani
tocmai îşi terminase
examenele, sperând să
ia note suficient de
bune pentru a fi admis
la facultatea de

arhitectură şi inginerie
civilă de la
Universitatea din Bath,
când îşi lăsase prietena
gravidă. Erau împreună
de aproximativ un an,
se cunoscuseră la liceu.

Fusese prima relaţie
serioasă pentru
amândoi; făcuseră sex
întâia oară din viaţă în
dormitorul ei, a doua zi
după Crăciun, când
familia ei era la parter,

mâncând resturile
mesei festive şi
uitându-se la televizor.
O chema Kate, şi Mark
se crezuse îndrăgostit
de ea. Fuseseră
nechibzuiţi, se lăsaseră

duşi de val, cum s-ar spune, şi Kate rămăsese gravidă. îşi făcuse testul de sarcină în timp ce el dădea examenul final de matematică, şi îi

comunicase rezultatul când ieşise din sală. Mark se uitase la prietenii lui râzând şi sărind de bucurie, în timp ce pe el parcă se prăbuşise cerul. Le

spuseseră părinţilor,
bineînţeles. Ce altceva
ar fi putut face? îşi
amintea încă şi acum,
după atâţia ani,
umilinţa cumplită şi
jena de a sta în faţa

tuturor, în camera de zi a familiei lui Kate, la întâlnirea organizată pentru a discuta „situaţia". Expresia de dezamăgire de pe faţa mamei lui, muşchii

obrajilor tatălui
încordându-se de furie
reprimată. Mama lui
Kate plânsese
încontinuu, ştergându-
şi lacrimile cu o batistă
albă. Tatăl lui Kate

vorbise pentru amândoi, dar nu îl privise pe Mark nici o clipă în ochi. Greşeala fusese comisă. De acum, important era să-şi salveze viitorul.

Erau prea tineri ca să-şi asume responsabilitatea unui copil. Nici măcar nu intra în discuţie o posibilă căsătorie. Erau, la urma urmei,

anii '70, nu '50, ce Dumnezeu! Sarcina lui Kate avea doar câteva săptămâni, mai puţin de trei luni - aşa că urma să facă un avort.

Aveau să treacă peste asta.

Orice relaţie ar mai fi putut avea ei doi murise în ziua aceea. Kate, cu ochii ei albaştri înroşiţi şi

mereu îndreptaţi în jos,
nu rostise un cuvânt.
Mark nu-i aflase
niciodată părerea
despre întreaga
poveste. El se simţise
uşurat. Kate plecase

din oraş în vara aceea,
iar el rămăsese acasă,
lucrând la o fermă din
apropiere şi încercând
să-şi repare relaţia cu
tatăl său. N-o văzuse pe
Kate înainte să meargă

la Bath, şi n-o mai
văzuse şi nici nu mai
vorbise după aceea cu
ea niciodată. Nu se mai
gândea decât ocazional
la ea şi la copilul pe
care nu-l avuseseră

împreună. Copilul acela
ar fi avut aproape
treizeci de ani. Ceea ce
i se părea ridicol - cum
se poate să-ţi treacă
viaţa în aşa o viteză

încât nici măcar să n-o bagi de seamă?

Acesta era secretul pe care nu i-l spusese niciodată Barbarei. Toată lumea are secrete, nu-i aşa? E

caraghios de fapt. Ştia că l-ar fi privit cu o milă nesfârşită. Şi astfel îşi dădu seama ce-ar fi gândit el, dacă i-ar fi spus că Donald nu era tatăl Amandei.

Barbara nu pretinsese niciodată că era perfectă. Cum putea Jennifer, care trăise cu ea atât de mult, să creadă că se considera aşa? Oare n-

o înţelesese el?
Barbara îşi cunoştea
defectele mai bine
decât majoritatea
oamenilor. Nu avea nici
un dram de
prefăcătorie. Nu voia

ca Jennifer să fie ca ea.
Nu voia ca vreuna
dintre fiicele ei să fie
exact ca ea. Voia ca
Jennifer să fie fericită.
Asta era tot.

în clipa aceea, Mark o detestă pe Jennifer, pentru că vorbele ei îi aruncaseră în suflet o sămânţă nenorocită de îndoială pe care inima şi creierul lui se

străduiau s-o combată. Barbara nu făcuse asta. Nu o făcuse. Nu se putea s-o fi făcut.

După câteva minute se mai calmă. Aerul proaspăt îl ajutase să

se dezmeticească şi să-
şi recapete stăpânirea
de sine. în plus, îi era
frig. Stătea afară de
mai mult de o jumătate
de oră. Suficient pentru
ca Jennifer să-şi fi luat

deja tălpăşiţa, spera el. Deschise uşa de la terasă şi pătrunse în camera de zi exact în momentul când Hannah intra pe uşa principală.

— Pregăteşti o poteră să mă cauţi? Nici măcar n-am întârziat încă!

— Am ieşit doar la aer curat.

— Aer curat? E un ger cumplit afară! Hannah îl privi cu atenţie din capătul celălalt al camerei. Ai fumat acolo? Mi-ai promis, numai

trabucuri la ocazii speciale, zise ea bănuitoare.

— Nu.

— Nu m-ai minţi, tată, nu?

— Sigur că nu. Am băut prea mult vin, m-am cam ameţit şi am ieşit afară să mă trezesc, cât timp te aşteptam pe tine... domnule sergent.

— Unde e Jennifer?

— S-a dus la culcare devreme.

— V-aţi distrat împreună?

Deloc. Mark deschise maşina de

spălat vase şi începu s-o umple cu farfuriile şi tacâmurile murdare.

— A fost o seară liniştită, pur şi simplu. Dar tu?

Hannah îşi trase un scaun lângă bar şi-şi puse coatele pe blatul de granit, uitându-se la tatăl ei cum lucra.

— Superb. A fost petrecerea anului.

— Nu e decât februarie.

— Va fi greu de depăşit. Cred că i-a

costat o avere pe părinţii ei...

— Să nu-ţi vină idei!

— Adică nu vrei să mă laşi să am o trupă live, plus disco, plus o

fântână de ciocolată... şi uite: pungi cu cadouri!

Ridică o pungă mică roz de carton.

— N-ai mai primit aşa ceva de când aveai

zece ani! Ce este în ea? Gumă de mestecat şi un balon pentru mai târziu?

— Luciu de buze şi un card de la Starbucks. Tatăl lui

Ruby lucrează la Starbucks. Nu e super?

— Extrem de super. Sunt copleşit de uimire cât de super este.

— Termină, tată.

Mark se uită la fiica lui. Părea atât de fericită.

— Ce-i cu rânjetul ăla?

— Am cunoscut un băiat.

— Serios?

— Da.

Ce ciudat, nu se mai gândise la fosta lui prietenă, Kate, de ani de zile, şi acum se gândea la ea de două

ori în aceeaşi seară.
Hannah avea aproape
vârsta pe care o
avusese şi ea atunci.
Gândul acesta
deschidea poarta unei
poveşti cu totul

diferite, pentru care
era mult prea epuizat
în acel moment.

închise maşina de
spălat vase, lăsând
cratiţele şi ustensilele
de gătit unde erau.

Puteau să aştepte până dimineaţă. Se duse la Hannah şi-i puse un braţ pe după umeri.

— îmi spui despre el mâine?

— Ia pleacă de-aici!

— Noapte bună, frumoaso.

O sărută pe frunte. îi simţi miros de fum în păr. Hannah se feri mult prea repede. Mark

nu avea energia să
înceapă acea discuţie.
— Noapte bună,
tată. Te iubesc.
— Şi eu te iubesc,
Hannah. Foarte mult.

La etaj, în spatele uşii închise, îşi scoase pantofii, se întinse pe pat, cu toate hainele pe el, şi închise ochii. O clipă se gândi că va începe să plângă, dar şi

pentru asta era prea
istovit. Era perfect
conştient de prezenţa
lui Jennifer - adormită
sau trează - în camera
vecină, şi nu-i plăcu
acea senzaţie nouă şi

inconfortabilă.
Doamne, ce nefericită era! Otrava asta clocotise în ea de ani de zile.

Cu un efort uriaş, se ridică şi-şi trase jerseul

şi cămaşa de pe el,
aruncându-le pe
amândouă pe podea. îşi
descheie pantalonii,
trăgând de cureaua de
piele cu o singură
mişcare, şi-i lăsă să

cadă şifonaţi pe jos. Pe noptieră era fotografia Barbarei care-i plăcea cel mai mult. Fusese făcută imediat înainte de a se naşte Hannah. Era în profil, aşezată cu

spatele perfect drept,
ca mama lui Whistler[19].
Spinarea o durea
cumplit în ultima parte
a sarcinii. Aceea era
singura poziţie cât de
cât comodă. Se uita la

televizor, cu mâinile
aşezate pe burtă. Mark
adora curba pântecului
ei. Adora forma nasului
ei, a bărbiei ei. Adora
părul ei magnific, des
în mod normal, dar în

perioada aceea atât de luxuriant şi lucios, fluturându-i lejer pe umeri. Adora totul la fotografia aceea, şi adorase totul la ea. întotdeauna o iubise. Şi

o iubea şi acum.
Deschise sertarul
noptierei şi scoase
scrisoarea pe care i-o
adresase înainte să
moară.

„Dragul meu Mark,

Ce pot să-ţi scriu? Cândva am avut în magazin o felicitare ce-mi plăcea teribil. Trebuia să fie pentru copii de la părinţii lor, cred. Spunea că era

slujba lor - a părinţilor -
să le dea copiilor două
lucruri: rădăcini şi
aripi. Dar eu
întotdeauna m-am
gândit la tine aşa. Asta
este ceea ce mi- ai dat

tu. Lucrurile simple şi
lucrurile extraordinare.
Nu ştiu care din ele e
dragostea. Cred că,
atunci când e bună,
poate fi amândouă. Şi a
noastră a fost bună, nu-

i aşa, scumpul meu? Mi
se frânge inima să te
părăsesc, sunt sigură
că ţi se frânge şi a ta,
şi-mi pare cumplit de
rău că va trebui să mă
duc atât de curând. Te

rog, poartă dragostea
mea cu tine. Dar nu o
lăsa să fie tot ce ai.
Capacitatea noastră de
iubire e vastă. Fetele
mele m-au învăţat asta.
Mai este loc.
Barbara"

Dimineaţă se trezi cu o durere de cap supărătoare. Rămase culcat, dorind să adoarmă la loc, până la nouă, când se recunoscu înfrânt şi se

duse la parter să-şi
facă un ceai. Jennifer
plecase deja. Maşina ei
nu mai era pe alee.
Plecase fie foarte
devreme, fie în foarte
mare linişte. îi lăsase

un bilet rezemat de bolul de fructe, într-un plic maro pe care-l găsise probabil în sertarul din bucătărie.

„Mark

îmi pare mult mai
rău decât pot să-ţi
explic. Mă urăsc pentru
ceea ce ţi-am spus. Nu
m-am gândit niciodată
că aş putea da dovadă
de o asemenea cruzime

şi nesimţire. Nu îţi voi cere iertare, pentru că ceea ce ţi-am spus este probabil de neiertat, dar te rog să mă crezi că-mi pare înfiorător de rău.

Jennifer"

— S-a întâmplat ceva cu Jennifer, tată?

— Ce te face să crezi asta?

întrebarea îl luase pe nepregătite.

Creierul său răspunsese cu un „da" răspicat.

— A plecat atât de devreme. Nici măcar nu m-a aşteptat să mă trezesc, deşi nu ne-am

mai văzut de mult. Ea
nu e aşa de obicei. Şi tu
ai fost într-o stare
ciudată toată
dimineaţa. Şi ţi-a lăsat
un bilet. L-am văzut.

— Stai o clipă, domnule inspector Clouseau…

— S-a întâmplat ceva? Este din cauza lui Stephen? Sau v-aţi certat voi doi?

— Nu. Nici una din cele de mai sus.

— Şi atunci de ce a plecat? Fără să mă vadă şi pe mine? De ce a lăsat un bilet?

Mark îşi pierdu răbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hannah. Termină cu întrebările odată. Nu s-a întâmplat nimic.

Hannah sări de pe scaun ca opărită.

— Bine. Nu-mi spune. Nu e treaba mea. Eu sunt doar un copil când îţi convine.

Tropăi în sus pe scări. Câteva clipe mai târziu, Mark auzi uşa camerei ei trântindu-se.

Asta de unde apăruse?

Nu putea nici măcar să-şi închipuie cum să-i explice lui Hannah motivul pentru care se certase cu Jennifer, dacă într-adevăr fusese o ceartă. Pur şi simplu

nu voia să ştie şi ea. Nu
cât timp vedea încă
lumea în alb şi negru şi
nu în nuanţe de gri. Ar
fi dat orice ca să
protejeze şi să păstreze
intactă amintirea lui

Hannah despre mama ei. Dacă Hannah voia să fie furioasă pe el, atunci n-avea decât să fie.

În camera ei, fata se azvârli frustrată pe pat.

Ştia că se întâmplase
ceva straniu, şi o
enerva la culme că
tatăl ei nu voia să-i
spună ce anume. Putea
foarte bine s-o trateze
ca pe un adult când îi

convenea lui - când
avea nevoie de ajutor la
bucătărie sau voia să
aibă pe cineva cu care
să bea un pahar de vin.
Dar schimba placa
foarte rapid. Şi asta nu

era cinstit. Avea
şaisprezece ani.
Scrâşni din dinţi şi
trase cu vârful
degetelor o pană ce
ieşea puţin din pernă.

Pe birou îi bâzâi telefonul, lângă tema neterminată la franceză. Alergă să-l ia. Pe afişaj clipea numele pe care sperase să-l vadă. Numele pe care-l

programase în memorie chiar seara trecută. NATHAN.

Amanda

Viaţa în Cornwall intră într-un ritm blând. Jeremy fusese

externat şi se putea
mişca singur prin casă.
Era mai slăbit decât
fusese înainte, zisese
Ed, dar se înzdrăvenea
cu fiecare zi. Cea mai
mare frică a lui Nancy,

că va cădea pradă
blestemului bătrânilor,
care nu-şi revin
niciodată pe deplin
după o boală, părea să
fie nefondată.

într-o bună zi, stăpâna casei spălase toate aşternuturile de pat, şi Amanda se trezise mutată oficial în camera lui Ed. Trecând pe lângă uşa deschisă,

Nancy îi făcuse cu ochiul:

— Să nu mai trebuiască să vă plimbaţi atâta pe coridor.

Tinerii preluaseră sarcinile legate de cumpărături, şi Amanda învăţa arta de a găti pe soba AGA. Era ciudat - mama avusese una ani de zile, şi ea nu

se apropiase niciodată de ea, decât să se rezeme în zilele friguroase. Nancy îi explică pe îndelete ce temperatură era în fiecare cuptor, cum să

gătească un mic dejun
complet în cuptorul de
sus într-o singură
cratiţă şi cum să fixeze
cronometrul, pentru că
AGA nu avea miros, aşa
că nu puteai şti dacă

ceva se ardea. îi spuse
că proprietarii erau
criticaţi din
considerente ecologice,
însă ea nu ar fi putut
supravieţui fără acea
sobă:

— Mai degrabă aş renunţa la hârtie igienică şi m-aş întoarce la pănuşi de porumb.

în orice caz, temperatura din casă

ar fi fost insuportabil
de scăzută fără ea.
Amanda învăţase să
poarte mai multe
straturi de haine - un
maiou, o cămaşă cu
mâneci lungi, o bluză

subţire şi un pulover
gros de pescar de la Ed
pe deasupra. îi spuse
lui Ed că singurul loc
din toată casa unde îi
era cu adevărat cald
era patul lui. Ed îi

răspunse că era bine să fie cald, dar ceea ce voia el să obţină era de fapt fierbinte.

Făceau dragoste aproape în fiecare dimineaţă, înainte să se

lumineze cu totul de ziuă. Asta era metoda invariabilă prin care o trezea Ed, şi era delicios. Noaptea, stăteau de vorbă ore întregi după ce toată

casa se culcase. Despre
copilăria lor, despre
fraţi şi surori, despre
călătoriile lor, despre
speranţele şi visurile
lor. în doar câteva
săptămâni, Ed ajunsese

s-o cunoască mai bine
decât orice altă
persoană în viaţă.
Putea sporovăi ore
întregi cu oricine, avea
darul de a se împrieteni
uşor. Existau însă

lucruri pe care nu le spusese nimănui în afară de Ed. Era ca un limbaj secret. Ed o înţelegea. Râdea cu blândeţe de unele lucruri pentru care

Amanda se enervase mereu, şi acum nu se simţea iritată din cauza asta. Ed n-o judeca. Nu o presa. O asculta cu maximă concentrare, ca şi cum

personalitatea ei ar fi
fost un puzzle pe care
încerca să-l rezolve.
Amanda se simţea, în
sfârşit, ea însăşi. Mama
fusese probabil singura
care o înţelesese la fel

de bine. Cum era oare posibil?

La fel stăteau lucrurile şi cu Jeremy şi Nancy. Uşor şi confortabil. Se simţea în siguranţă acolo. Se

îndrăgostise nu doar de Ed, ci şi de întreaga sa familie.

Tocmai încheiaseră cina şi erau pe punctul de a termina o sticlă de vin - cu excepţia lui

Jeremy, care bea suc de struguri sub ameninţări şi cu o cantitate apreciabilă de văicăreli.

— Deci, tineri drăgălaşi şi scumpi...

Sunt foarte încântat că
aţi ales să vă alegeţi
locul ăsta ca bază
pentru viaţa voastră
boemă. Atât eu, cât şi
mama ne bucurăm
enorm să vă avem aici.

Şi poate că sunt
înfiorător de burghez
chiar şi numai pentru
că mă gândesc la asta,
dar încep să mă întreb
dacă aveţi vreun plan
concret... pentru

viitorul apropiat... Ed şi Amanda făcură schimb de priviri. Aha! exclamă Jeremy. Văd că aveţi...

Se rezemă de spătar ca să-i asculte.

— Am vorbit cu decanul, care mi-a spus că-mi aprobă cererea de întrerupere a studiilor. Pot să încep din nou în septembrie.

— Presupun că i-ai înmuiat inima povestindu-i cât de bolnav şi decrepit sunt. Ed roşi, confirmând tacit. Foarte bine ai făcut. De ce să fugi ca

un şoarece, dacă nu
trebuie. Nu ţi-ai luat
destul timp liber când
ai avut ocazia, dacă
vrei părerea mea.

— Mulţumesc, tată.

Jeremy ridică mâna ca să-i oprească efuziunile.

— Bine. O să încerc să par slăbit şi pe moarte, dacă va trebui să răspund la telefon

cuiva pe care nu-l cunosc. Amanda chicoti. Aşadar, ce aveţi de gând să faceţi cu tot timpul ăsta liber?

— Vrem să călătorim împreună, răspunse ea.

— Ah, mica nomadă. Asta şi speram să spuneţi, încotro?

— Ne-am gândit... America de Sud, Chile, Peru, Argentina, Brazilia.

— Splendid.

— Mai întâi va trebui să ne găsim

nişte slujbe aici. Dacă nu e o problemă. Ca să strângem bani. Nu e uşor să-ţi găseşti o slujbă temporară în locurile astea, în timp ce călătoreşti. Trebuie

să trăieşti din ce ai la tine. Am nişte bani economisiţi, de la slujba de secretară, dar...

Jeremy îşi ridică din nou mâna. Gestul ar fi

putut părea imperios în cazul altor oameni, nu şi la el. Era doar mereu grăbit să-şi exprime opinia.

— Eu şi mama am stat şi ne-am gândit. Vă

vom plăti noi biletele,
şi o să vă aruncăm un
teanc şi pentru
cheltuieli. Suntem întru
totul de acord cu planul
vostru.

— Nu puteţi face asta!

Amanda se simţi jenată. Mama ei îi achitase datoriile o dată sau de două ori, sigur, dar niciodată nu-i

plătise efectiv o călătorie întreagă. Era de la sine înţeles că, după facultate, Amanda avea să-şi câştige cu sudoarea frunţii banii de cheltuială, exact ca

surorile ei. Ele îşi cheltuiau banii pe ipoteci şi pantofi, iar ea pe bilete de avion.

— Ba da, putem. Puteţi s-o consideraţi o răsplată pentru că ne-

aţi ajutat. Noi avem destul, slavă Domnului. O să dăm Fiscului Majestăţii Sale o grămadă de bani când ne vom duce. Sunt o mulţime de taxe de

moştenire şi alte cele.
însă la astea va trebui
să vă gândiţi doar când
o să mă scoateţi cu
picioarele înainte de
aici. Acum mergeţi şi
vă distraţi, căci noi

suntem prea prăpădiţi
deja. Eu sunt prăpădit,
mama e doar prea
loială... Nancy îşi puse
mâna pe obrazul lui, şi
Jeremy i-o luă şi o

sărută. Duceţi-vă.
Trăiţi. Iubiţi.

Amanda simţi că-i dau lacrimi la această generozitate extraordinară. Se ridică de la masă şi veni la el.

— Sunteţi minunaţi. Mulţumesc. Vă mulţumesc atât de mult...

— Cu multă plăcere, draga mea. Cu cea mai mare plăcere.

Amanda o sărută pe Nancy, care o mângâie pe cap.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Nu pot să cred că fac aşa ceva pentru noi.

Erau îmbrăţişaţi în patul lui Ed. Afară şuiera vântul şi crengile unui copac din

apropiere băteau în geam, dar amândoi erau cu minţile deja la Rio.

— Eu pot. Le e caracteristic.

— Deci eşti pur şi simplu un ticălos bogat şi răsfăţat, ei?

Ed o ciupi de fund.

— Şi tu eşti prietena unui ticălos bogat şi răsfăţat.

— Hei.

— Nu chiar. Vreau să spun, am avut slujbe, încă din adolescenţă. Ei mi-au plătit pentru facultate, cărţi şi aşa mai

departe, dar nu şi pentru cheltuielile în plus. Nu mi-au luat o maşină nouă sau mai ştiu eu ce. Chiar nu sunt interesaţi de aşa ceva. Cred că i-a

entuziasmat faptul că plănuim o călătorie.

— Şi pe mine.

— O să mergem mâine în oraş, să găsim nişte ghiduri. Şi o să verificăm zborurile.

Amanda îi auzi entuziasmul în voce. Ar fi fost *atât* de frumos să călătorească împreună! întotdeauna călătorise singură. Uneori traseul ei coincidea cu al altor

globe- trotteri, şi i se
întâmplase să
călătorească o
săptămână cu un grup
întâlnit în tren, într-un
bar sau pe un vapor.
Dar în cele din urmă se

despărţea de ei şi-şi
continua drumul
singură. O făcea
anume, ca să se simtă
liberă. Acum de- abia
aştepta să călătorească
împreună cu cineva.

— Ar trebui să trec pe-acasă. Să-i văd pe-ai mei. Nici măcar nu mai vorbise cu ei de secole, îşi dădu ea seama. Lisa îi trimisese nişte mesaje, ca să ţină

legătura. Era cazul să facă şi ea un efort. Poate weekendul viitor?

— Da, îi răspunse el, îmbrăţişând-o

strâns. O să-mi fie dor de tine.

— Ce siropos eşti.

Dar îl adora că-i spusese asta.

19 Tablou celebru realizat de pictorul

american James McNeill Whistler (1834-1903) (n.red.

)martie

Mark

Trecuse multă vreme de la ultima lui întâlnire romantică.

Acum nu acceptase să se ducă decât ca să-i închidă gura lui Hannah. Nu se aştepta să se simtă bine.

Era divorţată. Ea şi soţul ei se despărţiseră

cu patru ani înainte. El se mutase la o sută cincizeci de kilometri distanţă. Ea renunţase la serviciu când se născuseră copiii, şi nu-şi reluase munca nici

după ce mezina -
colega de clasă a lui
Hannah, Susie -
începuse şcoala. în
opinia ei, asta era
jumătate din problemă.
Ar fi trebuit s-o facă.

însă când îşi dăduse
seama era deja prea
târziu, iar căsnicia lor
se terminase. Nu-l
învinuia pe soţul ei.
Acum se pregătea din
nou să devină

profesoară. îi părea rău
că-şi descoperise
vocaţia atât de târziu. îi
plăcea foarte mult să
predea, îi plăcea
sentimentul că putea
exercita o înrâurire

asupra unei vieţi
tinere.

îi povesti toate astea
la un bol de paste şi o
sticlă de Valpolicella la
restaurantul italian din
cartier.

Era puţin cam prea slabă. Cu părul şaten tuns scurt, modern, şi ochii verzi-cenuşii, fusese cu siguranţă foarte frumoasă în tinereţe. Şi acum era

atrăgătoare, se ţinea
bine. Lui Mark îi
plăceau ridurile fine
din jurul ochilor ei.
Mirosea frumos. Avea
un pulover negru cu
nişte paiete care

sclipeau în lumina
lumânărilor. Se întrebă
de ce încetase s-o mai
iubească soţul ei.

în timp ce mâncau
tiramisu, îi spuse că
după divorţ mai fusese

la câteva întâlniri, cele
mai multe aranjate de
prieteni binevoitori,
deşi pentru scurtă
vreme se adresase unei
agenţii matrimoniale. îi
descrise de o manieră

amuzantă întreaga aventură - ce formular trebuise să completeze şi ce bărbaţi complet nepotriviţi întâlnise -, vădind autoironie şi onestitate. Se părea că

nici unul dintre ei nu
meritase o a doua
şansă. Pe unul îl văzuse
cum intrase în local şi,
zărind-o, se răsucise pe
călcâie şi plecase.
Patroana agenţiei îi

spusese că vârsta ei
constituia un avantaj.
Trecuse de menopauză,
aşa că bărbaţii se
puteau relaxa în
legătură cu ceasul ei
biologic - nu avea să

facă eforturi disperate
de a-i prinde în
capcană cu un copil.
Râse în hohote
povestindu-i că-i venise
să o lovească pe
respectiva în cap cu o

lopată. Avea un râs plin de căldură.

în timp ce beau un cappuccino, îl întrebase cu timiditate despre Barbara. O cunoscuse puţin. Fetele nu erau

prietene apropiate, dar timp de câteva semestre ea şi Barbara făcuseră parte din comitetul de părinţi. Mark răspunse succint întrebărilor ei delicate

şi orientă conversaţia
spre alte subiecte,
considerând că acesta
nu se potrivea ocaziei.
La final, Mark bău
un pahar de grappa, iar
ea termină vinul. Lui i

se păru că amândoi
băuseră mai mult decât
erau obişnuiţi. Se duse
la baie, constatând că
se simţea cu o
fracţiune mai uşor şi
mai vesel decât îşi

amintea să se fi simţit în ultima vreme.

Ea locuia destul de aproape de restaurant, în casa pe care o primise la divorţ, aşa că merseră pe jos, deşi

maşina lui era parcată în faţa localului. Era destul de cald pentru luna martie.

Când ajunseră la uşa casei ei, foarte bine îngrijită şi ordonată,

după cum observă
Mark cu un zâmbet, ea
îi vorbea despre
politica municipalităţii
cu privire la reciclarea
deşeurilor, dar el n-o
asculta.

Nu-i văzu neapărat disperarea din ochi când îl întrebă dacă voia să intre pentru un moment, să mai bea poate un pahar. Fiica ei nu era acasă, adăugă

ea. Dormea la o prietenă.

în clipa în care Mark încuviinţă şi intră pe uşă, îşi lipiră trupurile într-o îmbrăţişare plină de patimă. Amândoi

erau surprinşi că
rezistaseră aşa de mult.
Nu ajunseră mai
departe de canapeaua
din apropierea uşii că
începură să tragă
fiecare de hainele

celuilalt, dar îşi dădură
seama rapid că ar fi
fost mult mai eficient
să se dezbrace singuri.
Mark trase cu
nerăbdare de nasturii
cămăşii de pe el şi îşi

dădu pantalonii jos,
lovindu-i cu picioarele.
Era atât de excitat,
încât nu era sigur că
putea aştepta. Goală,
ea arăta la fel de slabă
pe cât păruse

îmbrăcată. îi putea
vedea coastele în
lumina difuză şi avea
abdomenul perfect plat
şi neted. Mark o săruta
oriunde ajungea - pe
gât, pe sâni, pe umeri.

Nu avea nici un plan în afară de a o poseda. Ea îl zgârie cu unghiile pe spate, într-o fervoare egală cu a lui. Fu înăuntrul ei înainte să apuce măcar să se

întindă pe canapea. Era
fierbinte şi umedă şi
Mark începu să
pistoneze rapid,
izbindu-se neîncetat de
şoldurile ei ascuţite.
Săruturile ei îi udară

faţa. îşi lăsă o mână
sub ea şi o ridică pe
cealaltă să-i strângă
sânul mic. îi plăcea la
nebunie s-o reguleze şi,
după toate aparenţele,
şi ea era bucuroasă de

tratamentul primit.
Ajunse prima la
orgasm; în acel
moment îşi îndreptă
picioarele sub el de
parcă avea crampe, cu
pelvisul dintr-odată

nemişcat,
concentrându-se
asupra senzaţiei.

— O, Doamne, o, Doamne! striga ea fără pauză.

Mark nu slăbi
ritmul, şi apoi se mişcă
şi ea, înfigându-
şi unghiile în fesele lui,
împingându-l în ea,
sărutându-l pe gât.
Când atinse şi el

orgasmul, i se păru că fiorul ca un curent electric îi pornise din şira spinării şi că dura o eternitate.

Se prăbuşi peste ea aproape strivind-o cu

greutatea lui. Femeia icni surprinsă şi îl mângâie pe spate, fără a spune nimic. Nici unul din ei nu mai avea suflu să vorbească.

Acel sentiment minunat, care excludea complet raţiunea, de „suntem la fel ca orice alte mamifere", se prelungi până când bătăile inimii li se

potoliră şi respiraţia le reveni la normal.

Mark se rostogoli de pe ea şi se întinse stânjenit alături, pe canapea. îi trecu brusc prin minte un gând

despre contracepţie. Ce prostie. Şi ce ridicol. Nu folosise un prezervativ, şi ea nu-i ceruse. Simţindu-se dintr-odată expusă, jenată şi vag

înfrigurată, femeia
trase pătura de pe
spătarul canapelei şi se
acoperi. Mark nu putea
s-o privească în ochi în
clipa aceea, dar se

forţă să se întoarcă şi să-i zâmbească.

— Asta a fost... se vedea clar că nu ştia nici ea ce să spună.

— Brusc?

Râseră amândoi, un râs timorat, de convenienţă, după care tăcură ca la un semn.

— N-am mai făcut sex de când m-a părăsit

soţul, zise ea în cele
din urmă. Aproape
patru ani nenorociţi.
Dacă nu socotim drept
sex ce-şi face omul cu
mâna lui.

După tot ce se întâmplase, abia această afirmaţie o făcu să se îmbujoreze.

— E tot sex, dar nu e la fel de bun.

— Patru ani. Aşa se explică faptul că am...

— Hei, şi eu am...

Mark o credea, dar era surprins. Era evident că ar fi putut să se culce cu oricâţi alţi

bărbaţi. Urgenţa însă
fusese clar reciprocă.
îşi puse mâna pe a ei.
Cumva, discuţia
aceasta părea mai
revelatoare decât
sexul. îşi dădu seama

că ar fi preferat să fi
fost doar un număr de
pe o listă.

Asta îi aduse aminte
de ultima dată cu
Barbara. Oricât i-ar fi
spus că nu era nevoie

să fie atât de blând cu
ea, că voia să facă
dragoste aşa cum
făcuse întotdeauna, să
facă aceleaşi lucruri, în
acelaşi ritm, cu aceeaşi
intensitate, să-şi

asigure propria plăcere
în egală măsură cu
grija pentru plăcerea
ei, el tot nu putuse. Era
speriat. De cancer, de a
o răni, de faptul că
putea fi ultima oară, de

fiecare dată până când
într-adevăr fusese. Tot
aşa aproape un an -
prea rar, prea blând, cu
scuze parcă, incredibil
de nesatisfăcător fizic
şi copleşit de iubire.

Odată îi simţise
lacrimile pe piept şi o
întrebase, de parcă era
nevoie să întrebe, de ce
plângea. Răspunsul ei îl
surprinsese. Plângea
pentru că atingerile lui

îi reaminteau atât de
mult cum făcuse
dragoste cu ea când
fusese gravidă cu
Hannah - ca şi cum
încetase să mai fie o
femeie, iubita lui, şi

devenise în schimb un
obiect fragil şi delicat,
ca o figurină de
porţelan. Ca o ironie a
sorţii, atunci fusese
totul despre viaţă,
despre noua viaţă care

creştea în ea, şi acum
era doar despre moarte
şi marşul ei inexorabil,
urât, prin corpul ei. Şi
nu era asta stupid şi
trist?

Aşa că acum, bineînţeles, stătea întins cu Jane în braţe şi se gândea la Barbara. Luptându-se cu sentimentul de trădare şi ură de sine şi

dorind să se ridice şi să fugă de- acolo. Ea îi simţi tulburarea. Era o femeie bună. Ştia diferenţa dintre un soţ divorţat şi o soţie moartă, şi stătea şi ea

întinsă lângă el,
mustrându-se că
permisese să se
întâmple asta. însă pur
şi simplu... îi plăcea cu
adevărat de el. Pe bună
dreptate. Era chipeş,

era cumsecade, avea o relaţie grozavă cu Hannah - se vedea de la o poştă. I se părea atrăgător, fizic şi emoţional. Şi nu doar din compasiune. Dacă

l-ar fi întâlnit cu
douăzeci de ani înainte,
ştia că i-ar fi plăcut de
el. Şi era atât de
afurisit de singură!
Dacă ar fi putut să
scrie scenariul pentru

minutele următoare, ar
fi urcat la etaj, ţinându-
se de mână. S-ar fi
vârât în pat, sub
plapumă, şi-ar fi
adormit îmbrăţişaţi.
Voia să se trezească

alături de cineva, cu el,
mult mai mult decât îşi
dorea ceea ce tocmai
se întâmplase. Ştia însă
că nu aşa avea să fie, şi
dacă tăcea pentru
moment, întinsă acolo

pe canapea, era doar
pentru că se chinuia să
găsească o modalitate
prin care el să plece
fără să o despoaie cu
totul de ultimele
rămăşiţe de demnitate,

deşi se temea că avea să le piardă şi pe acelea în curând.

Se forţă să-i spună pe un ton lejer:

— Deci, ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti?

— Pentru servicii aduse neamului femeiesc.

Nu era suficient de arogant să creadă aşa

ceva, dar îşi dădu seama ce încerca să facă.

— A fost întru totul plăcerea mea. Şi după o clipă: Mulţumesc.

— Oricând.

— Ar trebui să plec. Hannah... simulările astea...

îl opri cu o mână pe braţ.

— E în regulă, Mark. E bine. înţeleg.

— Chiar înţelegi? O privi în ochi.

— Cred că da.

— îmi pare rău. Ştiu că ar trebui...

— N-ar trebui nimic. Suntem amândoi

adulţi. Chiar am vrut
asta. într-un fel am
provocat-o. Nu ai de ce
să-ţi ceri scuze.

Nici acum nu o
crezu pe de-a-ntregul.
îşi luă cămaşa şi şi-o

trase peste cap,
încheind la loc cei trei
nasturi pe care-i
descheiase cu câteva
minute înainte.

— A fost...

— A fost minunat.
Hai să zicem aşa.
Mark dădu din cap
şi-i zâmbi.
— Minunat.
Dar nu fusese.
Fusese oribil şi murdar,

şi se simţea îngrozitor.
îi părea rău pentru sine
însuşi, şi pentru
Barbara, şi pentru
Jane.

Cât timp îşi îmbrăcă
el chiloţii şi pantalonii,

ea se înfăşură în pătură
ca într-o togă. Acum
amândoi se simţeau
stânjeniţi şi sfioşi. Când
fu gata de plecare, o
trase într-o îmbrăţişare
scurtă şi stângace, dar

nu-i spuse nimic, şi nici n-o privi în ochi când plecă.

După ce închise uşa în urma lui, Jane se ghemui pe colţul

canapelei şi plânse
multă vreme.

Mark dormi foarte
prost, ca aproape de
fiecare dată în ultimul
timp. Când Hannah îi
bătu la uşă şi intră fără

să aştepte un răspuns,
cu două căni de ceai în
mâini, el avu senzaţia
că nu dormise mai mult
de douăzeci de minute.
Hannah era încă în
pijama; după ce puse

cănile pe noptieră, sări pe pat, apucă o pernă şi o strânse în braţe, încrucişându-şi picioarele. Zâmbea.

— Deci... cum a fost?

— Cum a fost ce?

Nu era pregătit pentru discuţia asta, ceea ce era ridicol, pentru că ar fi trebuit să-şi dea seama că urma s-o aibă acum,

dimineaţa. Oricum, stătuse treaz jumătate din noapte ca să se gândească la ce să spună.

— întâlnirea ta!

— N-a fost o întâlnire.

— Ai fost la cină cu o femeie drăguţă. Nimeni altcineva n-a fost prezent. Asta e o întâlnire.

— Dacă eşti adolescent. Dacă eşti de vârsta mea, este doar o cină.

— Hai să lăsăm semantica la o parte.

întrebarea e, a fost
doar cină?

Doamne. Unde învăţase tehnicile astea de interogare? îşi dădu seama că-l durea capul. Nu voia s-o mintă pe

Hannah - avea o regulă în privinţa asta.

— Eu te întreb pe tine ce se întâmplă de obicei la întâlnirile tale?

— Deci a fost o întâlnire! exclamă ea triumfătoare. Mark gemu. Şi, din moment ce vrei să ştii, da, dacă mă întrebi. Nu că aş avea multe întâlniri.

— Asta e altceva. Eu sunt părintele, tu - copilul. Tu eşti minora sub limita legală de vârstă, ca să fiu precis.

— Ce scârbos. Oricum, lasă

ocolişurile. Vreau detalii.

— Am mâncat o salată tricoloră, gnocchi cu salvie şi un tiramisu fabulos. Am

băut o sticlă din cel mai bun...

Hannah îl lovi în joacă cu perna.

— Taatăă!

— Ce te aşteptai, Hannah? Prelungi şi el

silabele numelui ei,
cum făcuse şi ea. E o
femeie foarte drăguţă,
mi- a plăcut de ea.
Conversaţia a decurs
destul de bine. A fost o
seară plăcută.

— Aşa mai merge. Dar „plăcută" e un cuvânt cam penibil. Parcă ai fi fost la un concert de muzică clasică. L-aş omorî pe tipul care ar descrie

aşa o seară cu mine. O să te mai vezi cu ea?

îşi dădu seama că Hannah nu se aştepta la mărturisiri spectaculoase. Bineînţeles că nu. Ar fi

fost
şocată/dezgustată/furio
asă dacă ar fi aflat
adevărul. Fusese o
primă întâlnire - dacă
accepta s-o
denumească astfel -, iar

în lumea fiicei lui prima întâlnire se încheia cel mult cu un sărut.

— îmi pare rău că vocabularul meu îţi displace. Ai prefera... o seară genială, o seară

mortală? O seară beton?

— Super vocabular, tată! chicoti ea. Păruse ridicol. Hannah se rezemă de el şi-şi lăsă capul pe

umărul lui. Mirosea a
şampon şi a genul
acela de parfum
dulceag care le stă bine
numai fetelor foarte
tinere. O să mai ieşi cu
ea?

Mark oftă, brusc serios.

— Nu ştiu, Han.

— Dar ţi-a plăcut de ea.

— Mi-a plăcut de ea. E o persoană

plăcută. Dacă mi se
permite să spun
„plăcută". Dar...
— Dar ce, tată?
— Dar nu sunt
sigur că sunt gata

pentru toate astea. Nu caut pe nimeni...

— Nu trebuie să „cauţi pe cineva", tată. Nu trebuie să „te îndrepţi spre ceva", nu?

O strânse de braţ.

— De ce eşti aşa de interesată, de fapt?

— Nu vreau să fii trist. Vreau să fii fericit.

Hannah vedea lucrurile altfel. Pentru

ea, Barbara se dusese
deja de opt, nouă luni.
Şi fusese pe ducă
câţiva ani înainte de
asta. Ştia că perioada
ei de revenire la starea
normală era diferită.

Nu era mai lungă sau
mai scurtă, mai lină
sau mai dureroasă, ci
pur şi simplu diferit.

Poate se baza prea
mult pe ea. Poate că
Hannah voia ca el să-şi

găsească pe cineva ca
să împartă povara.
Mark nu voia să fie o
povară, desigur, dar
recunoştea că în unele
feluri era. Jennifer nu
mai trecuse pe la ei

de... din seara aceea de luna trecută. Nici el n-o mai căutase. Era încă furios pe ea, îi era încă ruşine pentru ea. Lisa venea când putea, dar în weekend o aveau de

obicei pe CeeCee, şi
restul săptămânii
lucrau amândoi.
Amanda era complet
absorbită de noul ei
iubit. Poate că era prea
mult pentru Hannah, să

fie blocată acolo cu el tot timpul. însă nu avea rost să se mai gândească la asta acum.

— Tu mă faci fericit, Hannah, îi zise

dându-i un sărut pe
vârful capului. Ceaiul la
pat mă face fericit.
Hannah îi zâmbi. Mark
aruncă o privire la
ceasul deşteptător. O
oră în plus de somn,

urmată de un sendviş
cu şuncă la pat, m- ar
face şi mai fericit...
Hannah zâmbi ironică.
Apoi toată duminica
asta îţi aparţine. O să
facem orice vrei tu... în

afară de filme pentru fete. Nu pot să mă uit la filme pentru fete azi, nici măcar de dragul tău.

Hannah sări din pat şi se îndreptă spre uşă.

Era clar că se maturiza, dar tot mai avea destulă energie copilărească.

— Nu pot. Mă duc în oraş. Nu te superi, nu?

— Deci ceaiul a fost doar o mită?

— Nu. Ceaiul a fost pentru că eşti tăticul meu şi te iubesc.

îşi flutură genele către el, făcându-l să zâmbească.

— Păstrează mierea pentru tine, te rog.

— Deci e în regulă?

— Depinde. Cine, ce, unde, de ce, când?

— Doamne, tată, zise ea dându-şi ochii peste cap de exasperare.

— Doamne, Hannah, o imită el.

— Cu prietenele mele, la cumpărături, poate un film sau o pizza, în oraş, de-aia,

pe seară. E suficient de clar pentru tine?

— Nu fi sarcastică.

— îţi răspundeam doar la întrebări.

— Ai telefonul la tine?

— Da, am telefonul. Şi chiloţi curaţi şi o batistă.

— Nici acum nu apreciez sarcasmul. De fapt, nu-l deranja. I se părea... normal.

Normal ca Hannah să vrea să meargă în oraş cu prietenele. Normal să ca sâcâiala lui s-o enerveze. Mai depinde de ceva, insistă el.

— De ce?

Hannah era acum aproape arţăgoasă. în acea perioadă trecea foarte uşor de la o stare la alta.

— Măcar îmi primesc sendvişul cu şuncă înainte să pleci?

Hannah îi apucă jerseul de pe spătarul scaunului, unde-l aruncase cu o seară

înainte, şi i-l aruncă în cap.

Mark gemu prefăcut şi se rostogoli pe spate, trăgându- şi o pernă peste faţă.

Nu pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni, avea impresia vagă că Hannah îl minţea. Devenise mai închisă în sine. Mai agresivă.

începuse să închidă
uşile. Era la telefon
aproape tot timpul.
Adunase doi şi cu
doi şi era sigur că-i
dădea cinci: totul
începuse când îl

întâlnise pe tipul acela
la petrecere. Cu câteva
săptămâni înainte.
Când îi pusese
întrebări despre el,
Hannah evitase să
răspundă, făcând o

glumă din asta, până
când el pusese piciorul
în prag, şi atunci se
îmbufnase şi-şi
petrecuse restul serii în
camera ei, şuşotind la

telefon şi ascultând
muzică îngrozitoare.

Mark îşi dădu seama
că era o manipulatoare
desăvârşită. Tocmai îi
distrăsese atenţia cu
toate chestiile astea

despre Jane. îl transformare într-un subiect mai picant de conversaţie decât era ea.

Nu era cinstit să-l scoată din viaţa ei.

Mark fusese întotdeauna foarte relaxat în aceste privinţe. Casa lor fusese întotdeauna plină de prieteni. Nu ca a altor părinţi. Barbara

spunea întotdeauna că
dacă-i ţineai aproape, îi
ţineai în siguranţă.
Mark nu era un tată
dintr-un roman de
Dickens.

Poate că-şi făcea griji din nimic. Poate că într-adevăr se ducea la cumpărături şi la o pizza cu prietenele ei. Poate că-l durea capul.

Poate că era cazul să se culce la loc.

Hannah

Aceasta fusese prima minciună cu adevărat gravă pe care i-o spusese vreodată

tatălui ei. Tromboane, cu miile. Jumătăţi de adevăr, exagerări şi alte asemenea născoceli. Dar asta era o minciună mare şi babană. Simţea că o

arde pieptul când o rostise, dar senzaţia nu era complet dezagreabilă. Ca atunci când era mică, de vreo şapte sau opt ani, şi prietena ei Cheryl

făcuse pariu cu ea că n-
are curaj să fure o
gumă de mestecat
Bazooka de la băcănie.
Se simţise cu adevărat
rău când o şterpelise,
dar şi bine într- un fel.

Era teribil de palpitant,
ca şi cum ar fi fost
altcineva pentru o
clipă. Bineînţeles că
fusese prinsă cu guma
Bazooka şi dusă cu
forţa înapoi la magazin

s-o dea înapoi şi să-şi
ceară scuze, iar după
aceea nu i se mai
permisese s- o cheme
pe Cheryl la ceai
NICIODATĂ, şi nici să
se uite la televizor

pentru o săptămână
întreagă, pedeapsă
care nu fusese nici pe
jumătate la fel de rea
ca dezamăgirea şi
tristeţea de pe chipul
mamei. Dar de data

asta istoria nu avea să
se repete. Mama nu
mai avea cum s-o
prindă. în plus de asta,
se chinuise foarte mult
pentru nenorocitele
alea de examene.

Merita să aibă puţin timp liber. De ce să nu poată alege ea cum să şi-l petreacă?

Mergea acasă la Nathan. Nu la un film, sau la pizza, sau la

magazin. Nu cu prietenele ei. Partea cu telefonul pe care avea să-l ţină la îndemână era adevărată. Dar tata n-o întrebase dacă aparatul era pornit.

îi ceruse s-o ia de la câteva străzi distanţă, şi Nathan nu protestase. Nu se omora după părinţi, îi spusese. Ai lui erau plecaţi de-acasă, aşa că

urma să aibă casa
numai pentru ei toată
după-amiaza. Hannah
era neliniştită din
cauza asta. Nu fusese
niciodată singură cu un
băiat în felul ăsta până

atunci. Sigur, la
cinema. Şi bineînţeles
că dansase slow-uri şi
se sărutase la
petreceri, ca toată
lumea. Doar nu era o
mironosiţă sau cine ştie

ce. însă asta era diferit,
cu cineva care părea
mai mare şi mai serios.
Băieţii de la şcoală
erau încă absolut
cretini.

Nathan era extrem de drăguţ. îi spunea nişte lucruri atât de frumoase, şi asta de când se cunoscuseră, la petrecerea de la Ruby din urmă cu vreo

câteva săptămâni. De atunci o sunase şi-i trimisese mesaje în fiecare zi. De Sfântul Valentin îi trimisese o felicitare şi o semnase „Nathan", ca să nu fie

nici o îndoială. Şi nu era o felicitare dintr-alea siropoase, care te fac să vomiţi: era o carte poştală cu un tablou prerafaelit, portretul unei fete cu

părul auriu ca
Rapunzel şi o expresie
visătoare. îi scrisese
„Fii a mea?" cu un
semn de întrebare şi-şi
semnase numele.
Hannah nu fusese în

viaţa ei atât de
încântată de o
scrisoare şi patru
cuvinte.

Nathan împlinea
optsprezece ani în
septembrie. îşi dădea

examenele pentru
nivelul „A" şi în toamnă
urma să meargă la
universitate. Era foarte
înalt şi slab, dar arăta
bine, nu ca un tocilar.
Purta blugi prespălaţi

şi bretonul îi cobora
până peste ochi. Tata
aproape sigur ar fi zis
că semăna cu o fată şi
că trebuia să se tundă.
Nathan asculta muzica
unor trupe de care ea

nici măcar nu auzise
până atunci. începuse
şi ea să le înregistreze
pe iPod-ul ei. Nathan îi
dăduse liste întregi.
Spunea că Hannah era
Svengali[20] a lui, şi ea

nu ştia ce anume voia
să-nsemne asta. Citea o
grămadă de cărţi. Dacă
tata s-ar fi uitat la el
mai atent, să-i vadă mai
mult decât tunsoarea,
ar fi fost impresionat

de cât de deştept era.
Hannah nu-şi dădea
seama, sau nu
recunoştea faţă de sine
însăşi, că de fapt nu- i
dăduse tatălui ei şansa,
fie să obiecteze

împotriva părului, fie
să-i aprecieze
intelectul. Şi, evident,
mai era şi maşina.
Chiar dacă era un
simplu Ford Focus şi îi
aparţinea mamei lui, o

conducea Nathan, ceea ce era de-a dreptul fantastic. Cele zece luni pe care trebuia să le aştepte până să obţină permisul provizoriu de conducere i se păreau

interminabile. Nathan era în pas cu moda, deştept şi romantic, iar Hannah credea că absolut totul la el era magnific.

Tata n-ar fi vrut s-o lase să meargă acasă la el dac-ar fi ştiut că vor fi numai ei doi, de aceea minţise. însă Hannah nu era îngrijorată. Era

încrezătoare că Nathan
nu era genul de băiat
care să se aştepte să...
facă lucruri doar
pentru că erau singuri.
Avea să fie frumos să
stea împreună, să

poată sporovăi în
linişte şi… oh, era pur
şi simplu grozav.
Adevărul adevărat era
că, indiferent dacă era
singură cu el sau nu,
pur şi simplu nu voia să

vorbească despre asta
cu tatăl ei. Nu încă. Era
prea jenant. Era o
chestie intimă şi de
oameni mari şi...
intimă. în plus, nu
excludea posibilitatea

ca la un moment dat
să-şi dorească să facă
unele lucruri...

Nathan avea muzica
dată foarte tare în
maşină. Nu era unul
dintre CD-urile mamei

lui. Hannah urcă lângă el şi-i zâmbi.

— Salut.

— Salut.

Nathan se aplecă spre ea. Hannah îl sărutase în acea primă

seară, la Ruby. Puţin,
chiar la sfârşit. Dar
acum era altceva - era
ziua-n amiaza mare şi
nu era nici o atmosferă
specială, aşa că se
simţea stânjenită.

Răspunse sărutului cu timiditate. Nathan îi zâmbi, roti cheia în contact şi demară.

Lisa

Cinci martie era ziua lui Andy, împlinea

patruzeci şi unu de ani.
Anul trecut, când
împlinise patruzeci,
închiriaseră o casă în
Norfolk. Se duseseră
acolo cu doisprezece
din cei mai buni

prieteni ai lui pentru
un weekend. Vremea
fusese neaşteptat de
frumoasă - cer
albastru, fără vânt.
Făcuseră plimbări
lungi, focuri de tabără,

şi îşi petrecuseră serile
bând şi veselindu-se.
Lisa îi dăruise o primă
ediţie a unuia din
romanele lui favorite
de Thomas Pynchon. Ea
şi prietenii lui îi

pregătiseră un spectacol, repetat în grabă în săptămânile care au precedat excursia. îl numiseră „Cele patruzeci de lucruri care ne plac la

Andy". Cineva făcuse o selecţie cu şlagărele cele mai populare din anul în care se născuse el.

Anul acesta nu plănuiseră nici o

celebrare. CeeCee era cu Karen. îi promiseseră o cină la Pizza Express în weekend, pentru a compensa absenţa ei în ziua cu pricina. CeeCee

credea că orice aniversare fără tort şi fără un animator care să facă animale de baloane era un eşec total.

Lisa îl întrebase dacă voia să rezerve o masă la un restaurant, să se întâlnească poate cu nişte prieteni. Andy răspunsese că prefera să mănânce acasă,

numai cu ea, cu o sticlă
de vin bun. Lisa găti o
tocană de miel şi alese
un Barolo bun. îi dădu
cadourile scuzându-se
parcă: o cravată nouă,
nişte şosete, o pereche

de butoni de argint
pentru cămaşă.
Cadouri ca pentru tata,
îşi zise ea. Nu fusese
deloc inspirată în anul
acela. Andy declară că
erau grozave. Povestiră

puţin despre cum fusese la Norfolk.

— De fapt, am ceva pentru tine, spuse el, ridicându-se de la masă şi scotocind în servietă.

— Dar nu e ziua mea.

— Ştiu. Totuşi, ţi-am luat ceva. Puse o cutie mică pe masă, exact aşa cum se temuse ea că va face.

Se temea de cutiuţele mici de catifea. Nu e un inel, zise el grăbit, privind-o cu atenţie. Ştiu că o să vrei să hotărăşti tu cum ar trebui să arate inelul.

Nu am vrut să fac o alegere greşită. Având în vede că o să-l porţi... tot timpul.

Lisa ridică într-o mână cutia şi îi deschise capacul cu

delicateţe. înăuntru, într-un cuib de catifea bleumarin, era un mic diamant netăiat.

— Vezi, e un diamant. Netăiat. Numai piatra. Tu o să-ţi

alegi totul. Cum să fie
inelul, cum să fie tăiat
diamantul. Ce culoare
să aibă aurul... toate
chestiile astea. Eu m-
am gândit la galben,
dar bijutierul mi-a spus

că acum toată lumea
preferă aur alb. Sau
platină. Oricum.
Tocmai asta e - tu vei
merge la magazin şi-ţi
vei alege singură. Un
cadou de efect, dar fără

risc, aşa mi-a zis tipul de la magazin.

— E foarte frumos. Era ciudat, însă vederea unui diamant brut, aşa cum era scos din mină, fără să fie

montat într-o bijuterie,
te făcea să-ţi dai seama
cât de ridicol era preţul
la care ajungeau pe
piaţă. Cine hotărâse că
nişte pietricele
sclipitoare să fie cel

mai scump lucru de pe pământ? într-un târziu, îngăimă: Mulţumesc. Dar...

— Ascultă-mă un minut, Lisa. Am să-ţi spun ceva. Aceasta era

conversaţia de care se
temuse din decembrie,
când o ceruse de soţie,
în noaptea aceea
minunată, când totul
păruse atât de stupid
de perfect. Am fost

foarte răbdător,
continuă Andy. Ai zis că
o să te măriţi cu mine
în decembrie. Asta a
fost acum două luni. în
timpul ăsta, nu m-ai
lăsat să-i spun fiicei

mele, şi tu n-ai spus nimănui. Nici lui Mark, nici surorilor tale. N-am stabilit nici o dată.

— Ştiu, începu ea.

Andy îşi ridică o mână s-o oprească.

— N-am terminat.

Lisa îşi plecă ochii în farfurie. Nu am prea multă experienţă în domeniul ăsta, dar ştiu că nu aşa se poartă o mireasă fericită.

Logodna nu trebuie să fie un secret. Trebuie să fie ceva ce vrei să împărtăşeşti cu restul lumii. Este pasul de dinaintea nunţii.

Trebuie să fie un lucru bun.

— Andy...

— Lasă-mă să termin, te rog, Lisa. Trebuie să-ţi spun lucrurile astea. Te

iubesc. Foarte mult.
Vreau să mă însor cu
tine. Am crezut că şi tu
vrei asta. Vreau să
fixăm o dată. în curând.
Acum. Dar dacă asta nu
e ceea ce vrei şi tu,

Lisa, trebuie să-mi spui acum. Nu e cinstit să continui aşa.

Avea dreptate. Era oribil, crud, înfiorător de necinstit. Lisa trase adânc aer în piept.

Devenise tot mai
pricepută la efectuarea
de anunţuri ucigătoare.
Probabil că aşa-i era
sortit în anul acela.

— M-am culcat cu
altcineva, Andy.

— Ce-ai făcut?

De ce era acesta reacţia standard a tuturor când auzeau ceva ce nu voiau să audă? Te obligau să repeţi.

— M-am culcat cu altcineva. Nu suna deloc mai plăcut a doua oară.

— Când?

— Vara trecută.

— Cu cine?

— Nu-l cunoşti. Un tip oarecare, l-am întâlnit la serviciu.

— O singură dată? A fost o chestie ce s-a

întâmplat o singură dată?

— Nu. Lisa îşi dori să fi fost. Dar nu putea să nu mai fie cinstită acum. A durat cam patru luni.

— Patru luni...!

Perioada asta părea să-l bulverseze mai mult decât orice. Fuseseră cam cincizeci de ori, se gândi ea. Cincizeci de ocazii în

care-şi spusese că era bine să-l înşele pe Andy. Cincizeci de momente individuale de trădare.

— îmi pare rău.

Andy nu spuse nimic un minut sau două. Lisa îi putea citi foarte limpede durerea pe chip. îşi mişca ochii rapid, trecând în revistă toate amintirile

din vara precedentă,
căutând indicii,
întrebându-se despre
zile anume, despre ore.

— L-ai iubit?

— Nu.

— De-ai făcut-o?

— Nu ştiu.

— Nu se poate să nu ştii.

— Nu ştiu, Andy, nu ştiu. îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

Cuvintele i se revărsară într-un şuvoi.

— Asta e o minciună, nu-i aşa, Lisa? O chestie pe care-o spui într-o doară. E una dintre expresiile

acelea de complezenţă
care n-au nici un
substrat. Bineînţeles c-
ai vrut. Te-ai culcat cu
altcineva, în timp ce
eram împreună. Ştiai
că te iubesc. Mi-ai spus

că şi tu mă iubeşti. Şi totuşi te- ai culcat cu altcineva. Erai conştientă de faptele tale. Prin urmare, de ce naiba îmi spui acum că n-ai vrut să mă răneşti?

— Nu ştiu ce vrei să-ţi spun.

— Ajută-mă să înţeleg de ce-ai făcut aşa ceva.

— Nu pot.

— încearcă.
încearcă naibii, Lisa.
Nu aşteptă un răspuns.
Se ridică, sprijinindu-şi
pe masă mâinile albite
de încordare. Doamne!
Patru luni. Patru luni

nenorocite. Nu ştiu cine eşti cu adevărat.

Uşa de la intrare se trânti în urma lui. Lisa auzi maşina pornind afară. Dădu înapoi pe alee, mult prea repede.

Sticla de vin era goală. Andy băuse cel puţin o jumătate din ea. N-ar fi trebuit să conducă. Cuprinsă de spaimă, se gândi: „Doamne, te rog, nu-l lăsa să

conducă prea repede,
prea furios şi peste
viteza legală. S-ar
putea răni, pe el sau pe
altcineva". Dar când
deschise uşa să meargă

după el, Andy plecase deja.

Pentru multă vreme, rămase paralizată pe prag. îl imploră în minte să se întoarcă, dar fără rezultat.

în cele din urmă
reveni înăuntru.
Strânse masa şi spălă
vasele. Limpezi sticla
de vin şi o puse în
compartimentul pentru
reciclat. Când sună

telefonul, panica o
aduse aproape de leşin.
Era un prieten care
voia să-i ureze la mulţi
ani lui Andy, şi Lisa îşi
strânse ochii, forţându-
şi vocea să pară

normală. După ce închise, alunecă de-a lungul peretelui până pe podea şi rămase acolo, îmbrăţişându-şi genunchii.

Andy se întoarse acasă cinci ore mai târziu, la trei noaptea. Lisa stătea în camera de zi, uitându-se la ecranul gol al televizorului. îi veni să

plângă de uşurare când
îi auzi cheia în broască.
— Am crezut că ţi
s-a întâmplat ceva.
— Mi s-a întâmplat.

— Ştiu. M-am temut că ai suferit un accident.

— Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să conduc. Am băut prea mult. Am lăsat

maşina la câţiva kilometri distanţă. Am venit pe jos înapoi.

— O să te duc eu mâine-dimineaţă până acolo, cu maşina mea.

Era un detaliu nesemnificativ. Andy făcu un gest neglijent de refuz al ofertei.

Se aşează pe canapea, nu lângă ea, ci cât mai departe

posibil, fără s-o privească.

— Cum îl chema?

— Chris. Contează asta?

— Am dreptul să te întreb ce vreau, nu crezi?

Nu părea să fie el însuşi. Lisa spera că n-avea de gând să întrebe despre sex. N-

ar fi suportat să
vorbească despre asta.
îşi aminti când şi ea
extrăsese fiecare
detaliu infinitezimal
despre Karen de la el.
Se gândise că avea s-o

ajute. Dar nu o ajutase la nimic.

— Andy...

— Ştii ce? îşi plesni amândouă coapsele, cu palmele deschise. Era un gest

ciudat. M-am gândit că o să am o mulţime de lucruri să-ţi spun... pe când stăteam în maşină. Mintea îmi forfotea de toate ideile pe care voiam să ţi le

transmit. Dar acum nu. Parcă aş fi uitat tot ce doream să-ţi comunic. Lisa nu se aşteptase la asta, şi nu avea idee cum să reacţioneze. Nu vreau să te mai văd,

pentru o vreme, continuă el. Cred că unul din noi ar trebui să plece, să se mute altundeva.

— O să plec eu. E vina mea. Şi CeeCee...

zise Lisa, voind ca Andy să ştie că se gândea la fiica lui.

— Bine, o întrerupse el în mijlocul propoziţiei. Se ridică în picioare. O să

dorm în camera lui CeeCee în noaptea asta.

— Andy...

— Nu, Lisa. Te rog, nu spune nimic. îmi pare rău dacă te privez

de o scenă dramatică spectaculoasă, dar efectiv nu mă simt în stare de aşa ceva. Se opri lângă uşă. Am crezut că relaţia noastră valorează mai

mult de-atât. Am crezut că tu eşti mai bună de-atât.

Lisa nu-şi amintea să se fi simţit mai josnică în întreaga ei viaţă. Diamantul, încă

în cutia lui deschisă pe masă, sclipi răuvoitor către ea.

A doua zi dimineaţa, când se trezi, Andy plecase deja. Ea adormise până la urmă,

căzând într-un somn
adânc. Probabil că
Andy luase ceasul
deşteptător cu el când
urcase la etaj în
noaptea precedentă.
Era 8:15 când deschise

ochii şi se uită la ceas. Sună la serviciu şi anunţă că avea o problemă personală neprevăzută. Asistenta ei acceptă să-i informeze pe toţi cei cu

care trebuia să se întâlnească în ziua aceea şi să se ocupe de tot pentru câteva zile.

Lisa umplu câteva geamantane cu haine selectate la întâmplare,

simţindu-se ca şi cum
ar fi plutit pe tavan şi s-
ar fi privit de acolo. Nu
ştia cât timp avea să fie
plecată.
Apoi îşi dădu seama că
nu ştia dacă avea să se

mai întoarcă. Se aşează pe pat şi plânse. Ce mizerie oribilă. îşi repetase scena în minte de zeci de ori. Nu ieşise aşa cum voise ea. Dar tot se aşteptase să

simtă o anume uşurare
după ce se despovăra
de secretul odios. îşi
imaginase că avea s-o
înţeleagă. O iubea doar,
nu? Desigur, avea să se
înfurie, şi pe bună

dreptate, însă avea să-i
găsească justificări, nu-
i aşa, din clipa în care
se va fi calmat suficient
ca să-şi aducă aminte
c-o iubea. Lisa era un
om ca oricare altul. Nu

asta spusese ea despre
mama ei? Nu asta ar fi
spus despre oricine?
Oamenii fac greşeli.
Oamenii îi rănesc
tocmai pe cei pe care
nu vor să-i rănească.

Pentru prima dată,
stând pe marginea
patului, lângă un
geamantan plin cu
haine, îşi dădu seama
că era posibil ca Andy
să nu treacă niciodată

peste asta. Să n-o înţeleagă sau ierta niciodată. Acesta putea fi sfârşitul. Era colosal de stupid că nu se gândise la asta de la bun început.

Mark lucra de acasă când sună telefonul. La naiba. Ar fi trebuit s-o sune el primul. Sperase că nu avea să-l mai contacteze.

— Ce mai faci?

— Sunt bine, mulţumesc.

Nu ştia ce să-i spună, şi tăcerea era asurzitoare.

— Ţi-ai lăsat tricoul aici... Săptămâna trecută.

— Nu mi-am dat seama.

Minţea. îşi dăduse seama imediat.

— Mă întrebam cum să ţi-l trimit înapoi.

— într-adevăr.

— Adică, nu pot să-l trimit la şcoală prin Susie, nu?

încerca să pară
relaxată şi binedispusă,
poate chiar să
flirteze puţin, dar Mark
ştia că nu aşa se simţea
de fapt. Avea impresia
că acest telefon fusese

la fel de greu, de jenant
şi de ruşinos pentru ea
cum era şi pentru el. îşi
blestemă în sinea lui
laşitatea, dorindu-şi ca
Jane să nu-l fi sunat.

— A, nu contează. Era vechi.

Era un tricou Paul Smith. O ştia şi el, o ştia şi ea. Prin minte i se învârti imaginea de pe Discovery Channel a

unui animal sălbatic
rozându-şi propriul
picior ca să scape
dintr-o capcană.

Acum trebuia să
aranjeze o nouă
întâlnire. Trebuia să se

ofere să treacă pe la ea
ca să-şi ia tricoul, sau
să aranjeze un prânz
comun sau o cină ca să
i-l aducă ea. Nu era
însă pregătit pentru
aşa ceva.

— E foarte frumos. Ar fi păcat să renunţi la el. Aş putea... să ţi-l aduc eu.

De ce făcea asta? Nu voia s-o primească acasă.

— Nu... nu... n-aş putea să-ţi cer aşa ceva. Făcu o pauză. Uite, aş putea veni eu să mi-l iau.

Uşurarea ei se manifestă printr-un hohot de râs.

— OK. Grozav.

— Sunt cam prins cu lucrul săptămâna asta. Pot să te sun

săptămâna viitoare, şi să aranjăm o oră?

— Sigur. Scuze că te-am deranjat.

— Nu. Nu. Te rog. Nici un deranj.

Mulţumesc că m-ai sunat.

— Pe curând, atunci?

— Da. Pe curând. Ai grijă de tine.

— Şi tu, Mark.

Grozav. Acum se simţea iar ca un porc.

Nu se gândise dacă o va mai vedea vreodată, încercase să nu se mai gândească

deloc la ea. Şi reuşise foarte bine.

După nici cinci minute sună din nou telefonul. „Te rog, Doamne. Să nu fie iar Jane." Era Lisa. îl suna

de pe mobil - părea să
fie la volan. Folosea un
dispozitiv hands free.
Barbara o certase
mereu din cauza asta,
spunându-i că nu
înseamnă că te

concentrezi dacă ai
mâinile pe volan şi nu
pe telefon. Ea urâse cu
înverşunare telefoanele
mobile. Activase într-un
comitet local care
încerca să împiedice

montarea de relee în zonă, mergând din uşă în uşă ca să-i facă pe oameni să semneze petiţii pentru a proteja copiii. Când îşi pierduse părul de la

chimioterapie, fusese
tentată să spună că
releele de telefonie îi
provocaseră cancerul,
dar în cele din urmă se
potolise.

— Ce mai faci, scumpo?

— Sunt bine. Pot veni să stau la voi câteva zile? O să-ţi explic când ajung.

— Bineînţeles că da. Sunt chiar foarte bucuros că m-ai sunat. Amanda a dat semn de viaţă ieri. Ia o pauză de la viaţa la ţară, o să vină aici pentru

weekend. O să vă avem pe amândouă. Hannah o să fie încântată.

Simţi un fior scurt de uşurare - le putea spune lor despre Hannah, iar ea ar fi

putut să discute cu
surorile ei. Se întrebă
dacă Lisa avea s-o
menţioneze pe Jennifer.
Nu era pregătit s-o
revadă, dar prefera să
treacă asta sub tăcere.

— Să te aşteptăm pe seară, după serviciu?

Dacă Lisei i se păru ciudat că n-o menţionase pe Jennifer, nu spuse nimic.

— Pot veni chiar acum?

Mark fu surprins. I se păru că detectase urme de lacrimi în vocea ei.

— Da. Azi lucrez acasă.

— Nu vreau să te deranjez...

Vorbea atât de încet că trebui să se chinuiască s-o audă.

Niciodată nu sunase atât de... mică.

— Nu fi prostuţă. Nu e nimic ce nu suportă amânare. Te simţi bine?

— Sunt bine.

Mark îşi dădu seama că trebuia să aibă răbdare.

— O să ajung într-o jumătate de oră. OK?

— OK. Să conduci cu atenţie.

Asta ar fi spus şi Barbara. Mark nu putea decât să aştepte, dar trebuia să dea câteva telefoane, aşa că se duse înapoi în

birou să-şi rezolve problemele.

Se simţea obosit. în zilele acestea avea impresia că nu le mergea bine deloc nici unuia din familie, ba

chiar era mai rău decât
vara trecută, când
murise Barbara. Parcă
de când îi părăsise ea
totul încetase să mai
funcţioneze. Jennifer,
el, Hannah, acum Lisa.

Parcă faptul că Barbara nu mai era răsturnase ordinea naturală. îi lovise un taifun emoţional. Totul se ducea dracului. Se simţea ca un jongler

ale cărui mingi colorate
îşi măreau viteza,
ieşind de sub control şi
prăbuşindu-se la
pământ.

Era evident că Lisa
plânsese. Mult. Avea

chipul palid pe sub
petele roşii stridente
care trădau o repriză
prelungite de plâns.
Sigur se întâmplase
ceva grav. Nu un
accident, nici o boală.

Asta ar fi putut să-i spună la telefon. Ceva lăuntric. Era bucuros că apelase la el în acele clipe, însă ar fi preferat ca fiicele lui vitrege să aibă nişte prietene mai

bune. în definitiv, femeile li se destăinuiesc prietenelor, nu taţilor lor vitregi.

— M-aş fi dus la Anna, dar nu e în oraş.

Asta era adevărat. Anna era prietena cea mai bună a Lisei de la facultate. Lucra la o revistă de modă, şi călătorea foarte des. Spunea mereu că viaţa

ei nu era atât de strălucitoare pe cât părea, însă nimeni nu-i dădea crezare.

Lisa avea şi alţi prieteni, dar erau toţi şi prietenii lui Andy. Nu

voia să-i facă să se simtă jenaţi, şi sigur nu voia să le spună adevărul.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Cred că m-am despărţit de Andy.

Imediat după cină, Mark se duse în camera lui, pretinzând că voia neapărat să termine o carte foarte

palpitantă pe care o
începuse cu puţin timp
în urmă. Nu citi nici o
pagină. Vorbise cu Lisa
până sosise Hannah de
la şcoală, dar nu era
sigur că înţelesese tot

ce se întâmplase şi era
şi mai puţin sigur că
putea găsi o cale de
rezolvare. Lisa se
aşezase la masă şi,
între hohote de plâns, îi
relatase toată povestea.

Aventura, cererea în căsătorie, refuzul, revelaţia... Mark fu şocat, deşi încercă din toate puterile să- şi ascundă această reacţie. Lisa se

comportase complet prosteşte, ăsta era adevărul. Reacţia lui Andy era complet previzibilă şi meritată. Era mult prea mult să-i ceri unui om să treacă

peste aşa ceva. Iar
acum putea vedea că-l
păcălise, îi acceptase
propunerea în
căsătorie cu luni
înainte, strecurându-se
în aşa fel încât să nu se

angajeze cu nimic, şi apoi aruncase această bombă peste el. Ce Dumnezeu se aşteptase să facă?

Prin înţelegere tacită, schimbară

subiectul când sosi
Hannah. De data asta,
pentru prima dată după
multă vreme, era
vorbăreaţă şi veselă,
preocupată doar de
piesa de teatru de la

şcoală şi de audiţiile ce
fuseseră programate
pentru a doua zi, astfel
încât nu observă
tensiunea din
atmosferă. îşi imagina
că Lisa venise pentru

că-i fusese dor de ei. Copiii acceptă orice li se spune, fără să caute subînţelesurile. Nu observă ochii înroşiţi pentru că nu se uită cu adevărat la ea. Când

băieţii trec prin
pubertate şi li se
schimbă vocea, au o
perioadă în care te
zăpăcesc, pentru că nu
ştii niciodată dacă vor
vorbi cu o voce adâncă,

bărbătească, sau
ascuţită şi caraghioasă,
ca de desen animat.
Aşa era şi Hannah.
Uneori era infantilă,
alteori nu. Cele două
surori erau acum în

camera de zi, uitându-
se la televizor. Hannah
se aşezase pe podea
între genunchii Lisei,
care îi împletea părul
în codiţe subţiri,
strânse, ca să fie creţ

pentru audiţie. Mark o auzea pe Hannah strigând către Alan Sugar la televizor, în *The Apprentice.*

Aşa cum făcea foarte des, îşi închise ochii şi

încercă să-şi imagineze
ce-ar fi spus soţia lui.
Acest proces de
reflecţie era complet
diferit acum, după ce
aflase că şi Barbara
fusese infidelă odată,

chiar dacă nu pe când
fusese măritată cu el.
Oricare ar fi fost
circumstanţele, şi orice
sentimente ar fi avut el
în legătură cu asta,
însemna că fusese

capabilă de adulter. Nu
mai puteai să pretinzi
vreo autoritate morală
după o asemenea faptă.
Cu siguranţă îţi afecta
perspectiva asupra
celor din jur. îşi dădu

seama că o iertase
instantaneu pe
Barbara. Pentru că
voise s-o ierte. Se
întrebă dacă şi Andy
voia s-o ierte pe Lisa.
Era diferit, desigur. Dar

şi acelaşi lucru. Faci
reguli noi pentru
oamenii pe care-i
iubeşti. Ei nu se supun
criteriilor de judecată
pe care le rezervi
pentru restul lumii. în

unele privinţe eşti mai
îndurător cu ei, în
altele, mult mai aspru.

La zece seara sună
telefonul de pe
noptieră. Ridică la al
doilea apel.

*

— Mark? Era Andy. E acolo?

— Da.

Andy oftă.

— Bine.

— Vrei s-o chem să ţi-o dau la telefon?

— Nu. Nu vreau să vorbesc cu ea. Am vrut doar să ştiu... că e bine.

— E într-o stare cumplită.

— Nu la asta mă refeream, ci la

siguranţa ei. Adică să nu fie într-un şanţ.

— E în siguranţă.

— Bine atunci. Mulţumesc, Mark.

Avea vocea încordată. Nici urmă de

căldura relaţiei pe care o avuseseră de ani de zile.

— Andy?

Era limpede că nu voia să vorbească despre asta.

— Fă-mi te rog o favoare şi nu-i spune c-am sunat. La revedere.

închise înainte ca Mark să apuce să zică un cuvânt.

La parter, Lisa terminase de împletit părul lui Hannah, dar rămăseseră amândouă în aceeaşi poziţie. Hannah îşi lăsase capul plin de codiţe în poala

surorii ei. Se terminase emisiunea de la televizor şi acum vorbeau.

— Şi viaţa ta cum mai e, surioară?

Lisa, bucuroasă că se putea gândi la altceva, se întrebă dacă Hannah avea să-i facă nişte confidenţe. Mark îi spusese, înainte ca fata să se întoarcă de la

şcoală, că avea nişte
probleme de
comunicare cu ea.
Nimic serios, probabil,
însă avea impresia că
ţinea secrete faţă de el.

Spera că Hannah va vorbi deschis cu ea.

— Nu trebuie să-mi spui decât dacă e ilegal, zisese el, pe jumătate în glumă. Vreau doar să ştiu că

nu face nimic prea nebunesc.

— Minunat, zise Hannah.

— în vara cu examenele de nivel „O"? Asta e foarte

bizar. Eu am avut iritaţii şi palpitaţii pe vremea aceea... Ce e aşa de minunat?

— Promiţi că nu-i vei spune tatei? Când Lisa încuviinţă, îi

mărturisi cu ochi
strălucitori: Sunt
îndrăgostită.

— Serios?

— Da.

— De cine?

Entuziasmată acum că se hotărâse să vorbească, Hannah se ridică în genunchi şi începu să-i înalţe o odă lui Nathan care luă sfârşit abia după cinci

minute. Lisa nu se putea abţine să nu zâmbească larg.

— Râzi de mine? Ce e aşa de distractiv?

— Nu e nimic distractiv. Nu râd de

tine. Zâmbesc. E
drăguţ, Hannah, serios.
Sunt fericită pentru
tine. Pare a fi un băiat
grozav.

— E perfect.

Perfect, nici mai mult, nici mai puţin. Ce cuvânt! Dacă nimic altceva n-ar fi dat de gol vârsta, lipsa de experienţă şi inocenţa lui Hannah, atunci

sigur ar fi făcut-o ideea
colosal de absurdă că
un om ar putea fi
perfect. Viaţa avea s-o
plesnească peste faţă
de câteva ori în
următorii câţiva ani,

aşa cum o făcea cu toată lumea. Oare ea se gândise vreodată că Andy era perfect?

— Şi de ce nu vrei să vorbeşti cu tata

despre el? S-au întâlnit vreodată?

— Doamne, nu! Hannah reacţiona de parcă tocmai îi sugerase că pământul este plat. Lui Nathan

nu-i plac părinţii, zise ea ridicând din umeri.

„Sigur că nu-i plac", bombăni Lisa în gând.

— Chiar aşa. Are şi el părinţi?

— Da. Adică, nu i-am întâlnit. Dar, da... bineînţeles.

— Deci te temi că tata n-o să fie de acord? Asta e?

— Nu. Tata nu e chiar aşa de rău. Atâta doar că... vreau să spun... totul e nou, ştii, şi intim. Mă înţelegi, nu? Adică, nici tu nu i-

ai spus tatălui tău chestiile astea, nu?

— Tatăl meu nu era primprejur pe vremea aceea.

— Dar mama?

— O, Doamne, da. Nu-i puteai ascunde nimic. în comparaţie cu interogatoriile ei, cele ale Inchiziţiei spaniole păreau nişte chestionare amuzante.

Şi întotdeauna voia fiecare amănunt, oricât de mic şi de intim.

— Păi, bine... mama nu mai e aici să mă strângă de gât ca să-i

dau toate amănuntele, nu?

„Şi cât i-ar fi plăcut să fie", îşi zise Lisa.

— Deci... Se prefăcu în glumă c-o strânge de gât. Ai nişte

amănunte pe care
trebuie să i le spui
surorii tale mai mari?
Dă-i drumul!
    Hannah râse
împingându-i mâinile.

— Unul sau două, spuse ea pe un ton pedant.

— Trebuie să avem *discuţia aceea?*

— Ah. Nu, nu trebuie.

Hannah făcu o mutră acrită de parcă muşcase dintr-o lămâie.

— Eşti sigură? Nu trebuie să discutăm despre îmbrăţişarea specială?

— Nu! chicoti fata. Toată lumea ştie că nu-i voie să ai îmbrăţişarea specială până nu te căsătoreşti. Ne-a spus CeeCee.

într-adevăr, CeeCee le dezvăluise această informaţie sclipitoare la masa de duminică, prima dată când Lisa o adusese să întâlnească restul familiei. Barbara

se aplecase spre ea şi o mângâiase pe mână.

— Ai dreptate, CeeCee, zisese ea, făcând cu ochiul către ceilalţi. Voi auziţi, acolo?

Mai târziu, în pat, Hannah îşi strânse braţele în jurul ei de încântare. Inima îi bubuia încă în piept. Nu se simţea deloc somnoroasă. Se

simţea... vie. Nu se
putea gândi la nimic în
afară de Nathan.
Stătea aşa în pat,
noaptea, şi revedea în
minte fiecare cuvânt,
fiecare sărut şi fiecare

atingere. Ultima oară îl
lăsase să-i scoată
sutienul, pe sub
cămaşă. Fuseseră
foarte stângaci
amândoi. Nu s-o vadă,
doar s-o atingă. Şi se

simţise uluitor. Ca o femeie. Nathan gemuse, şi Hannah se simţise puternică şi atractivă. Fusese aproape şocant pentru ea. Şi avusese dreptate

în privinţa lui - n-o
presa să facă nimic ce
nu era pregătită să
facă. Era răbdător şi
tandru. Şi oricum, era
sigură că foarte curând
avea să fie cu adevărat

pregătită. Intenţiona să meargă la un doctor ca să-i prescrie pilule contraceptive. Şi avea să folosească şi un prezervativ, bineînţeles. Nu era

proastă. Doar avea şaisprezece ani, nu? Şi îl iubea. Asta făcea să fie diferit. Asta schimba totul...

Nu-i plăcea să-l mintă pe tata. Bine,

asta nu era întru totul
adevărat. îi venea din
ce în ce mai uşor pe zi
ce trecea. Oricum însă,
nu făcea nimic greşit.
Avea dreptul să ia
decizii de una singură,

nu? I se părea că în
sfârşit apuca şi ea să-şi
trăiască viaţa. Cât
fusese mama bolnavă,
când murise mama...
durase atât de mult. Şi
tot restul vieţii ei

fusese pus în aşteptare.
Să fie cu mama. Să fie
cu tata, după aceea.
Acum era momentul ei.
Spera ca tata să
înceapă o relaţie cu

Jane. Aşa nu s-ar mai fi concentrat asupra ei.

Amanda

— La naiba. E sufocant de cald aici.

Amanda îşi scoase două din numeroasele

straturi de
îmbrăcăminte. Mark se
uită la termostat.
Optsprezece grade.
Amanda părea...
înfofolită, dar
minunată. Venise cu

trenul şi Mark tocmai o luase de la gară. Lisa şi Hannah erau la Waitrose.

— Hannah de-abia aşteaptă să te vadă!

— Ce mai face?

Mark ridică din umeri.

— Adolescentă tipică.

Amanda se strâmbă.

— Adolescenta tipică, plină de coşuri şi

fiţe. Sunt un coşmar. Eu ar trebui să fiu expertă...

— N-ai fost chiar aşa de rea.

— Am vrut să-ţi fac antrenament pentru Hannah!

Mark îi puse o ceaşcă de cafea în faţă.

— Deci... tu cum o duci? Arăţi grozav.

— Mă simt grozav.

Aşa şi era. Şi parcă se şi îngrăşase puţin, asta dacă nu cumva erau doar hainele de pe ea. Avea o mină sănătoasă.

— Să înţeleg că merge totul bine, cu tipul care ţi-a trimis CD-ul cu muzică?

Amanda îi zâmbi cu timiditate.

— Merge bine.

— Mă bucur. îmi spui şi mie ceva despre el?

— Ţi-ar plăcea precis. E superb, inteligent şi bun la inimă. Şi *atât* de bun cu

mine. O să fie arhitect.
Mai are cam doi ani. îşi
ia restul anului liber,
pentru că tatăl lui a
avut un accident.
Memento mori, aşa
ceva, ştii? Părinţii lui

sunt magnifici. Tatăl lui, Jeremy, a fost avocat. Nancy, maică-sa, a fost asistentă medicală, dar n-a mai profesat după ce a născut. Are doi fraţi, nu

l-am întâlnit decât pe unul. Are o soţie şi doi băieţi grozavi: năstruşnici, dar foarte simpatici. Sunt incredibil de apropiaţi, şi locuiesc într-o casă

superbă la marginea
mării. E un ger acolo
de nu-ţi vine să crezi,
pentru că nu vor să
aibă încălzire centrală,
dar e frumos. Sunt o
familie uluitoare. Simt

că mă potrivesc la perfecţie acolo.

Mark fu uimit să descopere că era gelos. O privea povestindu-i cu atâta însufleţire despre altă familie. Nu-

i plăcea. Se simţi dintr-odată inadecvat.

— Aici nu te potriveşti?

Nu ştia de ce făcuse o remarcă atât de

crudă. Amanda se schimbă la faţă.

— Nu asta am vrut să spun, Mark.

Vezi - asta era. El nu era tata. Era Mark. Nu-l deranjase niciodată

chiar atât de mult ca în clipa aceea.

— îmi pare rău. A fost o prostie.

— De ce îmi spui aşa ceva?

Părea abătută şi stupefiată, şi Mark îşi dori să nu fi spus nimic. Conversaţia cu Jennifer era un elefant enorm în colţul camerei.

— îmi pare rău. Eram puţin invidios, cred. Şi apoi, înainte să se poată opri: Ştiu, Amanda. Despre tatăl tău.

— Poftim? Acum părea uluită. Ţi-a spus mama?

— Nu, nu. Nu mi-a spus nici un cuvânt despre asta!

— Atunci Lisa?

— Nu. Jennifer mi-a spus.

— Lisa i-a spus lui Jennifer?

— Da.

— Am rugat-o să nu spună. Am rugat-o să nu spună.

Mark îşi coborî privirea spre masă. Se simţea de parcă

păşise de pe teren ferm într-o mlaştină.

— Nu cred că vreuna din ele a făcut-o din răutate.

Ceea ce nu era adevărat. „Răutate" era cuvântul perfect care să descrie ce făcuse Jennifer în seara aceea. Voise să

strice ceva. O amintire,
un sentiment...
— Dar aţi vorbit
toţi despre mine.
— Hannah nu ştie.
— 0, nu. Sigur că
nu. Doar trebuie s-o

protejăm pe Hannah,
nu? Micuţa de ea.
— Nu eşti corectă.
— Faptul că toţi
mă vorbesc pe la spate,
asta nu e corect.

— De ce eşti aşa de nervoasă? Suntem familia ta.

Amanda scoase un sunet de triumf.

— într-un fel. Sunt supărată pentru că nu

aveau dreptul să poarte vorba mai departe. N-am vrut să fii rănit.

— Hei... Mark îşi întinse o mână spre ea, ceva mai uşurat. Dacă asta era problema, o

putea rezolva. Nu m-a
rănit. Recunosc, am
fost şocat la început.
Dar sunt bine. Până la
urmă, eu n-am nici o
legătură cu povestea

asta. în privinţa ta ne-am îngrijorat toţi.

O maşină se opri în faţa casei. Hannah intră alergând, iar Lisa o urmă cu braţele pline de pungi de

cumpărături. Mark se duse să o ajute, în timp ce Hannah o îmbrăţişa pe Amanda.

— Hei, străino! Ce mă bucur să te văd!

Dacă Lisa avu impresia că Amanda o întâmpina cu răceală, nu întrebă nimic, fiind oprită de semnalele frenetice ale lui Mark. Cât timp Hannah era

cu ei vorbiră despre nimicuri. în cele din urmă, fata anunţă că trebuia să trimită nişte mesaje şi să mai înveţe pentru şcoală, aşa că se duse la etaj.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lisa pe sora ei. Pari nervoasă.

— Sunt nervoasă. I-ai spus lui Jennifer. Despre tatăl meu.

— De unde ştii asta?

— Pentru că i-a spus lui Mark.

— Ţi-a spus ţie? Lisa se întoarse spre Mark.

— Tu n-ai ştiut?

— Nu, dacă nu mi-ai zis nimic. Lisa se uită acuzator la tatăl ei vitreg.

— Măi să fie. Se pare că numai câteva

din liniile de
comunicaţie
funcţionează corect pe-
aici. Cele care n-ar
trebui.

— Mand...

— N-ar fi trebuit să-i spui, Lisa. Te-am rugat să nu-i spui.

— Nu m-am gândit că va dezvălui o confidenţă.

— Aşa cum ai făcut tu? Amanda pufni în râs. Da, exact!

— Am fost îngrijorată pentru tine.

— Şi cum anume avea să ajute asta la ceva?

— Nu ştiu, zise Lisa, părând ruşinată.

— Şi de ce Jen i-a spus lui Mark? Din

prea multă grijă pentru mine?

„Ca să mă rănească", se gândi Mark, dar nu îndrăzni s-o spună cu voce tare.

Lisa se aşează pe un scaun la masă lângă Amanda şi i se adresă pe cel mai blând ton cu putinţă.

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de supărată.

Dacă vrei să fii
supărată pentru ceea
ce s-a întâmplat cu
mama, atunci asta-i în
regulă, dar nu înţeleg
de ce faci atâta caz

pentru că am aflat cu
toţii. Chiar nu înţeleg.

— Sunt supărată
pentru toată chestia.
Nu pricepi?

Amanda, pe punctul
de a izbucni în plâns,
se întoarse
cu spatele şi apoi urcă
scările fără un cuvânt.
Iar Lisei îi veni şi ei
să plângă.

Lisa

Lisa nu îndrăznea să-i dea telefon. îi era teamă să-i audă răceala din voce, era îngrozită de pauze lungi şi stânjenite. Acasă ar fi

putut răspunde CeeCee. La serviciu risca să dea peste secretara lui sau un coleg. Care ar fi putut să ştie, sau ar fi putut să nu ştie. Ce făcuse

ea, ce se întâmplase, cum stăteau lucrurile între ei acum. Nu putea să-l sune.

Dar simţea nevoia să-l vadă. Nimic nu mergea bine. Nimic nu

putea fi bine fără el. Se simţea de parcă proceda greşit cu toţi oamenii pe care-i iubea.

Se aşează pe o bancă în faţa intrării şi îl

aşteptă să iasă de la birou. Sosise la 16:30 şi stătu acolo, abia mişcându-se, fără să citească, privind doar feţele oamenilor ce ieşeau din clădire, până

la ora 18, când Andy
ieşi şi o văzu. Se ridică
în picioare şi rămase
nehotărâtă, iar pentru
un moment şi el
rămase nehotărât, dacă
să plece sau nu. După o

pauză lungă, Andy făcu un pas lent către ea şi Lisa se prăbuşi iar pe bancă.

Andy se aşeză, dar lăsă un spaţiu mare între ei. Fără a o privi,

ţinea servieta ca pe un scut.

— Cum o duci?

— Ca naiba. El n-o întrebă ce făcea ea.

Andy nu arăta bine. Avea cearcăne la ochi.

— Andy... am...

Se întoarse să se uite direct la ea şi Lisa aproape îşi dori să n-o fi făcut. Era un adevărat şoc să vezi pe cineva care totdeauna

te-a privit cu dragoste,
tandreţe şi amuzament
cum te fixează acum cu
ostilitate şi furie.
Oricât de mult crezi că
meriţi să fii privit aşa,
oricât de mult te-ai fi

aşteptat la asta, tot e
un şoc, ca atunci când
sari în apa care ştiai că
va fi foarte, foarte rece.
— îmi pare rău.
Un mic pufnet
batjocoritor. O

îngustare a ochilor. Toată reacţia lui spunea: „Asta e tot? Asta e cea mai bună strategie pe care ţi-ai găsit-o?" Ascultă, Andy, reluă ea. Ştiu că e o

formulă care pare
stupidă. Ştiu că nu pot
repara lucrurile. Ştiu
că nu pot face totul să
dispară. Dar nu
înţelegi? E singurul
lucru pe care pot să-l

spun. Nu pot să dau
timpul înapoi. Nu-mi
pare rău că ţi-am spus.
A trebuit să-ţi spun. îmi
pare rău însă că am
făcut-o. îmi pare rău că
am fost proastă şi

nechibzuită şi atât de
egoistă şi am greşit...
atât de mult. îmi pare
rău. Te iubesc.

— Nu înţeleg.

— Poftim?

— Nu înţeleg cum pot coexista două lucruri pe deplin contradictorii.

— Ce vrei să spui?

— Nu înţeleg cum o persoană care mă

iubeşte ar fi putut face
aşa ceva. Nu mai părea
furios acum, şi nu o
mai privea. Părea
nedumerit şi se uita în
jos, la pământ. Sigur că
par naiv şi, probabil, un

idiot. Dar nu le poţi
face aşa ceva
oamenilor pe care-i
iubeşti. Ar fi poate de
înţeles când nu iubeşti
pe cineva, sau ţi-a
trecut dragostea

pentru el, sau dacă nu
l-ai iubit niciodată de
fapt, sau spui că-l
iubeşti, dar de fapt nu
ştii ce înseamnă asta cu
adevărat, sau nu
vorbeşti cu adevărat

serios. N-am venit cu
ultima ploaie. Sunt un
bărbat adult, divorţat.
înţeleg unele lucruri de
genul acesta. Dar dacă
iubeşti cu adevărat pe
cineva, adică dacă eşti

încă îndrăgostită cu
adevărat de el, atunci
vrei să fii cu el, vrei să
stai cu el. Dacă iubeşti
pe cineva în felul ăsta,
nu înţeleg cum poţi să

faci aşa ceva. Nu are nici o logică.

— Nici pentru mine n-are nici o logică.

— Dar a avut la un moment dat. Ai făcut-o, Lisa. Ai făcut sex cu el,

cu bărbatul ăsta, şi
apoi te-ai dat jos din
patul lui, sau din
maşina lui, sau oriunde
naiba aţi fost, şi ai
venit acasă la mine, şi
m-ai lăsat să-ţi spun că

te iubesc, şi m-ai lăsat
să fac dragoste cu tine,
şi ai spus că o să te
măriţi cu mine.

— Şi aş vrea mai
mult ca orice să nu fi
făcut asta.

Andy zâmbi.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu pricepi? Nu este asta. Nu e ceea ce ai făcut. E ceea ce reflectă despre sentimentele tale faţă

de mine. Peste *asta* nu
pot trece. Asta nu pot
să-mi scot din cap când
mă întind în pat
noaptea. Nu e imaginea
cu voi doi împreună.
Nu e o gelozie

întunecată, posesivă,
aşa ca-n filme. Asta
crezi tu că e. La asta
m-aş fi aşteptat şi eu,
probabil. Dar nu e asta.
E imaginea *noastră*
împreună. Nu că m-ai

minţit. Ci faptul că nu ai simţit-o cu adevărat când mi-ai spus că vrei să fii cu mine.

Lisa rămase tăcută preţ de un minut, apoi ridică din umeri. Acum

amândoi aveau lacrimi în ochi.

— Nu ştiu cum să repar asta.

— Nu cred că poţi.

Andy răsuflă adânc şi-şi apăsă degetele în colţul ochilor.

— Nu se poate să se termine aşa! exclamă ea panicată.

— Cred că aşa trebuie să fie, zise el ridicându-se.

— Nu vreau să se termine aşa.

— Nici eu, Lisa.

— Atunci nu lăsa să fie aşa.

Trebui să se lupte cu impulsul de a-l apuca de picioare, de a-l împiedica fizic să plece de lângă ea. Pentru o

secundă fu convinsă că avea să urle.

Andy nu mai rosti nici un cuvânt.

îl privi îndepărtându-se, până când fu absorbit în

mulţimea trecătorilor.
Nu-i păsa unde era sau
cine ar putea-o vedea.
Se prăbuşi la loc pe
bancă şi rămase acolo
multă vreme, plângând.

Mark

De vreo zece ani, de când Vince se mutase în zonă, Mark lua periodic prânzul cu fratele său. După multă vreme, era prima dată când locuiau în acelaşi

oraş. Vince se dusese la Durham să studieze ştiinţele veterinare în anul în care Mark se înscrisese la Bath. Nu fuseseră deosebit de apropiaţi în copilărie

sau în tinereţe, dar
după ce Mark se
însurase cu Barbara şi
Vince se însurase cu
Sophie, şi se născuseră
Hannah şi verişoara ei
Bethany, relaţia lor se

revigorase. Faptul că aveau în sfârşit un punct comun îi ajutase să pună bazele unei noi prietenii, pe care amândoi o preţuiau. Cum ambii părinţi le

muriseră, această
legătură de familie
avea o semnificaţie
deosebită.

Vince se comportase
extraordinar când
Barbara se

îmbolnăvise. El şi Sophie o luaseră pe Hannah acasă la ei în multe ocazii. Sophie le adusese mâncare gătită şi luase cu ea coşuri pline de rufe de spălat.

Vince fusese grozav şi în acele momente de tăcere stingheră care apar atât de frecvent la căpătâiul unui muribund. Nu încercase să le umple

cu ceva, ci stătuse pur
şi simplu alături de el.
Şi, de multe ori, îl luase
într-o îmbrăţişare
stângace, masculină,
când Mark plânsese,
nici atunci nefiind

tentat să vorbească
pentru a-i acoperi
hohotele de plâns
gâtuite.

Acum, Mark stătea
cu el într-un bar, având
în faţă a doua halbă din

seara aceea, şi-i
povestea despre Lisa,
care se mutase în casa
părintească. Apoi îi
spuse despre Jane.
Trebuia să spună cuiva.
Gândul acesta îl

împovărase enorm în ultimele câteva săptămâni. Vince ascultă fără să întrerupă, sorbind din când în când din bere.

— Mă simt ca un nemernic, conchise Mark.

— De ce? Mi se pare că şi ea a vrut să se întâmple ce s- a

întâmplat la fel de mult ca tine.

— A vrut şi ea ceva. Dar nu sunt sigur că a vrut acelaşi lucru pe care l-am vrut şi eu.

— Ce anume?

— Sincer? Am vrut pur şi simplu să fac sex cu o persoană în afară de mine. N-ai idee cât de mult timp a trecut. De fapt, probabil ştii cât de mult timp a

trecut. Mult prea mult.
Şi-mi pare rău dacă
asta mă face un fel de
animal, dar pur şi
simplu am vrut să fac
sex rapid, în linişte,

plăcut, şi după aceea s-o şterg naibii de acolo.

— Şi crezi că doar pentru că e o femeie, ea a vrut o „relaţie"? N-oi fi eu Germaine Greer[21], dar nu crezi că

este o generalizare cam prea largă?

— Nu doar pentru că e femeie. Pentru că e genul acela de femeie. Am petrecut o

seară întreagă cu ea. E o femeie... de treabă...

— Şi tu nu eşti un tip de treabă?

— Aşa am crezut. Până atunci.

— Doamne sfinte, Mark. *Eşti* un tip de treabă. Nu te mai pedepsi singur! Din câte-mi dau eu seama, aţi luat cina, v-aţi plăcut şi aţi „făcut-o".

Sfârşit. Amândoi
sunteţi liberi. Amândoi
sunteţi adulţi. Amândoi
aţi făcut ceea ce voiaţi
să faceţi. Vorbeşti de
parcă i-ai strecurat un

drog în pahar, sau mai
ştiu eu, şi-ai violat-o.

— Deci tu crezi că
e în regulă?

— Păi, eu nu-ţi
sunt mamă. Nu sunt eu
busola ta morală. N-ar

trebui să conteze ce
părere am eu. Dar, din
moment ce mă întrebi,
da. Cred că e în regulă.
Cred că e un lucru bun,
de fapt. Şi tot aşa crede
şi Soph.

— Cum adică şi Soph? întrebă Mark, fără să-i vină să creadă. I-ai spus lui Sophie?

— Bineînţeles că da. Aveam nevoie de perspectiva unei femei,

după ceea ce mi-ai spus
aseară la telefon.

— Şi ea crede că e
bine?

Iritarea fu înlocuită
de curiozitate. Vince
avea dreptate.

Perspectiva feminină
era cea mai importantă
în cazul acesta. I-ar fi
spus şi el Lisei, dacă ar
fi avut curajul. Cât
despre Barbara, ar fi
mormăit ceva în genul:

„Era şi timpul,
tăntălăule".

Vince dădu din cap şi-şi goli halba.

— Mai vrei una?

— Da, te rog.

îşi ridică mâna către barman, care veni să le reumple halbele.

— Mi-a spus să te întreb dacă o să te mai întâlneşti cu ea, iar dacă spui nu, de ce nu?

— Ea îţi indică tot ce trebuie să spui?

— Cam da. Despre lucrurile de genul ăsta. Am nevoie de un translator oficial, acasă. Bethany e aşa

de afurisit de
ultrasensibilă în ultima
vreme, încât trebuie să
am o permisiune în
triplicat ca să-i adresez
măcar un cuvânt.
Efectiv mă gândesc să

pun o sobiţă şi o saltea
gonflabilă în magazie şi
să mă mut acolo. Până
când toţi hormonii îi
termină de... răbufnit...
sau ce-or fi făcând
hormonii ăştia.

Bethany era cu doar câteva luni mai mare decât Hannah. Semăna cu Britney Spears. Mark fusese întotdeauna vag speriat de ea - chiar şi când

era mică. Ca
adolescentă, era
absolut
înspăimântătoare.
Hannah nu avusese
şansa să fie o
adolescentă

înspăimântătoare.
Trecuse prin această
perioadă când se
îmbolnăvise Barbara.
Din fericire, o avusese
pe mama ei alături
când îşi cumpărase

primul sutien şi aşa mai departe. Bethany se pare că sărise direct de la primul sutien adolescentin la stadiul de vampă, cu sâni foarte greu de ignorat.

Dacă Hannah voise să
facă circ şi fiţe, să se
certe şi să fie o rebelă,
îşi suprimase foarte
bine impulsurile.
Avusese o criză sau
două, nu mai multe.

Până recent. Bine, nici acum nu era un înger, dar tot părea să fie, în comparaţie cu chinurile prin care-i trecea Bethany pe Vince şi Sophie.

Mark se simţea extrem de uşurat - faptul că i se confesase lui Vince îl ajutase deja. Nu-i pomenise şi de discuţia cu Jennifer. Nu voia să ştie nimeni

niciodată. Era destul de gravă tensiunea care se instalase între Amanda, Lisa şi ea. Ce nenorocită de ceartă. îşi dorea ca Barbara să fi luat secretul cu ea în

mormânt. Pur şi simplu nu vedea ce efecte pozitive avusese faptul că Amanda ştia adevărul. Deocamdată, nici unul.

Relaţia cu Jane era însă altceva. Se întâmpla în prezent, nu în trecut.

— Deci o să vă mai vedeţi.

— Trebuie, mi-am lăsat un nenorocit de tricou la ea. Taci! se răsti Mark auzindu-l pe Vince cum chicotea. în plus, fetele sunt colege de şcoală. E clar că o

să dăm unul de celălalt din când în când.

O evitase, bineînţeles. Nu era chiar atât de dificil. Nu o vizitase încă să-şi recupereze tricoul. Şi

ea nu-l urmărise. îi
văzuse maşina la
şcoală, cu o zi înainte.
Amândoi întârziaseră.
încercase o anumită
jenă pentru că trecuse
pe lângă maşina ei fără

să oprească şi parcase
pe strada alăturată.
Dar pe ea n-o văzuse,
aşa că poate nici ea nu-
l văzuse. Totuşi, era o
dovadă de laşitate.
După cum tocmai

spusese, era
obligatoriu să se
întâlnească la un
moment dat - mai bine
să treacă odată de
stânjeneala iniţială.

— Nu asta voiam să spun. Am întrebat dacă o să mai ieşiţi împreună.

— Nu ştiu.

— Ascultă, dacă-ţi place de femeie, dacă

te face să te simţi bine, care naiba-i problema?

— Mi se pare neloial.

— Asta-i o tâmpenie, amice, şi o ştii foarte bine. îmi

pare rău, dar aşa e. Şi asta nu e de la Sophie, ci fix de la mine. Nu poţi rămâne singur acasă pentru totdeauna. Nu-i poţi pretinde lui Hannah să

fie soţia ta surogat. O să te părăsească înainte să te dezmeticeşti.

— N-o tratez aşa! exclamă el indignat.

— Nu crezi tu asta, dar aşa faci. Ascultă, e grozav că sunteţi atât de apropiaţi, dar Hannah trebuie să aibă propria ei viaţă. Dumnezeu ştie că biata

fată a trecut deja prin
destule, pe când trăia
Barbara. Doar nu vrei
să stea acasă cu tine
următorii trei ani, să-ţi
ţină companie. Nu ar
trebui să vrei asta

pentru nici unul din voi. Trebuie să ai şi tu viaţa ta, Mark. Trebuie să ieşi din situaţia asta la un moment dat.

— Am o viaţă!

— O viaţă de doliu.

— Nu există un moment corect sau greşit în care să ieşi din doliu.

Mark se simţea încolţit, ca într-o ambuscadă. Tonul vocii

îi fusese mai aspru
decât se aşteptase.

— Nu, nu există. Şi
nu te enerva pe mine.
încerc să te ajut.
Bineînţeles că nu
există. Dumnezeu ştie

că aş fi pierdut fără
Sophie. Aş prefera să-
mi pierd braţul drept.
Amândoi ştim cât de
mult ai iubit-o pe
Barbara, cât de dor ţi-e
de ea. Poate că nu eşti

pregătit. Poate că n-o să fii pregătit încă un an sau doi. Habar n-am, nu sunt expert în aşa ceva. Şi nu e nici o problemă în asta. Dar rahatul ăsta, cum că ai

fi neloial, e exact asta: un rahat. Vrei să-ţi spun ce-ar fi zis Barbara?

— Nu.

— Prin urmare, iată sfatul meu: nu te

ascunde în spatele
acestor cuvinte. îţi
place de femeia asta,
te-ai distrat cu ea?
Atunci întâlneşte-te iar
cu ea. Bucură-te de ea.
Nimeni n-o să facă

vreun comentariu, în
afară poate de acela că
meriţi şi tu puţină
fericire. Nimeni nu
spune că trebuie să te
însori cu ea, nu?

Se exprima la fel ca Hannah.

Amanda

Cele trei surori („Le sunt soră doar pe jumătate, îşi dădu seama Amanda. Ce

gând ciudat.") stăteau la masa de bucătărie a lui Jennifer într-o tăcere tensionată şi incomodă, aşteptând să vadă care va vorbi prima. Aveau între ele

un ceainic mare, lapte, zahăr şi o farfurie cu prăjiturele. Parcă ar fi fost la întrunirea unei asociaţii de femei, se gândi Lisa. Nu fusese niciodată aşa, îşi dădu

seama Amanda. De
obicei era o hărmălaie,
cu toate vorbele
tăioase, paradele şi
eschivele vieţii de
familie, cu tachinări, cu

glume intime. Acum nu era deloc distractiv.

Două conversaţii telefonice le aduseseră acolo.

Amanda îl sunase pe Ed şi-i spusese ce se întâmplase.

— Vin acasă.

Era „acasă" pentru ea deja? îşi făcuse deja bagajele.

Era extrem de bună la făcut bagaje.

— Nu, nu veni, te rog, zisese Ed, după care tăcuse un moment.

— Ce vrei să spui?

Se aşteptase la un îndemn de a se grăbi spre gară. La o promisiune de refugiu.

— Trebuie să aranjezi chestia asta,

înainte să plecăm în călătorie.

— Nu.

— Ba da. Ed trase adânc aer în piept. Ascultă-mă, Amanda. Te iubesc. Te iubesc din

tot sufletul. Nu aşa îşi
imaginase ea că i-o va
spune şi că o va auzi,
deşi ştiuse deja de ceva
timp că era adevărat.
Era prima dată când o
spusese. îşi dori să-i fi

văzut chipul în timp ce rostea acele cuvinte. Şi vreau să merg „în călătorie" cu tine, urmase el. Nu vreau să „fug" cu tine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba cred că înţelegi. Dacă eşti cinstită cu tine. Tot mereu fugi. Când situaţia devine grea.

Aşa ai făcut mereu,
într-un fel, cred că ai
fugit toată viaţa. Poate
că tocmai din cauza
asta. Nu mai face asta.
Schimbă-ţi obiceiul.
înfruntă- 1, rezolvă-l şi

apoi putem merge oriunde vrei. Apoi îi repetă: Te iubesc.

Uau!

Lisa o sunase pe Jennifer.

— I-ai spus lui Mark despre scrisoarea Amandei!

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că Mark i-a spus totul

Amandei, care e acasă, apropo.

— O, Doamne. De ce-a făcut asta?

— Nu ştiu. Presupun că a vrut să discute cu ea despre

asta, iar eu am ajuns să
primesc un şut în fund.
Mersi frumos pentru
nimic.

— îmi pare rău.

— Eşti o proastă.

De ce i-ai spus şi lui?

— Ştiu că sunt o proastă. N-am vrut să-i spun. Pur şi simplu... mi-a scăpat.

— Da. Bine. Nu o să fiu numai eu personajul negativ. O s-

o aduc pe Amanda pe
la tine şi toate trei o să
discutăm
despre asta.

— OK.

— A, Jen? Nici să
nu îndrăzneşti să începi

cu teoria ta despre
Heywoods. M-auzi?
    După ce închise,
Jennifer rămase lângă
telefon rozându-şi
unghia de la degetul
mare. Era evident că

Lisa nu ştia nimic despre ceartă, aflase numai despre dezvăluire. Cel puţin Mark ţinuse secretul ruşinos al comportamentului ei

numai pentru sine. Se simţea şi acum îngrozitor din cauza asta. îi venea să plângă de fiecare dată când îşi aducea aminte. Dar, la urma urmei, voia să

plângă foarte des în acea perioadă. Ura distanţa dintre ei. De mai multe ori ridicase telefonul să-l sune. Să-şi ceară iertare din nou pentru ceea ce-i

spusese. Dar i se părea
o gafă atât de uriaşă,
încât nu avea idee cum
ar fi putut-o repara.
Nici măcar nu ştia de
unde îi veniseră toate
cuvintele acelea, deşi

era evident, chiar şi
pentru ea, că băutura îi
scosese la suprafaţă
nişte probleme reale.
Nu-şi amintea chiar
totul, dar ştia că
spusese nişte lucruri

oribile şi răutăcioase. Interpretase tăcerea lui Mark ca pe un semn de dezgust şi se temea că distrusese pe vecie legătura dintre ei, dar nu îndrăznea să afle.

Şi acum trebuia s-o înfrunte pe Amanda...

— O să încep eu, zise aceasta, odată ce Jennifer termină de servit ceaiul. Presupun că vi se pare că a fost o

reacţie exagerată din
partea mea. Şi,
probabil, a fost. Poate
că nu contează cu
adevărat cine e la
curent. Mi-ar fi plăcut
să fiu eu persoana care

să ia deciziile astea, şi
simt că tu, Lisa, mi-ai
înşelat încrederea, şi că
tu, Jennifer, te-ai
amestecat în ceea ce
nu te privea. Dar ai
dreptate, Lisa. Nu e o

chestiune chiar aşa de importantă. Cred că motivul pentru care sunt atât de furioasă e că nu pot face nimic cu informaţia asta. Nu am nici o pistă pe care să

mă îndrept. Mama a
murit. Tata a murit.
Mark nu ştia nimic
despre asta. Am toate
întrebările astea fără
răspuns. Şi asta mă
macină îngrozitor.

Vestea a venit pe
fundalul unei chestiuni
care m-a deranjat
totdeauna puţin,
continuă ea după o
clipă. întotdeauna m-
am simţit de parcă eu

am căzut în spaţiul gol
dintre două familii. Cea
pe care voi două aţi
avut-o cu mama şi tata
şi cea nouă pe care a
avut- o ea cu Mark şi
Hannah. Ca sindromul

copilului de mijloc, dar cu un element în plus. Zâmbi vag. Probabil că vi se pare o aiureală.

— Nu, răspunse Jennifer.

— Şi, de asemenea, mi-a atacat felul în care am văzut- o mereu pe mama. Şi am urât chestia asta. Ea a fost tot ce- am avut, ştiţi. „Adevăratul" meu tată

a fost în mare măsură
penibil. Tatăl grozav nu
era de fapt tatăl meu.
Nu o aveam decât pe
mama. M-am înfuriat la
culme pe ea când am
aflat că n-a fost

perfectă. Fusesem mult mai fericită să dau vina pe tata pentru ceea ce s-a întâmplat între ei şi pentru ce ni s-a întâmplat nouă ca familie. Iar acum aflu

că n-a fost vina lui. Sau nu întru totul vina lui.

— A căzut de pe piedestalul ei.

— Exact.

— Şi atunci unde e acum?

— Pe pământ, ca noi toţi, restul.

— De fapt, e sub pământ...

— Mă oripilezi.

— Nu mai mult decât te-a oripilat comportamentul ei.

— Lisa! Termină!

— Ei haideţi acum, amândouă. Nu vă mai crispaţi aşa. Pentru

numele lui Dumnezeu, gândiţi-vă puţin. Şi ce dacă? Mama a fost o persoană adevărată, nu o sfântă. Sunt mult mai interesată de ce se întâmplă cu viii. De ce

nu e bine la noi, nu de
ce nu a fost bine la ea.
Eu sunt prea afurisit de
independentă ca să las
pe cineva să mă
iubească. Jennifer e
mult prea afurisit de

mândră ca să
recunoască faptul că ea
şi Stephen au o
problemă. Sau mai
multe probleme. Cine
naiba ştie? Amanda
fuge de orice problemă.

Toate avem baiul nostru, fiecare în felul ei. Dacă vrem să vedem ce defecte avea mama, nu trebuie decât să ne uităm la defectele şi slăbiciunile pe care le-

am moştenit. Uite-aşa.
încă n-am apucat să
aflu care e călcâiul lui
Ahile la Hannah, dar
sunt sigură că şi ea are
unul. Incapacitatea
mamei de a trece pe

lângă o prăjitură cu
cremă proaspătă,
probabil. Sau insistenţa
ei că nu poţi să porţi o
poşetă maro cu haine
negre.

Amanda izbucni în râs.

— Vacă aiurită ce eşti!

— Cine spune aia e.

— Mama v-ar da cap în cap chiar în clipa asta.

— Aş vrea să-i dau eu în cap.

— Bine. Hai că te duc cu maşina până pe

nenorocitul ăla de
câmp. Poţi să înjuri
până te albăstreşti, şi
apoi să dai cu piciorul
în bulgări. De pământ,
bineînţeles. Crezi că

asta o să te ajute la ceva?

— Nu!

— Vrei să-i dai un şut lui Jennifer?

— Lisa! exclamă Jennifer, şocată.

— Nu!
— Mie?
— Probabil că nu.
— Bine. Păi, cam asta ar fi. Cum spunea Hannah? Construieşte un pod şi treci odată pe

el. Eu pot să trăiesc cu gândul la persoana care a fost ea şi lucrurile pe care le-a făcut. O iubesc tot atât de mult. întotdeauna o voi iubi.

Când Amanda îl sună pe Ed în seara aceea, nu reuşi să-i explice cum de un consiliu de război care începuse atât de tensionat se terminase

cu trei surori (vitrege
sau nu) râzând cu
lacrimi de tristeţe,
uşurare şi furie,
plângând-o şi
celebrând-o pe mama
lor, şi mâncând

prăjituri proaspete cu cremă.

Mark

Mark se înapoie prin barul aglomerat cu două halbe de Old Peculiar în mâini. Andy

alesese o masă din
capătul sălii, departe
de tonomat şi de tinerii
ieşiţi de la lucru. Era
mai linişte acolo, deşi
tot se auzea muzica
prin difuzoare. Aşează

halbele pe masă,
stropind puţin dintr-
una pe suportul de
carton, şi scoase două
pachete de chipsuri
Ready Salted din
buzunarul jachetei.

— M-am gândit că poate o să-ţi fie foame.

Andy îşi ridică halba şi bău cu poftă, fără toast şi fără să-i întâlnească privirea.

Mark nu-i spusese Lisei că-l sunase pe Andy. Lisa credea că se întâlnea cu Vince în seara aceea. Oricum, ea ieşise cu Amanda. Spera că fetele aveau

să rezolve situaţia
dintre ele. Atmosfera
acasă fusese
tensionată, ca să nu
spună mai mult. Nu-şi
amintea nici o altă
ocazie când Amanda să

fi fost atât de
mânioasă. Ea şi Lisa
erau hotărâte să o ţină
pe Hannah pe dinafară,
aşa că se mutau, când
una când alta, în
funcţie de unde era

sora lor mai mică. Era epuizant.

Fusese oarecum surprins când Andy îi acceptase invitaţia. Totul părea lipsit de speranţă. Totuşi, îl

sunase, şi acum erau
faţă în faţă. Mark
inspiră adânc şi plonjă
în apele infestate cu
rechini în care venise
să înoate.

— Poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea dacă vrei...

— Dacă voiam asta, n-aş fi acceptat să mă întâlnesc cu tine aici, nu? zâmbi vag Andy.

— Presupun că nu.

Se gândise că erau prieteni, ei doi, dar dacă Andy şi Lisa nu se împăcau, Mark ştia că probabil nu aveau să se mai întâlnească

niciodată. Sunt stranii relaţiile pe care le ai cu partenerii copiilor tăi. Mai intime decât cele pe care le ai cu majoritatea propriilor tăi prieteni, dar şi mai

fragile. îi plăcuse
întotdeauna de Andy. îi
plăcuse că avea un simţ
al umorului flegmatic şi
o atitudine amabilă. îi
plăcea că Andy nu
simţea mereu nevoia să

umple orice tăcere. îi plăcea cum se purta cu Lisa.

Barbara declarase întotdeauna că Andy era omul potrivit pentru fiica ei. Nu

avusese neapărat
aceeaşi impresie
despre Stephen şi
Jennifer. în noaptea de
dinaintea nunţii lor îi
spusese că le ţinea
pumnii. Dar

întotdeauna se gândise
că nu era nevoie să
facă asta pentru Andy
şi Lisa, deoarece
potrivirea dintre ei era
evidentă. Spunea că
Andy îi reamintea de el,

puţin, poate tocmai pentru că Lisa îi semăna ei atât de mult.

Iar acum Mark voia să vadă dacă îi putea ajuta în vreun fel.

— Presupun că nu.

— Ce mai face?

— Arată cam la fel de bine ca tine.

Andy îşi lăsase părul să-i crească până la guler. Avea un aspect răvăşit şi cam

neîngrijit. Costumul de pe el ar fi trebuit călcat şi pantofii îi erau prăfuiţi. în plus, slăbise considerabil.

— Mersi!

Mark se rezemă pe coate.

— E într-o stare groaznică. N-am văzut-o niciodată aşa, Andy. Şi nu-ţi spun asta doar să te fac să-ţi fie milă

de ea. Dar vreau să ştii. Nu doarme, abia mănâncă. Plânge mereu, e... are inima frântă.

Andy îşi frecă ochii cu degetele.

— Presupun că ştii totul?

Mark nu voia să vorbească în cod.

— Ştiu despre... aventura pe care-a

avut-o, da. Sper că nu te deranjează.

— Deranjează? Andy părea vag amuzat.

— Că nu te deranjează că mi-a spus şi mie.

— Nu, asta nu mă deranjează. Nu e vorba de nici un machism aici, te asigur.

— Te cred. Atunci, da, ştiu ce s-a întâmplat.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce crezi?

— Despre ce-a făcut?

Andy încuviinţă.

— Ei bine... întrebarea îl buimăci pentru o clipă. Nu era evident? Cred c-a fost o

tâmpită. Efectiv nu ştiu ce naiba a gândit, ca o proastă, şi nu cred că ştie nici ea. Andy încuviinţă din nou. Nu vreau să-i găsesc scuze deloc, Andy, te rog să

mă crezi. Nu există nici o scuză pentru un asemenea comportament. Este stupid, crud, distrugător şi necinstit. Dumnezeu ştie că nu

sunt un expert. Nu ştiu
dacă a făcut-o ca să te
ţină la distanţă, sau să
te testeze, sau... sau
dacă nu era doar...
puţin nebună. Nu ştiu
de ce. Dacă aş fi în

locul tău, aş înţelege
exact ce simţi. Sau cum
îmi imaginez că te
simţi. Dar, pe cât de
mult îţi poate folosi,
vreau să-ţi spun un
singur lucru pe care-l

ştiu cu deplină certitudine: te iubeşte.

— Ce te face atât de sigur de asta?

— Nu ar fi în starea în care e acum dacă nu te-ar iubi.

Andy nu zise nimic, aşa că Mark îi puse întrebarea la care voia de fapt răspunsul.

— Tu ce simţi?

Şi primi răspunsul pe care-l sperase.

Răspunsul care
însemna că mai era
speranţă.

— O iubesc.

— Ştiam asta.

Amândoi băură în
linişte. Era o tăcere

tristă, dar nu stânjenitoare.

în cele din urmă, Andy îşi puse halba pe masă.

— Nu încerc s-o pedepsesc.

— Nu.

— Dar pur şi simplu nu ştiu dacă ne putem reveni vreodată din asta. Dacă eu pot. E un clişeu, nu? Iartă şi uită. Fie una, fie

cealaltă. Sau amândouă. Nu ştiu care e mai importantă.

— Cred că trebuie să fie amândouă.

— Ştiu.

— Şi cred că amândouă trebuie să fie reale.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu te poţi forţa să simţi aceste lucruri.

Dacă o ierţi, trebuie s-o ierţi sută la sută. Şi dacă uiţi, atunci trebuie să uiţi pentru totdeauna. Adică să nu mai menţionezi asta niciodată. Să nu

readuci vorba în nici o
ceartă. Să nu o
foloseşti ca pe o armă
sau un element de
târguială, sau ca scuză.
Trebuie să dispară.

— Asta pare imposibil.

— Numai tu ştii dacă e posibil sau nu.

— Crezi că abilitatea mea să fac

sau nu asta depinde de
cât de mult o iubesc?

Mark se gândi
pentru o clipă.

— în întregime.

— Deci dacă o iubesc de-ajuns, pot să fac asta?

— Cred că da.

— Tu ai fi putut s-o faci, dac-ar fi fost Barbara?

— După criteriile astea... da. Am iubit-o mai mult ca orice. Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era s-o pierd. Se uită la berea din halbă, în

timp ce ironia acestei fraze îi copleşi pe amândoi. Apoi, fără a ridica privirea, şopti: N-o pierde pe Lisa, Andy.

20 Persoană care exercită un control total asupra alteia; după hipnotizatorul malefic omonim din romanul *Trilby* de George du Maurier. (n.red.)

Celebră exponentă a feminismului de la sfârşitul secolului XX (n.red.

)aprilie

Jennifer

în opinia lui Jennifer, cuvintele „schi" şi

„vacanţă" nu puteau fi folosite în aceeaşi propoziţie. Organiza nenumărate vacanţe pentru zeci de oameni în fiecare an, oameni pentru care un

weekend la
Grindelwald, sau
Pastele la Val d'Isère,
sau o săptămână de
schi în Canada
însemnau raiul pe
pământ. Pentru ea,

schiul era un chin. O vacanţă era ceva ce te relaxa, care-ţi permitea să-ţi reîncarci bateriile, care te scotea din stres şi îngrijorare. Iar

schiatul nu făcea acest lucru.

Bob Newhart scrisese o scenetă foarte distractivă despre felul în care Sir Walter Raleigh

introdusese tutunul în
Anglia. Explicase cum
iei o frunză de la o
plantă, o răsuceşti, ţi-o
vâri în gură şi da, Walt,
da, Walt, îi dai foc!
Tatăl ei avusese

înregistrarea pe vinii, când era ea mică. O asculta şi râdea până îi dădeau lacrimile, deşi auzise poanta de o sută de ori.

Schiatul era exact ca fumatul. Nu avea absolut nici o noimă dacă îl explicai. îţi legi nişte scânduri înguste de lemn de picioare - şi apropo, îţi îngheaţă

fundul de frig în timp
ce faci asta - apoi eşti
târât până în vârful
unui munte, de unde te
azvârli în jos şi încerci
să ajungi la poale cât
de rapid posibil. Nu

avea nici un sens. A, şi
te costă mii de lire. Ca
să te sperii de moarte.
Şi să faci rost de nişte
dureri musculare cum
nu poţi să obţii nicăieri,
făcând nimic altceva.

Jennifer aştepta la rând la telescaun şi se uita la oamenii din jurul ei. Muntele mişuna de schiori. Oare chiar se distrau toţi de-adevăratelea? I se

părea atât de bizar. îşi târşâi schiurile înainte, disperată să rămână pe urmele persoanei din faţa ei. Nu puteai să-ţi laşi nici o clipă garda jos, trebuia să te

concentrezi încontinuu. Dacă aveai atenţia distrasă cădeai. Şi apoi trebuia să te ridici. Cu demnitate. Şi viteză. Mulţimea ce se îngrămădea în spate nu

avea timp pentru cei ce
cădeau. Nu era permis
nimic care să le
împiedice ascensiunea
până în vârful
muntelui.

Era ca în *împăratul Muştelor.* îşi simţi fiecare muşchi din corp încordându-se când scaunul veni în spatele ei, apoi o prinse brusc la jumătatea coapsei, şi

porni. Pe deasupra, trebuia să te asiguri că aveai beţele aşezate corect înainte ca bara de siguranţă de deasupra capului să se lase peste tine şi să te

prindă în capcană,
altfel nu te puteai da
jos în vârf. După ce
termină cu succes
această manevră,
Jennifer se uită la
tovarăşii ei de călătorie

din stânga. Trei bărbaţi tineri, cu nişte bărbi ciudate, în jachete voluminoase la modă, pe snowboarduri. Ei - asta era cu totul altceva. Cei trei o

ignorară complet,
pălăvrăgind între ei
gălăgios în ceea ce i se
păru a fi germană.
Făceau totul să pară
atât de simplu, naiba
să-i ia, cu braţele

fluturând în gesturi
expansive, cu râsete
relaxate. Mâinile ei
erau încleştate strâns
pe bară, cu
încheieturile degetelor
albite pe sub mănuşi.

Aceasta era o problemă vestimentară mai grea ca oricare. Chiar şi o femeie de cincizeci de kilograme arăta ca un yeti în costumul acela.

Se întoarse către dreapta. Era atât de frumos acolo, în vârf! Exact aşa cum o rundă de golf strica o plimbare bună, tot aşa schiatul strica un peisaj

superb pentru ea. Dacă ar fi putut să stea într-o troică (habar n-avea ce era de fapt o troică, dar suna imposibil de romantic), acoperită în blănuri şi pături, şi să

fie purtată pe acolo, ar
fi în al nouălea cer.
Zăpada era atât de
albă, copacii atât de
frumoşi - crengile verzi
ale coniferelor erau
presărate cu pudră

albă. Aerul era pur -
puteai efectiv să simţi
gustul de nimic din el.
Şi în depărtare, cerul
avea acea nuanţă
anume de albastru pe
care n-o vedeai

aproape niciodată
acasă. Minunat. Chiar
şi cu şoşoni, la o
plimbare. Şi asta ar fi
fost minunat. însă
această nevoie
neîncetată de viteză şi

spaima pe care i-o provoca stricau totul.

Acesta era cel de-al şaptelea an al ei. Fusese şocată când îşi dăduse seama. Amândoi fuseseră

novici prima dată când veniseră acolo, nu mult după ce se căsătoriseră. Nici unul din ei nu schiase în copilărie, se părea că moda cuprinsese

recent clasa de mijloc. Stephen avea nişte prieteni la serviciu care voiau să închirieze împreună o vilă, şi amândoi fuseseră entuziasmaţi. Jennifer

era în formă foarte
bună, alerga fără efort
pe distanţe lungi,
participase la câteva
semimaratoane şi îi
plăceau o mulţime de
sporturi pe care le

încercaseră împreună,
mai ales în primii lor
ani. Stephen fusese
bun la toate. Avea o
abilitate înnăscută
pentru sport. Fusese
cercetaş la şcoală,

câştigase concursurile Ducelui de Edinburgh şi practicase cu succes aproape orice sport încercase vreodată. O convinsese şi pe ea să se apuce de

windsurfing şi apoi, văzând că fusese un succes, cu deltaplanul şi parapanta. Cu toate că nu era deosebit de bună la nici una din ele, îi plăcuse să

încerce. îi plăcuse şi să fie cu el. Ştia că nu o deranjau nici viteza, nici înălţimile... numai combinaţia dintre viteză, înălţimi şi zăpadă.

Sentimentul pe care-
l ai stând în vârful unei
piste care nu e câtuşi
de puţin verde, cu
zăpada zburând pe
lângă tine la un unghi
în care albeaţa

strălucitoare face orice calcul aproape imposibil, dar care ştii că e afurisit de abrupt - asta nu semăna cu nici o altă experienţă din viaţa ei.

Poate că începuse la o vârstă prea înaintată. Amanda ştia să schieze, familia unui prieten o dusese la schi pe când avea cam optsprezece ani, şi deşi Jennifer n-o

văzuse niciodată cu
ochii ei, ştia că era la
un standard rezonabil.
Făcuse chiar şi un curs
de monitori, în Noua
Zeelandă, într-una din
călătoriile ei, prin

urmare era clar că
trebuia să fie bună.
Hannah mersese la
schi, cu şcoala, de la
vârsta de doisprezece
ani, aşa că se descurca
foarte bine.

întotdeauna spunea că
prefera să meargă pe
litoral, dar era o
schioare competentă.
Chiar şi Mark ştia să
schieze. Jennifer
începuse când trecuse

de treizeci de ani.
Poate că pretenţiile
erau pur şi simplu mult
prea mari: unui dulău
bătrân nu-i ceri să mai
înveţe trucuri noi.

Evident, Stephen era de altă părere. Pe pistă se simţea ca peştele în apă. Nu luase lecţii de schi decât vreo două, trei zile prima dată, când se

dusese cu prietenii lui -
plecase imediat după
micul dejun şi se
reîntorsese pe seară
încărcat de poveşti
pline de vitejie.
Adorase schiurile din

prima zi - când, apropo,
nu căzuse nici măcar o
dată. La sfârşitul acelei
prime săptămâni,
Jennifer îl privise de la
adăpostul unei cafenele
de pe marginea pistei

cum cobora ca o
săgeată, cu picioarele
lipite, cu genunchii
îndoiţi la unghiul
perfect, luând curbele
fără efort, cu un
zâmbet imens pe faţă,

şi fusese convinsă că
dăduse de necaz.
    în fiecare an,
conversaţia se derula
cam la fel. Erau destul
de grijulii cu banii,
aveau planuri

riguroase, puneau
deoparte nişte sume
mai mari decât
majoritatea colegilor
lor pentru investiţii şi
fondurile de pensii. îşi
permiteau o singură

vacanţă „mare" în fiecare an. Când începuseră, după o lună de miere luxoasă, mult peste mijloacele lor, în Maldive, hotărâseră să facă tot

ce puteau înainte de
naşterea copiilor,
pentru că după aceea
trebuia să se
resemneze pentru tot
restul vieţii cu
vacanţele în Devon şi

Cornwall, în cabane cu bucătărie proprie, cum fuseseră în copilăria lor. Nu mai spuneau asta, bineînţeles - cuvântul „copil" era tabu -, dar principiul

rămăsese. Jennifer
colecta broşuri pentru
Hawaii, Seychelles,
Capri şi Africa de Sud.
Iar Stephen lua broşura
de la Snowline pe care
o aveau toţi prietenii

lui la serviciu şi se gândea pe care din cele trei văi urma s-o cucerească anul acela. Jennifer nu presase niciodată. Ştia cât de mult adora Stephen

schiatul. Se întreba însă în fiecare an de ce el nu-şi dăduse încă seama cât de mult îl ura ea...

Ceilalţi oameni de la vilă erau simpatici. în

fiecare an apăreau
unele schimbări - un
cuplu renunţa sau
mergea altundeva -,
dar grupul de bază de
patru sau cinci cupluri
rămânea mereu

acelaşi. Şi de fapt chiar
îi plăcea de ei. Serile
erau mereu distractive.
Altcineva gătea, o masă
caraghios de demodată
cu trei feluri, cu
şampanie şi aperitive,

cu lichior de piersici
din belşug. Era
singurul loc din lume,
în afară de acasă cu
Hannah, unde Jennifer
juca jocuri de societate,
iar acest lucru îi făcea

plăcere. Era destul de bună la mimă. Problema era că după această masă bogată şi cantităţile copioase de alcool, după ce se culcau seara foarte

târziu, a doua zi se
presupunea să te
trezeşti înainte de ora
opt, să te înfăşori în
patru straturi de haine
incomode şi urâte într-

o vilă mult prea caldă,
şi apoi să mergi la schi.
    Abandonase şi ea
cursurile de schi după
al doilea an.
Nu din aceleaşi motive
ca Stephen, ci mai

degrabă pentru că
prefera ca umilinţa ei
să fie mai puţin
înregimentată. L'École
du Ski Français nu era
renumită pentru
compasiunea şi

gentileţea ei. La vârsta de 33 de ani, Jennifer se gândi că nu mai era cazul să asculte nişte ordine nerezonabile lătrate cu nerăbdare de un puşti bronzat ce

fuma o Gauloise şi-şi
plănuia o seară în oraş
cu amicii la telefonul
mobil. Prefera să
schieze singură,
studiind hărţile pistelor
ca să găsească traseele

verzi cele mai lungi şi
mai largi, cu cele mai
puţine riscuri de
sărituri şi cele mai
multe oportunităţi să se
oprească la o ciocolată
caldă. Câteodată, una

din celelalte „soţii sau
prietene" venea cu ea,
dar de obicei se
plictisea şi după
primele trei sau patru
runde o abandona,
ceea ce-i convenea de

minune. Prefera să
cadă în faţa unor
oameni complet
necunoscuţi decât în
faţa celor cu care avea
să stea la masă în
aceeaşi seară.

Salvarea veni din partea bebeluşilor. în al patrulea an devenise dintr-odată singura „soţie sau prietenă" care nu era obligată să stea la vilă cu

bebeluşul sau din cauza sarcinii. Schiase două zile, după care constatase că decizia de a rămâne la cabană, chipurile ca să dea o mână de ajutor, putea fi

în întregime pusă în
seama bebeluşilor
adorabili care-i trezeau
spiritul matern,
neavând de-a face cu
lipsa ei de entuziasm
pentru schi. în anii al

cincilea şi al şaselea
nici măcar nu se
obosise să închirieze
schiuri şi clăpari.
(Acesta era stadiul
când îţi aminteai cu
adevărat cât de mult

urai toată chestia asta;
pe drumul nesfârşit
prin Alpi, de la Geneva,
puteai dormi, cabanele
erau confortabile şi
luxoase, dar senzaţia
din prima seară de a-ţi

împinge piciorul în
clăparul rigid, într-un
magazin aglomerat şi
duhnind a transpiraţie,
îi aducea totul în minte
ca un torent.)

Anul acesta veniseră zece adulţi şi şapte copilaşi. Cei mai mari aveau trei sau patru ani deja, suficient de mari cât să poată fi îndoctrinaţi, coborând

într-un vârtej nesigur
pe pistele de copii, fără
talent sau spaimă,
purtând căşti care
practic erau mai grele
decât ei, şi la vilă era a
doua tură de copii, cel

mai mic de şase
săptămâni, care
monopolizau atenţia
generală. Toţi membrii
grupului deveniseră
mai prosperi, iar vilele
crescuseră în confort şi

grandoare de-a lungul
anilor. Acum erau şi
dădace îmbujorate şi
zâmbitoare, aduse cu
autobuzul la opt
dimineaţa să le
elibereze pe doamne

pentru sportul de dimineaţă.

De fapt, ea şi Stephen n-ar fi avut ce căuta acolo. în compania acestor familii nucleare

perfecte, Jennifer se simţea şi mai mult ca o ratată. Pur şi simplu nu făcea ceea ce trebuia. Femeile acelea nu-i erau prietene suficient de apropiate ca să-i

pună întrebările
inevitabile.
Presupuneau că ea şi
Stephen aveau o
problemă, însă erau
prea politicoase şi
speriate ca să întrebe.

Nu din răutate, dar
toate erau concentrate
pe maternitatea lor
obsesivă. Jennifer
putea să le ajute şi să
spună tot ce trebuia
despre bebeluşii lor,

dar simţea că nu acolo
era locul ei.
Nici distracţia nu
mai era ce fusese.
Nopţile târzii de
chefuială dispăruseră
cu desăvârşire. Acum

beau două pahare de
vin la cină şi se duceau
la culcare devreme,
căci dădacele nu
rămâneau peste noapte
la vilă, şi copiii se mai
trezeau din când în

când. Uneori, nefiind,
spre deosebire de
ceilalţi, obosită după o
zi întreagă de efort
masiv la schi ca să se
prăbuşească într-o
comă, Jennifer stătea

întinsă în pat, trează,
ascultând mişcările
tinerilor părinţi.
Bebeluşi hrăniţi, puşi
să râgâie şi consolaţi.
Copilaşi ridicaţi să
ajungă pe toaletă,

calmaţi după
coşmaruri, sau, mai
spectaculos, după ce
căzuseră din pat.
    Până la urmă toţi,
bebeluşii aceştia şi
îngrijitoarele lor vesele

o alungaseră din vilă.
înapoi pe munte. Pur şi
simplu nu avea de ales.
Prin urmare, într-un
ultim efort disperat să-
şi înfrunte teama, se
înscrisese la un curs

privat. Optase pentru o companie englezească şi i se promisese un monitor englez. Urma să aibă o colegă, o femeie de vârsta ei care nu schiase încă

niciodată. Asta-i suna mai bine.

Acum era pe telescaun, în drum spre prima ei lecţie. Stephen râsese puţin de ea când îi spusese,

referindu-se la sumele
de bani cheltuite până
atunci pe cursuri, dar
Jennifer îl privise cu
reproş şi el îşi ceruse
scuze, strângând-o uşor

de umeri în drum spre uşă şi urându-i succes.

Se întrebă pentru o clipă dacă unul dintre lucrurile care-i plăceau atâta lui Stephen la aceste vacanţe de schi

nu era cumva
oportunitatea de a
scăpa de ea pe care i-o
ofereau. Dacă ar fi stat
unul lângă celălalt la
soare, pe o plajă
izolată, ar fi trebuit să

poarte o conversaţie cu ea. Aici nu erau niciodată singuri, în afară de cele cinci minute când era în pat înaintea ei, în timp ce Jennifer se spăla pe

faţă şi pe dinţi; când se urca lângă el, părea să doarmă deja profund.

Dacă nu vorbeai prea mult, nu era nevoie să recunoşti că ceva nu mergea bine.

Dacă nici unul nu
atrăgea atenţia la falia
din ce în ce mai largă
dintre ei, se puteau
preface că nu exista.
Instructorul de schi
era exact unde trebuia

să fie, în picioare lângă
un steag cu numele
companiei, la mică
distanţă de locul unde
telescaunul îşi
descărca pasagerii.
Jennifer încercă să se

oprească graţios în faţa
lui, dar ajunse să-şi
planteze băţul într-un
unghi nefiresc faţă de
corpul ei, prea departe,
şi se înţepă în el într-un
derapaj stângaci, abia

reuşind să rămână pe picioare. Instructorul era scund şi slăbuţ, cu părul negru şi creţ, lăsat prea lung, şi ochi întunecaţi. Era extrem de bronzat, dar baza

gâtului îi era foarte albă. Când vorbi, avea un accent distonant de Newcastle. Era la telefon când ajunse ea la locul stabilit pentru întâlnire; ridicând

mâna să-şi ceară scuze,
continuă să vorbească
într-un amestec de
franceză cu engleză.
Din cuvintele pe care le
prinse din zbor şi din
tonul lui înţelese că o

implora pe
proprietăreasă să-l
amâne cu plata chiriei.
Ştia că „louer" însemna
a închiria şi „vendredi"
era vineri, şi în mod
evident avea o

întârziere de câteva
zile, dar nu cunoştea
echivalentele
franţuzeşti pentru „a
plăti" sau „promisiune",
termeni pe care-i rosti
în engleză cu glas

ridicat. Jennifer zâmbi politicoasă şi se întoarse să se uite dacă sosise colega ei de curs.

în momentul acela, o femeie cu o căciulă

caraghioasă şi o expresie surprinsă, cu beţele ridicate într-un gest defensiv, se opri lângă ei.

— Eu sunt Wendy, zise ea cu un aer

surprins şi amuzat, de parcă nu era întru totul sigură de propria identitate.

— Eu sunt Jennifer.

Nu îndrăzniră să-şi dea mâna, dar

amândouă dădură cu putere din cap în semn de salut.

— Mă simt ca la una din întâlnirile de anonimi! continuă Wendy. Schiorii

Anonimi. Numele meu
e Wendy şi sunt absolut
începătoare. De fapt,
au încercat să mă
înveţe nişte amatori în
prima parte a

săptămânii, dar s-au dat bătuţi...

Lui Jennifer chicotitul ei i se păru contagios.

— Numele meu este Jennifer şi eu aş

vrea să fiu novice. Vin aici de şapte ani, şi nivelul meu e la fel de prost.

Wendy izbucni în hohote de râs, iar Jennifer se trezi râzând

şi ea. Pentru prima dată de ani de zile, îşi dădu seama cât de ridicol era.

— Grozav! înseamnă că o să ne distrăm de minune.

Era foarte posibil.

— Numele meu este Justin şi eu o să schimb asta, interveni instructorul, evident încântat de gluma lor. Scuze pentru telefon.

Am o mică problemă cu chiria.

— Pun pariu că e scump pe aici, dacă ţin seama de costul vilei mele, zise Wendy dându-şi ochii peste

cap. Ciucurii fesului îi tresăltară când vorbi.

— Nu e chiar aşa de rău unde stăm noi. Sigur, nu avem cameriste. Decât dacă vreunul din băieţi are

noroc, bineînţeles. Nu,
problema e că bem
totul, ca să fiu cinstit!
replică voios Justin. îşi
vârâse deja telefonul în
buzunar şi- şi pusese
iar mănuşile. Ei bine,

doamnelor, haideţi să
mergem de-aici, să
găsim un loc mai
liniştit şi mai plat.
Veniţi după mine,
îndoiţi-vă genunchii...

Justin făcu toate eforturile. Wendy nu semăna cu majoritatea femeilor pe care le văzuse Jennifer pe piste. Era clar că nu-i păsa nici cât negru sub

unghie cum arăta.
Când începea să
alunece mai repede
decât ar fi vrut, sau
când genunchii nu
cooperau s-o ajute să ia
curba potrivită şi se

năpustea spre troienele
de la marginea pistei,
pur şi simplu se
răsucea către munte şi
cădea. Şi de fiecare
dată când cădea,
râdea. Era fizic

incapabilă să revină în poziţie verticală, aşa că Justin trebuia să schieze până la ea şi s-o tragă de beţe de fiecare dată. Asta avea efectul combinat de a-i

ridica moralul lui
Jennifer în legătură cu
propria ei tehnică şi de
a o face să râdă atât de
mult cu Wendy, încât o
durea mai mult

stomacul decât picioarele.

După două ore, îl implorară la unison să facă o pauză pentru vin fiert.

— Voi sunteţi clientele, doamnelor, declară Justin imperturbabil.

Promiţându-le să vină după ele peste treizeci de minute, le

lăsă să se planteze într-
un colţ cochet al celui
mai apropiat restaurant
de pe munte şi să
comande două căni
mari de vin fiert.

Jennifer uitase cum puteai fi oricine voiai să fii într-o prietenie de vacanţă. Nu însemna neapărat să minţi, ci pur şi simplu că persoana cu care te

împrieteneai nu avea
nici o idee
preconceptă despre
tine, nu-ţi ştia
povestea. Aşadar se
bucură să ia exemplul
lui Wendy şi să fie

amuzantă, veselă şi ironică. Se simţi bine. Deşi noua ei prietenă avea cam aceeaşi vârstă ca ea, era proaspăt căsătorită. Se măritase în toamna

precedentă cu un tip
dintr-o familie de
schiori, după o
aventură tumultuoasă
de vară în care nu se
menţionase niciodată
schiatul. întregul clan

făcea anual acest pelerinaj, iar neparticiparea nu era o opţiune. Aşa că Wendy îşi îndeplinea îndatoririle de soţie. Cu avânt.

A doua zi reuşiră să înveţe cât de cât manevrele de întoarcere. Deşi în opinia lui Justin deţineau noul record al staţiunii pentru

numărul de curbe
necesare la coborârea
pe o pistă verde,
recunoscu şi el că toate
fuseseră executate
foarte frumos. Rata de
căderi a lui Wendy

scăzuse simţitor, îşi
luară o pauză de două
ore pentru prânz,
eliberându-l pe
monitor, care, fericit,
se îndreptă imediat
spre cea mai apropiată

pistă neagră. Jennifer îi
povesti lui Wendy
despre mama ei,
surprinsă chiar în timp
ce vorbea că-i
împărtăşea unui străin
nişte lucruri atât de

intime. Wendy era o bună ascultătoare: chipul îi exprimă compasiune şi Jennifer nu simţi că trebuia să fie politicoasă. Vorbiră

destul de mult. Mama ei era stăpâna dominatoare a unei familii mari şi haotice din Cheshire, zise Wendy. Strângând-o de mână, îi mărturisi că

nici nu putea să-şi
imagineze cum ar fi
fost să-şi piardă mama,
cât de îngrozitor.

în a treia zi, muşchii
li se răzvrătiră. Cerul
albastru din zilele

precedente căpătase o culoare mult mai cenuşie şi mai neprietenoasă.

— Eu sunt o schioare de vreme bună! declară Wendy.

în ciuda protestelor
exprimate cu jumătate
de gură de
Justin, cum că metoda
cea mai bună de a face
faţă durerii şi vremii
era să schieze în

continuare, se opriră la prânz şi coborâră cu teleschiul în sat ca să ia o masă bună. Wendy îi spuse lui Jennifer că nu voia să aibă copii. Era caraghios, deşi nici

una din ele n-avea
copii, că două femei de
vârsta lor nu puteau fi
prietene mai mult de
trei zile fără să aducă
vorba despre asta. Cum

erau bărbaţii cu maşinile.

— De fapt, niciodată n-am vrut. Am tot aşteptat să-mi ticăie ceasul biologic, dar n-am simţit nimic.

M-am gândit că-l aud de câteva ori, însă mi-am dat seama că era al prietenelor mele, care răsuna tot mai zgomotos. Pe al meu nu l-am auzit niciodată. Şi

nici nu cred că-l voi
auzi vreodată.

— Dar soţul tău?

— El ştie,
bineînţeles. Nu ar fi
fost cinstit să mă mărit
cu el fără să avem

conversaţia asta. Am
avut-o foarte repede,
ca să-ţi spun adevărul.
Când eşti la vârsta
noastră nu mai poţi să
te joci, nu? După
treizeci şi cinci de ani,

relaţiile se fac şi se desfac cu o viteză ameţitoare.

— Nu eşti chiar aşa de bătrână!

— Am treizeci şi nouă de ani. O vârstă

periculoasă. Foarte aproape de „prea târziu".

— Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu pentru copii. După

patruzeci nu mai merge
decât din ce în ce mai
rău. Naturii nu-i pasă
de mişcarea de
emancipare a femeilor.
Ar trebui să ne avem
copiii în adolescenţă,

ştii, din punctul de vedere al corpului. Nu să aşteptăm până avem o diplomă, am urcat în ierarhie la slujbă şi ne-am culcat cu o grămadă de broscoi în

căutarea lui Făt-Frumos, cum am făcut eu. Aşa că o femeie de treizeci şi nouă de ani are pe frunte un indicator fluorescent care clipeşte MAŞINĂ

DE BEBELUŞI în direcţia bărbaţilor. Ceea ce, pe cât de ciudat ar părea, nu li se pare chiar atât de atrăgător...

— Tu însă nu intri în categoria asta.

— Nu.

— De ce nu, după părerea ta?

Wendy ridică din umeri.

— Nu cred că am nişte motive deosebit de complexe. Am avut o copilărie perfect normală. Părinţi grozavi, o mulţime de copii primprejur. Nu

am fost „rănită" în
vreun fel. Nu că nu-mi
plac bebeluşii, nu mă
înţelege greşit. Sau
copiii. De fapt, îi prefer
pe cei puţin mai mari.
Poţi să vorbeşti cu ei.

Bebeluşii întotdeauna m-au speriat un pic, ca să fiu sinceră. Am întrebat-o odată pe o prietenă a mea, care avea doi copii, de ce a făcut-o, şi când în

sfârşit am convins-o să
nu-mi mai spună cât de
minunat e, cât de
nepreţuit şi toate
tâmpeniile astea, a
ridicat din umeri şi mi-
a zis: „Dar când vei

îmbătrâni, nu te temi c-
o să fii singură?" Şi
ăsta pur şi simplu nu
mi se pare cel mai bun
motiv din lume s-o faci.
Sunt sigură că nu e
valabil pentru toată

lumea, dar mi-a dat
serios de gândit. Până
la urmă, am decis că
viaţa mea este destul
de grozavă fără copii,
întotdeauna mi-am
adorat libertatea. îmi

place să-mi fac mie pe
plac, sunt o nemernică
egoistă, probabil. Să nu
fiu legată de nimic. N-
am nici cea mai mică
dorinţă să-mi petrec
restul vieţii exagerând

realizările odraslelor,
cu hainele pline de
pete, cu o geantă plină
de şerveţele umede şi
punguliţe cu stafide.
Era evident că
reflectase mult la asta.

— Dar te-ai măritat.

— Da, însă cu un om care s-a dovedit că gândeşte exact ca mine.

— Eşti norocoasă.

Wendy îşi îngustă ochii şi o studie cu atenţie.

— Dar tu? Ai primit imaginea lumii în interpretarea mea, fie c-ai vrut, fie că nu.

Ce poţi să-mi spui
acum despre
tine şi bărbatul tău?
— Nu sunt sigură
că soţul meu gândeşte
ca mine. Am crezut că
gândea, dar acum...

— Nu mai eşti aşa de sigură?

— Nu.

— Despre copii?

— Despre tot.

Wendy aşteptă să vadă dacă avea să continue.

Şi despre copii, adăugă Jennifer. îşi doreşte cu adevărat copii.

— Şi tu nu?

— Nu sunt sigură.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi şapte.

— Vezi, vârsta periculoasă. Ţi-am spus eu.

Jennifer râse.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Nu. Dar nu cred că pot să-ţi dau un răspuns, draga mea. Nu sunt membră cotizantă a clubului antibebeluşi. Aşa sunt doar eu. Şi soţul meu,

din fericire pentru
mine. Mie mi se pare
că trebuie să te
gândeşti dacă nu vrei
deloc copii sau dacă nu
vrei copii cu el. Ai tot
dreptul să-mi spui să-

mi văd de treaba mea,
şi n-ai fi prima, dar
niciodată nu mi-au
plăcut platitudinile.
Prefer să zic ceva cu
rost. însă nu trebuie să
mai amâni. Dacă

răspunsul e „da"
pentru copii, dar „nu"
pentru copii cu el,
atunci trebuie să-ţi dai
şi ţie şi lui o şansă, nu
crezi?

Jennifer avu o imagine bruscă a lui Stephen alintând copiii alteia. Era un gând nou pentru ea, şi foarte ciudat.

— Eşti mult prea deşteaptă.

— Ah! Vezi? Asta e pentru că nici un bebeluş nu mi-a supt creierul prin sâni. Jennifer făcu o

grimasă, însă lui Wendy părea să nu-i pese de imagine. Dar nu pot schia nici să mă pici cu ceară! râse ea.

Nu avusese niciodată o asemenea

conversaţie, cu nimeni
altcineva. Nici cu Lisa,
nici cu Barbara, deşi
simţise de câteva ori că
mama ei voia să o
îndrume într-acolo, dar
intrase mereu în panică

şi întorsese conversaţia
în altă direcţie. Nu
înţelesese niciodată de
ce nu voise să
recunoască aceste
lucruri în faţa mamei,
să-şi recunoască

ratarea în căsnicie.
Doar viaţa Barbarei nu
fusese perfectă. La
naiba, până la
scrisoarea Amandei
nici măcar nu ştiuseră
ce persoană complicată

fusese. Oare de unde-i venea această mândrie prostească? De fapt, era surprinsă că nu se simţise jignită de Wendy. Dar poate calitatea efemeră a

relaţiei lor făcea să fie
în regulă, faptul că
probabil nu avea s-o
mai vadă niciodată. Sau
poate era pur şi simplu
în acel hal de
disperare...

A doua zi era ultima lor lecţie împreună. Wendy pleca în seara aceea, cu trenul zăpezii. Coborâră o pistă albastră cu o porţiune roşie pe la

mijloc şi nu căzură nici
măcar o dată, ceea ce
le făcu să urle
triumfătoare şi să-l
îmbrăţişeze pe Justin.
Când se despărţiră,
schimbară adrese de e-

mail pe care nici una
nu credea că o va folosi
cu adevărat. Wendy o
strânse drăgăstos în
braţe şi-i ură noroc.

— Gândeşte-te aşa,
vezi dacă te ajută...

Imaginează-ţi că nu
mai e cu tine. Fii cât de
melodramatică sau
banală vrei. Te-a
părăsit pentru
altcineva, sau l-ai
părăsit tu din cine ştie

ce motiv, sau a murit,
sau e în comă - orice.
Apoi gândeşte-te cum
te-ai simţi într-o
asemenea situaţie.
Asta-ţi va spune, dacă
eşti cu adevărat

cinstită cu tine însăţi, dacă este ceva de salvat sau nu.

Jennifer se uită după prietena ei temporară, căreia îi făcuse mai multe confidenţe decât

oamenilor pe care-i
cunoscuse întreaga ei
viaţă, cum se îndepărta
cu schiurile şi beţele
balansate pe umeri ca o
profesionistă, şi-şi dădu
seama că admiraţia pe

care o simţise la
început pentru ea se
transformase într-un
soi de invidie. Această
femeie ştia exact ce
voia. Şi obţinuse ceea
ce voia. Cum era

posibil ca ea să fie încă atât de împotmolită în nehotărâre? De un lucru era sigură, nu mai putea să dea vina la nesfârşit pe Stephen pentru asta. Şi nu mai

putea să ignore
gravitatea situaţiei.
    îşi petrecu restul
după-amiezii în camera
ei, meditând şi
prefăcându-se că
citeşte. Era seara

liberă a cameristei de
la vilă, astfel că
trebuiau toţi să se
descurce prin forţe
proprii în sat.
încurajată, poate de
cuvintele lui Wendy,

poate de acea ultimă
cursă pe pista albastră,
Jennifer se hotărî să-l
separe pe Stephen de
ceilalţi, cel puţin în
seara aceea. Voia să
meargă într-un loc

frumos, numai ei doi, şi
să discute. Să discute
cu adevărat. Făcu o
baie lungă şi fierbinte
cu bule Molton Brown,
îşi uscă părul, îşi aplică
acel gen de machiaj

care arată ca şi cum nu
ţi-ai pus nimic pe faţă
şi-l aşteptă pe Stephen
în pat, goală sub un
prosop moale.

Sexul devenise
pentru ea o pârghie de

negociere. îi făcea încă
plăcere, şi ştia că era
destul de bună la asta,
cel puţin după
standardele lui Stephen
- nu avea prea multă
practică în domeniu.

Bine, în afară de John, însă nu-şi amintea acea parte a vieţii ei ca fiind deosebit de satisfăcătoare. Se dezvoltase târziu. Dar ştia ce funcţiona pentru

ea şi Stephen. în ultimul timp era mai curând un mijloc de a-şi realiza alte scopuri. îl făcea pe Stephen să se îndulcească, să fie mai maleabil.

îi auzi pe toţi
intrând. Afară era deja
întuneric şi începuse
din nou să ningă.
Bocancii tropăiau pe
podeaua de gresie,
ceainicul şuiera. Toată

lumea râdea şi era
exuberantă. Copiii
alergau în sus şi-n jos
în camera de deasupra,
urlând sălbatic.
Jennifer îşi rezemă
capul de perete,

închise ochii şi încercă
să invoce gânduri
senzuale în mijlocul
gălăgiei şi haosului.
Fusese o dată, de mult,
când făcuse dragoste
cu Stephen... probabil

că momentul acela i se
părea atât de
memorabil pentru că
marcase începutul
adevărat al relaţiei lor.
Totul era nou şi
surprinzător. în camera

de hotel aveau o
oglindă în faţa patului,
şi se priviseră. Nu
făcuse niciodată aşa
ceva înainte; era prima
dată când se vedea
goală într-o asemenea

poziţie, şi constatase cu
surprindere că-i plăcea
enorm să se privească
urcându-se pe Stephen,
să contemple
împreunarea lor, feţele,
încordarea trupurilor.

Mişcându-şi mâna încet pe sub prosop, îşi retrăi amintirile în timp ce i se intensifica nerăbdarea.

Stephen îşi dădu seama după expresia

de pe chipul ei ce făcea
şi ce voia, când închise
uşa în urma lui şi o
văzu acolo pe pat. Iar
răspunsul lui fu
încântător de
instantaneu, în ciuda

zilei lungi de piste
negre. îi zâmbi şi încuie
uşa. Dintre toate
lucrurile pe care le
aşteptase la sfârşitul
acestei zile, acesta nu
era unul dintre ele, şi

nu voia deloc să o facă
să se răzgândească. Se
apropie încet,
îngenunche lângă pat,
trase prosopul la o
parte şi îi plantă o dâră
de săruturi uşoare în

jurul buricului. Jennifer îi trase hainele peste cap, voind să ajungă la piele, şi Stephen îşi coborî pantalonii de schi până pe la genunchi, erecţia în

creştere fiindu-i clar vizibilă prin indispensabili.

— Put ca un cal de curse, mormăi cu gura lipită de abdomenul ei.

— Nu-mi pasă.

— N-ar trebui să fac un duş? Avea vocea înăbuşită. Jennifer nu era sigură că putea să aştepte atât de mult timp. Stephen îşi ridică

faţa şi-i zâmbi tentant. Vii cu mine?

— Mi-am uscat părul.

— Am văzut. Nu-mi pasă, zise el trăgând-o în picioare.

în baie, Stephen lăsă
apa fierbinte să curgă
şi îşi trase
de pe el restul hainelor,
aruncându-le grămadă
pe podea, îşi puse
braţele în jurul ei şi o

trase aproape de el,
astfel că li se atingeau
trupurile pe toată
lungimea. Jennifer se
privi din nou în oglindă
şi văzu unghiul gâtului
ei lung în timp ce

Stephen i-l săruta cu tandreţe, până când aburii acoperiră oglinda. în cabina de duş, Stephen se întinse după săpun. Jennifer i-l luă fără un cuvânt, făcu

spumă şi apoi îşi trecu
mâinile pe sub braţele
lui, peste umeri şi în jos
pe abdomenul lui. Era
într-o formă fizică
excelentă, şi îi simţi
muşchii tari pe sub

piele. Posesivă, îşi
trecu mâinile prin părul
negru care-i acoperea
pieptul. Când îi atinse
bărbăţia, Stephen
gemu. Apa se scurgea
pe feţele amândurora

când se sărutară. îi
împinse mâna de pe el,
şi pentru o clipă
Jennifer se îngrijoră,
dar tandreţea lui o
linişti.

— Vreau să te ţin în braţe, Jen. Lasă-mă să te ţin o clipă.

Jennifer îl lăsă. Se simţea bine.

În cele din urmă, amândoi voiră mai

mult. Se înfăşurară în
prosoape, cu părul
şiroind de apă, se
întoarseră în pat şi
făcură dragoste.
Zgomotul din vilă fie
încetase, fie nu-l mai

auzeau ei. Nici ei nu scoteau nici un sunet. Se împreunară lent, în linişte. Când tăblia patului începu să se izbească de perete, Stephen apucă o pernă

şi o vârî brutal între
lemn şi zid, amuţind
sunetul, fără să-şi
întrerupă ritmul.
Trecuse destul de mult
timp de la ultima dată
şi amândoi se

excitaseră la duş, aşa
că nu ţinu mult.
Stephen îşi avu
orgasmul cu faţa
îngropată în pernă
lângă capul ei, cu

degetele încleştate pe fesele ei.

în timp ce îşi recăpătau suflarea, se deschiseră şi se închiseră uşi. Oamenii îşi urlau la revedere,

strigau numele unui
bar, după care se făcu
iar linişte. Camera era
întunecată, luminată
doar de becul din baie,
şi Stephen adormi
lângă ea, cu o mână pe

pântecul ei. Jennifer
contemplă o secundă
chipul familiar, apoi se
strecură cu mişcări line
de sub braţul lui greu
şi se duse la baie.
Rimelul ei aplicat cu

grijă cursese, aşa că şi-
l şterse cu un tampon
de bumbac şi nişte
loţiune demachiantă.
Era îmbujorată de la
sex şi-şi strânse mai
tare capotul pe ea

înainte să iasă pe hol,
pregătită cu o scuză
rapidă. Nu dădu însă
de nimeni - se pare că
erau singurele
persoane rămase în
vilă. în bucătărie găsi o

sticlă de Cava golită pe
jumătate, două pahare
şi un tub de Pringles.
îşi adună prada şi se
întoarse în cameră.
Stephen nu se mişcase
decât foarte puţin.

Când o auzi închizând
uşa se trezi şi-şi frecă
jenat părul umed.
    Jennifer zâmbi şi
umplu paharele.
Motivul principal
pentru care făcuse apel

la seducţie - nevoia
unei conversaţii
serioase - dispăruse de
pe ordinea de zi pe
moment; se simţea
plină de acelaşi calm
pe care voise să i-l

insufle lui Stephen. îl sărută scurt pe buze, ciocniră şi băură.

Jennifer îşi aşează paharul pe noptieră şi sări în pat lângă el.

— Ţi-e foame?

— Nu prea. Am mâncat o felie enormă de prăjitură cu fructe mai înainte, la ceai. Ţie?

— Nu.

— Ce vrei să faci atunci? Jennifer zâmbi. Spune-mi, de ce zâmbeşti?

— Ştii ce vreau să fac?

— Nu. Spune-mi.

— Vreau să stăm aici, în camera asta, toată noaptea.

— Şi ce să facem, să jucăm scrabble?

— Să ne jucăm... dar nu scrabble...

Se aplecă peste el şi
îşi luă paharul de Cava.
îşi umplu gura şi-l
sărută din nou,
desfăcându-şi buzele
astfel încât o parte din
bule să-i atingă buzele.

Stephen scoase un geamăt.

— De unde ţi-a venit?

— Am nevoie de un motiv?

„Te rog, se gândi ea. Te rog, nu analiza asta. Te rog."

— Nu. Niciodată. întrebam doar.

— Deci, eşti de acord?

— Cu ce?

— Să stăm aici să ne jucăm...

— Poţi să pui pariu pe ce vrei tu că da. Stephen se rostogoli peste ea şi râse. De

fapt, dacă-l întrebi pe oricare din bărbaţii de aici ce părere ar avea de sugestia asta, răspunsul ar fi acelaşi.

— Sper că nu vrei să conduci discuţia la

un schimb de parteneri?!

— Nu cu tine, înfumurato. Cu propriile lor soţii...

— Dar ce-o să facă atunci cu toţi copiii?

în clipa în care îi ieşi pe gură, Jennifer îşi dori să nu o fi spus. Era un subiect prea exploziv.

Stephen avea însă mintea la alte lucruri.

— Dacă ăsta e unul din avantajele lipsei de copii, eu zic să-i dăm bătaie...

După a doua partidă, Jennifer adormi, satisfăcută cum nu-şi

mai amintea să fi fost de multă vreme. îşi simţea mintea goală.

Când se trezi, peste vreo oră, Stephen îi zâmbea, cu degetele în părul ei.

— Nu ştiu ce să zic, promiţi o noapte de sex, după care te culci. Dar zâmbea.

Jennifer îl împunse uşor cu degetul arătător în burtă.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, armăsarule.

Stephen chicoti încet şi o trase uşor spre el, aducând-o să se rezeme cu capul pe pieptul lui. Jennifer nu-i

mai vedea faţa, dar îi auzea inima bătând.

— De ce nu poate fi mereu aşa, întrebă el cu un oftat

ce putea fi trist sau fericit. Şi nu vorbea despre sex.

— Nu ştiu.

— Te iubesc, Jen.

Jennifer inspiră adânc. îl simţi şi pe el

ţinându-şi răsuflarea,
încordându-şi pieptul
sub obrazul ei, şi atunci
îi spuse adevărul.

— Şi eu te iubesc.

Stephen făcu o
pauză suficient de

lungă pentru a-i arăta
că nu se aşteptase
neapărat la acel
răspuns.

— Şi atunci de ce
lăsăm toate porcăriile
celelalte să ne stea în

cale? rosti el aproape în şoaptă. De ce ne facem atât de nefericiţi unul pe celălalt?

Era prima dată când spunea cu voce tare că erau nefericiţi. Jennifer

rămase unde era - nu voia să-l vadă.

— Cred... cred că am lăsat lucrurile să escaladeze fără să reacţionăm. Am fost nişte... am fost o laşă.

— Păi, dacă tu ai fost, atunci şi eu am fost. Nu e numai vina ta.

— Putem vorbi... acum?

Jennifer se gândi la un cântec care-i plăcuse pe vremuri. Versurile - pe care nu le uitase niciodată - sunau cam aşa:

Vorbeşte cu mine
acum, când te ascult,
Cât timp mai
ascultăm glasul iubirii
noastre.

Să n-o lăsăm să
moară, această iubire
mare,
Te rog vorbeşte
acum, cât timp te
ascult.

Poate acesta era momentul lor.

Se ridică în şezut şi-şi trase capotul pe umeri. Se întinse să aprindă veioza de pe noptieră, şi amândoi

clipiră la lumina
bruscă. Stephen o privi
atent şi ochii i se
umplură de lacrimi.

Nu-şi putea aminti
când îl văzuse ultima

dată plângând. Sau dacă-l văzuse vreodată.

— Nu vrei să faci un copil cu mine, nu-i aşa? încă o premieră. Nici asta nu o spuseseră cu voce tare.

Jennifer nu răspunse.
Ar fi trebuit să te întreb
direct, de ani de zile.
Am fost un prost. N-am
vrut să te întreb,
pentru că m-am temut
de ce-o să-mi răspunzi.

Dar cât de idiot am
putut fi ca să nu-mi dau
seama ce se întâmplă,
când n-ai vrut să mergi
la teste anul trecut. N-a
avut nimic de-a face cu
doctorii, sau cu teama

de vestea că n-o să poţi
face copii, sau orice
altceva mi-ai spus mie,
sau ţie însăţi. Totul a
fost doar o acoperire. O
ştiam de ceva timp. Nu

vrei să faci un copil cu mine.

— Stephen.

— Nu mă mai iubeşti? I se prelinse o lacrimă pe obraz. Lui Jennifer i se păru

insuportabil de trist.
Ştiu c-am fost un porc.
Ştiu asta. Nu ştiu ce-a
fost prima dată. Am
fost un porc pentru că
m-am speriat. Ştiu că
sună ca o scuză debilă,

şi ştiu că nu rezolvă
mare lucru, dar cred
că... Se chinui să-şi
exprime sentimentele
în cuvinte. Cred că mă
temeam deja că nu mă
iubeşti cu adevărat şi

că ai de gând să mă
părăseşti. O vreme m-
am întrebat dacă nu
cumva ţi- ai găsit pe
altcineva. Jennifer
scutură viguros din cap
că nu. Aproape că mi-

aş fi dorit să fie
altcineva, aş fi putut
înţelege asta, o
problemă tangibilă,
ceva ce-aş fi putut
încerca să rezolv.
Chestia cu copilul e

doar o pistă falsă, nu- i
aşa? Adică, problema
principală nu e dacă să
avem sau nu un copil
împreună. Sigur, eu
vreau unul.
întotdeauna m-am

gândit că o să avem
unul... sau mai mulţi,
poate. Dar nu e de
fapt... vorba despre
asta, nu?

Avea multă dreptate.
Nu despre asta era

vorba. Ea nu era Wendy. Nu putea vedea lucrurile numai în alb şi negru.

— Nici măcar nu ştim dacă pot.

— Asta nu contează. Nu-mi pasă. Nu asta contează pentru mine. Ceea ce contează e să stai cu mine, Jen. Nu dacă o să avem un copil. Faptul

că tu n-ai încercat să
afli de ce nu putem...
asta înseamnă.

Jennifer nu ştiuse că
Stephen intuise
adevărul. Nu-şi
imaginase că era

capabil să vadă
nuanţele. I se păruse
mereu dur şi simplist.
De aceea nu încercase
să aibă conversaţia
asta înainte. Se
aşteptase la un

ultimatum, la
ameninţări. Nu se
aşteptase ca Stephen
să se fi gândit îndelung
la asta şi să vadă ce se
întâmpla în mintea ei.

Nu ştia că o cunoştea atât de bine.

Stephen vorbea încă.

— Nu ştiu cum de s-a stricat totul, Jen. Când suntem... aşa...

cum suntem în clipa
asta, destrămarea
relaţiei noastre mi se
pare cel mai improbabil
lucru din lume. însă
alteori simt că n-avem
nici o şansă.

— Când simţi asta? întrebă ea surprinsă.

— Nu ştiu. în momente ca atunci când a murit mama ta, anul trecut. M-ai alungat de lângă tine.

M-ai făcut să mă simt
că nu sunt important,
că nu te pot ajuta, şi că
oricum nici nu-ţi doreai
ajutorul meu.

— N-am vrut să fac
asta.

— Dar aşa ai făcut. Aşa m-ai făcut să mă simt. Eşti întotdeauna atât de puternică.

— Nu sunt puternică deloc.

— Ba eşti. Tu nu vezi ce văd eu.

— îmi pare rău, Stephen. îmi pare atât de rău.

— Nu spune că-ţi pare rău.

— Dar ce vrei să spun?

— Vreau să spui că merită să salvăm ce avem. Jennifer se gândi la Wendy, la cuvintele ei. Ăsta e singurul

lucru care contează acum.

Afară ningea abundent - prin spaţiul dintre perdelele subţiri de bumbac Jennifer vedea pervazul

ferestrei. Se
aşternuseră cel puţin
doi centimetri de
zăpadă. Pentru un
moment privi fulgii
răsucindu-se şi
dansând în aer. Asta

era. Acum era
momentul de răscruce.
Orice-i spunea în acea
clipă, oricum îi
răspundea la întrebare,
trebuia să fie sincer.

în minte i se
învârtejiră zeci de
imagini. Wendy pe
pistă, jurnalele mamei,
scrisoarea ei, Kathleen
râzând de Brian în
grădină, ziua căsătoriei

lor, momentele de mai înainte, în oglindă, chipul lui, lacrimile de pe obraz...

Se întoarse iar să se uite la el şi dintr-odată se simţi extrem de

obosită. Era obosită de
toate astea, obosită de
nefericirea permanentă
pe care, în mare parte,
şi-o provoca singură.
Nici măcar ea nu
înţelegea. Era posibil

să nu-i poată explica
niciodată, nici lui, nici
altcuiva. Nici ei înseşi.
— Vreau să
rămânem împreună,
Stephen. Asta vreau.
Vreau să fim împreună,

să fim fericiţi şi buni unul cu
celălalt... Şi acesta era adevărul. Crezi că putem?

Stephen o mângâie pe umăr.

— Cred că dacă vrem, putem face orice.

A doua zi dimineaţa se treziră târziu, abia când cineva le bătu tare la uşă, ca să-l avertizeze pe Stephen

că autobuzul pornea peste cinci minute.

— Mergeţi voi. Ne vedem diseară, răspunse el somnoros, cu un braţ încleştat în jurul taliei ei pe sub

plapumă. Eu mă duc să schiez cu Jen azi.

Jennifer gemu. Dar era încântată.

Restul săptămânii fu ca o lună de miere. Amândoi se hotărâseră

să aibă un nou început,
în timpul acelei
conversaţii, şi acum
părea extrem de uşor
să se bucure unul de
celălalt, să fie
împreună. Jennifer ştia

că aceasta era o
vacanţă. Că după aceea
trebuiau să continue
acasă, altfel ar fi fost
doar un intermezzo.
Dar uşurarea era
fantastică. Schiară.

Luară prânzuri lungi,
ţinându-se de mâini pe
sub masă. îşi îngăduiră
sieste şi mai lungi,
făcând dragoste încet
în vilă, în timp ce
tinerii părinţi schimbau

priviri invidioase. Noaptea dormeau buştean, aerul de munte, efortul fizic şi noutatea acţionând ca un somnifer pentru amândoi. Se simţiră

mai bine împreună
decât îşi amintea
Jennifer să se fi simţit
vreodată.

Mark

Amanda sunase cu
taxă inversă mult prea

devreme. îi spusese că ea şi Ed erau pe punctul de a urca în avion. Următoarea oprire era în Peru. Amanda nu ştia care va fi situaţia cu internetul

de acolo sau cât de des
vor reuşi să-şi încarce
mobilele ori să ajungă
la un telefon public.
Voia să- i spună - să le
spună tuturor - că erau
bine. Aveau bani. Erau

în siguranţă. Fericiţi. Şi
la sfârşit îi spuse că-l
iubea. Nu-i mai spusese
asta de foarte, foarte
mult timp. După ce
închise, Mark rămase
în pat şi şi-o imagină -

unde era, ce făcea. îşi
dori să fi avut ocazia
să-l întâlnească pe Ed,
dar instinctiv avea
încredere în el. îi era
încă dor de ea, deşi
trecuseră ani de zile de

când se mutase de acasă. Şi el o iubea.

Mark fusese ani de zile fumător. Cine nu fusese? Nu unul serios - mai degrabă obişnuitul „fumător

social". Renunţase după ce o întâlnise pe Barbara. Ea nu-l lăsa să fumeze lângă copii, iar el voise să fie alături de copiii ei... Adevărul era că-i fusese mult mai

uşor decât se aşteptase. Totul în afara primei ţigări din zi. Cea pe care obişnuia s-o fumeze ascultând Radio 4, cu o ceaşcă de cafea şi *The Times*.

Renunţă fără probleme la toate celelalte ţigări, însă îi trebuiră şase luni ca să renunţe şi la cea de dimineaţă.

Şi acum, în majoritatea

momentelor zilei - într-o zi obişnuită, bună - era în regulă. Acesta era însă momentul când îi era cel mai dor de Barbara. Dimineaţa. Prima lui Barbara a

zilei, cea pe care o avea
cu Radio 4, o ceaşcă de
cafea şi *The Times*. Cea
care mirosea a şampon,
pastă de dinţi şi
Fracas, care stătea
lângă el la masă şi-l

asculta expunându-i planurile pentru ziua aceea.

Poate c-ar fi trebuit să se apuce din nou de fumat.

Rătăcind fără rost prin bucătărie, luă ziarul local de pe masă şi văzu secţiunea „apartamente de închiriat" presărată cu cercuri roşii şi semne

de întrebare. Se uita prin ele, profund recunoscător că locuinţa lui era proprietate personală, când Lisa intră în bucătărie.

— Ce-s astea? Fie treaba cu Hannah e mai rea decât m-am gândit, fie îţi faci tu planuri...?

Pe chipul ei se citi un reproş prefăcut.

— Tu şi Hannah veţi fi bine! Eu însă mă pregătesc să părăsesc cuibul, din nou! Chiar nu pot sta aici pentru totdeauna.

„Probabil că nu", se gândi el.

— Nu pot să mă întorc unde am fost...

— Eşti sigură de asta?

Nu mai auzise nimic de la Andy din seara aceea de la pub. Acum părea limpede că nici Lisa nu primise nici un semn de viaţă. Venise acasă plin de speranţe.

Şi ruşinat. Disperat să-i spună că-l întâlnise pe Andy, că acesta încă o iubea, că aveau să găsească precis o cale de a ieşi din situaţia asta urâtă. Speriat că

Lisa avea să se înfurie dacă afla că se amestecase.

— Andy nu mă poate ierta, Mark. A fost foarte clar în privinţa asta.

— Eşti sigură că nu are nevoie pur şi simplu de mai mult timp?

— Nu cred că timpul va face vreo diferenţă. Nu pare să

fie una din acele situaţii în care „timpul vindecă totul". Trebuie să accept că s-a terminat. I se frânse vocea. Şi dacă accept asta, atunci trebuie să-

mi continui viaţa. Să „depăşesc" momentul, nu aşa se spune?

Părea sarcastică, şi mai aspră decât de obicei.

— Dar aşa nu depăşeşti nimic, nu faci decât să te muţi.

— E acelaşi lucru, Mark. îi zâmbi direct pentru prima oară şi-i puse un braţ pe după

umeri. O să supravieţuieşti. Doar nu ţi-am spălat eu rufele.

— Chiar voiam să vorbesc despre asta. De ce nu?

— N-am spălat rufele nici unui bărbat în viaţa mea, şi n-am de gând să încep acum.

— Dumnezeu să mă păzească de feminism!

— Ha!

— O să-mi fie dor de tine, zise el deopotrivă serios şi nostalgic.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine. Dar nu putem continua să ne

jucăm de-a cuplul
însurat de douăzeci de
ani. Să ne uităm la
emisiuni penibile la
televizor şi să mergem
devreme la culcare. Să
o mustrăm pe Hannah.

Demonstrativ, îşi agită didactic degetul. Amândoi ne ascundem cu capul în nisip, nu crezi?

Mark îşi rezemă capul de braţul ei.

— Cine te-a învăţat să faci asta?

— Ce anume?

— Să iei o conversaţie despre tine şi s-o transformi într-una despre mine?

— Eschiva clasică?

— Exact! Ştii tu cine.

— Mama.

Avea dreptate. Ea fusese o maestră în această privinţă. Aşa

abordase toate
discuţiile importante cu
Lisa.

— Deci... să ne
întoarcem la tine,
draga mea evazivă.
Unde te muţi?

— Prin zonă, sper. Undeva unde să-mi pot permite, bineînţeles. Trebuie să-mi cobor standardele, după ce atâta vreme am avut un venit dublu la

dispoziţie. Andy plătea ipoteca, eu plăteam facturile de întreţinere. Va fi dificil să le acopăr pe toate.

Mark ura ideea că avea să se chinuie, dar

o cunoştea suficient de
bine ca să ştie că ar fi
preferat să mănânce
fasole din conservă
într-o cocioabă fără
încălzire decât să
accepte bani de la el.

Nu credea însă că va ajunge chiar în halul ăsta. Se întrebă dacă ar fi trebuit să lichideze contul de investiţii. El şi Barbara aveau testamente

asemănătoare, dar Barbara îşi făcuse propriile planuri pentru banii pe care-i câştigase de pe urma magazinului. Fetele ştiau că după ce-l

vânduse, Barbara
pusese nişte bani
deoparte într-un cont
de investiţii pentru ele.
Fusese o întâlnire
dificilă şi tristă vara
trecută, după

înmormântare, în
biroul avocatului, când
le explicase totul. Cei
doi mandatari erau
Mark şi avocatul. Nu
era o avere, dar era
probabil de-ajuns

pentru avansul la cumpărarea unui apartament. Cel puţin Lisa ştia că banii erau acolo dacă avea nevoie de ei.

— Sunt câteva posibilităţi aici, zise ea arătându-i ziarul. O să dau câteva telefoane mai târziu. Poate o să şi vizitez câteva case.

Părea doar pe jumătate convinsă.

— Pot să vin cu tine, dacă vrei. încă o pereche de ochi...

îl strânse de braţ.

— Mulţumesc, Mark. Ştiu. Nu era nici acceptare, nici refuz. Ai fost o adevărată comoară că m-ai lăsat să stau, că mi-ai

ascultat toate smiorcăielile.

— Cred că ascultatul smiorcăielilor a fost reciproc.

— Poate. Vezi, suntem ca la maniaco-depresivii anonimi. Trebuie să ne descotorosim de treaba asta.

-Va fi bine, până la urmă.

— Ştiu.

O trase într-o îmbrăţişare bruscă şi aprigă. Lisa se cuibări

la pieptul lui şi, treptat, se relaxă.

— Mi-e dor de mama.

îi auzi vocea înăbuşită şi instantaneu înlăcrimată în

puloverul lui, de parcă redevenise o fetiţă de cinci ani.

— Şi mie mi-e dor de ea.

Amândoi aveau impresia că se află la

marginea prăpastiei în
care se prăbuşiseră de
prea multe ori în
ultimele câteva luni.
Amândoi simţeau
mirosul milei de sine în
fibrele hainelor

celuilalt şi în aerul din jur.

Lisa se mişcă prima. Se trase de lângă tatăl său vitreg, cu palmele deschise pe pieptul lui.

— Gata, zise ea pe un ton practic şi entuziast. Haide. De-ajuns cu văicăreala.

— OK. Ce avem pe agenda de azi?

— Păi... o să amân puţin telefoanele către agenţii imobiliari. O să merg în schimb să mă întâlnesc cu Jen la prânz. Tocmai s-a întors de la schi, aşa că

o să aibă ce-mi povesti. Tu?

— Nu prea multe. Ar fi o idee să-mi joc rolul de tată competent faţă de Kevin. Se strâmbă. Aşa o

botezaseră el şi Lisa în secret pe Hannah, după adolescentul agresiv şi monosilabic al lui Harry Enfield. Să ai un Kevin al tău în casă nu e câtuşi de

puţin la fel de amuzant
cât e să-l priveşti la
televizor. Poate o să
lucrez puţin în grădină.
în curând o să fie o
nebunie acolo.

Ploua deja de săptămâni întregi. Trebuia să vină primăvara.

— Vrei să vii cu mine? Mergem la un restaurant chinezesc în

oraş. Cel de lângă Tesco. N-ai mai văzut-o pe Jen de câtva timp, nu?

— Nu. Nu. Mergeţi voi. E prânzul fetelor.

Dacă Lisa observă o înăsprire a tonului său, nu spuse nimic.

în timp ce-o privea îndepărtându-se, se întrebă dac-ar fi trebuit să plece şi el. S-o

înfrunte pe Jennifer.
Trebuia să facă şi asta
la un moment dat.
Altfel avea să rămână o
ruptură tot mai vizibilă,
pe care trebuia să i-o
explice şi lui Hannah.

Toţi ceilalţi ajunseseră la o înţelegere. Ştia că era la latitudinea lui dacă să o ierte pe Jennifer. Oftă. Apropo de Hannah, îşi zise aruncându privire la

ceas. Era 11:30 şi, pe
câte-şi dădea el seama,
fata dormea încă dusă
în camera ei de la etaj.
I se părea că numai
asta voia să facă în
ultima vreme: să stea

în oraş până noaptea
târziu, să doarmă până
târziu, să se uite la
Channel 4 în pijama
toată după- amiaza şi
apoi să iasă iar. Mark
puse ceainicul pe foc.

Poate că avea să reacţioneze la o ceaşcă de ceai...

Jennifer, sosită prima, alese o masă lângă fereastra restaurantului. Se

aşează să privească
lumea ce trecea dincolo
de perdeaua roşu cu
alb, sorbind dintr-o
Diet Coke. în timp ce
aştepta, se gândi la
sora ei. îşi formă în

minte propoziţiile şi le recapitulă. Presupunea că avea de la mama lor acest impuls de a rezolva orice problemă. Era tema ei majoră, în acel an. îşi rezolvase

problema ei, sau cel puţin credea că era pe cale s-o rezolve. Acum voia să rezolve şi problema Lisei. Nu-şi dăduse seama niciodată cât de mult

semănau. Amândouă,
în felul lor, se temeau
să- şi ia un angajament
de lungă durată. Se
vedea foarte clar cum
Lisa se ţinea la distanţă
de Andy. Putea da vina

pe tot felul de lucruri. Andy mai fusese căsătorit. Nu erau mereu foarte proaste statisticile pentru a doua căsătorie? Andy avea un copil, şi aşa

mai departe. Dar nu
asta era. Pur şi simplu
Lisa nu era pregătită
să-şi ia un angajament,
şi nu fusese niciodată.
Jennifer îşi spuse că ea,
pe de altă parte, se

angajase fără
probleme. Doar se
măritase cu Stephen,
nu? îşi pusese rochia
albă şi mersese la altar,
rostise legămintele de
căsătorie în faţa

tuturor. De asta impostura ei era mai gravă decât a Lisei. Se minţise şi pe sine. Adevăratul angajament faţă de Stephen îl reprezentase copilul.

Acolo dăduse ea greş.
Aşa că aveau mai mult
în comun decât se
gândiseră amândouă.
    Nu semănaseră
deloc în copilărie. Lui
Jennifer îi plăceau

păpuşile şi hainele frumoase. Lisa avea maşinuţe de jucărie şi cunoştinţe enciclopedice despre tractoare. Lui Jennifer îi plăcea să se joace cu

alte fete; Lisa prefera
compania băieţilor, şi
asta cu ani înainte de a
şti cu adevărat ce voia
să facă mai târziu cu ei.
Dacă aveau teme
pentru acasă, Jennifer

şi le făcea sâmbătă
dimineaţa. Lisa -
duminică seara, dacă
nu chiar luni dimineaţa,
în autobuz. Când erau
studente, se vizitaseră -
o singură dată. Jennifer

venise prima la Lisa.
Fuse târâtă la o
petrecere plină de fum,
unde muzica era prea
tare pentru conversaţie
şi prieteniile se formau
prin pasarea unei ţigări

cu marijuana. Se
dusese apoi singură în
camera dezordonată a
Lisei dintr-un
apartament jilav,
închiriat la comun,
încercând să-şi facă loc

printre rufele necălcate
şi ceştile de ceai pe
jumătate goale, în timp
ce Lisa rămăsese la
petrecere ca să stea cu
un tip de care era
interesată. Când venise

Lisa în vizită la
Jennifer, camera ei era
într-un cămin civilizat
de fete, cu un duş
propriu alăturat
dormitorului ce
mirosea a detergenţi şi

a Ana'is Anais. Grupul ei de prieteni părea să fie alcătuit exclusiv din fete. Trăiau într-un cârd simpatic şi gălăgios, complet bizar pentru sora ei mai

mare. Se duseră la un curs de yoga şi mâncară la un restaurant vegetarian. Jennifer i-l prezentă pe John, un tip care Lisei i se păru atât de insipid

că abia îi adresă un
cuvânt în tot timpul
petrecut împreună.
Avea umeri rotunzi,
ochelari ca ai lui Troţki
şi o iritaţie de la
bărbierit. Lisa cunoştea

genul acela de om şi pur şi simplu nu era interesată. Sora ei se îmbufnase, acuzând-o că nu-i dăduse nici o şansă. Lisa îi răspunsese că ieşea cu

el de aproape un an
întreg, ceea ce era o
şansă mai mult decât
suficientă pentru orice
tip. Jennifer nu venise
la gară la sfârşitul
weekendului, ca să-şi ia

la revedere. întreaga vizită fusese un dezastru.

Prin înţelegere tacită, nu se mai vizitară niciodată pe parcursul studenţiei.

Erau bineînţeles surori,
dar nu păreau
destinate să fie şi
prietene. Toată
experienţa comună din
copilărie se destrămase

de îndată ce se
mutaseră de acasă.
Şi poate s-ar fi
depărtat permanent,
dacă n-ar fi fost mama.
Mama şi Mark. Asta le
dăduse în sfârşit un

motiv să se reunească: dezaprobarea comună, indignată.

Există unele conversaţii în viaţă pe care ţi le aminteşti în cel mai mic detaliu. O

asemenea conversaţie
avusese loc atunci când
mama le spusese că era
gravidă şi că urma să
se mărite cu Mark. Se
duseseră toate trei la
terasa din Carlton

Close. Era iunie,
începutul vacanţei de
vară de la universitate.
Semnificaţia noţiunii de
„acasă" se schimbase
inexorabil pentru
amândouă în ultimele

luni. Devenise o haltă
în călătoria lor, nu mai
era destinaţia. îşi
iubeau mama şi pe sora
lor mai mică, Amanda,
a cărei încântare la
sosirea lor îi compensa

tendinţa iritantă de a
se căţăra pe patul lor,
pălăvrăgind prostii la
ora şase dimineaţa. Le
erau dragi camerele lor
adolescentine,
spaghetele bolognese

şi faptul că rufele
murdare dispăreau şi
apoi reapăreau,
miraculos călcate şi
împăturite. Dar acum
nu făceau decât să
treacă pe acolo. Nu mai

era cu adevărat locul unde voiau să fie.

Jennifer urma să plece cu John pentru câteva săptămâni într-o vacanţă pe care o plănuiseră cu

meticulozitate şi la
care visaseră de mult.
Lisa avea mult prea
multe datorii ca să se
poată gândi la o
asemenea vacanţă. îşi
cheltuise toţi banii în

primele şase săptămâni ale semestrului, dăduse iama prin cărţile de credit cu o viteză asemănătoare şi avea mare nevoie să câştige nişte bani. De cum

începea sezonul avea
să meargă la Weston
super Mare, unde
locuia prietena ei
Emma, ca să lucreze
amândouă pe post de
cameriste într-un hotel

de trei stele. Un orar
încărcat, dar plata era
pe măsură. Plus toate
barurile şi cluburile de
noapte din staţiune pe
care să le exploreze
după terminarea

serviciului... în mod caracteristic, fiecare dintre surori considera că ea se va distra mult mai mult decât cealaltă.

Ştiuseră că mama lor se vedea cu cineva. Nu ar fi ţinut niciodată o asemenea informaţie secretă. N-ar fi avut curajul, după ce extrăgea de la Lisa

fiecare fărâmiţă de
informaţie despre
fiecare băiat cu care
ieşise ea. Le spusese la
telefon că venise un tip
la magazin, că
stătuseră de vorbă şi că

o invitase la prânz.
Ştiau amândouă că îi
plăcea de el. în afară
de asta, nici una din ele
nu acorda prea multă
atenţie situaţiei.
Jennifer era prea

ocupată încercând să
citească mersul
trenurilor în şase limbi
europene diferite, iar
pentru Lisa zilele,
săptămânile şi
semestrele treceau

într-o ceaţă, la propriu şi la figurat.

Prin urmare, vestea le zguduise zdravăn.

— M-am gândit c-ar trebui să ştiţi şi voi, devine serios.

Le făcuse câte un şpriţ cu vin alb, ca pe vremuri, când se bucura că erau în sfârşit amândouă suficient de mari ca să bea cu ea.

— Cât de serios? întrebase Jennifer.

— Foarte serios, de fapt...

— Cât de serios e foarte serios? zisese în ecou Lisa, studiind

zâmbetul imens şi prostesc de pe chipul mamei lor. Eşti îndrăgostită de el?

— Da. Sunt foarte îndrăgostită de el.

Jennifer se foise stânjenită. Acesta era mai mult teritoriul Lisei. Ea una nu era sigură că voia să se gândească la mama ei fiind îndrăgostită.

— Atunci presupun c-ar trebui să-l întâlnesc şi eu, nu?

încă nu se întâmplase, până atunci. Acum Lisa nu-şi

mai amintea dacă asta fusese ideea ei, sau manevrele mamei. Nu păruse important.

— Eu l-am întâlnit, anunţase Jennifer, fără s-o întrebe nimeni.

Se simţi satisfăcută ca măcar o dată să aibă şi ea mai multe informaţii decât Lisa. Sora ei o făcea întotdeauna să se simtă

atât de... stângace, atât de imatură.

— Bravo ţie! Tonul Lisei îi spuse că replica îşi atinsese ţinta. Bineînţeles, Lisa se răzbună imediat. Dar

scuză-mă dacă nu cred că eşti cea mai bună judecătoare a bărbaţilor.

— Ce oribil din partea ta să spui aşa ceva! Uită-te la parul

din ochii tăi. Stă vreunul din tipii cu care ieşi tu destul de mult timp ca să ajungi să-l cunoşti?

— Fetelor, nu vă certaţi. Tonul mamei

era relaxat. De parcă nici nu le asculta.

— Ai auzit ce-a spus, mamă?

— Am auzit ce-aţi spus amândouă. Asta n-are nici o legătură cu

voi, fie că vă vine să
credeţi, fie că nu.
încerc să vă spun ceva
important.

— Ce?

— Mark m-a cerut în căsătorie. Şi i-am spus da.

Jennifer scuipă o gură de şpriţ înapoi în pahar.

— Ce naiba, mamă!

— Ei da, îmi pare rău că vă şochez. Se pare că e singurul fel în care vă pot atrage atenţia.

Şi funcţionase.

— Şi în timp ce voi două sunteţi ocupate să înlemniţi,
eu o să vă spun şi restul.
— Mai e şi altceva?

— Mai sunt multe. O să am un copil.

— Poftim?

— O să am un copil, cu Mark.

— Cum adică, o să ai un copil? Vrei să spui

vrei să faci un copil cu Mark? Mamă, ai patruzeci şi cinci de ani. Eşti... păi... eşti mult prea bătrână ca să mai faci un copil.

— N-am zis că vreau să fac un copil. Asta nu că n-aş vrea. Mă faceţi să-mi pierd cuvintele... Pentru prima dată, auziră un mic tremurat în vocea

ei. Vreau să spun că O
SĂ AM UN COPIL. Nu-
mi place că trebuie să
sfidez ştiinţa medicală
şi să-ţi stric cheful,
Lisa, dar sunt gravidă.

Sunt gravidă în trei luni.

Nici una nu făcu vreun comentariu. Pentru câteva clipe interminabile, toate trei rămaseră

nemişcate, uitându-se una la alta şi apoi la pântecele Barbarei. Jennifer mai avea puţin şi începea să plângă. Pe chipul Lisei se întipărise o expresie de

repulsie nedisimulată, în timp ce Barbara le aştepta sfidătoare să se dezmeticească.

Lisa întrerupse liniştea izbucnind în râs.

— De ce râzi? Nu glumesc. îţi dai seama că vorbesc serios.

— Dar nici nu l-am cunoscut.

— Ştiu. N-ai fost pe-acasă. O să-l

întâlneşti acum. Astă-seară, dacă vrei.

— Amanda îl cunoaşte?

Amanda era la şcoală.

— Bineînţeles că-l cunoaşte. Locuieşte aici! Asta nu e o aventură trecătoare, fetelor. Ştiu că e un şoc...

Gândindu-se acum, anul acela fusese probabil perioada în care cele două surori avuseseră cea mai apropiată legătură. Din ziua aceea totul se

întâmplase foarte rapid. Mark le fusese prezentat spre inspecţie, apoi casa fusese pusă pe piaţă spre vânzare. Mai multe cutii marcate

„Lucrurile Lisei" şi
„Lucrurile lui Jennifer"
fuseseră umplute şi
puse la păstrare. Asta,
mai ales, o oripilase cu
adevărat pe Jennifer.

— Dar dacă am nevoie de lucruri de-acolo?

Dezmembrarea casei în care locuiseră numai ele patru de la naşterea Amandei era dureroasă

şi li se păruse plină de cruzime. Dintr-odată îşi amintiseră că acolo era „acasă".

— O, Doamne, ia terminaţi, se răstise Barbara exasperată. N-

aţi mai stat aici de
când v-aţi dus
amândouă la
universitate. O
foloseaţi pur şi simplu
ca pe un hotel ieftin.
Nu înţeleg de unde v-

au venit toate prostiile
astea sentimentale.
Veţi fi întotdeauna
bine-venite în noua
casă. Vă purtaţi de
parcă dintr-odată aţi
fost transformate în

copii ai străzii din Brazilia.

Nu fură bine-venite în rulotă. Mai precis, oricât de bine-venite ar fi fost, nu era nici un pic de loc pentru ele.

Lisa o botezase „Şandramaua Pasiunii", o poreclă pe care Jennifer o ura şi n-o folosise niciodată. îi bârfiseră împreună şi-şi dăduseră ochii peste

cap indignate,
încercând să nu se uite
prea mult la silueta din
ce în ce mai
voluminoasă a
Barbarei. Toate acestea
le apropiaseră.

Ostilităţile nu
încetaseră cu adevărat
decât după ce se
născuse Hannah. Era
greu să rămâi
dezgustată când intra
în scenă o fetiţă atât de

micuţă şi perfectă,
drăgălaşă şi frumos
mirositoare.

Sosi Lisa. Părea
obosită. Se aplecă să o
sărute tandru pe
Jennifer şi apoi se

aşează pe scaunul de lângă ea, dându- şi jos haina şi aşezând-o pe spătar.

— Salutare, iepuraşule de zăpadă!

Lisa se uită la sora ei, care părea bronzată, cu excepţia unor pete mai deschise în jurul ochilor ce-i dădeau un aer de panda, şi se relaxă.

— Arăţi bine, să ştii. Aţi avut vreme bună, nu?

— Da. A fost fantastic.

— Serios? Fantastic? Tu urai

schiatul. Te-ai prins în sfârşit cum se face?

Jennifer zâmbi enigmatic.

— Ceva de genul ăsta! Şi tu cum o duci?

— Bine.

— Cum e viaţa cu Mark şi Hannah?

— Tensionată. Hannah s-a transformat într-o adolescentă. O adolescentă pe care-o aşteaptă examenele.

Morocănoasă? Cam da.
Cred că recuperează
timpul pierdut.
Trânteşte uşi, vorbeşte
la telefon câte patru
ore, răspunde
monosilabic. Prea mult

rimei, insuficiente maniere. îl înnebuneşte pe Mark.

— Săracul de el.

Jennifer se întrebă dacă avea obrajii roşii pe sub bronz. Nu mai

vorbise cu el de secole. De când se purtase ca o căţea de primă mână.

— Şi săraca de Hannah. Mi-e milă de ea. A trecut printr-o perioadă cumplită, nu

crezi? Probabil e
normal să se revolte. E
de fapt normal pentru
oricine, dar când ai
avut câţiva ani cum au
fost ultimii prin care a

trecut biata de Hannah,
nu e de mirare, nu?
— Probabil că nu.
— Ai mai auzit ceva
veşti de la Amanda?
— Nu prea; tu?

— O ştii pe Amanda.

Lisa nu era sigură că o ştia vreuna din ele, în mod deosebit.

— Am primit o vedere. Din Rio. Un

funduleţ simpatic în bikini fluorescenţi.

— Şi eu.

— Crezi că reprezintă iertarea?

— Sau e felul ei de a ne da cu flit?

— Mai e loc pentru încă unul?

Era Mark. Inima lui Jennifer începu să bubuie când îl văzu şi se întrebă dacă se

înroşise la faţă. Lisa nu
păru să observe nimic.
— Ai venit!
— N-am putut s-o
ademenesc pe Hannah
din vizuina ei, şi n-am
avut chef să mănânc

singur de prânz, aşa că m- am gândit să... dacă nu vă deranjez.

— Nicidecum. Ia loc.

Lisa trase un scaun. Mark se aplecă şi o

sărută pe Jennifer pe obraz.

— Ce mai faci? Arăţi splendid.

Jennifer îşi atinse faţa, unde fuseseră buzele lui.

— Sunt bine. Mulţumesc.

— Mă duc până la baie. Spuneţi-i chelnerului să-mi mai aducă un pahar când

vine să ia comanda, bine?

Lisa îşi luă poşeta de pe spătarul scaunului şi se duse în spatele restaurantului în căutarea toaletei.

Jennifer îşi învârti agitată furculiţa.

— Mark...

Mark îşi puse mâna peste a ei, făcând-o să lase furculiţa pe masă.

— Ascultă, Jennifer. Mă bucur că avem un minut.

— Şi eu. Tot vreau să... trebuie să-ţi spun cât de rău îmi...

— Ştiu. Ştiu că-ţi pare rău.

— Eram aşa de nefericită. Ştiu că nu e o scuză...

— Poate că nu e o scuză. Dar e o

explicaţie. Oamenii nefericiţi provoacă toate necazurile...

— Am provocat necazuri? Pentru tine, adică. Cred că eu, Lisa şi Amanda ne-am

împăcat înainte să plece. Dar tu? Ţi-am cauzat probleme?

— Nu. Nu cred c-ai vrut cu adevărat s-o faci, şi nici nu s-a întâmplat aşa. Nu pot

să spun că n-am fost
surprins de ce mi-ai
spus. Am fost. Dar nu...
şocat, ca să spun aşa.
Şi e în regulă. Până la
urmă, evenimentele n-

au avut nici o legătură cu mine.

— Corect.

— Aşa a funcţionat prima ei căsătorie, presupun. Spre deosebire de a noastră.

— Ştiu. Dar te-am supărat.

— Ştii ce m-a supărat? Jennifer clătină din cap, nefiind încă în stare să-l privească în ochi.

Gândul că şi-a imaginat
că, aflând, mi-aş fi
pierdut o parte din
respectul pe care-l
nutream pentru ea.
Faptul că există lucruri
pe care nici eu nu i le-

am spus niciodată din
acelaşi motiv. Ce risipă
de energie a fost
îngrijorarea asta. Mă
înţelegi? Jennifer
încuviinţă. Asta nu
contează deloc. E aşa

de simplu când iubeşti
pe cineva. Când iubeşti
cu adevărat pe cineva.
Jennifer avea acum
lacrimi în ochi. Partea
cea mai rea e alta, şi
anume nefericirea ta.

Barbara ar fi vrut să te ajut. Ea ar fi vrut să te ajute. Aştepta să vorbeşti cu ea. Ştiai asta? O luă pe Jennifer de mână. Acum se uită

şi ea la el şi-i zâmbi. Ce e?

— Nu mai sunt nefericită, Mark.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt nefericită. Eu şi

Stephen ne rezolvăm
problemele. Amândoi
ne-am scos din minţi
unul pe celălalt şi
amândoi am crezut că
ştim ce gândeşte
celălalt, şi nu neam

obosit niciodată să
întrebăm, şi de aceea
au ajuns lucrurile în
halul acesta, de aceea
nu observam nici o
îmbunătăţire.

— Şi?

— Şi am vorbit. La schi. Ne-am apucat să vorbim, în sfârşit. Să vorbim cu adevărat. Dacă vrem să menţinem căsnicia asta. Şi vrem. Amândoi

vrem. Cu copil sau fără copil. Fiecare pentru celălalt.

— Asta e bine. E foarte bine.

Jennifer îl prinse iar de mână.

— Chiar e bine. în tot timpul ăsta am permis ca mândria mea prostească şi presupunerea atât de arogantă că înţeleg totul să mă împiedice

să identific problema. Mark îi zâmbi timid şi dădu încet din cap. Şi am făcut ca totul să fie atât de afurisit de complicat, urmă ea. Şi nu e, nu-i aşa? Să

iubeşti pe cineva. Tu ai
fi putut să-mi spui asta
de multă vreme, dacă
pur şi simplu te-aş fi
întrebat. Sau mama.
Voi amândoi aţi înţeles
asta mai bine decât

toată lumea încă de la început.

— Ce-aţi înţeles? Revenise Lisa, căutându-şi paharul reumplut. Ce-aţi înţeles? repetă ea.

— Dragostea. Şi cât de simplă e, răspunse Jennifer. Tocmai îi spuneam lui Mark că eu şi Stephen ne-am împăcat. Am rezolvat, în sfârşit,

situaţia. Şi acum este mult mai bine.

— O, la naiba! Aţi profitat cât am fost la baie ca să purtaţi o conversaţie profundă şi plină de înţelesuri, nu?

— Scuze.

— Şi, apropo, nu e simplă. Deloc. Asta nu e decât o aiureală ridicolă şi siropoasă.

— Ba este. Ca între tine şi Andy. Ştiu ce s-a

întâmplat. Dar nu
contează. Dacă vă
iubiţi. Nu trebuie decât
să-l faci
şi pe el să înţeleagă.
Lisa îi făcu un semn
ospătăriţei.

— Scuză-mi cinismul. Mă bucur că tu ai descoperit cele mai profunde mistere ale universului. Asta nu înseamnă că le-am descoperit cu toţii.

— Fie tu şi Andy vă iubiţi unul pe celălalt, fie nu vă iubiţi. Restul e o porcărie.

— Eu îl iubesc. Şi cred c-am reuşit să-l vindec complet de

iubirea lui pentru mine. Când am făcut sex cu altcineva, un om pe care, dacă vrei neapărat să ştii, nu-l iubesc absolut deloc. O mişcare deşteaptă, nu?

în concluzie, asta e
problema mea. Sfârşit.
Nu cred că o abordare
optimistă o să-mi
folosească prea mult în
situaţia asta. Iar acum
putem, te rog, să

vorbim despre altceva?
Altfel va trebui să-mi
iau un aer acru, şi
nimănui nu-i place să
mănânce tăieţei de
Singapore cu garnitură
de amărăciune şi

frustrare, iar apoi o să mă îmbăt şi nu e decât ora prânzului...

Se prefăcu atentă la meniu, dar lacrimile care-i apăruseră în ochi îi îngreunau lectura.

Era oribil s-o vadă atât de disperată. Mark o simţi, şi Jennifer o simţi şi mai acut, din moment ce era într-un contrast atât de strident cu starea ei.

Lisa răsuflă adânc şi încercă să înveselească oarecum atmosfera.

— Povesteşte-mi cum ai reuşit să rezolvi cvadratura cercului, Jen.

Se făcuse aproape patru pe când plecară de la restaurant. Mark se oferi s-o conducă pe Lisa acasă cu maşina, spunând că aveau s-o recupereze pe a ei a

doua zi, dar Lisa insistă
că n-o putea lăsată
parcată peste noapte
unde era, şi că oricum
voia să facă nişte
cumpărături înainte,
aşa că urma să ajungă

mai târziu acasă. Mark presupuse că pur şi simplu voia să fie singură o vreme. Jennifer o îmbrăţişă.

— Sună-mă, o rugă ea. O să vin să ne

uităm la apartamente împreună.

Mark o conduse pe Jennifer la maşină.

— Mare bătaie de cap şi cu fetele astea, glumi ea.

Prima dată eu, acum Lisa.

— Nu uita de Hannah. Mă aşteaptă precis cu o grămadă de întrebări inchizitoriale. Şi mai e şi Amanda,

spuse el cu un zâmbet trist. Uneori mă simt ca tipul ăla din desenele animate, care astupă o gaură în baraj, însă apare alta, şi trebuie să-şi vâre un deget în

aceea, şi apoi în alta şi
aşa mai departe, până
când are toate degetele
de la mâini şi de la
picioare în găuri,
încercând să ţină apa.

Şi eu sunt numai un amărât de tată vitreg.

— Lăsat de unul singur să aibă grijă de noi toate.

— Exact. Parcă toate v-aţi menţinut în

stare bună pentru mama voastră, şi în clipa în care ea s-a dus, toate v- aţi prăbuşit la pământ...

— Cred că unele din noi ne prăbuşeam

înainte de asta. Dar n-am lăsat să se vadă.

— Ştiu. Nu asta voiam să spun. E doar că uneori mă simt... obosit.

— Hei. Nu mă mir. îmi pare rău că am fost şi eu parte din problemă. îmi pare rău că am fost aşa o căţea colosală. Sunt mai bine acum, îţi promit. Poţi

să mă scoţi de pe lista critică.

— Slavă Domnului. Mă bucur din tot sufletul, Jen. Serios.

— Asta înseamnă enorm pentru mine. Şi

acum du-te acasă şi
bagă-i minţile în cap
surorii mele mai mici,
OK? îl sărută pe obraz.
    Cele două fiice mai
mari îi dăduseră sfaturi
contradictorii în ceea

ce-o privea pe Hannah. Lisa era de partea unei abordări blânde, Jennifer sugerase să o ia la rost fără milă. Lisa spunea că trebuia să fie prietenul ei, Jennifer că

trebuia să-şi exercite autoritatea paternă.

Dacă Barbara ar fi fost încă în viaţă... dacă ar fi fost bine... Mark ştia cum ar fi procedat împreună. Poliţistul cel

bun şi poliţistul cel rău.
Cu Barbara fiind cel
rău. El era fericit în
rolul poliţistului bun.
Cu asta era obişnuit.
Aşa fusese şi cu
Amanda la început

(cum ar fi putut fi
altfel, tatăl vitreg cel
nou) şi cu Hannah,
când era mai mică şi
problemele păreau mai
uşor de rezolvat. Nu le
luase niciodată partea

împotriva mamei lor -
nu direct. Dar le oferise
un umăr pe care să
plângă. Ocazional câte
o bancnotă de zece lire.
Când avea cam
cincisprezece ani,

Amanda împrumutase
fără să ceară voie o
pereche de cercei
lungi, sclipitori ai
Barbarei, ca să-i poarte
la o petrecere. în drum
spre casă pierduse

unul. Se furişase pe scări, venise lângă partea lui de pat şi-l trăsese uşor de tricou până-l trezise, făcându-i semn să iasă din dormitor. Alarmat,

Mark se conformase
fără să stea pe gânduri.
Şi îşi petrecuse
următoarele trei
sferturi de oră, la două
noaptea, în pijama şi
halat, căutând pe

drum, cu lanterna, afurisitul de cercel. Un asemenea tată era el.

Nu ştia ce să facă acum cu Hannah. îşi amintea mantra Barbarei. „Ţine-le

aproape. Păstrează linia de comunicaţie deschisă. Şi atunci n-o să le pierzi."

Necazul era că mantra nu se potrivea aici. Se învinuia pe sine

însuşi pentru aceste răbufniri de independenţă şi revoltă ale fiicei lui. Le-o mărturisise şi fetelor mai mari.

— M-am sprijinit prea mult pe ea, zise el. Am făcut-o confidenta mea, însoţitoarea mea. într-un fel, cârja mea emoţională. Nu-i de

mirare că e disperată să scape.

— Aiurea, replică Jennifer. Este doar o adolescentă. Asta-i tot. N-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Ar

fi tot aşa *orice* s-ar fi întâmplat. Vina ta e cel mai mare aliat al ei.

— Stai puţin, interveni Lisa. Nu poţi pur şi simplu să mături sub covor ultimii ani.

Hannah a trecut printr-o perioadă de coşmar.

— Nu spun că n-a fost aşa, însă faptul că asta e o explicaţie nu înseamnă că e şi o scuză. Oricum, nu e

relevant *de ce* stau
lucrurile astfel, nu?
Important e ce face
Mark de acum înainte.
Trebuie să păstreze
controlul.

— Sunt capul unei familii, nu al unui centru de detenţie pentru tineri delincvenţi.

— Pe când tu vorbeşti de parcă s-ar

culca cu tot ce mişcă şi
ar lua droguri, adăugă
Lisa. Serios, Jen. Nu
este chiar aşa de rău.
Puţină obrăznicie, nişte
fiţe din când în când.
Nu poţi să zici că e o

candidată pentru un spital de reabilitare.

— Dar minte. Mark a zis asta.

— Am spus că e posibil să mintă.

— Nu i se poate permite să facă asta.

Pentru că atunci chiar că ţi-ai pierdut controlul.

Mark stătea în fotoliu contemplându-şi controlul, sau lipsa lui, când apăru Hannah.

Intrarea ei fusese
anunţată de tropăitul
între baie şi dormitor
şi-napoi, şi de bâzâitul
uscătorului de păr
urmat, spre bucuria lui,
de oprirea muzicii celor

de la Red Hot Chilii
Peppers. Fiecare
nenorocit de cântec
suna exact la fel, şi
toate îl făceau să vrea
să-şi pună perne peste

cap. Ori un sac de polietilenă.

Se întoarse în fotoliu când o văzu coborând scările, încercând să nu semene prea mult cu un personaj negativ

dintr-un film cu James Bond. Şi nici să nu pară prea şocat. Fazele de dezvoltare ale copilului tău nu par niciodată să se succeadă lin - cumva sunt întotdeauna

şocante. Părul lung.
Dinţii definitivi din faţă,
cei care par
întotdeauna puţin cam
prea mari pentru gura
copiilor. Abilitatea să
stea în două picioare.

Şi acum, sâni şi şolduri.
I se părea că Hannah
urcase scările acelea
săltând într-un picior
nici cinci minute
înainte, într-o pijama
cu floricele şi cu părul

prins în codiţe, şi
coborâse acum
transformată într-o
Beyonce albă, cu trupul
numai curbe. Era
extrem de tulburător.
Purta blugi strâmţi ce

începeau cu cel puţin
zece centimetri sub
buric şi un tricou
strâmt şi îngust ce se
oprea cu zece
centimetri deasupra.
Partea de mijloc, un

strat subţire de carne peste musculatura fermă, atrăgea imediat privirile. Asta până când observai machiajul, aplicat după metoda Bardot (dacă

Bardot ar fi băut destul
să nu mai aibă mâna
sigură.) Efectul ar fi
fost poate comic, dacă
n-ar fi fost
înspăimântător.

Barbara ar fi trimis-o imediat înapoi să se spele la ochi. Poate ar fi sugerat un maiou ca să acopere pântecele gol. Poate ar fi amenințat să încuie ușa

de la intrare şi să dea liber taxiului. Mark o văzuse făcând asta cu Amanda. Nu ştia ce să spună. Ochii lui Hannah, cât putea citi

din expresia ei, îl provocau.

— Am voie măcar să ştiu unde te duci?

Cu o seară înainte se certaseră dintr-un motiv absurd. Hannah

îi declarase că era
suficient de mare încât
să locuiască singură.
Avea şaisprezece ani,
„practic
şaptesprezece". Ceea
ce însemna că nu putea

să conducă un camion,
dar se părea că
aproape orice altceva
era acceptabil. Mark se
abţinuse s-o întrebe din
ce avea să trăiască şi în
final câştigase cearta

aceea, despre ce-o fi
fost - nu-şi mai
amintea, păreau să fie
atât de multe în zilele
acelea - dar
argumentul „destul de
mare" părea din ce în

ce mai greu de combătut. Totuşi, nu voise să înceapă atât de agresiv.

— Afară.

Oftă.

— Hannah, nu fi atât de grosolană. Ţi-am pus o întrebare perfect civilizată. Nu crezi că merit un răspuns pe măsură?

— Scuze. Ba da. Câteva scânteieri din fiica pe care o recunoştea. Ies în oraş cu Alice şi Phoebe.

Le cunoştea, erau fete simpatice. Din câte

ştia el, ele nu purtau un machiaj ce arăta de parcă fusese aplicat cu lopata.

— Serios?

— Serios! Dacă nu mă crezi, poţi să le suni

pe oricare din mamele lor şi să le întrebi.

Mark ura tonul acesta pasiv-agresiv. Şi propria lui furie. Nu aşa voia să se desfăşoare o discuţie

cu fetiţa lui. Dar Hannah îşi dăduse seama că era o cacealma.

— Şi unde mergeţi?

— Mă duc cu taxiul până la Phoebe, ne întâlnim toate acolo, e o petrecere cu clasa noastră pe strada ei, aşa că nimeni nu conduce. Şi o să vin

acasă cu maşina,
probabil cu tatăl lui
Alice.

— Când?

— Pe la unu?

— Ele două au voie
să stea până la unu?

Hannah se uită la el de parcă sugerase ceva complet absurd.

— Bineînţeles.

Lui Mark nu-i convenea deloc, dar înainte să mai poată

spune ceva,
taximetristul opri în
faţa casei, claxonând
nerăbdător. Hannah
plecă, dându-i un sărut
rapid pe obraz şi
răspunzând cu un

chicotit cererii lui de a-şi lua o haină.

Se gândi cam o nanosecundă s-o sune pe mama lui Phoebe. Nu-i cunoştea pe oamenii aceştia - nu

bine. Nu voia să ştie toţi că nu avea încredere în fiica lui. Chiar dacă era adevărat.

Doamne, cât de rapid trecea viaţa! La

Crăciun îl ajutase să coacă prăjituri şi să aleagă un brad. Acum nu părea să-i mai accepte compania.

Hannah se rezemă de spătarul scaunului

în taxi şi încercă să se calmeze. Inima îi bătea nebuneşte. Slavă Domnului că tata nu-şi dăduse seama că minţise. Prietenele ei erau la curent, îşi

petrecuseră toată
după- amiaza plănuind
împreună cu ce să se
îmbrace ea pentru acea
ocazie. Dar părinţii lor
ar fi fost stupefiaţi dacă
primeau un telefon de

la Mark. Singura parte adevărată din ce-i înşirase era cea cu petrecerea. Se dădea într- adevăr o petrecere, însă Hannah nu mergea cu

prietenele ei, şi nu era
pe strada lui Phoebe, şi
nu avea s-o aducă tatăl
lui Alice cu maşina. îşi
spuse în sinea ei că-l
proteja, că era pentru
propriul lui bine, că n-

avea cum să-l îngrijoreze ceea ce nu ştia. Era stăpână pe propriile fapte, nu se expunea nici unui risc. Tata ar fi putut să aibă mai multă încredere în

ea. Nu-i plăcea că-i
punea mereu întrebări.
Dacă ar fi avut
încredere în ea, n-ar
mai fi fost obligată să
mintă.

Ieşea cu Nathan. Prietenii lui dădeau petrecerea. Erau nişte tipi super, ceva mai mari, după cum îi spusese el. Ea îi decodase explicaţia, de

aceea se mobilizase cu Alice şi Phoebe ca să-şi aleagă ţinuta şi machiajul. Voia să arate mai matură, să arate bine. Seara asta era importantă. Era prima

oară când îi întâlnea prietenii, şi nu voia să fie luată drept o şcolăriţă prostuţă.

Nathan o rugase să rămână cu el peste noapte. Părinţii lui erau

plecaţi pentru tot weekendul. Nu trebuiau să facă sex. îi spusese asta chiar de la început, ştiind că va fi primul gând din mintea ei. Nathan voia doar să

fie cu ea, să o ţină în braţe toată noaptea, să se trezească alături de ea. Şi asta suna minunat. O învăţase să spună că rămânea la

una din prietenele ei peste noapte.

Hannah nu era pregătită pentru asta, din mai multe motive. Era o minciună prea mare. Consecinţele

demascării o speriau.
Mark ar fi fost furios, şi
deşi nu se manifesta
decât rareori, şi
aproape niciodată
împotriva ei, furia lui
era destul de

înfricoşătoare. N-ar
mai fi lăsat-o să iasă
singură din casă
înainte de optsprezece
ani. Mai grav, ar fi fost
teribil de mâhnit.
Hannah n-ar fi vrut să-i

facă asta. Şi apoi mai era şi Nathan. Spunea ce voia ea să audă, că intenţiona să aştepte până când avea să fie ea pregătită, că nu-i trecea prin minte s-o

preseze, dar făcea
lucruri care-i sugerau
contrariul. Erecţia lui,
stranie şi tare pe sub
blugii lui, era o
prezenţă permanentă
când rămâneau singuri,

iar mâinile îi deveneau
din ce în ce mai
insistente, strecurându-
se pe sub obiecte de
îmbrăcăminte pe care
Hannah nu era deloc
pregătită să le

îndepărteze. Situaţia devenea din ce în ce mai complicată şi adultă - ceea ce o entuziasma şi o neliniştea - şi era sigură că nici unul din

ei nu credea cu
adevărat că puteau să
doarmă toată noaptea
împreună fără să se
întâmple ceva
„semnificativ".

îi spusese că nu putea. Inventase o scuză, că trebuia să meargă undeva cu tatăl ei dimineaţa devreme. Iar minciuni. Uneori nu se recunoştea pe sine

însăşi, şi asta n- avea nimic de-a face cu machiajul. Nathan păruse iritat. Cu atât mai important ca petrecerea să fie un succes...

Când Lisa intră tiptil, era trecut de unu noaptea şi se aştepta ca întreaga casă să fie adormită. Mark, stând nemişcat ca o statuie în

fotoliu, o înspăimântă de moarte.

— Ce naiba faci, stând aici pe întuneric? M-ai speriat!

— Scuze. O aştept pe Hannah.

— încă n-a sosit acasă?

— A zis că se va întoarce înainte de unu. Mi-a promis.

Lisa aprinse lumina în hol şi se uită la ceas.

— E unu şi douăzeci şi cinci. Doar câteva minute. A mai făcut asta vreodată?

— Nu. Dar tot o s-o omor. N-am acceptat ora unu decât obligat.

De fapt, nici n-am fost complet de acord.

Lisa se uită la el, pe jumătate amuzată. Mark nici măcar n-o întrebase unde fusese ea toată seara.

— Arăţi dărâmat. Du-te sus. O să se întoarcă peste câteva minute. O aştept eu, oricum vreau o ceaşcă de ceai.

— Şi să ratez şansa unei noi certe? Glumeşti? Asta se coace de ore întregi. Jen ar fi mândră de câteva replici pe care mi le-am repetat în

minte. Pune ceainicul la fiert, pentru două porţii.

Hannah

Poate că arăta ea de optsprezece ani, dar se simţea clar de

treisprezece. Ca şi când un spectator al emisiunilor pentru copii ar fi venit la o petrecere MTV. Părinţii gazdei erau plecaţi. Nathan spunea că-şi

dăduseră permisiunea
pentru petrecere, dar
Hannah avea îndoieli
serioase. Mai fusese la
o mulţime de petreceri
unde se bea. Băuse şi
ea suficiente pahare

din cocktailul bizar pe care-l consumau adolescenţii pe ascuns - orice de la cidru la campari, şi o dată, în mod memorabil (în sensul cel mai rău al

cuvântului), Anisette. Dar nu fusese niciodată la o petrecere cu droguri. Aici se fumau ţigări cu marijuana. Şi i le treceau şi ei. Prima dată spusese nu, mersi,

şi în chip de justificare
îşi ridicase paharul de
plastic cu vin de
proastă calitate. A doua
oară îl văzuse pe
Nathan privind-o cum
refuza şi nu-i plăcuse

ocheada tăioasă pe
care i-o aruncase, aşa
că a treia oară
încuviinţă şi trase cât
mai scurt posibil,
lăsând fumul de plante
să i se scurgă pe

marginea gurii şi
rezistând impulsului de
a scuipa. Mai încercase
şi înainte să fumeze,
dar urâse gustul şi
senzaţia de murdărie
afumată în gât şi

plămâni. Şi aceasta
avea acelaşi gust, cu un
mic adaos dulceag, ca
de flori. Aşteptă să se
simtă ameţită, dar nu
se întâmplă nimic.

Probabil că nu inhalase prea mult.

Fetele dansau. Muzica era dată tare şi bubuia ritmic. Chiar şi cei care nu dansau, adică băieţii, îşi mişcau

capetele înainte şi
înapoi. Fetele păreau
mult mai în vârstă ca
Hannah. Aveau ochii
închişi şi braţele
înălţate deasupra
capetelor. Păreau vag

visătoare. Cu câteva ore înainte, i se păruse fascinant. Acum i se părea neliniştitor. Ţigara revenea mereu către ea. Pufăi de fiecare dată, sperând

că totul va fi bine.
Atmosfera devenise
mai apăsătoare.
Petrecerea devenise
mai imprevizibilă şi
parcă explozivă. Dansul
semăna tot mai mult cu

o transsă. Aerul era mai
ceţos. Oamenii se
adunau în perechi şi
dispăreau pe undeva.
Hannah nu ştia ce
făcea, nu cu adevărat.
Nu era locul ei acolo.

Simţi că-i vine rău. Când se uită la ceas şi reuşi să se concentreze, fu aproape uşurată că era 00:30. Nathan îi promisese că o va duce

acasă la timp. Că o va lăsa la colţ.

Nathan băuse şi fumase. îl văzuse ea. Nu era beat ca să cadă pe jos sau ceva de genul acesta: era încă

perfect coerent. în momentul acela nu-l văzu. Probabil era în altă cameră. Nu era sigură în care.

Făcându-şi loc printre doi tipi imenşi

ce stăteau în prag, se duse în bucătărie. Nu era acolo. Era încă prea mare gălăgie ca să audă, aşa că îşi continuă explorarea până într-o mică

debara din spate. Se întrebă pentru o clipă, în timp ce trecea prin casă, cum arătau proprietarii. Care sigur plecaseră lăsând curat în urmă. Acum peste

tot erau sticle goale,
grămezi de scrum şi
pungi revărsate de
chipsuri. Era o mizerie
înfiorătoare. începea să
o doară capul în ritm
cu muzica, şi fu o

uşurare să se găsească
în liniştea răcoroasă a
micii încăperi ce
mirosea doar a lucruri
legale, cum ar fi
balsamul de rufe şi

soluţia de lustruit mobila.

Formă numărul unei firme de taxi, însă dispecerul o informă că n-avea nici un taxi la ora aceea. Era cel mai

aglomerat interval, îi zise el. Ar fi trebuit să-şi facă o rezervare din timp. încercă la altă firmă, unde o femeie îi spuse acelaşi lucru. Toţi şoferii ei aveau

deja clienţi, şi erau
rezervaţi pentru alţii
după aceea. Când
Hannah îşi exprimă
supărarea, femeia păru
dintr-odată maternă.

— Eşti undeva în siguranţă, dragă? o întrebă ea.

Hannah fu şocată să-şi dea seama că nici măcar nu ştia cu adevărat unde era.

Avea o idee vagă, dar n-ar fi fost în stare să dea un număr de casă. Ce tâmpită.

— O să încerc să schimb câţiva băieţi, ca

să ajungă cineva la tine cam în patruzeci de minute...

Hannah se uită la ceas. 12:45. Deja întârziase. începu să intre în panică. La

naiba... îi mulţumi
femeii şi-i spuse că era
bine şi că avea să
încerce la altă firmă.
Dar nu-şi mai amintea
nici un număr de taxi.

Ştia că ar fi trebuit să-l sune pe tata. Precis era încă pe jumătate treaz, aşteptând s-o audă sosind acasă. Dar atunci ar fi trebuit să recunoască faptul că

minţise. Şi fusese o minciună enormă. Nu voia să fie furios pe ea, şi nici dezamăgit. Rezemându-se de frigider, îşi dădu seama că era dezamăgită de

ea însăşi. Ar fi trebuit
să dovedească mai
multă înţelepciune.
Acum nu mai era
sigură de nimic.

Când se reîntoarse
la petrecere totul se

desfăşura deopotrivă
mai repede şi mai lent
ca înainte. Dansul era
mai frenetic, dar
propriile ei mişcări îi
dădeau senzaţia că se
deplasa prin miere.

Mâinile îi arătau ca ale
altcuiva când ridica
ţigara şi o ducea la
buze. Nu voia s-o facă.
O făcu însă. Iar
Nathan, când îl găsi în
camera din faţă, era

încântat. Şi asta era bine, nu? Râse şi o trase către el posesiv de cureaua blugilor, izbindu-i pelvisul de al lui prin pantaloni.

— Trebuie să merg acasă, Nathan.

— Nu te mai îngrijora, dragă. O să mergem curând. Ţi- am spus că te duc, nu?

— Cred că-mi vine rău.

— Nu voma aici, ce naiba.

Cineva - oare Nathan? - o împinse către uşa de la intrare.

Aerul proaspăt care
fusese atât de bine-
venit în bucătărie cu un
minut (o oră? o
săptămână? o viaţă?) în
urmă o lovi acum ca un
tren şi o făcu să se

simtă atât de ameţită,
încât vru să se aşeze pe
treapta din faţa casei.
Cineva nu voia s-o lase,
şi acum se lămuri că nu
era Nathan, pentru că
Nathan se legăna pe

picioare în faţa ei. îşi dădu seama în mod vag că era dată afară din casă.

Voia, avea nevoie să se rezeme de Nathan, dar nu putea, ştiind că

amândoi s-ar fi prăbuşit
la pământ. Se gândi la
Bambi când era foarte
mic şi încerca să stea
în picioare. Aşa se
simţea şi ea. Asta o
făcu să chicotească,

dar vocea pe care o
auzi nu părea să-i
aparţină. Când
ajunseră la maşina
mamei lui, Nathan o
împinse cu forţă lângă
uşă şi o sărută cu sete.

Avea gust de fum şi bere. Pentru o clipă se temu că limba lui o va face să vomite. Şi apoi îi simţi erecţia, prin haine.

— Nathan, protestă ea, împingându-l cu palmele în piept. Am întârziat. Nu putem...

Nathan făcu un pas înapoi, cu mâinile

ridicate într-un gest de predare.

— Bine, bine. îi deschise uşa şi o invită cu o plecăciune înflorită. Caleaşca

dumneavoastră,
doamnă.

Hannah intră în maşină, rezemându-şi capul recunoscătoare de tetieră şi închizând ochii, cu speranţa că în

felul acesta avea să suporte mai uşor drumul.

Mark

— Deci tu unde ai fost? o întrebă Mark pe Lisa, sperând că

Hannah va ajunge să întrerupă răspunsul.

— M-am întâlnit cu o prietenă în oraş. Am ajuns acasă la ea. Nu aflase ce s-a întâmplat între mine şi Andy, aşa

că i-am recitat toată
povestea, lungă şi
penibilă, am plâns şi
am mâncat peşte cu
cartofi pai şi ne-am
uitat la un film. O seară

spectaculoasă de fete fără iubiţi.

Lisa se uită la Mark aşteptând un răspuns, dar el n-o ascultase cu adevărat. Era deja aproape ora două.

încercase s-o sune de două ori pe mobil, dar era închis. Furia lăsase de mult loc fricii.

Când sună telefonul, Lisa respiră adânc. în sfârşit. La naiba,

Hannah. Mark ridică la al doilea apel.

— Hannah?

Lisa îi privea faţa.

— Da, sunt Mark Forbes. Hannah, da. Este fiica mea.

Instantaneu, faţa i se goli de orice culoare. Doamne!

— Ce e?

îşi puse mâna pe receptor.

— A avut un accident. Se reîntoarse la convorbire. Da. O pauză lungă. Da, sigur. Bine. O să fiu acolo cât de curând pot. Mulţumesc.

închise telefonul şi-şi rezemă capul de perete.

— Mark? Spune-mi ceva. Ce s-a întâmplat?

— Hannah a avut un accident de maşină. E la Urgenţă.

— Doamne sfinte! E bine?

— E bine.

— Slavă Domnului.

— Mă duc acolo.

— Vin şi eu cu tine.

Lisa îşi avea deja haina pe ea. Mark îşi înşfăcă din cuiul de lângă uşă cheile de la

maşină şi amândoi ieşiră în goană.

Hannah

Secţia de Urgenţă într-o duminică noaptea, la ora două şi treizeci de minute,

spunea o poveste foarte
tristă despre societate.
Lui Mark nu-i venea să
creadă să intrase şi el
în această naraţiune.
Dădu numele lui şi al
lui Hannah la recepţie.

Funcţionara hărţuită
nici nu-şi ridică
privirea spre el când îi
spuse să ia loc, întrucât
avea să fie chemat.
    Lisa îl prinse de
mână şi i-o strânse.

— E bine că trebuie să aşteptăm. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai puţin grav e rănită. Când te zoresc imediat înăuntru, atunci e rău.

Lisa fusese cu CeeCee acolo vara trecută. Pentru trei ore. Fetiţa îşi împinsese o bombonică portocalie în urechea stângă. Voise să vadă dacă va

ieşi pe partea cealaltă. Un băiat de la grădiniţă îi spusese că va ieşi, dacă-şi lăsa capul într-o parte. Nu ieşise. Era o zi caldă de mai, tipul de zi care stârneşte un

entuziasm
disproporţionat în
aşteptarea verii. Drept
rezultat, sala de
aşteptare de la Urgenţă
era plină de oameni cu
insolaţie şi victime ale

arsurilor de la grătarul în aer liber.

Mark bătea insistent cu un picior în linoleumul de pe podea. Lisa îi puse o mână pe genunchi să-l

oprească. Mark se uită la ea şi-i zâmbi slab.

Tânăra doctoriţă de la Urgenţă care se apropie de ei din spatele uşilor batante se numea, după

eticheta de pe pieptul halatului alb, Quincy York. O blondă subţire, cu ochi albaştri pătrunzători în spatele ochelarilor rotunzi şi accent american, le

zâmbi încurajator când Mark sări în picioare la menţionarea numelui lui Hannah.

— Nu vă îngrijoraţi. Fiica dumneavoastră este

bine. Copleşit de
uşurare, Mark simţi că
i se înmoaie picioarele.
Staţi jos aici, zise ea cu
blândeţe, conducându-l
spre o bancă mai
liniştită de lângă

perete. O să vă conduc imediat s-o vedeţi.

Mark se aşează lângă ea, cu faţa albă şi crispată. Lisa îl ţinea încă de mână. Medicul o privi întrebător.

— Sunt sora ei, se prezentă ea.

Doctoriţa York dădu din cap şi îşi consultă notiţele.

— Hannah e bine. Din fericire, purta

centura de siguranţă,
ceea ce a protejat-o
foarte mult în timpul
impactului. Va avea
nişte vânătăi urâte şi
are nişte tăieturi mici
pe faţă de la parbriz,

dar nimic nu necesită
copci. I- am aplicat
nişte pansamente
adezive pe cele mai
mari, dar ar trebui să
se vindece fără
cicatrice.

— Slavă Domnului.
— A avut noroc.
— Şi şoferul?
— Rănile lui au fost mai grave, dar nu e în pericol de moarte. Părinţii lui sunt cu el...

— Părinţii lui?

Doctoriţa păru derutată de întrebare şi se uită iar pe foaie.

— Da. Nathan Spring. Şoferul maşinii.

— Mi-a zis că e cu prietenele ei...

Se întrerupse singur. Nathan Spring. Băiatul de la petrecere.

— înţeleg. Era clar că înţelegea. Făcu o

pauză înainte să
vorbească din nou.
Ascultaţi. Nu ştiu ce s-a
întâmplat în seara asta,
dar Hannah a băut un
pahar sau două,
domnule Forbes.

Presupun că nu este nimic neobişnuit, deşi e sub vârsta legală, după cum ştiţi. N-ar fi prima adolescentă care a băut, deşi n-ar fi trebuit, şi după aceea a

ajuns la noi. Nu e
„beată". Toţi am fost
tineri cândva.
Problema e că s-a urcat
într-o maşină cu cineva
care băuse şi el.
Şoferul avea o

alcoolemie considerabil mai ridicată. Ar fi trebuit să fie foarte vizibil că nu era în stare să conducă...

— O, Doamne. Lui Mark nu-i venea să

creadă. Se frecă pe faţă. Hannah? Ce prostie!

Medicul îşi puse mâna pe braţul lui Mark.

— Ascultaţi: vă înţeleg reacţia. Dar amândoi au avut mare noroc şi au scăpat. Ar fi putut să fie mult mai rău. Am vorbit cu Hannah. Pare să fie o

fată foarte dulce. E
evident că s-a speriat
de moarte. Cred că-şi
dă seama pe deplin ce
s-a întâmplat. După
părerea mea s-a speriat
suficient ca să fiţi sigur

că niciodată nu va mai face aşa ceva. Duceţi-o acasă, îi zâmbi ea cu blândeţe. Lăsaţi-o să se odihnească. Vorbiţi cu ea.

— Da. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Se ridică în picioare şi-i indică salonul cu mâna. Să mergem s-o vedem.

Hannah stătea în patul înalt de spital, în spatele unui paravan

verde. Doctoriţa se scuză, spunând că se va întoarce cu biletul de externare în câteva clipe, şi trase paravanul ca să-i lase singuri. Hannah era

palidă şi cu părul
răvăşit. Se vedea clar
că plânsese. Avea
tăieturi şi zgârieturi pe
obraz, câteva prinse cu
fâşii albe înguste de
leucoplast, şi o

vânătaie mare
bleumarin pe claviculă.
Patul mare şi
impunător o făcea să
semene cu un copil mic
şi speriat. Nu spuse
nimic, dar ochii ei mari

se uitară imploratori la tatăl ei.

— Fetiţă proastă ce eşti. I se părea că vorbeşte prea tare în salonul tăcut. Cum ai

putut fi atât de proastă?

Hannah se retrase în perne de parcă fiecare cuvânt ar fi fost o lovitură fizică. Faţa i se

schimonosi de lacrimi noi.

— Mark. Lisa îşi puse mâna pe braţul lui. Calmează-te.

Umerii lui se pleoştiră, ca şi cum furia ar fi trecut ca o tornadă prin el şi l-ar fi lăsat dezumflat şi distrus.

— Dar nu-şi dă seama? Nu înţelegi, Hannah? Hannah plângea acum în hohote. Nu pot să te pierd. Nu pot să te pierd şi pe tine. Nu pot.

Inima Lisei se frânse pentru el. Uşurarea de a o vedea
cu ochii ei pe Hannah nevătămată se disipă instantaneu.

— îmi pare atât de rău, tati. îmi pare atât de rău.

— La ce naiba te-ai gândit? Doar ştii lucrurile astea.

— Nu acum, Mark. Lisa îşi dădu seama că trebuia să preia controlul. Nu e locul potrivit. Hai s-o luăm pe Hannah acasă. Bine?

Mark încuviinţă şi dădu să plece, dar peste o clipă se opri. Se întoarse, se duse la pat şi o trase pe Hannah la pieptul său.

Hannah îşi puse un braţ în jurul lui, recunoscătoare pentru îmbrăţişare şi pentru iertarea pe care o implica, dar presiunea

îmbrăţişării o făcu s-o doară vânătaia.

— Au!

Acum îi vorbi cu vocea blândă şi caldă.

— îmi pare rău, scumpa mea. Te doare?

Zece zile mai târziu, tăieturile aveau cruste, iar vânătaia se transformase din bleumarin în negru, apoi violet, ajungând la un galben livid. Restul

pielii lui Hannah era de un auriu palid. Se părea că amândoi învăţaseră cum să aplice loţiunea de plajă cu factor de protecţie 30.

La început, Mark se temuse de vacanţă, cea pe care îl sâcâise Amanda s-o rezerve cu vreo câteva luni înainte. Până la accident, fără

apropierea dintre el şi
Hannah, pe care părea
s-o fi pierdut, şi fără
mărunţişurile şi rutina
vieţii care să-i distragă
atenţia, se temea de
tăceri lungi şi expresii

pline de reproş. Iar după noaptea aceea de sâmbătă, se temea şi mai mult.

Slavă Domnului că fusese de faţă şi Lisa în seara aceea. Preluase

ea comanda. O vârâse pe Hannah în pat, o ţinuse în braţe cât timp plânsese, ascultase povestea ridicolă şi disperată a unei fete de şaisprezece ani care

avea mai mult bun-simţ
decât demonstrase în
seara aceea când luase
hotărârea să se urce
într-o maşină cu un
băiat pe care-l ştia
beat, doar pentru că

simţea că-l iubeşte şi
doar ca să evite o
ceartă cu tatăl ei.
Mark, încruntat, se
foise nervos prin casă,
bând whisky fără
gheaţă.

El nu plânsese decât mult mai târziu, când se dusese la culcare. Aproape că nu avea rost. Trecuse de cinci dimineaţa şi se gândise că era prea agitat să

adoarmă. în cele din
urmă însă, epuizarea se
prăbuşi peste el ca un
val. Uşa camerei lui
Hannah era larg
deschisă şi din moment
ce se făcuse deja

lumină afară, văzu limpede tăieturile şi zgârieturile de pe chipul ei tânăr şi frumos.

Avuseseră un noroc fantastic.

Hannah ieşise din spital exact la timp să-şi dea examenele. Din fericire, erau doar simulările. Nu-i spusese prea multe despre cum se

descurcase la ele. Nu aveau să primească rezultatele decât după ce se întorceau acasă.

Abia în a treia lor noapte în Antigua vorbiseră cu adevărat.

în prima noapte
fuseseră amândoi
epuizaţi de zbor. La
cină în a doua noapte,
cu nasurile înroşite de
soarele arzător,
sporovăiseră despre

nimicuri. în a treia,
după ce mâncară, se
cufundară în fotoliile
albe de pe terasă, cu
pahare înalte de cafea,
şi Hannah i se confesă,
în sfârşit. îi povesti, cu

tonul grav şi neliniştit
al unei spovedanii,
despre Nathan, despre
minciuni şi despre tot
ce se întâmplase până
la accident. Mark ştia
aproape totul, Lisa îi

spusese în acea
duminică dimineaţa, în
timp ce Hannah
dormea dusă, dar o
ascultă acum fără s-o
întrerupă şi fără s-o
judece. Ruşinea lui

Hannah îl mişcă. Biata fetiţă.

Şi apoi îi vorbi şi el. îi spuse că-i părea rău. Că-şi cerea iertare pentru felul în care se comportase. Că se

sprijinise prea mult de
ea, lucru de care-şi
dădea seama acum.
Hannah clătină din cap,
vrând să-l contrazică,
însă tatăl ei o opri cu
un zâmbet.

— Am crezut că erai în regulă. Mi-am imaginat că e mai uşor pentru tine decât pentru mine. Că tu ţi-ai revenit mai rapid.

— Poate doar am reacţionat altfel?

Mark îi ridică mâna la buze şi i-o sărută.

— Altfel.

— Am crezut că sunt bine, murmură, cu

lacrimile şiroindu-i pe obraji. Dar am fost atât de mânioasă pe ea! în jurnal îi tot dă înainte cum *ea* nu era pregătită, dar eu? M-am simţit de parcă s-a

dat bătută, şi a lăsat să
se întâmple aşa. Şi
eram aşa de invidioasă
pe celelalte pentru că
ele sunt deja mari, şi
au avut parte de ea
toată copilăria lor, pe

când eu n-o s-o am. N-
am ştiut ce să fac cu
toate gândurile astea.
Cum să scap de ele. Tot
am aşteptat să dispară
singure. Dar am fost
aşa de îngrijorată

pentru tine, încât că n-am putut să-ţi spun niciodată.

— Aş vrea să-mi fi spus, şopti el înăbuşindu-şi un icnet de plâns.

— Şi eu. Se ţineau de mâini peste fotoliile de răchită. Şi Nathan - Nathan a fost...

— Şşt. Ştiu.

Se ridică în picioare şi se duse să stea lângă

tatăl ei. Mark o cuprinse cu braţul şi Hannah îşi lăsă capul să se rezeme de el. O mângâie pe păr şi-i spuse cuvinte pe care nu le folosise niciodată,

cuvinte pe care le auzise rotite de Barbara de o sută de ori.

— Sunt cu tine.

Şi rămase aşa multă vreme.

Făcuseră un pact. Să vorbească unul cu celălalt. Şi să asculte.

Mark ştia că problemele nu se terminaseră acolo. Urmau încă mulţi ani

dificili. Hannah nu avea să se maturizeze peste noapte. Şi avea să mai ia şi alte decizii proaste, în faţa cărora el să-şi piardă cumpătul. Avea s-o

trateze prea mult ca
pe-un copil. Sau prea
mult ca pe-un adult.
Spera că nu aveau să
mai treacă niciodată
atât de aproape de
catastrofă. I se puse un

nod în stomac
amintindu-şi cât de
uşor ar fi putut s-o
piardă în noaptea
aceea. Pe moment însă,
aveau o înţelegere, şi
pace.

înotară, făcură scufundări şi se plimbară cu banana gonflabilă trasă de o barcă cu motor. Se dădură cu parapanta, iar Hannah urlă de

încântare când plutiră
deasupra staţiunii.
Marea avea o culoare
extraordinară, iar plaja
de un alb ca de zahăr
se întindea pe kilometri
întregi. Mark citi Ian

McEwan şi Nelson de
Miile, ea citi *Red* şi
Hello!, ignorând
Middlemarch, roman
pe care ar fi trebuit să-l
studieze pentru şcoală.
Amândoi dormeau

buştean. Se simţeau ca în convalescenţă.
Nu vorbiră despre Nathan. Mark nu ştia ce intenţii avea Hannah şi nu voia s-o preseze. Spera că nu-l va mai vedea niciodată, dar nu-

şi permise să-i interzică. Aflase că băiatul stătuse aproape o săptămână în spital, fiind tratat pentru o fractură urâtă la braţ şi câteva coaste rupte. Avusese o conversaţie suprarealistă cu tatăl lui,

la câteva zile după accident. Simţise că trebuia să sune, deşi nu ştia ce să spună, iar Hannah îi dăduse numărul, dornică de veşti. Tatăl lui Nathan nu ştiuse mai multe despre

Hannah decât ştiuse el despre Nathan. Păruse ruşinat şi supărat, şi repetase insistent că nu-i venea să creadă cât de iresponsabil se comportase fiul lui, cât de sigur fusese că

Nathan avea mai multă minte de-atât... un refren oribil de familiar pentru Mark. îl înţelegea perfect pe Gordon Spring. Probabil ar fi trebuit să fie mai nervos pe Nathan decât era. în

noaptea accidentului l-ar fi putut sugruma cu mâinile goale. Poate c-ar fi făcut-o, dacă l-ar fi văzut. Dar acum ce sens mai avea? Băiatul fusese pedepsit de-ajuns

.mai

Lisa

Era genul de seară în care ea şi Andy s-ar fi întâlnit în mod obişnuit după serviciu, s-ar fi dus la un pahar care s- ar fi transformat

în câteva pahare, şi
apoi la cină. Undeva în
oraş. Cu prieteni sau
singuri. Genul de seară
care-i plăcea ei. Era
destul de cald,
temperatura ajunsese

la optsprezece grade, iar când Lisa ieşi din clădirea ei de birouri vremea era încă plăcută.

Nu era genul de seară în care să cauţi

un apartament. Avea programate două vizite, dar era tentată să le anuleze pe amândouă. Văzuse câteva locuri în săptămâna aceea, şi o deprimaseră de

moarte. Nu că ar fi fost oribile. Mă rog, unul era oribil. Ar fi trebuit să-şi dea seama că un apartament atât de ieftin n-avea cum să nu fie înfiorător. De fapt,

avea una dintre
ultimele băi verde praz
din tot oraşul. Aşa-i
trebuia dacă sperase să
scape ieftin. Agenta îi
spusese că băile verde
praz reveneau la modă.

Lisa pufnise atât de
tare că era să se înece.
Al doilea apartament
era acceptabil - agenta
avea dreptate afirmând
că probabil reprezenta
tot ce putea găsi mai

bun în limitele ei de preţ. Lisa o ura. Era o fetişcană imposibil de tânără pe nume Felicity, cu dinţi şi păr perfect, care purta tocuri de zece

centimetri şi un
diamant de doi
centimetri şi jumătate
la inelul de logodnă de
la Tiffany. Expresia ei o
informa clar şi răspicat:
„îţi ştiu povestea. Ai

dat-o în bară cu un tip
şi acum eşti singură, şi
încerci să te caţări iar
pe scara proprietăţilor,
chestie care te omoară
cu zile." Sau cel puţin
aşa simţea ea, intrată

recent în tagma
paranoicilor. Ar fi putut
locui acolo, în al doilea
apartament. Avea o
baie puţin mai nouă -
albă, ceea ce însemna
că proprietarii actuali

nu-şi reînnoiseră
abonamentele la
revistele de decoraţiuni
interioare şi, evident,
nu auziseră de
renaşterea băilor verde
praz - şi o bucătărie

acceptabilă, atâta timp
cât nu voiai să-ţi mişti
braţele prea mult în
orice direcţie. Avea
rafturi încastrate şi nu
era zugrăvit într-o
paletă de culori din ce

în ce mai hidoase, ca
primul apartament,
care progresa de la un
albastru intens în
sufragerie la un verde
forestier în camera de
zi şi un roşu- închis în

dormitor, pe care
agenta reuşise să-l
descrie ca „atmosferă
de pântec matern" fără
nici o urmă de ironie.
Al doilea apartament
era bej. „Condur de

satin" spusese Felicity, dar la urma urmei Felicity era o dobitoacă. Şi era atât de... gol. Era doar o casă, nu acasă. Şi asta nu se repara uşor cu un

colţar şi câteva pânze
înrămate de la Ikea. îi
era dor de dezordinea
lui Andy. Şi a lui
CeeCee. Chiar şi la
Mark şi Hannah era
prea multă ordine

pentru ea, dar în
comparaţie cu locul
acesta casa lor semăna
cu camera de hotel a
lui Pete Doherty. Voia
DVD-uri răsfirate pe
jos, fără nici o şansă să

mai fie reunite cu
propriile carcase, pete
de vin roşu pe covoare,
urme de picioare cu
noroi în hol şi urme
murdare de degete pe
ramele uşilor. Oricum -

şi ştia că asta era urât
din partea ei - nu voia
să contribuie la
succesul acestei fete
logodite. Nu voia ca
Felicity să ia un bonus
pentru că-şi atinsese

ţinta de vânzări, ca
după aceea să-şi
cumpere lenjerie de la
Janet Reger pentru
luna ei de miere la
hotelul Ritz din Paris.
în cele din urmă,

refuzase. Era prea
departe de metrou.
Spusese că-şi va
reexamina bugetul,
ceea ce era un banc pe
care numai ea îl
pricepea, şi nici ei nu i

se părea amuzant. Era deja la maximum, ba chiar puţin peste.

Nu mai voia să continue căutările în acea seară. Voia să bea un pahar imens de gin

cu apă tonică pe o terasă şi să râdă din tot sufletul.

De data aceasta, Andy o aştepta pe ea. I se părea că trecuseră secole de când nu-l mai

văzuse. Simţi că-i tresaltă inima. Era atât de absurd de frumos, şi gândul acesta o surprinse, pentru că nu era obişnuită să se gândească la el ca fiind

absurd de frumos. însă
în seara aceasta era. îşi
tunsese părul altfel şi
ochelarii îi păreau noi.
Nu se despărţiseră
decât de câteva luni.
Poate că prin

schimbările astea
încercase s-o elimine
complet din viaţa lui.
Spera că nu era aşa.
    Forţându-se să
meargă încet, refuzând
să se lase cuprinsă de

agitaţie, se îndreptă
spre el. Expresia lui nu-
i trăda deloc motivele.
Poate venise doar să-i
ceară partea ei din taxa
pentru consiliul local.
Sau să-i înapoieze

cercelul de argint
Georg Jensen pe care
era sigură că-l lăsase
pe noptieră.
    Iar o bancă. Parcă
erau în Forrest Gump.
Atâta doar că dacă

viaţa e o cutie cu
bomboane de ciocolată,
ea ştia pe care urma s-
o primească. Pe aceea
cu marţipan pe care n-o
voia nimeni.

Scena părea desprinsă mai degrabă dintr-un film clasic cu agenţi CIA. Amândoi purtau impermeabile. Andy nu se uită la ea când îi vorbi.

— A venit sora ta să mă vadă.

— Care dintre ele?

— Jennifer.

Ea ar fi zis Amanda, sau Hannah. Jennifer o surprindea puţin.

— îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se bage.

— încerca să ajute. A fost drăguţ din partea ei.

— Ştiu. Dar ţi-ai exprimat părerea

extrem de clar, şi i- am spus şi ei asta. N-ar fi trebuit să vină. S-a împăcat cu Stephen şi acum propovăduieşte dragostea în cele patru zări.

— Ce e greşit la asta?

— Nimic. Dar noi suntem diferiţi, nu-i aşa?

Andy nu spuse nimic. Lisa nu mai putea suporta.

— Ce ţi-a zis?

— Mi-a arătat ce-a scris mama voastră înainte să moară. Ceva

în jurnalul ei. O tactică destul de puternică.

— îmi pare rău.

Nu era sigură de ce-şi cerea scuze pentru purtarea lui Jennifer.

Avea s-o omoare mai
târziu.

— Să nu-ţi pară.
întotdeauna mi-a plăcut
de mama ta.

— Şi ei i-a plăcut
de tine.

Lisa îşi aminti scrisoarea Barbarei. „întreabă-l pe Andy odată..."

— Şi a avut dreptate.

— Despre ce?

— Despre cum e o risipă de timp să ţii în tine toate lucrurile rele. Presupun că dacă ştii că ai timpul limitat, ţi se pare mai uşor să

treci peste toate
măgăriile.

— Probabil că da.

— Aşa că... ce
vreau să zic... Vreau să
trec peste toate
lucrurile rele, Lisa.

— Şi eu sunt unul dintre lucrurile rele în scenariul ăsta?

Nu-şi putea da seama din vocea lui, şi tot ridicase privirea ca să-i vadă ochii.

— Nu. Ceea ce s-a întâmplat sunt lucrurile rele.

Toate astea erau mult prea criptice. îşi dorea să-şi dea

drumul pur şi simplu şi
să spună de ce venise.
De surescitare, abia
mai putea respira.
— Nu înţeleg ce
vrei să-mi spui.

Andy se întoarse atât de rapid, că Lisa tresări. Acum se uita direct la ea. îi întâlni privirea şi aşteptă, ca acuzatul ce aşteaptă ca

şeful juraţilor să pronunţe verdictul.

— Vreau să uit tot ce s-a întâmplat în ultimele luni. Nu merită să distrugem totul pentru asta. Chiar

nu merită. Te vreau înapoi.

— Aşa, pur şi simplu.

Andy şuieră şi scutură din cap. Pentru

o clipă, Lisa se gândi că-l enervase.

— Nu e nimic „pur şi simplu" aici. Am vrut să te primesc înapoi încă din prima noapte, de atunci, după ce mi-

ai zis. N-am vrut
niciodată să te văd că
pleci. Nu cu adevărat.
Am fost furios şi rănit.
Foarte rănit. Dar
niciodată n-a fost vorba
că nu te iubesc. Am

fost doar extrem de speriat că tu nu mă iubeşti pe mine. Că nu e posibil să mă iubeşti şi să faci aşa ceva.

— Andy... ţi-am spus de la început...

Andy îşi ridică o mână s-o oprească.

— Ştiu. Am înţeles. Cred. Eşti o femeie foarte complicată, Lisa. Şi nu sunt sigur că înţeleg cu

adevărat de ce s-a
întâmplat. N-am nevoie
să înţeleg, atâta timp
cât nu se mai întâmplă
niciodată. Lisa scutură
din cap cu vehemenţă.
Cum am spus, eşti o

femeie al naibii de complicată. Dar eşti femeia mea al naibii de complicată.

— îmi pare atât de rău, Andy...

O prinse de umeri cu putere şi-şi apropie faţa de a ei.

— Gata cu scuzele. Gata cu explicaţiile. Dacă o să trec peste asta, pentru totdeauna,

atunci şi tu o s-o faci. Trebuie să dispară cu totul.

— Te simţi în stare?

— Dacă înseamnă că pot să te am, atunci da. Am trecut. N-aş fi

aici dacă n-aş fi trecut. M-am săturat să mă tot joc, Lisa. Dacă vii înapoi, trebuie să te am cu totul înapoi. Trebuie să fii absolut sigură de asta. Pentru totdeauna.

Până ce moartea ne va despărţi. Toate chestiile astea. Gata cu măgăriile.

— Asta înseamnă că cererea în căsătorie este încă actuală?

— Bineînţeles că da, prostuţo. Nu pricepi? Ce sens are să o luăm de la capăt dacă nu o facem complet? Te iubesc. Deşi de data asta să nu te mai

aştepţi la îngenuncheri romantice, la clar de lună şi trandafiri. Ai primit chestiile astea şi n-au funcţionat, nu? Asta e versiunea fără zorzoane.

Aproape râdea acum, iar Lisa simţi acelaşi râs răbufnind şi în ea. Uşurare, încântare, recunoştinţă, bucurie. Toate deodată.

— Şi nu-mi primesc nici diamantul înapoi?

— Drept cadou la aniversarea de zece ani... poate!

îşi aruncă braţele de după gâtul lui şi-l

strânse cu putere,
simţindu-i mirosul
familiar, cu mâna în
părul lui, cu buzele pe
gâtul lui.

— Poate că sunt nebun, Lisa. Dar mărită-te cu mine.

Lisa nu-i vedea faţa, dar îi auzi lacrimile în voce.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc. Da. Te iubesc atât de mult!

Rămaseră aşa pe bancă până când li se făcu frig. Nu mai

vorbiră. Se îmbrăţişară doar, şi se sărutară. într-un fel ciudat, Lisa avea senzaţia că nu se întâmplase niciodată nimic. Andy era un om minunat. Simţea că se

regăsise şi pe ea, nu numai pe el.

Mai târziu se plimbară mână în mână, în căutarea acelui gin cu apă tonică.

— Ce mai face CeeCee?

— Vrea să-şi găurească urechile şi să i se schimbe ora de culcare. îi e dor de tine.

— Ce i-ai spus?

— Nu i-am spus absolut nimic. N-a fost nevoie. 0 ştii pe CeeCee. Are atenţia unui calmar. I-am spus că lucrezi, sau că eşti la cumpărături, sau c-ai

ieşit cu o prietenă. Şi-a întors privirea la *Charlie and Lola* fără o clipă de ezitare. Copiii sunt ca peştişorii din acvariu. Următorul weekend, aceeaşi

rutină. Nici n-o să clipească măcar când o să te vadă la vizita următoare.

— Mă bucur că nu i-ai spus.

— Presupun că asta înseamnă ceva, anume că n-am renunţat niciodată la tine.

— Slavă Domnului.

Lisa îl opri din mers şi-i trase faţa către ea pentru un sărut flămând, luni de dorinţă frustrată revărsându-se în gest.

— Lisa? îi murmură el în ureche, familiar şi atrăgător.

— Mmm?

— Vrei neapărat paharul ăla?

— Tu ce vrei să facem în schimb?

— Vreau să te duc acasă...

— Cheamă un taxi!

Poate că se temuse că dacă se împăcau

avea să existe mereu
fantoma unei a treia
persoane în cameră, în
pat cu ei. Dacă Andy
simţea asta, o ascundea
bine. Făcură dragoste
cu aceeaşi pasiune ca

întotdeauna, ba chiar
mai multă, pentru că
trecuse atât de mult
timp şi pentru că Lisa
începuse să creadă că
nu se va mai întâmpla
niciodată. Andy o

sărută pe tot trupul,
revendicându-şi fiecare
centimetru din ea, şi
apoi o privi când ajunse
la orgasm, călare peste
el, cu mâinile încleştate
pe umerii lui. Şi ea îl

privi, cu ochii mari
plini de dragoste şi
plăcere, când ajunse pe
culmile extazului, după
care îşi aşează capul pe
pieptul lui. Câteva
versuri uitate de mult i

se formară în minte, şi le rosti încet, ca pentru sine.

N-aş fi aici dacă nu l-aş iubi cu toată fiinţa mea

în noaptea asta cel
puţin, lumea-i mai
strâmtă, cât un piept
de băiat
Pe care-mi odihnesc
eu tâmpla, obosită,

Contemplând
desăvârşirea plină de
uimire.
Sunt atât de departe
de orice îndoială cum e
şi soarele

Sunt atât de departe de orice îndoială pe cât e posibil[22].

— Ce-ai spus, Lisa?

Lisa zâmbi. Andy ştia exact ce spusese.

Era acasă. îl trase uşor de părul de pe piept.

— Da, te rog, stai aşa un pic...

Se terminase. Ce era mai rău se întâmplase, venise furtuna, Oz

fusese oribil şi se
bucura la culme să fie
înapoi în Kansas. Poate
că Jennifer avea
dreptate. Lisa o sună
după câteva zile.

— Andy mi-a spus că ai fost să-l vezi.

— Vrei să-mi spui că sunt o băgăreaţă enervantă?

— Nu. Vreau să-ţi mulţumesc. A dat rezultate.

— Cu plăcere. M-am gândit eu că s-ar putea să funcţioneze. Oricum, munca de

lămurire a fost floare la ureche. Din nu ştiu ce motiv bizar, surioară, în ceea ce-l priveşte pe el, tu eşti unica.

— Si sunt foarte fericită. Stii cum ura mama să ne *t vadă că ne certăm?

— Da?

— I-ar fi plăcut acum de noi.

Mark

Biletul cu numărul de telefon al lui Jane era încă lipit pe afişierul din bucătărie, între numărul lui Betty, care venea să ducă rufele la călcat în

fiecare miercuri
dimineaţă, şi un
fluturaş pentru un nou
restaurant indian care
oferea o reducere de
50% cu ocazia
deschiderii.

Mark îl luă, se duse la telefon, se răzgândi, după care îl puse în buzunarul de la cămaşă. Duse gunoiul pentru reciclat afară, veni înapoi şi rămase

nemişcat lângă telefon
o vreme, citind
specialităţile de curry.
în cele din urmă,
plesnindu-se metaforic
peste faţă, apucă

receptorul. Vince avea dreptate, ce naiba.

Jane răspunse la al şaptelea apel, exact când Mark respirase adânc şi începuse să-şi

compună în minte
mesajul pentru robot.

— Jane?

— Alo?

Pentru o clipă nu
păru să-l recunoască. îi
venea să închidă.

— Sunt eu, Mark.

Ar trebui să-şi spună şi numele de familie?

— A, salut.

Oare părea neinteresată, sau doar prudentă?

— Scuze - scuze că mi-a luat atât de mult timp să te sun... pentru tricou...

— E în regulă.

Nu suna de parcă ar fi fost în regulă.

— L-ai dat deja de pomană la Oxfam?

— Nu. E încă aici.

Nu râse, deşi fusese o glumă.

— M-am întrebat dacă aş putea veni să-l iau.

— Bine.

Nu avea de gând să-i uşureze situaţia. Pe

bună dreptate, probabil o merita.

— O să fii acasă mâine, pe la amiază? A doua zi era sâmbătă.

Jane ezită pentru o clipă. O, Doamne. Avea

planuri. Probabil se cuplase cu alt tip. Care-l asculta chiar acum pe cretinul care avusese o şansă şi o dăduse în bară ca un dobitoc. Adică, dacă nu eşti,

atunci altă dată... Se simţea ca un adolescent stângaci, deşi nu fusese prea stângaci în adolescenţă.

— Nu... nu... mâine e bine. La amiază, ai spus?

— Da. Pe la douăsprezece.

— O să fiu aici.

Cel puţin nu spusese c-o să i-l lase pe verandă.

— M-am gândit... dacă nu faci ceva... dacă vrei, adică. „Spune odată, ce naiba,

tâmpitule. Invit-o", se
îndemnă el. Dacă vrei
să iei masa cu mine. Se
anunţă vreme bună.
Am putea merge la o
plimbare. La un local
frumos, cu grădină.

Ceva în genul ăsta.
Dacă vrei.
Jane ezită din nou.
— Nu ştiu, Mark.
Nu sunt sigură că asta
este o foarte bună.

Deci n-avea planuri, dar şi un sendviş cu şuncă mâncat de una singură în bucătărie un plan era mai bun decât prânzul cu el. Simţi că-i ardeau obrajii.

— Nici o problemă. M-am gândit că totuşi ar merita să întreb...

Tăcerea era solidă ca un zid. Mark n-avea idee cum să încheie conversaţia asta.

— Prânz, ai zis?

— Da, doar prânz. M-am gândit c-ar fi frumos...

— Bine. Părea mai hotărâtă decât el acum. Prânz. Mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc, Jane.

Când închise, simţi câteva picături de sudoare pe frunte. „Foarte frumos", îşi

spuse el. „Te descurci bine de tot."

A doua zi, la 12:05, aproape imediat după ce Mark bătuse, Jane deschise uşa gata de plecare, cu o poşetă pe

braţ şi tricoul abandonat de el în mână. Părea mult mai agitată decât la prima lor întâlnire, şi trase rapid uşa după ea.

Mark se aplecă s-o sărute pe obraz. Sărutul nu-şi nimeri ţinta şi ateriză stângaci lângă urechea ei.

— Mă bucur să te văd.

— Si eu mă bucur să te văd.

îi făcuse o față cu adevărat urâtă, nu-i așa? Mark, simțindu-se mai vinovat ca oricând, se întrebă dacă fusese

o idee chiar aşa de
bună s-o sune din nou.
Doar nu avea nici un
plan de acţiune. Poate
nu era cinstit.

îi deschise portiera,
şi Jane urcă în maşină.

Şi acum arăta foarte bine. Era una din acele femei care se pot îmbrăca tinereşte fără să arate stupid. Purta o rochie albă cu talia înaltă, tivită cu

broderie englezească,
şi o jachetă scurtă de
un galben pal.

Vorbiră despre
vreme câteva minute.
Despre fete şi
examenele lor. Jane îşi

ţinea poşeta în poală, strângând-o cu mai multă putere decât era necesar. Mark se concentră la drum, deşi nu era prea mult trafic. Apoi nu mai vorbiră

deloc şi el se întrebă dacă n-ar fi trebuit să pornească radioul.

— De ce m-ai sunat din nou?

— Poftim?

— Sunt curioasă. De ce m-ai sunat din nou? După atâta timp. După dezastrul de data trecută, mă întrebam de ce-ai vrea să mă vezi din nou.

— Un dezastru?

— Păi, nu pentru mine, nu. Dar felul cum ai plecat atunci. Şi apoi cum ai părut la telefon când te-am sunat

pentru tricou. M-am gândit că îţi doreai...

— Să nu se fi întâmplat?

— Da, să nu se fi întâmplat. Şi după aceea, la şcoală, am

avut impresia că mă eviţi. Aşa că nu m-am aşteptat să mai aud veşti de la tine...

Mark intrase în parcarea cu pietriş a barului. Parcă într-un

loc liber şi opri
motorul. Apoi se răsuci
pe scaun să se uite la
Jane. îi apăruseră pete
roşii pe piept din cauza
efortului de a vorbi
despre asta.

— îmi pare rău. Sunt un nenorocit.

— Nu eşti un nenorocit, Mark. Ai mers doar prea repede, cred... Amândoi am mers prea repede.

— Sunt de aceeaşi părere. M-am simţit ca naiba. De parcă am profitat de tine.

— Nu e adevărat.

— Parcă seara aceea a avut două

părţi. Partea cu cina - pentru ea eram pregătit. Mi-a plăcut să fiu cu tine, să stăm de vorbă. De mult nu mă mai simţisem aşa de bine.

— Nici eu.

— Dar ceea ce s-a întâmplat apoi în casă? Nu eram pregătit pentru asta. N-a fost cinstit.

— Ştiu.

— Aşa că am şters-o. îmi pare teribil de rău dacă te-ai gândit că a fost din cauza ta. Nici gând, vina mi-a aparţinut numai mie. Ştiu că e o replică

răsuflată, însă reflectă adevărul. Văzând-o că surâde uşor, prinse curaj să continue: Ai fost minunată. Ai fost frumoasă, atrăgătoare şi grozavă. Serios.

Atâta doar că eu nu
eram pregătit... să fiu
cu cineva în felul acela.
Am avut senzaţia că te-
am folosit. Jane dădu
din cap în semn de
înţelegere. Şi după

aceea, mi- am dat
seama că şi tu erai
vulnerabilă. Că
probabil ai fost şi tu
rănită înainte, şi m-am
simţit ca un nemernic
că te-am rănit şi eu...

ştii... fiind aşa de ciudat. Comportament de struţ, mă tem. Jur că-mi pare rău.

— îţi accept scuzele.

— Mulţumesc. Nu sunt sigur că o merit, dar îţi mulţumesc.

— Deci... de ce m-ai sunat din nou?

— Am vrut să-mi cer iertare. Să-mi

răscumpăr vina. Şi... Şi
m-am întrebat dacă ai
vrea să-mi acorzi o
nouă şansă. Să o luăm
de la capăt, într-un
ritm mai lent. Ia
prânzul cu mine. Ia

cina cu mine. Să ne
dăm şansa de a vedea
dacă putem construi
ceva împreună. Dacă
însă vrei doar să-mi
accepţi scuzele şi o
salată cu brânză

franţuzească, fiind
hotărâtă să te fereşti
pe cât poţi de văduvul
ăsta nenorocit de-acum
înainte, eu o să te
înţeleg pe deplin... Jane
râse. Eşti o femeie

excepţională, Jane. Meriţi să fii fericită.

— Toţi merităm asta.

— Mmm.

Acesta fusese răspunsul?

— Deci, sugerezi să ieşim împreună? Fără sex. Prieteni. Să vedem unde ajungem?

— Cum ţi se pare? Măcar vag interesant?

— Pot să mă mai gândesc?

Jennifer

Jennifer se ridică şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Era foarte cald azi. îşi studie critic

munca şi dădu din cap
aprobator. Aproape
terminase stratul.
începuse cu acela
pentru că era cel mai
mare şi se găsea cel
mai aproape de terasă,

astfel că rezultatele eforturilor ei aveau să fie vizibile. Aruncă o privire la ceas şi văzu că lucra de aproape o oră, ascultând meciul de la Wimbledon pe un

mic radio Roberts pe care-l împrumutase din bucătărie.

Grădinăritul e unul dintre acele lucruri de care te ataşezi cu timpul. Ca şi mâncatul

măslinelor, ascultatul
muzicii de operă şi
votarea conservatorilor,
nu se numără printre
predilecţiile tinerilor.
îşi amintea foarte clar
de mama ei, căreia

grădinăritul ajunsese
să-i placă treptat. Se
mutaseră de câteva ori,
după ce Barbara şi
Donald se despărţiseră
- prima dată într-o casă
a cărei grădină mică

era pavată în întregime pentru a fi mai convenabil pentru chiriaşi. Ea şi Lisa se dăduseră ore întregi cu bicicleta în cercuri mici în jurul unui ghiveci de

teracotă ce conţinea un trandafir de o culoare nedeterminată şi cu o sănătate foarte îndoielnică. Dalele acelea avuseseră efecte dezastruoase asupra

palmelor şi genunchilor
Amandei, când
începuse să meargă de-
a buşilea. înainte ca
surioara lor mai mică
să împlinească un an,
se mutaseră în Carlton

Close. Casa era o cutie
din anii '70, într-o
fundătură plină de cutii
din anii '70, însă
dormitoarele erau mai
mari şi fetele aveau
şansa să lege prietenii

în vecini. Peluza era
mărginită de un zid
scund de cărămizi în
faţă şi o alee asfaltată
într-o parte. Mama nu
făcuse niciodată nimic
acolo. Partea din faţă

era locul unde se
întâlneau Jennifer şi
Lisa cu prietenii lor.
Dar grădina din spate
era altceva. Parcă
peste noapte, o găsise
transformată dintr-un

maidan în paradis.
Mama grădinărea la
sfârşit de săptămână,
primăvara şi vara, în
costum de baie, cu
pălărie de soare şi o
pereche imensă de

ochelari de soare
Jackie O, în timp ce
Amanda mergea pe
tricicletă şi dădea
petreceri pentru
păpuşile ei în curticica
interioară.

Toamna făceau focuri de tabără. Jennifer nu putea să uite mirosul lemnelor arse şi trosnetul lor. îi invitau pe copiii de pe stradă cu părinţii lor,

iar mama făcea cartofi
copţi cu cârnaţi şi
fasole. Toată lumea o
iubea. Avea o energie
indescriptibilă. îşi făcea
timp pentru fiecare, şi
din acest motiv tuturor

le plăcea să stea în preajma ei.

Lisa spunea că era cazul să se mărite din nou. Pe atunci, Jennifer nu-şi putea nici măcar imagina asta.

Când Mark construia casa şi el şi mama locuiau în rulotă, Jennifer nu-i vizitase decât o dată sau de două ori. I se părea atât de stânjenitor -

acest bărbat nou, mai tânăr. Mama ei trăind... aşa. Şi mai ales fiind gravidă cu Hannah. Dar prima dată când se dusese îi arătaseră planurile, încântaţi de

noua lor casă. Mark desfăşurase schiţele - tehnice, detaliate şi de neînţeles pentru un ochi neexperimentat. Dar mama umpluse un caiet A4 cu planuri

pentru grădină,
desenate în creion şi
colorate meticulos,
fiecare element fiind
numit pe margine cu
scrisul ei rotund şi
aplecat. Barbara

vorbise de această
nouă grădină cu ochii
sclipind - o zonă cu
iarbă pentru noul
bebeluş, un loc pentru
legume şi fructe, cu
sparanghel şi zmeură,

un loc unde să te
întinzi pe iarbă să
prinzi ultimele raze ale
zilei... Era extrem de
fericită. De ce nu
înţelesese Jennifer
atunci? De ce se

îngrijorase atât de mult? Pentru mama era perfect.

Mama voia să crească şi să îngrijească, să facă lumea mai frumoasă,

pe când Jennifer
interpretase altfel: o
grădină perfectă
pentru viaţa ei
perfectă. Şi asta se
schimbase.

Lucrând acum în grădina Barbarei se simţea mai apropiată de mama ei.

Era o zi frumoasă. Iunie era luna ei favorită. I se părea că

întreaga grădină era în floare. Degeţel roşu, nalbe, trandafiri englezeşti mari şi catifelaţi din soiul Sweet Williams. Stratul de lavandă al mamei ei,

plantat în vara de după
ce se născuse Hannah,
era ca o explozie mov
de parfum. Totul era
atât de fecund, încât
dădea senzaţia de
sălbăticie. Aprilie şi

mai fuseseră umede,
dar acum era uscat şi
cald. Jennifer găsise în
şopron vechile mănuşi
de grădinărit ale
Barbarei şi un mic
scăunel pe care să

îngenuncheze. Mai devreme simţise că-i arde ceafa de la soare, aşa că se întorsese în magazie şi găsise o pălărie de pai. Nu era deloc spectaculoasă,

dar era eficientă. Avea multă treabă de făcut.

Hannah veni spre ea aducând o carafă de plastic cu apă de la frigider. Toate urmele fizice ale accidentului

ei dispăruseră, cu
excepţia unei cicatrice
cam de doi centimetri
şi jumătate pe obrazul
stâng. Părea să fie
aproape aşa cum
fusese dintotdeauna.

— Ah, arăţi exact ca mama.

— M-am îmbrăcat cu hainele ei, de aceea. Sper că nu te superi.

— De ce să mă supăr? Ascultă, dacă n-

ai fi tu aici să pliveşti
sau ce faci... tata m-ar
fi pus pe mine la un
moment dat, aşa că n-o
să auzi nici o plângere
de la mine. Urăsc
grădinăritul.

— E ciudat. Ţi-ai petrecut tot timpul aici, când erai mică. Mama îţi punea căruciorul acolo - se întoarse să arate un copac lângă casă - şi stăteai fericită

toată ziua, cu
picioruşele tale
dolofane mişcându-se
prin aer, în timp ce ea
lucra în grădină.
— N-am spus că
nu-mi plac *grădinile*.

Am spus că numi place
să grădinăresc. Nu pot
deosebi o euforbie de o
arunculă. Sunt o
adolescentă. Prin
definiţie, nu-mi place
nimic ce implică muncă

fizică sau mintală. Presupun că după ce-o să treacă nişte ani...

Jennifer râse.

— Când o să fii de vârsta mea, vrei să spui?

— Păi dacă se potriveşte descrierea! râse ea. Stăm în soare, la naiba, şi eu nici măcar nu fac nimic... hai să bei un pahar de apă, bine?

Jennifer se ridică şi-şi frecă şalele cu mâna.

— Bine, ai câştigat. Ai adus şi biscuiţi?

Hannah purta un maiou cu bretele înguste. Şi le trase de

pe umeri şi se rezemă
de spătarul scaunului
de grădină, ridicându-şi
rochia lungă până pe
coapse şi întinzându-şi
picioarele în bătaia
soarelui.

Jennifer se uită la pielea expusă a surorii ei.

— Ţi-ai dat cu loţiune de plajă?

— O, taci, mămico, te rog, se încruntă

Hannah. Numai zece
minute. Ştii că nimeni
nu prinde destul soare
în zilele astea. Oamenii
se tencuiesc cu Factor
500 înainte să iasă pe
uşă, şi pur şi simplu nu

primesc destulă
vitamina D...
— Serios, doamnă
doctor?
— Serios. Am citit
asta. în ziar.

Hannah scoase limba către sora ei, care-i scoase limba şi ea ca răspuns.

— Eu mă gândesc s-o imit pe Nicole Kidman, zise Jennifer,

desfăcându-şi braţele
albe ca laptele. Am
renunţat la bronzat.
Dungi de diferite
culori, pielea arsă de
soare şi decojită, cine
are nevoie de aşa ceva?

— Presupun că tu n-ai un bal peste câteva săptămâni.

— Ce se întâmplă? Ce naiba e un bal? Suntem într-un film american, sau ce?

— Pune-te la curent, bunicuţo. Acum avem un bal în fiecare an. Jennifer clătină din cap. Ştiu, ştiu, zâmbi Hannah. Nu era aşa pe vremea ta.

Jennifer se prefăcu c-o loveşte cu mănuşa.

— Păi să ştii că nu era. Şi gata cu „pe vremea ta", mersi. Nu m-am dus nici eu la şcoală în secolul trecut.

Aveam discotecă, nu baluri, asta-i tot. Şi ce se poartă la un bal din ăsta?

— 0 rochie de bal. A mea e fără bretele şi neagră şi tata spune

că-l înspăimântă, prin urmare e sigur că arăt super. Băieţii poartă smoching.

— Vezi, complet diferit. Ţin minte că Lisa s-a certat odată

îngrozitor cu mama. Ea nu era acasă - nu-mi mai amintesc de ce - şi Lisa a vrut ceva să poarte la discotecă, aşa că a luat un kilt - trimis de o rudă, care s-a

dovedit că era autentic, şi teribil de scump - şi a tăiat cam treizeci şi cinci de centimetri din el, până l-a transformat într-o fustiţă mini, foarte mini. Lăsând

anume marginile
zdrenţuite, l-a însăilat
cu ceva şi l-a purtat
aşa. Mama a văzut roşu
în faţa ochilor.

— Sună hidos.

— Era la modă pe atunci, sau cel puţin presupun că era, căci altfel n-ar fi făcut-o. Lisa întotdeauna a fost mai la curent cu

chestiile astea decât mine.

— Da, precis îi ascultaţi cu toţii pe Bay City Rollers pe- atunci, chicoti Hannah.

— Dar cât de bătrână crezi tu că sunt?

— Nu ştiu, cam de vârstă mijlocie?

— Obrăznicătură. Le trecuse de mult

vremea. Ascultam mai mult Ant Warrior, Culture Club.

— La fel de trist.

— Foarte bine.

Doar zece ani mai târziu. Cel puţin dă- mi

puţin credit pentru asta.

— Ce s-a întâmplat cu kiltul?

— Mama l-a aruncat. A fost foarte mânioasă. Nu neapărat

pentru că l-a tăiat, ci pentru că a făcut-o atât de prost.

— Asta sună mai plauzibil. Probabil i-ar fi cusut ea

tivul la maşină, dacă Lisa i l-ar fi adus.

— Probabil.

Oricum, a fost numai vina Lisei, întotdeauna a fost mai răzvrătită, eu doar încercam să ţin

pasul cu ea... Deci, cu cine te duci la balul ăsta?

Jennifer ştia că Hannah nu se mai vedea cu Nathan. Nu că suna ca o alegere

prea bună pentru un
bal. Băiatul îi trimisese
lui Mark o scrisoare
scurtă şi protocolară,
evident scrisă cu tatăl
lui stând lângă el, în
care-şi cerea scuze

pentru acţiunile lui
iresponsabile. Afirma
că poliţia începuse o
anchetă penală, deci
trebuia să-şi manifeste
regretul pentru faptele
comise ca să poată

spera la o pedeapsă
mai uşoară. Cu
siguranţă avea să-şi
piardă permisul,
scrisese el, probabil
pentru cinci ani, şi era
posibil să fie

condamnat cu suspendare. Ce cretin.

— Doar Alice şi Phoebe. Am terminat-o cu băieţii.

— Pentru totdeauna?

— Cel puţin pe moment... Am călcat pe bec urât de tot de data asta, nu?

Jennifer se întinse şi o bătu uşor pe umăr.

— Toate am făcut-o, scumpo, măcar o dată. „Mai recent decât îţi închipui tu, micuţă Hannah", se gândi ea, golindu-şi paharul. Şi cum merge învăţatul?

— Ca naiba.

— Dar mai e puţin până la examene, nu?

— Primul o să fie peste câteva săptămâni.

— Eşti pregătită?

— După rezultatele de la simulări, nu.

— Ei, dar acelea au fost împrejurări speciale...

— Sper că e aşa.

— O să fie bine. Ai gene deştepte.

— E uşor pentru tine să spui. Nu tu o să le dai.

— Eu le-am luat deja.

— în vremurile de demult!

— Exact! Pe când erau cu adevărat dificile. înainte să inventeze testele A, sau cum naiba se numesc.

— N-am motiv să mă îngrijorez pentru ele. Nu prea cred c-o să ajung până acolo.

— Termină, Hannah. O să te descurci foarte bine...

— O să vedem...

Hannah fu salvată de clopoţel. îi sună telefonul, cu o sonerie pe care Jennifer o recunoscu vag ca un hit al verii, şi se întoarse

cu spatele să răspundă. Apoi se ridică în picioare şi se duse în altă parte a grădinii pentru ca sora ei să nu poată auzi. Jennifer îşi zâmbi în sinea ei. Deci

tot o adolescentă rămăsese.

După ce închise telefonul, Hannah veni iar să se aşeze pe scaun. întreruperea

rămase pentru o vreme în aer între ele.

— Mi-e dor de ea.

Hannah nu zicea asta prea des.

— Şi mie mi-e dor de ea.

— Sunt norocoasă, însă. Ştiu asta. îl am pe tata, pe tine şi pe Lisa, pe Amanda. Ştiu că nu mă arăt întotdeauna recunoscătoare, dar sunt.

— întotdeauna am zis că ai patru mame. Să te iubească şi să te bată la cap.

— Mi-ar conveni să mă slăbiţi cu bătutul la cap.

— Nu se poate una fără cealaltă. Nu te-a învăţat nimic maică-ta?

— Tu n-ai fost prea mult pe-aici, când eram mică.

— Nu mai ştii tu, că erai mică. Cei mici au amintiri imprecise, după cum o demonstrează studiile.

— Nu e vorba de ceea ce ţin minte, ci de

ceea ce mi-a povestit
mama. Mi-a spus că ea
şi Mark au încercat să
vă facă pe tine şi pe
Lisa să vă simţiţi ca
parte a familiei, dar că
se temea că n-a reuşit

cu adevărat. Eraţi prea mari, când l-a întâlnit ea pe tata, ca să o acceptaţi cu adevărat şi să vreţi să vă integraţi în familia lor.

— Aşa ţi-a zis?

— Da. Cred că era tristă din cauza asta.

— îmi pare rău.

Hannah ridică din nou din umeri. Gestul universal al adolescenţei.

— Nu mă înţelege greşit. Nu era supărată foarte des. Era o persoană destul de amuzantă.

— Chiar era, nu?

— De asta mi-e cel mai dor. Şi tata e distractiv, ştiu asta. Dar cât haz aveau împreună, hazul pe care numai ei

doi puteau să-l facă,
asta a dispărut, şi mi-e
dor de el.

Jennifer o îmbrăţişă.

— Eşti un cap
bătrân pe umeri tineri,

nu-i aşa, Hannah? zise ea încet.

— Exact aşa. Cu nişte părţi aiurea între ele... Hannah aceasta semăna tot mai mult cu Hannah cea veche.

Asta am moştenit-o de la mama! Partea cu înţelepciunea. *Ştiu* eu nişte lucruri.

„Şi unele lucruri n-o să le ştii niciodată, se

gândi Jennifer, dar nu o spuse cu voce tare."

— Ce lucruri ştii tu?

— Ştiu că pari mult mai fericită, în ultima vreme.

Jennifer zâmbi.

— Sunt mai fericită.

— Asta e bine.

— Da. Rămase aşa pentru un moment sau două, simţind un

zâmbet uriaş
întinzându-i-se pe faţă.
Nu mai voia să-şi
ascundă bucuria nici o
clipă în plus. Ştiu şi eu
un lucruşor pe care tu
nu-l ştii, domnişoară.

— Care?

Hannah se aplecă înainte. Zâmbetul lui Jennifer era contagios, aşa că se trezi că zâmbea şi ea înainte să ştie măcar de ce.

— Sunt gravidă.

După ce ai încercat să rămâi gravidă şi n-ai reuşit, şi asta atâtea luni în şir încât ar fi fost cazul să te duci la doctor să-ţi faci teste şi

să uiţi de
anticoncepţionale.
Evident. Existase o
perioadă, mai de mult,
când fuseseră de fapt
inutile, la cât de rar
făceau dragoste. Dar

de la excursia de schi,
de dinainte de Paşte...
ei bine, lucrurile se
schimbaseră.

O lună fără ciclu nu
era un lucru nou
pentru Jennifer. Nu

avusese niciodată un ciclu prea regulat. Uneori îi întârzia atât de mult, încât nici nu ştia dacă avea ciclul de pe luna trecută sau de pe cea curentă. Dintr-

odată se simţise
obosită. Extrem de
obosită. Genul de
oboseală bruscă şi
copleşitoare care face
să nu ţi se pară bizară
ideea de a dormi cu

faţa pe masa de lucru
sau în picioare în
metrou. Suspectându-
se de anemie, începuse
să cumpere legume
verzi, ceea ce nu avea
prea mari şanse s-o

ajute, din moment ce le ura, astfel că, deşi le gătea pe aburi şi le punea în farfurie, nu era în stare să le mănânce. Sânii dureroşi ar fi trebuit să

fie un indiciu, şi ar fi
fost de fapt, dacă ar fi
căutat indicii. Dar
subiectul copiilor
fusese atât de ferm dat
la o parte, atât de clar
îndepărtat de pe

agenda relaţiei pe care
o reconstruiau ea şi
Stephen de la zero,
încât efectiv nici nu-i
trecuse prin minte că
era posibil să fie
gravidă.

Până începuse să
vomite. Binecuvântată
cu constituţia unui taur,
moştenită de toate
patru de la mama lor,
asta nu i se întâmpla
aproape niciodată.

Amanda nu se
îmbolnăvise niciodată
în India, tocmai din
acest motiv, chiar şi
după ce mâncase
pepene vândut pe
marginea drumului şi

după ce-şi pusese
gheaţă în Coca-Cola.
Erau toate imune la
montagne russe, marea
învolburată şi
drumurile cu
serpentine. Dar într-o

dimineaţă se trezi
simţindu-se înfiorător
de rău. Era aşezată cu
picioarele goale şi
pijamaua în dezordine
pe gresia rece a băii,
cu mâinile încleştate de

toaletă, când îi veni un gând nou şi copleşitor.

Stephen era plecat pentru o conferinţă de două zile la Manchester. Jennifer rezistă impulsului

puternic de a-l suna.
Voia să-i vadă chipul.
Se duse la farmacie, îşi
cumpără patru teste şi
le făcu pe toate, unul
după celălalt, până
când obţinu ceea ce

considera ea să fie
proba perfectă de urină
din mijlocul jetului.
Avea impresia că intră
într-o lume nouă şi
bizară. Nu se mai
gândise niciodată la

lungimea şi durata unui jet de urină.

Toate îi oferiră o linie albastră pozitivă. Uitându-se de la test la cutie şi înapoi, se gândi că testele de

graviditate ar fi mai
bune dacă ar scrie doar
DA sau NU. Ori să aibă
un cip de calculator
care să te anunţe, cu o
voce ca a lui Stephen
Hawking, dacă eşti sau

nu eşti însărcinată.
Câteva din cele patru
linii erau mai slab
vizibile decât celelalte.
Dar toate erau acolo.
    îşi sună imediat
doctoriţa, formând

numărul cu degete
tremurânde, şi aceasta
sări în sus de bucurie.
Jennifer nu se gândise
că doctorii puteau să-şi
exprime o reacţie
emoţională la un

rezultat. Dar aceasta era doctoriţa la care mergeau de atâţia ani, şi care-i trimisese la specialişti pentru teste... bineînţeles că vestea i se părea

grozavă. Dacă făcuse patru teste, toate pozitive, asta însemna că aproape sigur era gravidă. Nu era chiar atât de neobişnuit, zise ea. Infertilitatea

neexplicată se rezolvă
uneori de la sine.
Fusese cumva într-o
vacanţă? în unele
cazuri nu era nevoie
decât de o schimbare
de peisaj. Prea multă

concentrare în direcţia
procreării risca să
dăuneze, iar atunci
când cuplurile făceau
un pas înapoi,
relaxându- se,
problema dispărea ca

prin farmec. Era
încântată pentru ei, le
spuse, şi sugeră ca
Jennifer să vină s-o
vadă peste câteva
săptămâni, să verifice

datele şi să programeze o ecografie.

Şi asta era. Era gravidă. Urma să aibă un copil.

O parte a creierului lui Jennifer se întrebă

dacă era prea devreme.
Cealaltă parte observă
că era extraordinar să
treacă atât de repede
de la întrebarea „dacă",
la întrebarea „când".

Cea mai mare parte pur şi simplu chiuia.

Lumea era plină de bebeluşi. Era plină de bebeluşi când voiai să rămâi gravidă şi nu se întâmpla. Era plină de

bebeluşi când nu erai
sigură că vrei să rămâi
gravidă, şi toţi ceilalţi o
voiau. Şi era în
continuare plină de
bebeluşi când erai în
sfârşit gravidă. Toţi

bebeluşii arătau la fel,
dar tu te uitai la ei în
mod complet diferit.
Jennifer nu credea că
rămăsese gravidă în
Franţa. Poate în aprilie.
Ratase două cicluri.

Poate mai devreme.
Dacă era deja gravidă
în două luni, atunci
copilul avea să vină pe
lume de Crăciun.
Noelle. Holly.
Christopher.

Wenceslas. îşi aminti de Jake, bebeluşul de Crăciun, şi se îmbrăţişă singură. De data aceasta avea să fie al ei.

Intenţionase să-i spună lui Stephen într-un fel special. Să facă o scenetă care să poată fi povestită şi repovestită de multe ori. Cumpără un biban-de-mare, dar

îşi dădu seama că dacă
îl gătea cu siguranţă
avea să vomite. Puse
bibanul- de-mare în
congelator, în credinţa
şi speranţa că greţurile
de dimineaţă nu puteau

ţine pe toată durata
celor nouă luni. Scoase
o sticlă de şampanie
din dulapul din hol,
însă apoi îşi aminti că
nu va putea să bea din
ea şi o puse la loc.

Trecu în revistă replicile, ca să nu le uite.

Stephen întârzia. Traficul era îngrozitor pe Ml. O sună pe mobil din maşină şi-i spuse că

nu ştia sigur când se va
întoarce. Jennifer
încercă să se uite la
televizor, dar nu era
nimic suficient de
interesant ca să-i
distragă atenţia. Făcu

ordine prin
apartament, amintindu-
şi că citise undeva că
femeile gravide îşi fac
cuib. Se postă în pragul
uşii celui de-al doilea
dormitor, imaginându-

şi unde vor pune
pătuţul şi masa de
schimbat. în ce culoare
o să vopsească pereţii.
Stând acolo, se simţi de
parcă se transformase
instantaneu, din clipa

în care aflase. îşi aminti
ce scrisese mama ei în
jurnal, şi-şi dori să fi
ştiut şi ea. Ar fi fost
atât de fericită. Nu şi-l
putea imagina pe
Stephen dându-i acces

la sala de naşteri, dar ar fi fost desigur mulţumită şi să aştepte afară.

Aproape adormise, cu picioarele pe canapea, când sosi în

sfârşit Stephen acasă.
Toate planurile ei
grandioase despre cum
să-i spună vestea se
evaporară când îl văzu.
Povara de a purta
ştirea asta singură de

două zile se dovedi
dintr-odată prea mare.
El nu apucă decât s-o
întrebe, cu un zâmbet
afectuos:

— Ce faci?

— Un bebeluş.

— Poftim?

— Sunt gravidă, Stephen. Sunt gravidă.

Asta fusese cu câteva săptămâni în urmă, după care ecografia confirmase

sarcina. Jennifer era culcată pe pat, cu burta dată cu gel, şi Stephen stătea în picioare în spatele ei, ţinând-o de mâna ridicată deasupra capului exact ca în

filme şi la televizor. Şi
apoi bebeluşul cât o
boabă de cafea apăru
pe ecran, gri şi cu
purici, dar clar pulsând
de viaţă, şi Jennifer se
simţi exact aşa cum

crezuse că avea să se simtă. Era însărcinată de douăsprezece săptămâni. Etichetată primipară vârstnică, exact cum se plânsese şi Barbara, dar cel

puţin una sănătoasă,
într-o stare perfectă, cu
un fetus de dimensiuni
normale, care avea să
se nască nu de Crăciun
- nu fusese niciodată
prea bună la

matematică - ci la
sfârşitul lunii ianuarie
din anul următor.
Radiologul îi spusese
că în opinia ei era
fetiţă, dar nu era
absolut sigur.

Hannah sări în sus şi lovi triumfătoare aerul cu pumnul.

— Eşti gravidă! E fantastic!

Jennifer râse. Era un cuvânt bun.

— într-adevăr e fantastic, nu-i aşa?

— E fantastic. O să fiu mătuşă.

Adolescenţii, în cel mai drăguţ mod posibil, reuşesc întotdeauna să

se plaseze în centrul situaţiei. Mătuşica Hannah!

— Atunci pot să mă aştept la un ajutor consistent şi gratuit...

— Sigur că da. Atâta timp cât nu e în noaptea balului... Sau în serile de sâmbătă. Sau de vineri...Dar zâmbea. îşi îmbrăţişă

sora. Sunt aşa de fericită pentru tine!

— Mulţumesc, Hannah.

— Şi Stephen ce părere are?

Stephen era în extaz, dar se manifesta discret. Toate cuvintele lui de la munte, despre faptul că nu contează copiii... Jennifer ştiuse ce voia să spună, dar

nu-l crezuse. Asta voise el de la început. Şi era în regulă. El pur şi simplu fusese mai sigur. Nu era nimic rău în asta. Nu anunţaseră încă pe nimeni. La un

moment dat, aveau să
meargă acasă la
părinţii lui. Jennifer de-
abia aştepta să-i spună
lui Kathleen, dar o
parte din ea era
supărată că trebuia să-i

dea satisfacţie lui Brian. Avea să treacă peste asta. Importanţi nu erau socrii, ci ea, Stephen, şi copilul lor.

— Când o să-i spui tatei?

— Ce să-mi spună?

Nici una nu-l văzuse pe Mark intrând în grădină. Hannah se uită la ceas.

— Ai venit devreme acasă.

— Nu e nici o lege care să interzică asta, nu? Este o după-amiază splendidă. Am venit acasă să contemplu această scenă bucolică încântătoare. Dată fiind

vremea, eram sigur că
Jennifer va lucra aici.
Am presupus că nu va
primi nici o mână de
ajutor de la tine, aşa că
m-am gândit
să vin eu s-o ajut...

Jennifer îi făcu cu ochiul complice lui Hannah.

— Foarte bine ai făcut. N-ar trebui să lucreze prea greu... în starea ei...

Hannah nu fusese niciodată în stare să păstreze secrete. Amanda se plângea dintotdeauna de această trăsătură a surorii sale. Nu mai

primise nici un cadou surpriză de ziua ei de când învăţase Hannah să vorbească.

— Foarte subtil, Hannah. Extrem de criptic. Jennifer râse ca

să-i arate surorii ei că nu se supărase.

— Eşti... însărcinată?

Mark îşi puse servieta jos şi-şi aşeză haina pe care o ţinuse

pe braţ pe spătarul scaunului.

— De trei luni. Deci presupun că e oficial.

— Asta e cea mai bună veste pe care-am auzit-o nici nu ştiu de

când! Veni la ea şi o prinse într-o îmbrăţişare uşoară şi caldă. E minunat, Jen. Sunt atât de bucuros pentru tine! Făcu un pas înapoi şi-i zâmbi. Şi

aşa ar fi fost şi mama ta.

Jennifer încuviinţă, nevoind să plângă.

— Ştiu. Ştiu c-ar fi fost.

Mai târziu, când Jennifer se dusese acasă şi autointitulata Mătuşica Hannah îşi făcea temele în camera ei (sau cel puţin spunea că şi le făcea, deşi

Jennifer observase că-şi luase cu ea şi iPod-ul, şi telefonul), Mark, care se schimbase în pantaloni scurţi şi un tricou vechi, îşi turnă o bere şi ieşi pe terasă.

Jen făcuse o treabă
bună, dar tot mai erau
multe de rezolvat în
grădină până în iulie.
îşi verifică în minte
programul de lucru şi
se întrebă dacă să- şi ia

nişte timp liber în
următoarele câteva
săptămâni. Se lăsa
seara, aşa că porni
furtunul de la robinetul
din zid şi poziţionă
stropitoarea astfel

încât picăturile să se
arcuiască peste
secţiunea de peluză şi
răsadurile de flori la
care lucrase Jennifer.
Slavă Domnului că nu
era încă interzisă

folosirea apei pentru irigaţii, deşi, dacă seceta se prelungea, interdicţia urma să intre în vigoare. Şi-o aminti pe Barbara, cu picioarele goale şi

înfăşurată în capot,
cărând găleţi cu apă
murdară din baie pe
terasă ca să o toarne
pe pământul însetat şi
crăpat.

Se aşează iar în scaunul Adirondack şi sorbi lung din bere, savurând sunetele şi aromele grădinii sale. Primulele de seară erau toate deschise, ca

un cor galben. Doamne,
ce bucuroasă ar fi fost
pentru copil. Primul ei
nepot. L-ar fi adorat.
Precis era teribil de
furioasă că-l ratase,
oriunde era acum...

Stând acolo, Mark îşi dădu seama că era relaxat. Cu adevărat relaxat. Pentru prima oară de foarte multă vreme nu avea nimic presant în minte. Nimic

care să-l îngrijoreze.
Toată lumea era bine.

Jurnalul Barbarei

ZiuaZ

Am citit ce-am scris
înainte - pe la început
Am spus că voi face

însemnări sporadice şi
am avut dreptate. Nu
am deloc rezistenţă.
Nu am scris prea
multe, n-am lăsat prea
mult în urmă. Sper că
măcar o parte să vă fie

de folos, sau să vă facă să zâmbiţi sau să mă aducă înapoi, fie şi numai pentru o secundă.

Pentru că mă duc. Ştiu asta acum. De azi.

Nu ştiu când, nu ştiu
cât de curând, deşi, ca
să spun drept, acum că
ştiu că se va întâmpla,
vreau să se întâmple
cât mai repede. Mă
tem. Ştiu că nu e bine

să te temi şi că nu ajută la nimic. Dar sunt speriată. Mă tem să am dureri, mă tem să fiu neajutorată şi mă tem să tot zăbovesc şi să-i fac pe toţi nefericiţi.

Din moment ce tot o să mor, aş vrea s-o fac şi gata. Nu puteţi să începeţi să vă reveniţi până nu mă duc. Şi eu sunt mama voastră, aşa că vreau să fiţi mai

bine. Cred că
maternitatea e forma
supremă de altruism.
Vrei să mori mai
repede pentru ca
odraslele tale să-şi

revină mai repede
după pierderea ta.
Gata cu
tratamentele. Nici un
spital uluitor din
Statele Unite ale cărui
experimente să mă

salveze în al
unsprezecelea ceas.
Nici un miracol. Nimic.
E ridicol, dar e aproape
o uşurare. Tratamentul
e atât de dezgustător,
că m- am săturat. Când

mi-a spus astăzi
oncologul, începând
apoi să vorbească
despre paliative şi
sanatorii, aproape am
răsuflat uşurată. Mi-a
bătut ceasul. Corpul

meu nu se simte mai bine. Nu vreau să merg la un sanatoriu. Sunt egoistă în privinţa asta. Vreau să fiu acasă. Vreau să mor acasă. M-am uitat la Deal or No

Deal *astăzi. N-o să-mi fie prea dor de emisiunile de televiziune din timpul zilei, dar asta mi-a plăcut. Când începi jocul ăsta, ai 26 de*

serviete de deschis şi
toate posibilităţile
există, şi te simţi
puternic; plin de
optimism şi aşteptări.
Aşa am fost şi eu, la
început. Am crezut că

pot să câştig milionul.
Nu spun să înving
soarta. Soarta m-a
învins pe mine. Mai
mulţi oameni îşi revin
după cancerul meu
decât mor de el Este

un cancer „bun". Şi
apoi încep să se
deschidă servietele şi
numerele cele mari
încep să dispară, şi
zece minute mai târziu
te-ai mulţumi şi cu 100

000. Am avut încă de
pe la mijloc senzaţia
oribilă că servieta mea
conţine doar un penny,
şi ce să vezi, aşa şi era.
Vi se pare că are sens
ce spun acum? Sau

aveţi impresia că ideea
de a-mi compara boala
cu un joc de la
televizor nu dovedeşte
decât că dozajul meu
de morfină trebuie

revizuit? Eu ştiu însă
ce vreau să spun.
Acum nu mai
trebuie să-mi fac griji
pentru mine. Concluzia
e gata stabilită. Nu
trebuie să mă întreb,

aşa cum o făceam până
acum, dacă mai are
vreun rost să rezerv o
vacanţă de vară pentru
anul ăsta (nu are) sau
dacă voi fi de faţă când
Hannah va învăţa să

conducă (nu voi fi, ceea ce arată că sunt şi părţi bune), sau dacă voi mai avea o petrecere de ziua mea de naştere (probabil nu una care să- mi placă), sau un

alt Crăciun, sau aşa ceva. Pentru că nu voi avea.

Acum nu trebuie să-mi fac griji decât pentru voi. Şi pentru cum o să vă descurcaţi

când eu nu voi mai fi.
Nu doar cum o să vă
simţiţi la moartea mea,
ci cum vă veţi trăi
vieţile. Pentru deciziile,
şi alegerile pe care o să
le faceţi. Fetele mele

minunate. Dacă aţi citit asta, atunci ştiţi că am scris aici câteva - nu toate, dar câteva - dintre lucrurile pe care vreau ca fiicele mele să le ştie.

Şi cel mai mare
dintre ele este
dragostea.
Vă rog să credeţi că
aţi avut-o pe a mea,
necondiţionată,
puternică şi imensă.

Atât de puternică, încât
nu pot să cred că va
muri odată cu mine.
Vreau să v-o imaginaţi
ca pe un lucru viu care
se continuă şi dincolo
de corpul meu, dincolo

de moartea mea, ca o
iederă care a crescut şi
s-a înfăşurat în jurul
inimilor voastre, şi care
nu poate fi
dezrădăcinată sau
distrusă, ci vă va ţine

în picioare când tot
restul se prăbuşeşte şi
se ofileşte în voi.
22 „Her Song", poem de Brian Patten (n. 1946) (n.red.

)iunie
Lisa

Nunta fu simplă.
Lisa se gândise
întotdeauna că va fi o
mireasă de coşmar.
Rochie de designer;
design floral complicat;
tort cu patru etaje de

arome diferite - ceva în genul ăsta. însă în cele din urmă, când fu să fie, se dovedi mult mai nepretenţioasă. Bineînţeles că lăsaseră totul până în ultimul

moment, aşa că nu mai găsiseră un hotel ca lumea. Administratorii celor mai elegante localuri aproape îi râseseră în faţă când menţionase data, şi-i

sugeraseră că dacă ar
fi dorit aceeaşi dată,
dar peste doi ani, tot
putea fi o problemă.
(„Dumnezeule",
exclamase Lisa către
Andy, „cine naiba sunt

oamenii ăştia
înfricoşători care ştiu
de acum ce-o să facă
peste doi ani?"
Răspunsul lui fusese,
evident, că *el* ştiuse în
urmă cu doi ani că

urma să se însoare cu ea. Pentru asta Lisa îşi dădu ochii peste cap exasperată şi-i dădu un pumn, în joacă, în braţ). Mark le propusese grădina.

Iniţial Lisa nu fusese
sigură - era prea multă
muncă în plus pentru
el. Şi poate puţin cam
ciudat şi nu foarte şic?
Dar cu cât se gândea
mai mult la asta, cu

atât mai potrivit i se
părea. Simplu era exact
cum trebuia să fie. Nu
aşa învăţase, că
dragostea era simplă?
Pură, bună şi minunată,
bineînţeles. Dar, mai

mult ca orice,
dragostea era simplă.
Exact aşa cum spusese
şi mama.
    în dimineaţa aceea,
în calmul de dinaintea
furtunii, dând roată

cortului de nuntă, fără
pereţi laterali şi
inundat de lumina
caldă a soarelui, într-un
capot de bumbac şi cu
bigudiuri în păr, Lisa
era extrem de fericită.

Vremea de vară notoriu
de instabilă era aşa
cum fusese şi cu
douăsprezece luni
înainte - perfectă -,
numai că acum i se
părea corect să fie aşa,

nu un afront. Se opri în
faţa scaunului ei,
trecându-şi o unghie
roz, proaspăt dată cu
ojă, peste noul ei nume
caligrafiat pe cartonaş,

şi un zâmbet timid îi lumină faţa.

Mama spusese întotdeauna că grădina era foarte potrivită pentru o nuntă. Ea s-ar fi măritat acolo, dacă

ar fi avut-o la
dispoziţie. Ea şi Mark
se căsătoriseră la
Starea
Civilă, cu numai zece
invitaţi, şi apoi se
duseseră la pub să ia

masa. Lisa ştia că ea şi Jennifer îi stricaseră o parte din bucurie cu aerul lor stingher, şi îi părea rău. Acum era rândul mamei să-i strice o parte din

bucuria ei, nu intenţionat, desigur, n-ar fi făcut niciodată asta. Prin faptul că nu era şi ea prezentă. Cel puţin se aflau în grădina ei. Jennifer

venise des în ultima
vreme, să se ocupe de
plante. Spunea că o
face să se simtă mai
aproape de mama, iar
gândul că petrecerea
avea să se desfăşoare

acolo o umplea de bucurie.

Se adunaseră toţi în casă cu o seară înainte. Amanda şi Ed sosiseră pe la şase, agitaţi de o poveste complicată cu

o legătură pierdută şi
un zbor anulat şi riscul
de a nu ajunge la timp
pentru nuntă. („Eram
îngroziţi, am zis că
Jennifer o să ne
omoare!") Amanda

strălucea atât de
intens, că atât viitoarea
mireasă, cât şi
viitoarea mămică
simţiră un fior mic de
invidie. Foarte
bronzată şi slabă în

felul în care numai un
buget redus te poate
face („Doamne, sper
să-ţi fie încă bună
rochia", exclamase
Lisa) şi iluminată pe
dinăuntru de ceea ce

amândouă surorile ei o
recunoscură ca fericire
pură - şi probabil, cum
îi şopti Lisa lui Jen,
destul de mult sex
acrobatic premarital -,
Amanda arăta splendid.

— Nu critica sexul conjugal până nu l-ai încercat! o înghionti Jennifer pe Lisa în coaste.

Ca răspuns, Lisa îi atinse pântecul.

— Funcţionează şi el, nu?

Mâncară lasagna, băură Prosecco şi rămaseră treji până târziu, în ciuda protestelor Lisei cum

că avea nevoie să
doarmă ca să arate
frumoasă, şi
declaraţiilor lui Andy
cum că n-avea nevoie
de nici un minut de
somn pentru asta.

Mark se oprise în vârful scărilor la un moment dat, cuprinzându-i cu privirea: Jennifer şi Stephen, Amanda şi Ed, Lisa şi Andy, Hannah -

în extaz la gândul că
scăpase de examene şi
avea o vară întreagă la
dispoziţie - şi CeeCee,
şi simţi că i se pune un
nod în gât. îi era un dor
colosal de Barbara. Ar

fi fost atât de fericită
acum. Ar fi stat poate
lângă el şi l-ar fi strâns
de mână şi ar fi spus că
reuşiseră să facă totuşi
ceva perfect, şi ar fi
avut un moment, ei

amândoi, de fericire
împărtăşită, genul de
moment pe care nu
avea să-l mai trăiască
niciodată cu ea, dar pe
care putea, stând acum
aici singur, să-l aibă

pentru ea. în anul
acela, fără ea, fiicele ei
trecuseră peste câteva
poduri, îşi construiseră
altele, descoperiseră
secrete şi învăţaseră
din ele. Iar Barbara

fusese tot atât de mult
o parte din toate astea,
absentă fiind, pe cât ar
fi fost dacă nu s-ar fi
dus. Scrisorile şi
poveştile ei avuseseră
grijă de asta. S-ar fi

bucurat nespus să fie acolo în acea seară şi a doua zi.

Mark ştia că durerea lui îşi schimba forma. Şi acum îi veneau lacrimile uşor şi nopţile

erau încă deseori
interminabile. Durerea
lui era încă reală şi
uneori foarte fizică. Dar
acum exista şi un viitor,
care poate că nu

existase cu un an în urmă.

Acum putea vedea anii întinzându-se în faţa lui, şi nu mai era la fel de dureros ca înainte să şi-i

imagineze. Nu avea să
scape niciodată de
durerea aceasta, dar
urma să fie mai bine,
din ce în ce mai bine,
până când durerea
avea să se localizeze

într-o parte a lui, nu în
întreaga sa fiinţă, o
parte pe care s-o poată
izola. Dar nu cea mai
mare parte a lui, care
era, spre surprinderea
lui, intactă. Şi îşi avea

copiii. Şi urma să aibă nepoţi. Iar Barbara nu avea să dispară niciodată de lângă ei.

Satisfăcută că totul era aşa cum trebuia să fie la parter, Lisa urcă

la etaj să-şi caute
surorile. Ducându-se
după gălăgie, deschise
uşa camerei lui Hannah
exact la timp ca să le
vadă pe Hannah şi pe
Amanda executând o

mişcare de dans în
stilul Dianei Ross şi
The Supremes, cu
periile de păr pe post
de microfoane, cântând
Today I Met The Boy
Fm Gonna Marry[23].

Jennifer stătea pe marginea patului uitându-se la ele şi zâmbind. Când o văzu pe Lisa, se strâmbă către ea.

— Ce ascultăm?

— Ed a făcut o compilaţie pentru nunta unui verişor de-al lui. Are cele mai bune chestii în ea. A zis s-o ascultăm în timp ce ne pregătim.

— Băiatul ăsta chiar că vine din anii '80, să ştii.

— Ştiu, zise Amanda dându-i un pahar de şampanie. Pe masa lui Hannah era o

sticlă deschisă. Dar este grozav, nu?

Lisa râse. Era, într-adevăr. Muzica şi bulele şampaniei şi plimbarea prin grădină, totul fremăta în

stomacul ei, şi senzaţia era palpitantă, caldă şi... minunată. Era ca un Ajun de Crăciun din copilărie mărit de un milion de ori. Nu se aşteptase să fie atât de

lipsită de cinism, atât de agitată şi... entuziasmată.

— Hai să scoatem bigudiurile alea. Vino încoace şi stai jos.

Jennifer se aşează în spatele ei şi începu să scoată acele, derulând apoi cu grijă cilindrii de plastic. în jurul feţei Lisei apărură bucle

mari şi rotunde în timp ce se uita în oglindă.

— Eşti bine? o întrebă Jennifer, strângând-o uşor de umeri.

— De-abia aştept.

Se uitară una la cealaltă cu subînţeles.

Amanda o lovi uşor pe fund pe Jennifer cu peria de păr.

— Hei. Terminaţi cu astea.

— Cu ce?

— Ştiţi voi cu ce. Cu privirile astea cu subînţeles. Urâm

chestia asta, nu-i aşa, Hannah?

— Ce urâm?

Hannah se chinuia să-şi pună ciorapii lungi de mătase, o experienţă foarte

nefamiliară, care o făcea să se simtă ca la Moulin Rouge.

— Toată chestia asta cu „noi suntem surorile mai mari şi le ştim pe toate". Pur şi

simplu, toată viaţa ne-au făcut chestia asta...

— Ha?

— Ei bine, gata. Eu sunt acum, în mod oficial, într-o relaţie serioasă. Aşa că trebuie

fie să terminaţi cu privirile cu subînţeles, fie să mă includeţi şi pe mine.

— Nici vorbă. Asta nu e decât una din trei, Mand. Trebuie să ai o

slujbă adevărată şi o
ipotecă înainte să poţi
fi cu adevărat inclusă...
Lisa îi făcu
ştrengăreşte cu ochiul
lui Jennifer în oglindă.
Nu-i aşa?

— Aşa e.

Amanda îşi scoase limba către amândouă.

— Şi unde ne sunt relaţiile serioase, apropo? Aş prefera ca

răspunsul să nu fie „la bar".

— La bar.

— Serios?

— Serios. De fapt, scuza pe care-au folosit-o când au ieşit a

fost că se duc să-şi
cumpere florile pentru
rever. Dar din moment
ce florăria e la două
magazine mai jos de
The Lamb, îmi
imaginez că au profitat

să-şi achiziţioneze un pic de curaj lichid...

— Şi au luat-o şi pe CeeCee în mica lor expediţie...

— Nu... CeeCee e jos, se uită la *Charlie and Lola.*

— Deci numai ei patru sunt plecaţi? Fără nici un însoţitor responsabil?

— Unchiul Vince e cu ei.

— O, la naiba. N-avem nici o şansă.

— Relaxează-te. Nunta nu începe decât peste... o oră şi

jumătate. O să se
întoarcă până atunci.
— Sunt sigură că
se vor întoarce - mă
rog, destul de sigură.
Ce mă îngrijorează e în

ce stare o să se întoarcă.

— Nu fi prostuţă. Doar nu sunt copii.

— Sunt bărbaţi însă.

— Ceea ce practic înseamnă copii mari şi păroşi care au voie să cumpere şi să consume alcool.

— Bea-ţi şampania şi nu te mai îngrijora.

Lisa nu se îngrijora. Aveau să se întoarcă. Andy, cu siguranţă. Şi în aproximativ nouăzeci de minute ea avea să se îndrepte către el într-un ritm bizar de lent şi

înţepenit, pe care se
pare că biserica şi tipul
de la orgă îl pretindeau
de la mirese, la braţul
lui Mark, îmbrăcată în
cea mai frumoasă şi
pală rochie pe care o

deţinuse vreodată, gata
să rostească cele mai
solemne lucruri pe care
le zisese vreodată cu
voce tare.

— Nu aveţi impresia că picioarele mele par portocalii?

Hannah se uita în oglinda mare de pe spatele uşii,

îngrijorată dintr-odată că bronzul fals pe care-l aplicase cu două zile înainte nu se prinsese prea bine.

— Nu ştiu. Mie mi se par doar lungi şi

subţiri, murmură Jennifer.

— Nu ştiu de ce te oboseşti atâta cu bronzul ăsta fals, Hannah. Niciodată nu pare real.

— Ţie ţi-e foarte uşor să zici aşa, Mand. Tu totdeauna eşti maro.

Insinuarea, care făcea trimitere implicit la tatăl necunoscut al Amandei, pluti în aer

pentru o nanosecundă
înainte ca toate s-o
ignore. Nu era un
subiect potrivit pentru
acea zi. Era prea
fericită.

Lisa se întoarse şi se uită la Hannah.

— Nu pari portocalie deloc. Nu le asculta pe ele. Arăţi fabulos, mângâiată de soare.

De fapt avea clar o nuanţă de suc la cutie, iar gleznele şi genunchii ei nu ar fi suportat o examinare prea atentă, dar era prea târziu ca să mai

poată repara ceva. Şi
oricum avea să poarte
o rochie lungă, deci,
atâta timp cât culoarea
nu i se scurgea din
cauza căldurii...

Toţi - credincioşii şi ateii convinşi - erau recunoscători pentru interiorul răcoros şi liniştit al bisericii. Afară erau deja peste treizeci de grade când

organistul plin de entuziasm începu să bată în clape, şi invitaţii îşi ştergeau frunţile când intrară şi se aşezară. Bărbaţii îşi trecură degetele pe sub

guler şi femeile se
întrebară dacă le
curgea machiajul pe
rochiile de culoarea
migdalelor dulci.
Corsajul fără bretele
fusese o bună alegere:

Lisa se felicită în timp ce îşi aştepta intrarea. Rochia era lungă şi zveltă, de mătase de culoarea fildeşului, cu dantelă veche şi fină pe deasupra. Nu arăta

atât de pompos încât să
se simtă ridicol în ea,
dar nici aşa de simplu
încât s-o poată purta
din nou la altă
petrecere. Refuzase
voalul, argumentând cu

un hohot de râs că
voalurile sunt pentru
virgine, dar Jennifer şi
Hannah nu-i băgaseră
în seamă protestele şi îi
montaseră un voal în
coafura franţuzească.

în mod neaşteptat, asta o făcuse să plângă.

— Arăt ca... o mireasă! exclamase ea uluită.

Aşa că avea un voal lung, împodobit cu

cristale şi perle. Chiar
şi Hannah îşi dăduse
pecetea ei de aprobare.
Jennifer verificase să
aibă ceva vechi, ceva
nou, ceva împrumutat
şi ceva albastru.

(Cerceii lungi cu perle
ai mamei, pe care ştia
că-i primise cadou de la
părinţii ei la prima ei
nuntă, cu aproape
patruzeci de ani în
urmă. Erau o alegere

hotărât neemoţională,
din moment ce nici una
dintre ele nu şi-o
amintea pe mama
purtându-i vreodată,
căci în ultima vreme
gusturile i se

îndreptaseră către
bijuterii mai
extravagante; rochia,
care fusese prima pe
care o încercase în
magazin; pantofii
Christian Louboutin -

singura concesie făcută
marilor case de modă -
împrumutaţi de la
Jennifer, care-i luase cu
o jumătate de număr
mai mici, plătind la
reduceri o sută

cincizeci de lire
sterline, în cursul unei
campanii frenetice de
cumpărături, pentru că
erau atât de frumoşi şi,
probabil, în speranţa că
picioarele aveau să i se

micşoreze până la
punctul la care să-i fie
buni; şi atotprezenta
jartieră albastră de
dantelă, cumpărată de
Jennifer şi Hannah într-
o expediţie îmbujorată

şi chicotitoare la Anna Summers într-o după amiază.) Amanda fusese mai puţin anarhică şi mai sentimentală decât s-ar fi aşteptat. Se părea că-

şi schimba părerile asupra multor de lucruri în ultima vreme...

îşi vedea surorile acum, în primul rând din biserică. Slavă

Domnului că noul vicar era progresist şi acceptase să cunune miri divorţaţi. Un birou de stare civilă n-ar fi fost deloc la fel, iar o simplă binecuvântare i

s-ar fi părut ipocrită.
Voia să fie acolo pentru
tot. Nu pentru
Dumnezeu, bineînţeles.
Ultima dată când
fuseseră toate acolo
stătuse alături de ele,

şi nici una nu voise să
se întoarcă spre spatele
bisericii, temându-se
de ce ar fi putut vedea
pe chipurile celorlalţi,
dar acum era diferit.
Acum ea stătea la

intrare, aşteptând să-l ia pe Mark de braţ, şi ele erau în faţă, întorcându-se şi răsucindu-se, făcându-i semn cu mâinile şi zâmbind.

Acum că ştia de
Jennifer, se gândi că ar
fi putut ghici şi singură.
Era, nu mai rotundă,
dar mai moale pe
margini cumva.
Trandafiriul din obraji

nu se datora fardurilor.
Şi, acum că o analiza
cu adevărat, avea sânii
enormi. Deja. Doamne
sfinte. Asta avea să
nenorocească
preferinţa surorii ei

pentru taioarele în
genul lui Jackie O.
îndărătnica CeeCee,
care era îmbrăcată ca o
domnişoară de onoare,
însă nu acceptase s-o
însoţească în drum

spre altar, se stabilise
ferm între Jennifer şi
Stephen, încântată de
vestea bebeluşului, şi
disperată, după cum le
declarase în seara

trecută, să aibă şi ea o surioară sau un frăţior.

— Ho, Neddy! râsese tatăl ei. Nu speria caii.

— Şi eu sunt „caii" în scenariul ăsta?

exclamase Lisa cu incredulitate prefăcută.

— Sigur că da. Mi-a luat suficient de mult timp să te aduc până aici. Nu vreau să începi să te gândeşti la

bebeluşi acum. S-ar putea s-o tuleşti.

— N-o s-o tulesc, fii sigur, îi murmurase ea într-un sărut, un sărut în faţa lui CeeCee şi a tuturor. Cred de

fapt că nici nu e o idee
chiar aşa de rea...
    Cu CeeCee aşezată
ca pe tron între ei,
Stephen îşi întinsese
braţul de-a lungul

băncii, atingând-o uşor pe umăr pe Jennifer.

Lisa se gândi că sora ei păruse timidă, când vorbiseră ele două singure în dormitor.

— Nu ştiu, mărturisise ea. E în mare măsură un şoc.

— Dar eşti fericită?

— Nu cred că mi-am dat seama cât de fericită sunt până în

clipa în care i-am văzut
faţa când i-am spus,
răspunse ea. Parcă am
uitat ce plăcere îmi
face să-l văd fericit, să-l
fac fericit, ştii?

— Ştiu, mai mult decât îţi închipui, râse Lisa.

— Deci acum suntem adulţi în toată puterea cuvântului, nu? în sfârşit mature. în

sfârşit ne-am dat
seama care-i treaba cu
lumea asta.

— Mama ar fi
mândră de noi!

— Şi aşa a fost.

— Ştiu. Dar acum ar fi mândră şi uşurată.

— Oricum, n-aş spune că suntem adulţi în toată puterea cuvântului. Sau că ştim care-i treaba cu lumea

asta. Cum am spus, sunt speriată de moarte.

— Ceea ce dovedeşte că eşti în viaţă, sau cam pe-acolo.

— Cam pe-acolo. Până la urmă, cred că e necesar să fim speriaţi.

— Poate că trebuie să ne asumăm riscuri.

— Da.

Lisa îşi puse atunci mâna pe pântecul lui Jennifer.

— E mult prea devreme să simţi ceva.

— Ia te uită cine-i experta dintr-odată!

— Stephen a cumpărat o carte. Se strâmbă cu afecţiune. Mi-a citit-o cu voce tare. O să simţim copilul mişcându-se peste vreo două luni.

Ezită. Dacă totul merge cum trebuie.

— Totul o să meargă bine.

Lisa se întrebă dacă-şi amintea careva *Be Thou My Vision* de la

înmormântarea mamei
de anul trecut. Mark se
forţa să se concentreze
pentru a ţine ritmul cu
notele. îi era extrem de
necesar să rămână fixat
în acel moment, în acel

loc, la acea ceremonie. Bineînţeles că recunoştea imnul. însă pur şi simplu nu se putea gândi la asta acum.

Amanda stătea lângă Ed, cu un braţ al lui trecut pe după talia ei. în afara frizurii lui alarmante, Ed avea darul valoros de a se integra imediat în orice

grup. Seara trecută fusese prima dată când îi întâlnise toată familia. Un grup destul de intimidant, într-o ocazie destul de stresantă. Plus efectele

schimbării fusului orar. Dar într-un fel parcă fusese dintotdeauna cu ei. Nu era deloc un om dificil. Stătuse între Stephen şi Andy, bând bere din sticlă şi

pălăvrăgind relaxat,
discutând despre iPod-
uri cu Hannah,
aranjând farfuriile în
maşina de spălat după
cină; o urmărea pe
Amanda cu privirea

oriunde era în cameră,
aşa cum avea de gând
să o urmeze, după ce
se va fi terminat nunta,
oriunde se hotăra ea să
meargă după aceea.
Până în septembrie. în

septembrie avea să se întoarcă la facultate, şi-i mărturisise Lisei că intenţiona s-o convingă să stea cu el.

Iar Hannah era în spatele ei. Cealaltă

domnişoară de onoare.
îmbrăcată, de data
asta, după preferinţa
ei. îi mărturisise lui
Jennifer în seara
trecută cât de mult
urâse rochia de mătase

thailandeză, de un galben viu, pe care o purtase la nunta ei cu câţiva ani înainte.

— Dar erai superbă, Hannah! Toată lumea a zis asta.

— M-am simţit ca o tâmpită.

— Nu-i adevărat. Ţi-ai petrecut ziua informând peltic pe toată lumea că te simţeai ca o prinţesă!

— Foarte bine, atunci am arătat ca o tâmpită.

— Ai arătat ca un îngeraş. Poza favorită a mamei cu tine - pe care şi-a pus-o ca screen

saver la calculator - a fost făcută la nunta mea!

— Ştiu. Ce jenant!

— Mai taci. Cel puţin de data asta se

mărită una din surorile tale *cool...*

— Exact.

Hannah era într-adevăr încântată. îşi alesese singură şi rochia, de la un

magazin normal de
haine, nu de la un salon
sclifosit de mirese, şi
pantofii, cu un toc de
cinci centimetri, şi nu
trebuise să se chinuie
la coafor pentru nişte

cârlionţi de prepelicar King Charles. în plus, nu făcuse economie la rimei. Trei straturi întregi.

în spatele bisericii, tata se holbase pur şi

simplu la ea, şi când vorbise în sfârşit, îi spusese:

— La naiba, Hannah, arăţi de douăzeci şi unu de ani!

— într-un fel bun?

— Nu există un fel bun în care fiica de şaisprezece ani a unui bărbat să arate ca de douăzeci şi unu de ani! Hannah îi scoase limba într-un mod liniştitor

de copilăros. Dar arăţi splendid! recunoscuse el.

— Mulţumesc, tati.

Mark se uită de la una la alta şi, pentru o clipă oribilă, Hannah se

gândi că aveau să-i dea lacrimile, moment în care şi ele ar fi izbucnit în plâns. Dar îşi mască emoţia tuşind discret şi se concentră asupra muzicii.

„Deci, se gândi Lisa, pe când se apropia de Andy, suntem toţi aici. Şi eu sunt aici. Nu m-am gândit niciodată că voi fi aici, dar iată-mă.

Şi slavă Domnului
pentru asta."
Mark îşi păstră
primul pahar de vin
pentru după discurs. îl
ţinu în mână, ca să-l
ajute să stea calm, în

timp ce se ridică să-şi spună toastul. îşi notase câteva lucruri, căutase chiar şi pe internet „discurs al tatălui miresei", dar se hotărâse în cele din

urmă să fie scurt şi să
improvizeze. Acum nu
mai era atât de sigur că
fusese o alegere
inteligentă, şi îşi dorea
din tot sufletul să aibă
nişte notiţe ajutătoare.

Nu făcea asta prea des,
şi când o făcea, avea în
faţa lui un model sau
nişte desene, iar
subiectele nu riscau să-
i răscolească emoţiile,
aşa că era un teritoriu

nou pentru el. Simţi că
i se înroşeşte gâtul
când începu să
vorbească, primele
câteva cuvinte
părându-i-se

tremurătoare şi
nesigure.

— Este întotdeauna
o uşurare să vorbeşti
primul. Ar trebui poate
să fiu amuzant, dar
cred că o să fiu sincer.

Sper în primul rând că-
mi veţi ierta asta, şi în
al doilea rând că mirele
şi cavalerul de onoare
au pregătite suficiente
glume ca să-mi
compenseze prestaţia.

Tatăl vitreg al miresei e într-o poziţie destul de specială. A fi tatăl vitreg al unei adolescente e o cu totul altă poveste şi probabil nu una potrivită pentru

acest discurs. Am avut
noi momentele noastre,
eu şi Lisa. Nu-ţi iubeşti
copiii vitregi atunci
când îi primeşti. Vrei
să-i iubeşti, pentru că o
iubeşti pe mama lor şi

ea îi iubeşte pe ei, dar
nu poţi, bineînţeles. De
fapt, îţi cam stau în
cale, în unele situaţii
pe care vi le puteţi
probabil imagina! Toată
lumea râse. Aşa că

trebuie să te
îndrăgosteşti într-un fel
de ei, vă ataşaţi unii de
alţii, în mod gradat.
Uneori ca nişte
trandafiri agăţători,
alteori ca mucegaiul. Şi

apoi într-o zi, puf!
Descoperi că îi iubeşti
şi că faci parte dintr-o
familie ciudată şi
minunată, combinată,
nu aşa se spune în
zilele astea? Şi n-aş

schimba asta pentru
nimic în lume. Nici Lisa
n-ar vrea s-o schimbe
pe-a ei, pe noua ei
familie. Poate că în
mod normal n-aş fi
ajuns să o conduc pe

fiica mea vitregă la
altar, dar am făcut-o
astăzi, şi vreau să-i
mulţumesc pentru
acest privilegiu. N-ar fi
putut arăta mai
frumoasă, mai

strălucitoare, şi s-a descurcat mult mai bine ca mine să ţină pasul cu muzica. A fost cam prea săltăreaţă pentru mine. Eu am făcut repetiţii pe

Marşul nupţial, care e mult mai calm. Nici nu m-aş fi aşteptat să trebuiască să vorbesc. Şi aş fi vrut să nu fie aşa. Mama ta ar fi dat orice să fie aici cu noi

toţi azi, să fie cu tine în ziua aceasta, Lisa. Sper că este, într-un fel. Ea ar fi ţinut discursul acesta, dac- ar fi fost printre noi, şi ar fi fost de o mie de ori mai

elocventă ca mine. Şi mai amuzantă, bineînţeles, întotdeauna a fost. Văd atât de mult din ea în tine, Lisa. Şi în toate surorile tale.

Vocea lui Mark se frânse la ultima propoziţie, şi făcu o pauză, uitându-se în jos la faţa de masă. Hannah văzu că i se albiseră încheieturile

degetelor, că avea pumnii încleştaţi lângă corp, şi simţi un fior de durere pură trecând prin ea. Dar Mark îşi reveni şi-şi ridică privirea.

— Deci... asta cred că ar fi spus, dac-ar fi fost aici. Cred c-ar fi spus că te adoră. Că ai făcut-o să fie mândră de tine în fiecare zi a vieţii tale. Că a avut un

milion de amintiri cu tine şi că aproape în fiecare din ele voi două râdeaţi. Cred c-ar fi spus că e atât de bucuroasă că te măriţi cu Andy. Câteva din

voi, şi se uită de la
Jennifer la Lisa, ştiu
rolul pe care l-a jucat
ca să-i unească pe cei
doi miri azi, deşi nu
mai e cu noi. Ţin minte
ce mi-a zis despre tine,

Andy, prima dată când te-a întâlnit. Spălam vasele după prânzul de duminică şi ne uitam la voi doi în grădină, şi amândoi râdeaţi de ceva ce a spus Andy. Şi

Barbara a zis că Andy era exact ceea ce aveai tu nevoie. A zis că e tipul de om care-o să te facă să râzi şi care-o să te înţeleagă atunci când vei plânge. Eu i-

am zis că era ridicolă, bineînţeles. Nu te supăra, Andy. Dar de-abia te întâlnisem. Până la urmă s-a dovedit că sunt de acord cu ea. Cred că te-

a cunoscut atât de bine
pentru că voi două
semănaţi atât de mult.
Şi dacă am dreptate,
Andy, dacă Lisa se
dovedeşte a fi ca mama
ei, ca minunata mea

soţie, atunci o să ai o
viaţă magică,
extraordinar de fericită
şi palpitantă împreună
cu ea. Aşa că să bem
pentru asta.

îşi ridică paharul de vin.

— Pentru o viaţă magică, extraordinar de fericită împreună. Pentru Lisa şi Andy.

Toată lumea se ridică în picioare şi repetă.

— Pentru Lisa şi Andy!

Andy fu amuzant şi înduioşător în acelaşi

timp. Nu putea să-şi ia mâinile de pe mireasa lui, şi o strângea mereu de umeri în timp ce vorbea. Lisa îşi rezemă capul de mâna lui, uitându-se în sus la el.

Cavalerul lui de onoare
fu şi mai amuzant, dar
nu aşa de înduioşător,
şi aduse imagini care
să documenteze
povestea cu peripeţii a
vieţii celor doi încă din

şcoala primară. Spuse
o glumă extrem de
haioasă cu nişte chei şi
nişte femei plantate în
public care ar fi fost
ridicolă dac-ar fi fost
spusă de un bărbat mai

puţin hotărât, dar felul în care-o povesti el îi făcu pe toţi nuntaşii să râdă în hohote. Şi apoi începu muzica.

— Foarte frumos, tată, fu verdictul lui

Hannah. Ea fu prima dintre surori care să ajungă la el şi să-i dea un sărut rapid pe obraz în drum spre ringul de dans, hotărâtă să-şi pună în valoare rochia.

Nici prea trist, nici
prea sentimental.
Perfect. Te-ai descurcat
cum trebuie.

Mark îi aruncă un
sărut în urmă.

— Mulţumesc, draga mea.

Amanda îi făcu semn cu amândouă degetele mari ridicate. Ea dansa deja, cu părul ei castaniu-roşcat

fluturând. Mark se uită cum Ed o sărută cu pasiune şi o auzi pe Hannah, care trecea pe lângă ei, în braţele lui Vince, spunându-le să-şi „ia o cameră".

Jennifer veni la masă şi-l îmbrăţişă.

— Mi-a plăcut discursul, Mark, zise ea, zâmbindu-i direct. Şi mamei i-ar fi plăcut, şi ştiu că Lisei sigur i-a

plăcut. A făcut-o să plângă. Ne-a făcut pe amândouă să plângem.

— Mulţumesc, Jen.

— Eşti un tată vitreg ideal, zise ea dintr-odată. Mă simt ca

o idioată că nu te-am
apreciat de la început,
deşi ar fi trebuit s-o
fac. Ai iubit-o pe mama
şi chiar şi după ce-aţi
avut-o pe Hannah,
niciodată nu ne-ai făcut

să credem că nu eram
importante pentru tine.
Nici măcar o dată.
Mark nu ştiu ce să-i
răspundă la asta. Am
vrut doar să ştii. Şi o să

fii cel mai grozav bunic posibil.

îşi lipi pentru o clipă obrazul de al lui şi apoi se duse către Stephen. Mark îi prinse mâna

când trecu pe lângă el şi i-o strânse.

— îţi aminteşti ziua nunţii noastre? o întrebă Stephen.

— Sigur că da. Fiecare secundă. Tu nu?

— Doamne, nu, nu fiecare secundă! N-aş putea să-ţi spun ce purta mama, sau ce-am

mâncat sau ce culoare
aveau florile. Nici
măcar nu-mi amintesc
la ce oră ne-am
căsătorit. Sunt bărbat;
noi pur şi simplu nu

suntem construiţi să ne
amintim chestiile astea.
— Dar îţi
aminteşti măcar ceva.
Spune-mi că-ţi
aminteşti ceva!

Dansau, muzica era mai lentă acum.

— îmi amintesc mireasa. Era uluitoare. A venit spre altar cu un zâmbet mai larg decât

am văzut vreodată.
Cred că purta alb...
Jennifer îl ciupi de braţ.
— Aproximativ alb. Era fildeş, de fapt. Este în pod la mama undeva

- vrei să mă duc s-o iau mai târziu, să-ţi reamintesc?

— N-aş face asta în locul tău, nu cred că-ţi mai vine şi nu vreau să

te deprimi că te îngraşi
la vârsta mijlocie...
    îşi mută mâna pe
care o ţinuse pe spatele
ei în faţă, mângâindu-i
pântecul cu bebeluşul.

— Hei, vezi ce zici! râse ea.

— O, văd, iubito. Văd foarte bine.

Se duseră singure, numai ele patru. Discursurile se

terminaseră şi formaţia
începuse să cânte.
Cuplurile improbabile
de bătrâni şi tineri,
prieteni şi necunoscuţi
- care nu se formează
decât la nunţi - ocupau

deja ringul de dans. Ca
şi cum ar fi aranjat
dinainte, printr-o
înţelegere nerostită, îşi
adunară rochiile lungi,
se înghesuiră în maşina
lui Jennifer,

recunoscătoare că era obligată să nu bea, şi se duseră până la câmp. Erau mii de lucruri despre care să vorbească, sute de lucruri de spus. Cu

toate astea, păstrară tăcerea.

Nu era o tăcere tristă, se gândi Hannah. îi plăcea să fie acolo, cu surorile ei. îi

plăcea apartenenţa la grupul lor complice.

Pe când ajunseră aproape se înserase, dar era cald încă, de parcă s-ar fi aflat pe malul Mediteranei.

Soarele apunea după copaci.

Puietul de arţar al Barbarei o ducea foarte bine: era puternic şi sănătos. în curând, aveau să planteze bulbi

de narcise în jurul lui. Peste tot creşteau flori de câmp; primulele de seară salutau apusul printre flori de ochiul-boului, nalbe şi inişor roşu. Ca totdeauna

când venea aici,
Amanda se gândi că
mama ei făcuse
alegerea corectă. Nici
o piatră de căpătâi din
granit, sau o „alee a
amintirilor" la

crematoriu, n-ar fi
putut să i se
potrivească atât de
mult. O placă de alamă,
orice ar fi avut scris pe
ea, n-ar fi putut s-o
aducă cu adevărat

înapoi, să-i redea viaţa,
aşa cum putea locul
acesta. Copacul, cu
seva lui dulce, avea să
crească tot mai
puternic, mai gros şi
mai înalt: rădăcinile lui

aveau să prospere în solul bun. Avea să fie acolo pentru totdeauna, sau cel puţin pentru cât îşi putea imagina ea. Frunzele lui aveau să

fie mereu în mişcare,
prinzând lumina şi
fremătând cu fiecare
briză. Toamna aveau să
fie roşii ca focul. Era un
loc bun; era un copac
bun.

Jennifer îşi imagina
un bebeluş roz dolofan,
cu picioruşe rotunde şi
cu gropiţe, pe un pled,
la umbra ramurilor,
fascinat de jocul luminii
printre frunze. Trase

adânc aer în piept şi îl
ţinu în plămâni pentru
un moment,
controlându-şi lacrimile
ce ameninţară pentru o
clipă să cadă. Aceasta

nu era o zi pentru lacrimi.

Lisa se uită la buchetul din mâinile ei. Deschise gura să vorbească, însă apoi o închise iar, dându-şi

seama că nu era
nevoie. Nu că n-ar fi
avut ce să spună, sau
că fusese deja spus, dar
toate o ştiau deja.

Desfăcu panglica
lată de satin de

culoarea fildeşului cu
care era legat buchetul
şi florile i se răsfirară
în mână. Dădu câte un
mănunchi fiecăreia
dintre surorile ei. Apoi
toate patru se aplecară

la rândul lor, punând
gerberele roşii, roz şi
portocalii pe pământ,
sub copac. Le aşezară
într-un cerc în jurul
băţului alb pe care
erau incrustate

iniţialele mamei lor şi se ridicară iar în picioare, cu ochii plecaţi pentru câteva minute, fiecare în lumea ei, doar pentru un moment.

Amanda îşi întinse amândouă mâinile către Jennifer şi Hannah. Hannah o luă de mână pe Lisa, iar Lisa îşi întinse cealaltă mână către Amanda. Se

înapoiară aşa încet
către maşină, cu
braţele legănându-se.
— Gata. Haideţi
acum.
— De-ajuns cu
toate tristeţile astea.

— Ar fi foarte supărată pe noi.

— Ea ar fi inima petrecerii.

— Bând şampanie!

— Dansând!

— Flirtând cu Ed! Care arată, apropo, perfect pentru flirt.

— Mi-am distrus tocurile astea! Uitaţi-vă la ele. De unde atâta

noroi? N-a mai plouat de săptămâni întregi...

— Nu te mai văicări. Doar nu tu le-ai plătit. Poţi să ţi le dai jos când ajungem.

Oricum nu sunt deloc bune pentru dansat.

— Vrei să dansezi?

— Mă inviți?

23 ***Astăzi l-am întâlnit pe băiatul cu care mă voi mărita*** **(n.tr.)**